

କ୍ଷୀଣ ପିଂକ

ଅନୁଭବ

ခွဲတာသိုဒ်ခေမာရသိုဒ်

- ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး - ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး - ဒို့အရေး
- အချွန်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး - ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သမ္မတတော်

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုးအစိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို
 နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော
 ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးတည်ချက်

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
 အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်မှု နိုင်ငံရေး။
 စည်းကမ်းပြည့်စုံသော ဒီမိုကရေစီ ရှင်သန်နိုင်ငံမဟုတ်ဘဲ တည်ဆောက်ရေး
 ခွဲစွဲရပ်အခြေခံဥပဒေနှင့် အညီစေတီမိဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်
 တည်ဆောက်ရေး။

ပိယားစေ့ခြင်းတည်ချက်

ဇိုက်ပျိုးရေးကို ဝိုင်းပွားတိုးတက်အောင် စောင့်ရွက်ပြီး စေတီစေတီမှု နိုင်ငံ
 ထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်ပွားတိုးတက်
 အောင်တည်ဆောက်ရေး
 ရေပေးကွက်စီးပွားရေးစနစ်ပြင်စွဲခြင်းပေါ်လာရေး။
 ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဝိတ်ခံမိ၍ စီးပွားရေးဖွံ့
 ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
 နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ခန့်တီဖိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်
 တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

ကျွေးမွေးရေးတည်ချက်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ ဝိတ်စားတတ်နှင့် အကျင့်တရားရှောင်ရှားရေး။
 အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသား
 ရေလက်ကွက်များ၊ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
 စစ်မှန်သောမျိုးချစ်ဝိတ်စားတတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုဝိတ်စားတတ်ရှင်သန်
 ထက်မြက်ရေး။
 တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

စာမူခွင့်ပြုချက် - ၄၀၁၆၄၁၀၂၁
 မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက် - ၄၀၁၅၅၉၁၂၁
 ပထမအကြိမ် ၂၁၂ ဧပြီ
 အုပ်စု - ၅၀၀

စာနိဂုံး - ၃၅၀၀ ကျပ်
 မျက်နှာပုံဒီဇိုင်းနှင့် အတွင်းထုတ်ဝေ - ဖေသစ်စာည
 အတွင်းအပြင်အဆင်နှင့် ဒီဇိုင်း - k. thuya
 အတွင်းဖလှယ် - အေလက်
 ထုတ်ဝေသူ - ဦးသန်းစိုးထွေး
 စိုးလင်စာပေ
 အတွင်းပုံနှိပ်သူ - စွန်းတောက်ကြယ်အောင်ဆက်
 အပြင်ပုံနှိပ်သူ - KYAWZAY
 စာအုပ်ချွန် - ဂုဏ်မာန်

Handwritten signature and the number '၁၀/၁'.

စိုးလွင်၊ ဒေါက်တာ
 ချစ်ရသာ စာမလိပ်
 ဒေါက်တာစိုးလွင် - ရန်ကုန်
 စိုးလင်စာပေ၊ ၂၁၂ ဧပြီလ
 ၂၄၆ - စာ၊ ၀၃၃၄ x ၂၁၁ စင်တီ
 (၁) ချစ်ရသာ စာမလိပ်

စာရသုဒ္ဓါ ထုတ်ဝေပြီး စာအုပ်များ

၁. ဆရာဝန်စစ်စစ်ဖြစ်ချင်တယ်နှင့် ဆေးလောကဇာတ်ခုံပေါ်က အတွေ့အကြုံများ
၂. သိကောင်းစရာ သားဆက်ခြားနည်းအဖြာဖြာ
၃. အပျိုကြီးပဲ ဖြစ်စေချင်နှင့် ဆေးလောကဇာတ်ခုံပေါ်က အတွေ့အကြုံများ
၄. ပွင့်သောပန်းတိုင်း လှစေချင်နှင့် အပျိုသမီးကျန်းမာရေးပြဿနာအဖြာဖြာ
၅. ချစ်တတ်မှ ကလေးရနှင့် သားသမီးရတနာရစေကြောင်း နည်းလမ်းကောင်းများ
၆. လူနာဖြစ်သွားသော ဆရာဝန်နှင့် ဆေးလောကဇာတ်ခုံပေါ်က အတွေ့အကြုံများ
၇. ပိခင်လောင်းတို့အရေး မေးချင်ရာမေး
၈. ပိခင်လောင်းတို့ သိကောင်းစရာအဖြာဖြာ
၉. နားကြပ်ထဲမှ ငိုရွိုက်သံများနှင့် ဆေးလောကဇာတ်ခုံပေါ်က အတွေ့အကြုံများ
၁၀. ဆေးရုံက မဆင်းရ... သေမင်းက အိမ်မှာနှင့်
အပျိုသမီးကျန်းမာရေးပြဿနာများ
၁၁. ရှက်ရှက်မှာဖြစ်သောကင်ဆာ အပါအဝင် အခြားကင်ဆာရောဂါဆောင်းပါးများ
၁၂. မမေ့နိုင်စရာ မိုးညတစ်ညနှင့် ဆေးလောကဇာတ်လမ်းများ
၁၃. ဆရာဝန်ဖြစ်ရကိစ္စနပ်ပြီးနှင့် ဆေးလောကဇာတ်ခုံပေါ်က
လူနာမျိုးစုံဇာတ်လမ်းအဖုံဖုံ
၁၄. အပျော်ဆုံးအချိန်နှင့် ဆေးလောကဇာတ်ခုံပေါ်က လူနာမျိုးစုံဇာတ်လမ်းအဖုံဖုံ
၁၅. ဂျစ်တူးလေးရဲ့မျှော်လင့်ချက်မနက်ဖြန်
၁၆. ခြင်္သေ့နုလုံးသားနှင့် မိန်းမလက်များ
၁၇. မစခင်ကတည်းက ရွှံ့တို့တိုက်ပွဲနှင့် ဂျစ်တူးဖတ်ဖို့ ပေးစာများ
၁၈. ရာသီမလာခင် လူသတ်ချင်နှင့် ရွှေမင်းသမီးတို့ရဲ့စပ်စပ်စုစုမေးခွန်းများ

ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်း
အသံ

အသံ
ဒေါက်တာ မိုးလွင်

ဒေါက်တာစိုးလွင်

၁၃၂၂ သီတင်းကျွတ်လပြည့်တွင် ဖွားမြင်ခဲ့။ ဖြူးမြို့ (၃)လမ်းနေ ဦးကျင်မောင်
ဒေါ်ခင်ဝင်းတို့၏ ဒုတိယသား။ ဖြူး အ၊ ထ၊ က (၁)တွင် ဆယ်တန်းအထိ ပညာသင်ခဲ့။
ပဲခူးဒေသကောလိပ် ရေထွက်ပစ္စည်းအတတ်ပညာဒီပလိုမာသင်တန်းတက်ခဲ့။

၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်တွင် ဆေးတက္ကသိုလ် မန္တလေးသို့ ရောက်ရှိပညာသင်။

၁၉၈၅ ခုနှစ်တွင် **M.B.B.S(MDY)** ဘွဲ့ရခဲ့။ ၁၉၈၇ ခုနှစ်မှ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်ထိ ခု
နှစ်ကာ တပ်မတော်တွင် ပြည်သူ့စစ်မှုထမ်းဆေးမှူး "ဗိုလ်" အဆင့် တာဝန်ထမ်း
ဆောင်ခဲ့။

ဆေးတက္ကသိုလ် (၁) ရန်ကုန်မှ ဆေးပညာမဟာသိပ္ပံ (သားဖွားမီးယပ်ပညာ)
M.Med.Sc (O&G) ဘွဲ့ကို ၁၉၉၃ ခုနှစ်တွင်ရရှိခဲ့။

အင်္ဂလန်သို့ ပညာတော်သင်သွားခွင့်ရခဲ့ပြီး **M.R.C.O.G (UK)** ဘွဲ့ကို ၂၀၀၀
ပြည့်နှစ်တွင်ရရှိ။ အလုပ်သင်ဆရာဝန်ဘဝတွင် ဝါသနာအလျောက်စာများ စတင်ရေး
သားခဲ့ပြီး နှစ်ပေါင်းတစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ကြာမှ (၂၀၀၄)ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ "သုခရွှေ
သာ" မဂ္ဂဇင်းတွင် ပုံနှိပ်ဖော်ပြခွင့်ရခဲ့သော "မိုက်ကယ်ရယ်၊ သော်တာဆွေရယ်၊ လူနာ
တစ်ယောက်ရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်" ဝတ္ထုတိုနှင့် စာပေလောကသို့ဝင်ရောက်ခဲ့။

ပထမဆုံးဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် "ဆရာဝန်စစ်စစ်ဖြစ်ချင်တယ်နှင့် ဆေးလောက
ဇာတ်ခုံပေါ်မှ အတွေ့အကြုံများ" စာအုပ်ဖြင့် ၂၀၀၇ ခုနှစ် ထွန်းဖောင်ဒေးရှင်းစာပေဆု
ရရှိခဲ့။

တတိယဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် "လူနာဖြစ်သွားသောဆရာဝန်နှင့် ဆေးလောက
ဇာတ်ခုံပေါ်မှ အတွေ့အကြုံများ" စာအုပ်ဖြင့် ၂၀၀၈ ခုနှစ် သုတစွယ်စုံစာပေဆုရရှိခဲ့။

Good Health Journal၊ Health Care Journal၊ Health Digest Journal
အာယုဒီယဂျာနယ်၊ Fashion Image Magazine၊ Eternal Light Magazine
များတွင် အပတ်စဉ် လစဉ် ဆေးပညာအခြေခံသောဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါးများ မှန်မှန်ရေး
သားလျက်ရှိ။ ယခုအချိန်ထိ လုံးချင်းစာအုပ် (၁၈) အုပ်တီတီ ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ပြီး
ဖြစ်။

ယခုအခါ ရန်ကုန်မြို့ ဗဟိုအမျိုးသမီးဆေးရုံကြီး၊ ဆေးတက္ကသိုလ်(၁)ရန်ကုန်
သားဖွားမီးယပ်ပညာဌာနတွင်သားဖွားမီးယပ်အထူးကုဆရာဝန်ကြီး တွဲဖက်ပါမော
အဖြစ်တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း အားလပ်ချိန်များတွင် ဝါသနာထက်သန်ရာ စာပေ
ရေးသားပြုစုလျက်ရှိ။

မာတိကာ

၁-၆ ယိုးဒယားကွယ်မှ

၁-၇ အိန္ဒိယဆက်တွဲစာမျက်နှာများအကြောင်း (အမှာစာ)

၁	ကိုကိုနော် ... ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း	၁
၂	မပုဆောတော့လည်း ... သူ့မျော ... သနားစရာ	၉
၃	ဘူးရင်ဘူး မဘူးရင်ဗူး	၁၇
၄	ဒိုလ်အောင်ခင် ရှပ်ရှင်ထဲက ကြက်ဖကြီး	၂၅
၅	အိဝက်ညက်ညောတဲ့ ဇေယျာပေါ်ဝယ်	၃၃
၆	ချစ်ဝိမာန်လေး လုံလုံခြုံခြုံ	၄၁
၇	အချစ်ဖတ်စာ၏ ကကြီး၊ ခခွေး၊ တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး	၄၇
၈	အချစ်တောင်ထွတ်သို့ ပထမဆုံးလှေကားထစ်	၅၅
၉	ဝမ်းရေစီးသံအလား မောင့်ချစ်စကား	၆၃
၁၀	စာလိပ်စွဲ အီးကျူလိုတယ်	၇၁
၁၁	အဝေးကွင်းမှာ "လန်း" ပြီး အိမ်ကွင်းမှာ "နွမ်း" သော ပန်းတစ်ပွင့်	၇၉
၁၂	ပြန်ဆက်စွဲဟန်ပြင်သည့် သံယောဇဉ်ကြိုးလေးနှစ်မျှင်	၈၇
၁၃	ခပ်စိမ်းစိမ်းနေပါ့မယ်	၉၅
၁၄	သံယောဇဉ်ဆိုတာရယ် ညောင်ပင်လေးလိုပေါ့	၁၀၃
၁၅	ကကြီး ခခွေးတန်းမှသည် ချစ်တက္ကသိုလ်ဆီသို့	၁၁၁
၁၆	ချောက်ကမ်းပါးထိပ်များက စည်းကလေး	၁၁၉
၁၇	ချစ်ခွင့်ပေးပါနော် ...	၁၂၇
၁၈	အရေးကောင်းတုန်း ဒီနီးဒေါင်းဇျက်	၁၃၅
၁၉	အချစ်တောင်ကုန်းလေး၏ အထွတ်အထိပ်	၁၄၁
၂၀	ရင်သပ်ရှုမော အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ်	၁၄၉

၂၁	တိုက်ပွဲအထပ်ထပ် ကျော်ဖြတ်နိုင်စေ	၁၅၇
၂၂	မှန်တိုင်းတစ်ခု၏ "အစ"	၁၆၅
၂၃	ပြဿနာရဲ့အဖြေက အနီးဆုံးမှာ	၁၇၁
၂၄	ခေါင်းပြီးမြဲ လုံအောင်ပုန်း	၁၇၇
၂၅	ရွတ်ခါးကြီးဖွင့်ပါဦး	၁၈၅
၂၆	စာမေးပွဲကျမှာ ကြောက်တဲ့ဆရာဝန်	၁၉၁
၂၇	မမြင်ဝံ့တာလည်းဆေးဆရာ ... မကြားဝံ့တာလည်းဆေးဆရာ	၁၉၉
၂၈	ချစ်သူကိုကို မွေးဖို့ရာ ပျိုပျိုအချိန်ပေးရဲ့လား	၂၀၇
၂၉	မှန်မှန်ဖြေခန့် ဒါ ... အချစ်လား	၂၁၃
၃၀	ဒိန်းတလိန်းနတ်ဆိုတာ ဘယ်သူပါလိမ့်	၂၁၉
၃၁	ဒိန်းတလိန်းရေလွတ်အောင်ပြေး ... ဒီလိုကတော့ အသေပဲ	၂၂၅
၃၂	ဒိန်းတလိန်းရေကျေးဇူးအထူး	၂၃၁
၃၃	မျက်လုံးမှိတ်လို့ လက်မထောင် အတိုးချလို့ချစ်ရအောင်	၂၃၉

ကလေးအိမ်

နောက်ကွယ်မှ

ဒါချစ်၏နောက်ဆက်တွဲစာမျက်နှာများ အ ၈ ကြား ငါး

“ကလင်...ကလင်...”

တယ်လီဖုန်းသံက အတွေ့ကမ္ဘာလေးထဲ လွင့်မြောနေသော ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းကို ကျွန်ုပ်တို့လိုက်လေ၏။ သူ့လက်ရေးစာလုံးလေးများနှင့် ခေါင်းစဉ်လေးတွေ စီရင်တပ်ထားသော ဆောင်ထုထုတစ်အုပ်ကို တစ်ဖုံစီဖုံ ငေးမောကြည့်ရင်း သူ့ကိုယ်သူပင် နားမလည်နိုင်အောင် ခြေထောက်ပြုစုပေးမသိသည့် မေးခွန်းတွေ တစ်သိကြီး ထုတ်နေမိသောအဖြစ်က ထူးဆန်းလွန်းမိ၏။

ယခုစာအုပ်က ယခင်... သူရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည့် စာအုပ်ပေါင်း (၁၈) အုပ်နှင့် လား၊ ကမ္ဘာပတ်၊ တမုကွဲပြား ထူးခြားလွန်းနေသည့် စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်ပါသည်။ စာအုပ်နားမည်ကို ကြည့်ပါဦး... အဘယ်မျှလောက် ပဟောဠိဆန်လှပါသနည်း။ ကြည့်စမ်းပါ... စာအုပ်နားမည်ကခေါ်ရမှာ လျှာတွေလိပ်ချင်ရာ” ချစ်ရမှာ စာမလိပ်” တဲ့လေ... ကြားသည့်သူတိုင်းက အသံနယ်ဟာကြီးလဲ၊ ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ၊ ဘာအကြောင်းရေးထားတာလဲ၊ ကျွန်းမာရေးပညာပေး ဆောင်ပုဒ်လား၊ ဝတ္ထုလား၊ စောင်းပါးလား... ဘာတုန်းညာတုန်း စသည်ဖြင့် အမေးစတားတွေနှင့် “... ပဟောဠိ” အဖြေညှိချင်ရာတွေ များလွန်းလှပါ၏။

သို့စာအုပ်ကလေးကိုသူ ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန် အထပ်ထပ်အခါခါ လှန်ကြည့်မိ၏။ စာအုပ်
ကလေးသာ လှည့်လျှင်တော့ ရှက်ရှာလိမ့်မည်ထင်ပါသည်။ အခန်း(၁)၏ခေါင်းစဉ်ကိုလည်း
ကြည့်ပါဦး... "ကိုကိုနော်...ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း" တဲ့။ "ဘူးရင်ဘူးမဘူးရင်ဘူး" ဆိုတာလည်း
ပါသည်။ "ဗိုလ်အောင်ဒင်ရှင်ရှင်ထဲက ကြက်ဖကြီး" ဆိုတာကလည်း မဆီမဆိုင်ပါပေ။
"အိစက်ညက်ညာတဲ့ ဖဲမွေရာပေါ်ဝယ်" ဆိုတာလဲပါ၏။ "အချစ်ဖတ်စာ၏ကကြီးဝရွေးတစ်နှစ်
သုံးလေး" တဲ့။ "ချစ်သူကိုကိုမွှေးဖိုရာ ပျိုပျိုအချိန်ပေးရဲလား" ဆိုတာလည်းပါရဲ့။ "ဒိန်းတလိန်းဝေ
လွတ်အောင်ပြေး မိလို့ကတော့အသေပဲ" ဟုသည့် ရန်တွေ့သံလည်းပါ၏...။ ထူးခြားဆန်းပြား
သော ခေါင်းစဉ်တွေက ဘာကိုဆိုလိုချင်နေပါသနည်း။ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းမနေဘူးလား...။

သူ့ရေးထားခဲ့သည့် စာအုပ်ကလေးက ဘာအကြောင်းတွေနည်း၊ ပြီးတော့ ဘာစာအုပ်
ဟုခေါ်နိုင်ပါသနည်း။ ဝတ္ထုရှည်လား။ ဆောင်းပါးလား။ ရသစာပေလား။ သုတစာပေလား။ ကျန်း
မာရေးပညာပေးသက်သက်လား... ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းကိုယ်တိုင်လည်း ဘာမှန်းညာမှန်း သေ
သေချာချာ ရေစရရာရာ မပြောတတ်သော စာအုပ်တစ်အုပ်ကတော့ဖြင့် စာဖတ်သူတို့ဖတ်ဖို့
အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။

မျက်လုံးပင် ဖန်ခါးမြေဆေးတက္ကသိုလ်က ဆရာကြီး ပါမောက္ခဦးခင်မောင်အေး (ENT)
ကိုသတိရမိ၏။ သူ၏ပထမဆုံးစာအုပ် "ဆရာစစ်စစ်ဖြစ်ချင်တယ်..." ကိုဖတ်ပြီး သူပြောခဲ့သော
စကားတွေကို ကြားယောင်လာမိ၏။ ဆရာစာအုပ်က ကျွန်တော့်ကို မေးခွန်းတွေအများကြီး
မေးခဲ့တယ်။ "ဒီစာကဘာလဲ။ ဘယ်စာပေအမျိုးအစားမှာ ပါတာလဲ။ ဝတ္ထုလား။ ဆောင်းပါးလား။
ဆေးပညာပေးလား။ အတ္ထုပ္ပတ္တိလား။ ဖြေရခက်တဲ့ မေးခွန်းတွေပါပဲ" ဟူ၍ အံ့သြတကြီးမှတ်
ချက်ချခဲ့၏။ ယခုစာအုပ်ကိုရော ဆရာဖတ်ရလျှင် မည်သို့မှတ်ချက်ချလေမည်နည်း... သိချင်လှ
ပါ၏။

ယခုလည်း ထိုသို့ တွေးရင်းမေးရင်း အတွေးကမ္ဘာထဲ လွင့်ပြောနေခိုက်မှာပင် တယ်လီ
ဖုန်းပြည်သံထွက်ပေါ်လာခြင်းပင်။ ဘယ်သူပါလိမ့်...

"ဟဲ့လို ကိုလတ်လား... ကိုထွေးပါ..." သူ့စာအုပ်များကို ဒိုင်ခံထုတ်ဝေနေပြီဖြစ်သော
ဦးခင်စာပေမှညီအငယ်ဆုံးလေး သန်းစိုးထွေး၏ အသံပင်...

"ကိုလတ်ရေ... ဒီစာအုပ်ကို အမြန်ဆုံးထုတ်တော့မယ်... စာဖတ်ပရိသတ်တွေက ဖတ်
ချင်လွန်းလို့ တမေးထဲမေးပြီး တောင်းဆိုနေကြပြီ... ဘယ်နေ့ထွက်မှာလဲတဲ့။ အဲဒါ ကိုလတ်
အမှာစာလေးအမြန်ဆုံးရေးပေးပါဦး" ...တဲ့။

ကြည့်စမ်းပါ... စာဖတ်ပရိသတ်တွေက စောင့်မျှော်နေကြပြီ ဆိုပါလား။ သူ့စိတ်ကူးကို
နှစ်တောင်းဆိုနေကြသော အသံတွေကို မျက်လုံးကြားယောင်လာမိ၏။ သူ့စာဖတ်ပရိသတ်
တွေလေ - ဆရာရယ် ဆရာရဲ့စာလေးတွေက ဝတ္ထုတိုလေးတွေဆိုတော့ ဖတ်ရတာ အားမရဘူး
အားရပါးရဖတ်ချင်လို့ ဝတ္ထုရှည်ရေးပေးပါ" တဲ့။

ဗုဒ္ဓေါ ဘုရားရေ . . . "ဝတ္ထုရှည်ရေးရမယ်ဟုတ်လား၊ မရေးတတ်ဘူး" ဟု၍ပင် သူမှာ အဖန်အတိုင်းဝန်ခံရင်း၊ ဘုရားအကြိမ်ကြိမ် တစ်ခဲရပါ၏။ ဟိုးဝယ်ရွယ်စဉ် စာရူးပေရူးဘဝ၊ တစ်နေ့ နားရေးဆရာဖြစ်ရမည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်တွေမက်ခဲ့တာ အဲဒါလို ရသဝတ္ထုရှည်ကြီးတွေ အသေသည် ဟာရေးဆရာစစ်စစ်ဖြစ်ဖို့ပင်။ အပေမဲ့ သူ့အဖြစ်က ဘာနှင့်တူသနည်း... "ခါချွင်ကောင် မင်းကြီးလို့ တောင်ကြီးမြို့မယ်ကြံ ခါးကမသန်..." ဆိုတာ သူ့အဖြစ်ကို တည့်တည့်ကြီးရေးထား သည့်ကောင်းပင်။

တကယ်တမ်း သူရေးချင်လွန်းသည့်စာပေက . . . သူချစ်မြတ်နိုးအားကျလှသော တတ္ထု နှစ်ဘုန်းနိုင်တို့လို စင်စေ့ဦးတို့လို၊ ဂျူး၊ မိုးမိုး (အင်းလျား)၊ မစန္ဒာတို့လို ရသဝတ္ထုရှည်ကြီးတွေ အား . . . တကယ်တမ်းရေးဖြစ်နေသည်က စာဖတ်သူတွေ တွေ့မြင်ကြသည့်အတိုင်းပါပဲ . . . သူနေစဉ်လှုပ်ရှားကျင်လည်ရင်း တွေ့မြင်ရစ်စားရသည့် ဆရာဝန်နှင့် လူနာတွေအကြောင်း၊ အဘုရားဆရာနှင့်တပည့်တွေအကြောင်း၊ စုတ်ချွက်စပ်ကြမ်းကြမ်းနှင့် စပ်သွက်သွက် စပ်တိုတို အတွေ့ တို့ထိရေးဖြစ်ထားသော ဆေးလောက၊ ကျောင်းဆရာလောကဇာတ်ပုံပေါ်က ဘဝ အတွေ့အကြုံဇာတ်လမ်းအဖုံဖုံတွေပဲ ဖြစ်ပါ၏။

သူရင်ထဲ နှလုံးသားထဲ ရောက်လာသမျှ သူခံစားရသမျှ သူရေးတတ်သလို ရေးလိုက် သည့်စာတွေ . . . စာတွေ အဲဒီစာတွေသည် မျှော်မှန်းအားကျလွန်းစွာ ရေးချင်လှသည့် "ရသ စာပေ" တွေနှင့် အဘယ်မျှ အလှမ်းကွာဝေးသွားပါပြီနည်း။

စာတွေရေးရင်းရေးရင်း သူသေချာပေါက် "သိ" သွားသည့် အချက်ကတော့ သူသည် "ဝတ္ထုရေးနည်း စာရေးနည်း" ကို တတ်ကိုမတတ်ခြင်းပင်တည်း။ စာပေဝေဖန်ရေးဆရာ ကျော် စလမ်း၏ မှတ်ချက်ကို ကြည့်ပါဦး...။ "ဆရာစာတွေဖတ်ကြည့်လိုက်ရင် စာရေးနည်းဝတ္ထုရေး နည်းတွေ လုံးဝမတတ်ဘဲရေးနေတာကို သတိထားမိတယ်။ ဆရာစိတ်ထဲရှိသမျှကို ဆရာရေး ချင်သလို ရှုရေးပစ်လိုက်တာဟာ ဆရာစတိုင်လို့တောင်ပြောရမယ်။ ပြောရမယ်ဆိုရင် ဆရာ ဘာ ရင်ထဲကခံစားချက်တွေကို အများပြည်သူကို ပြောပြချင်လွန်းလို့ ရေးချင်တဲ့ပုံစံနဲ့ လွတ် လျော်လပ်လပ်ချရေးနေတဲ့ စာရေးဆရာလို့ ကျွန်တော်မြင်တယ်" ဟုသတည်း။

မှန်ပါသည် သူကတော့ ဝတ္ထုရှည်ဆိုသည်ကိုလည်း မရေးတတ်၊ ဘယ်လိုရေးရမှန်း မသိ . . . စကားပြောခန်းတွေ ဘယ်လိုထည့်ရမည်နည်း။ ဇာတ်ကိုဘယ်လိုပို့ရမည်၊ ဘယ်လိုအထွတ်တင်ရမည်၊ ဘယ်လိုပြန်ဖြေရမည် . . . ဘာဆိုဘာမှမသိ။ ယခု သူရေးလိုက် သည့် "ချစ်ရမှာ စာမလိပ်" ကဏ္ဍအဘယ်သို့သောစာမျိုးနည်း။

Good Health ဂျာနယ်ထဲ၌ သူသည် ပင်တိုင်ကဏ္ဍလေးတစ်ခုကို အပတ်စဉ်ရေးနေခဲ့ သည်မှာ အတော်ကြာခဲ့ပြီ။ သူကဏ္ဍခေါင်းစဉ်က "ဆေးလောကဇာတ်ပုံပေါ်က လူနာမျိုးစုံဇာတ် လမ်းအဖုံဖုံ" တဲ့...။ သူနေစဉ်ကြီးတွေနေရသည့် လူနာတို့အကြောင်း စပ်ကြမ်းကြမ်း စပ်ပြန်ပြန် လေးရေးဖြစ်ထားသည့် ခဲခြစ်ပန်းမျိုးကားလေးတွေနှင့် သဏ္ဍာန်တူနေမည်လားမသိ။

ယခုလည်း သူနှင့်ခင်မင်ရင်းနှီးသော လူနာမလေးတစ်ဦးဆိုကာ ဝန်းသံကလေးတစ်ခုအကြောင်းကို အကြမ်းဖျော်ခြင်းလိုက်၏။ ခေါင်းစဉ်က " ရှစ်ရမှာ စာမလိပ် " တဲ့။ တစ်ပတ်နှစ်ပတ်နှင့် ပြီးရမည့် လူနာတစ်ယောက်အကြောင်း။ ရေးရင်းရေးရင်း တစ်ပတ်နှင့်မပြီး နှစ်ပတ် သုံးပတ် လေးပတ်နှင့်လည်းမပြီးဘဲ တစ်ပတ်ပြီးတစ်ပတ် မပျော်လင့်။ မထင်မှတ်ပါဘဲ ရှည်လျားတွေ့ပြားသည့် " စာစုရှည်ကြီး " ဖြစ်လာခဲ့၏။ ကြည့်စမ်း... နောက်ဆုံးပြီးသွားတော့ စုစုပေါင်း (၃၃) ပတ်တိတိ။ သူရေးချင်ရာရာ ရေးသမျှအား ပရိတ်သတ်ကလည်း မပျင်းမရဲစောင့်ဖတ်ကြ၏။

ရေးရင်းရေးရင်း... အကြီးအကျယ် အခက်အခဲ အကျပ်အတည်းတွေတွေ့ရပြီး ဆက်မရေးနိုင်တော့ဘဲ ရပ်ရပ်သွားသည်ကစရာ ဘယ်နှစ်ခါပါလိမ့်။ ထိုအခါများတွင် သူ့အားအတင်းအကျပ်အပူကပ်ကာ စာမူတောင်းနေကျ အယ်ဒီတာမလေး ဖွန်နိုင်ဦးက ကျီကျပါလေတော့၏။ ဆရာရေ ပရိသတ်တွေက ဝန်းတွေ တပွမ်းပွမ်းဆက်ပြီး မေးနေကြပြီ... ဒီတစ်ပတ် ဆရာဘာလို့ မရေးရတာလဲ။ ဆရာ့စာဘာလို့မပါတာလဲ။ ဆရာနေမကောင်းလို့လား... နဲ့။ မပျက်မကွက်ရေးပေးပါဆရာတဲ့။

အဘယ်ကြောင့် ဤသို့သော အခက်အခဲ အကျပ်အတည်းတွေနှင့် တွေ့ရပါသနည်း။ ခေါင်းစဉ်ကိုပဲ ကြည့်ပါဘိ... " ရှစ်ရမှာ စာမလိပ် " တဲ့။ ဟောဒီလောကကြီးတွင် ကိစ္စကြီးတစ်ခုရှိ၏။ နွားသိုးမှန်လျှင် မျိုးချက်နှင့်မကင်းသကဲ့သို့ လူမှန်လျှင် ဤကိစ္စနှင့်မကင်းနိုင်။ ကုန်ကုန်ပြောလိုက်မည်... ဤကိစ္စသာမရှိလျှင် " လူ " ဆိုသည့်အရာပင် ဖြစ်မလာနိုင်။ ဤကိစ္စမရှိတော့ပါက ကမ္ဘာပေါ်တွင် လူသားဆိုသည့်ငတိတွေ လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားမည်ဟု ခဲ့ခဲ့ကြီးပြောနိုင်သည့်ကိစ္စ။ ထိုကိစ္စက " လိင်ဆက်ဆံခြင်း " ဟူသောကိစ္စပင်... ။ ဟိုးကမ္ဘာဦးအစ " အာဒံ " နှင့် " ဧဝ " ထိုလူသားနှစ်ယောက် မစားကောင်းသည့်အသီးကို စားမိခြင်း၏နောက်ဆက်တွဲအဖြစ် ထိုကိစ္စကြီးဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပြီး လူသားမျိုးဆက်ကို အစပျိုးခဲ့ခြင်းမဟုတ်ပါလား။

လူသားဟူ၍ဖြစ်လာလျှင် အချိန်တန်အရွယ်ရောက်သည်နှင့် " အပျိုလူပျိုဖြစ်ခြင်း၊ ရှစ်ခြင်း၊ အိမ်ထောင်ပြုခြင်း၊ လိင်ဆက်ဆံခြင်း၊ မျိုးဆက်ပြန့်ပွားခြင်း " စသည်တို့သည် လူသားတိုင်း သေချာပေါက်ကြွတွေ့ရတတ်သော သဘာဝတရားကြီးပဲ မဟုတ်ပါလား။

ဤမျိုးဆက်ပွားကိစ္စများနှင့်ပတ်သက်၍ ပွင့်လင်းလွတ်လပ်သော အနောက်တိုင်းနိုင်ငံများတွင်တော့ ပညာပေးပူများက စုံစုံလင်လင်၊ ကျောင်းတွေမှာပင် သင်ကြားပေးကြသည်။ ပြဿနာအခက်အခဲ တစ်စုံတစ်ရာရှိခဲ့ပါလျှင်လည်း ဘာဆိုတာမှ လူသိမခံ ခုံးမိကြိတ်မိတ် မို့သိပ်နေစရာမလို။ ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အထူးကျွမ်းကျင်သည့် ဆေးပညာရှင်တွေ တစ်ပုံစာပင်မို့ လိုအပ်သလို ပြုသတိုင်ပင်ဆွေးနွေးကာ မှန်ကန်ထိရောက်စွာ ကုသမှုပံ့ပိုးနိုင်ကြသည်။

သို့သော် ဒေါက်တာဦးစွမ်းတို့ နေထိုင်ကြီးပြင်းရာ အမိနိုင်ငံတွင်တော့ မိုးရာယဉ်ကော့မှဝေလှထုံးစံများအရ ဤလိင်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်သည့် ကိစ္စများသည် ရှက်စရာ၊ ကြောက်စရာ ညစ်ညမ်းသည့်အရာ၊ ယုတ်ညံ့သည့်အရာ၊ ဖွင့်မပြောအပ်သောအရာ၊ လျှို့ဝှက်အပ်သောအရာ

ဆပ်ဖွယ်ရာကောင်းသည့်အရာဟူ၍ သတ်မှတ်ထားကြသည် မဟုတ်ပါလား။

လင်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ မသိနားလည်မှုတွေ့ရော၊ အသိမှား၊ အပြင်မှားနေသည်ရော
အကြောင်းရင်းခံကာ ကျားမမောင်နှံတို့တွင် ပြဿနာတွေ့ အဘယ်မျှလောက် များပြားလှမည်
ကြုံတွေ့လာလျှင်ရော မည်သို့ထံသွားရောက်၍ အကူအညီတောင်းခံရ၊ ဆွေးနွေးခဲ့ပါသ
ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွမ်းကျင်စွာ ဖြေရှင်းပေးနိုင်သော ဆေးပညာရှင်တွေ့ရော ရှိပါ
သလား။

ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းကတော့ အမျိုးသမီးရောဂါများကို ကုသပေးသည့် အိုဂျီဆရာဝန်
သို့မဟုတ် သူ့လူနာများက သူ့အား ထိုကိစ္စများနှင့်ပတ်သက်၍ မဝံ့မရဲတိုင်ပင်ဆွေးနွေးကာ အကူ
တောင်းခံကြသည့် ဖြစ်ရပ်များစွာကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကြုံတွေ့လာရ၏။ သူ့ဆီမဝံ့မရဲလာ
ဆက်ဆွေးနွေးကြသော အဖြစ်ကလေးတွေက ဖြေရှင်းထက်တွင်ပေါ်နေသော ရေခဲတောင်
အင်္ဂါ သိပ်ဖျားလေးမျှသာဖြစ်၏။ ရက်၍တစ်မျိုး ကြောက်၍တစ်ဖုံ ကြိတ်မှိတ်မျိုသိပ်ခံစားနေရ
သော ဝံ့တွဲများမှာ ရေထဲမြုပ်နေသော ရေခဲတောင်ကြီးပမာ များလှဘိဖြစ်ခြင်း၊ စာရေးဆရာပီပီ
ဆီနှင့်အားရေးသားပြီးပြည်သူလူထုတစ်ရပ်လုံးအား ဝေမျှအသိပညာပေးချင်စိတ်တွေ့တဖွား
အသိပေါက်လာခဲ့ခြင်းမှ အစတည်ကာ ဤစာစုလေးကို ရေးဖြစ်သွားခြင်းဖြစ်ပါ၏။

သို့သော် ရေးနေဆဲမှာပင် အခက်အခဲတွေက များပါဘိဖြစ်။ အယ်ဒီတာမလေးစွန့်နိုင်ဦး
မကလည်း "ဆရာရေ... နည်းနည်းလေးသတိထားပြီး ရေးပေးပါနော်" ဟူ၍ မကြာခဏသတိ
ပေးပေး၏။ ဆင်ဆာကလည်း ဂဏဂဏထိ၏။ မဟေသီဖြစ်သူ မရွှေသက်၏။ ဒယ်ဒယ်ကြီးနော်
အဘွားတွေတယ်ကြမ်းပါလား။ တော်ကြာမီဘာတွေက သားသမီးတွေကို ဒီဆရာရေးတာမဖတ်
ဖို့နဲ့ ဘားကြဆီးကြနဲ့ နာမည်ပျက်မှာ မကြောက်ဘူးလား" ဟူ၍ မကြာခဏသတိပေးခြင်းကို
ခံခဲ့ရပါ၏။

ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် အကြီးအကျယ် အခက်ကြုံရပါ၏... ဆေးပညာရှင်
အင်္ဂါအနေနှင့် ပြည်သူတို့ သိသင့်သိထိုက်သည်ဟုယူဆပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရှင်းပြရေး
အမှုတွေက သာမန်ရိုးရိုးပြည်သူတွေဖတ်မိလျှင် ညစ်ညမ်းနေမည်လား။ ရိုင်းပျူနေမည်လား။
အပြစ်ဆန်သွားမည်လား။ ပန်းနုရောင်သမ်းသော စာခန်းစီးနောက်ကွယ်မှ အချစ်၏နောက်
ဆက်တွဲစာမျက်နှာများကို ဖွင့်လှစ်ပြသရသည်မှာ ခက်ခဲလွန်းလှပါ၏။ ချစ်သူနှစ်ဦးတို့၏ ပွင့်
ဆင်ဆင်နိုးသော အချစ်ကိစ္စတို့ကို နှလုံးသားနှင့်ရင်းပြီး ရေးလိုက်သည်နှင့် အချစ်ရသက ပေါ်
ထွက်သင်ရားလာ၏။ အပေါ်ယံလောက်ပဲရေးရမည်လား။ အသေးစိတ်ခံစားချက်တွေရေးရမည်
... ပေါ့ရွတ်ရွတ်ဖြစ်မှာလည်းကြောက်၊ လေးလွန်းသွားမှာလည်းကြောက်... တလောင်ကို
ဆင်ဆင်... ဖို့တုံ့ရထုံ ဖြစ်ရသည့်အကြိမ်တွေ မည်မျှများခဲ့ပြီနည်း။

ဆိုသို့ ခက်ခဲခဲကြီးစားပမ်းစား စွန့်စွန့်စားစား ရေးသားထားခဲ့ရသော အချစ်ဇာတ်
အတတ်ဆန်းတစ်ပုဒ်ကတော့ဖြင့် စာဖတ်သူ၏ရှေ့မှာကသို့ ရောက်ရှိနေချေပြီး ဤစာစုကို

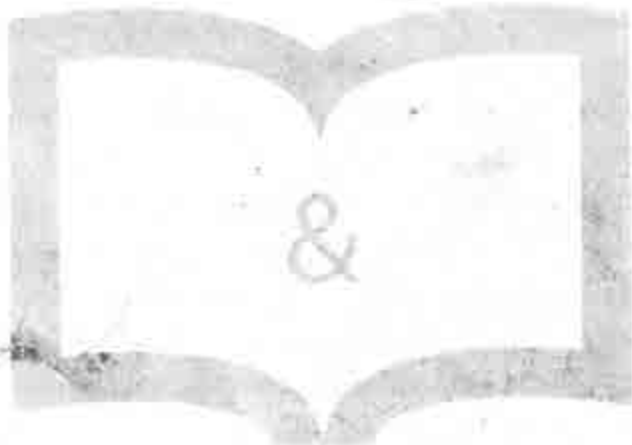
ဇာတ်ရှုပြီး စာဖတ်သူတို့ မည်သို့မည်ပုံ ခံစားကြရမည်နည်း။ မည်သို့မှတ်ချက်ချကြမည်နည်း။ မည်သို့ဝေဖန်ကြမည်နည်း။ ဒေါက်တာငြိမ်းရမ်းတစ်ယောက်တော့ဖြင့် ရင်ခုန်ခြင်းများစွာနှင့် မျှော်လင့်စောင့်စားနေမိမည်မှာ အမှန်ပင်။

ဤသို့လျှင် အမှာစာလေးကို အဆုံးသတ်ချိန်မှာပင် "ကလင် ... ကလင်" တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင်ပင်... စာတ်လိုက်မလေး ငွေးငွေးဆီမှ ဖုန်းသံက အချိန်ကိုက်ပေါ်ထွက်လာလေ၏။

"ဆရာရေ ... တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ သမီးနဲ့ကိုကျော်စွာတို့ရဲ့ မင်္ဂလာနပ်ပတ်လည်နေ့ မှာပဲ အခုမနက် ဆီးစစ်ကြည့်လိုက်တော့ သားသားလေးပဲလား။ မီးမီးလေးလား။ နောက်မင်္ဂလာ တစ်ခုကလဲ ပေါ့စတစ်ပြနေပြီမို့ ဆရာနဲ့လာတွေ့ချင်လို့ပါ ဆရာ..."

ကိုင်း... အဘယ်မျှလောက်အောင် မင်္ဂလာရှိသော စကားသံလေးပါလဲ ... ဒေါက်တာ ငြိမ်းရမ်းတစ်ယောက် ကြည်နူးပျော်ရွှင်စွာပင် ဤအမှာစာလေးအား "မင်္ဂလာရှိရှိ" အဆုံးသတ် လိုက်ပါ၏...။

ဇာတ်သူတို့၏ ဝေဖန်အကြံပေးချက်များကို
ရင်ခုန်မျှော်လင့်ခြင်းများစွာနှင့်
စောင့်ကြည့်နေမည်...

ရာသီမလာခင် လူသတ်ချင်နှင့်

လူ့ပုဂ္ဂိုလ်အား ချစ်ခင်စွာ မေးခွန်းများ

စာပေဟောပြောပွဲနှင့်

စာအုပ်လက်မှတ်ရေးထိုးပွဲအခမ်းအနား

HOTEL YANGON

ရှာဖွေပေးရန်အတွက် လူ့အဖွဲ့အစည်းများ
အတွင်းကလေးတို့ရဲ့ဝမ်းစာများ

အစပေးကာပြောသည့် စာအုပ်လက်မှတ်ပေးလိုက်သော်လည်း

ရာသီမလာခင် လူသတ်ချင်နှင့်

ရွှေမင်းသမီးတို့ရဲ့ ဝပ်ဝပ်ရာ မေးခွန်းများ

بہارِ حیات
کے
موسم

کئی کئی

بہارِ حیات
کے
موسم

Dr. [Signature]
1984

ΜΗ ΜΕ ΦΑ... .

ΜΕ ΒΛΕ: . ΜΕ ΣΤΕ:

11/12/2004

ခင်လှာ စာပေလိပ် (၁)
တိုတိုငန့်... ဟင်အင်း... ဟင်အင်း

“ဆရာရယ်... ဒုက္ခပါပဲ... သမီးရဲ့ ပြဿနာအခက်အခဲကို ပြောလည်း ပြောပြချင်တယ်... ဒါပေမဲ့ ဘယ်ကစပြီး ဘယ်လိုပြောရမယ်ဆိုတာ သမီးမသိဘူး... ခက်လိုက်တာ ဆရာရယ်။ စိတ်ထဲမှာလည်း မွန်းကြပ်နေတယ်... ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ပြောလို့မဖြစ်ဘူး... အဲဒီမှာပဲ ဆရာမျက်နှာကို ချက်ချင်း ပြေးပြီး မြင်မိဘာပဲ ဆရာ... ဒါကြောင့် ဆရာရဲ့ ဖုန်းကို မရရအောင် စုံစမ်းပြီး ဆက်မိတာပါ။ ဆရာအတွက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားခဲ့မယ်ဆိုရင် ခွင့်လွှတ်ပါဆရာ”

“ဇွေးဇွေး” အပည်ရသော နာမည်နှင့်လိုက်အောင်လည်း ချစ်စဖွယ် လှပဖြူဇွေးသော သူ့ “လူနာ” မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆီမှ အားကိုးတကြီး ရင်ဖွင့်လာသော တယ်လီဖုန်းသံပဲ ဖြစ်ပါသည်။

“ဆရာ... သမီးနာမည် ဇွေးဇွေးပါ... ဆရာကတော့ သမီးကို မှတ်မိဖွင့်မှမှတ်မိမှာ... လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးလလောက်က ဆရာပဲ သမီးကို ခိုက်ခွဲပြီး ကလေးမွေးပေးခဲ့တာလေ။ သမီးရဲ့ ဖုန်းကို လက်ခံစကားပြောဖို့ ဆရာအချိန်မှ ပေးနိုင်ရဲ့လား ဆရာ... သမီးလေ ဆရာ့ဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့ လုပ်နေတာ ဘယ်နှခါရှိပြီမှန်း တောင် မရေတွက်နိုင်တော့ဘူး ဆရာ... ဖုန်းကို ကိုင်လိုက်... ဆရာရဲ့ ဖုန်းနံပါတ် တိုနှိပ်ရင်း တစ်ဝက်တော်လောက်ရောက်ရင် အို... တော်ပါပြီဆိုပြီး ဖုန်းကို ပြန်ချ

လိုက်နဲ့... ပထမတစ်ချက်က... ဆရာလို အလုပ်အင်မတန်များတဲ့ ဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးရှိလှတဲ့ အချိန်တွေ သမီးကြောင့် အလဟဿ ကုန်ဆုံးသွားမှာ စိုးရိမ်ပူပန်မိတာကြောင့်ပါ။ နောက်တစ်ချက်ကတော့ သမီးရင်ထဲက စကားတွေကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်း "စ" ပြီးပြောရမယ်ဆိုတာ သမီးမသိလို့ပါ။"

ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် စာရေးစားပွဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ရင်း ဝတ္ထုလေးတစ်ပုဒ်ကို ကြိုးစားပမ်းစား ရေးနေစဉ်မှာပဲ တယ်လီဖုန်းသံ ကရုတ်တရက် ပြည်ဟီးလာခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အမှန်ကိုဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင်တော့ သူတော်တော်ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားမိပါ၏။ စာရေးဆရာတစ်ဦးအတွက် သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်များကို ဝတ္ထုလေးတစ်ပုဒ်အဖြစ် စာရွက်ဖြူဖြူလေးပေါ် စာလုံးလေးတွေ စီရင် ရေးသားနေခြင်းလောက် အရသာရှိသည့် "ဝီတီ" အပျော်မျိုး ဘယ်မှာများ ရှိပါဦးမည်နည်း... သူ့အတွက်ကတော့ စာရွက်ဖြူဖြူလေးပေါ်တွင် ရေးလိုက်ရသော သူ့စာလုံးလေးများကို သူ၏နည်းသွေးစက်ကလေးများသဖွယ် ချစ်ခင်မြတ်နိုးသည်။ ထိုအချိန်တွင် မည်သည့်အနောင့်အယုက်ကိုမျှ လက်မခံလို့ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး... သူ့အိမ်သူသက်ထား မရွှေသက်တစ်ယောက် မျက်နှာအညှိုးကြိုးညှိုးကာ စိတ်တွေကောက် စာရေးခြင်းကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ညှုစုတာ... မရွှေသက်၏ အပြစ်မဟုတ်တော့ပြီ... သူ့မျှောတစ်နေလုံး တစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာနေရသည်။ ညဉ့်တော်တော်နက်မှ သူ့ခင်ပွန်းက အိမ်ပြန်လာမည်။ သူ့ရင်ထဲက ပြောစရာစကားတွေ အများကြီးကို ရင်ခွင့်ဖို့ ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းကို မျှော်တော်ဇောနှင့် မောခဲ့ရ၏။ အိမ်ပြန်လာပြီး စာရေးစားပွဲကိုတန်းထိုင်ကာ တကုန်းကုန်းနှင့် စာတွေချည်းဖီရေးနေသော မရွှေသက်ပြောသမျှကို "အင်း" ပင်ကောင်းကောင်းမလိုက်... ဘာတွေပြောမှန်း ကောင်းကောင်းမကြား... တခြားကမ္ဘာထဲရောက်နေတတ်သော ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းကို မှ ဒေါသထွက်လျှင် မည်သူ့ကို ဒေါသထွက်ရဦးမည်နည်း။

အခုပဲကြည့်လေ ဆေးရုံက သူ့ရုံးခန်းလေးထဲတွင် တံခါးပိတ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ဝတ္ထုလေးတစ်ပုဒ်ကို ဖန်တီးရေးသားနေချိန် ဖွေးဖွေးဆိုသည့် သူ့လူနာမလေးဆီက ဖုန်းဝင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူဘာများတတ်နိုင်ပါဦးမည်နည်း။ ခက်သည်က သူသည် စာရေးဆရာသက်သက်မဟုတ်၊ တစ်ချိန်တည်းမှာ လူနာတွေကို ဆေးကုပေးရသည့် ဆရာဝန်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်နေ

သည့်အပြင် ဆေးကျောင်းသားတွေကို စာသင်ပေးရသော ကျောင်းဆရာတစ်ဦးလည်းဖြစ်၏။ ပြောချင်သည်က လူတစ်ကိုယ်ဘဝသုံးမျိုး ကွင်းလည်နေရသူ ဦး သူ့အချိန်တွေကို စာရေးခြင်းတစ်ခုတည်းမှာပဲ ပုံ၍အပ်၍ မရနိုင် .. သူ့လူနာတွေ သူ့တပည့်တွေအတွက်ပါ အချိန်တွေကို စွဲဝေပေးရသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

အခုလည်းကြည့်လေ သူ့လူနာမလေး ဇွေးဇွေးဆိုသည့် မိန်းကလေးက အားကိုးတကြီး ဖုန်းဆက်နေချေပြီ။ “ဆောရီးနော် ... ဆရာမအားလို့ ... နောက်မှပဲပြန်ဆက်လိုက်” ဟုပြောလျှင်လည်းရသည်ပဲ။ သို့သော်... သူ့ပင်ကို စိတ်ရင်းက ထိုသို့မလုပ်နိုင် မလုပ်ရက်ပါ။ လူနာတစ်ဦးက အားကိုးတကြီး ဖုန်းဆက်လာသည်ကို မည်သို့သော အသည်းနှလုံးနှင့် ထိုသို့လုပ်ရက်ပါမည်နည်း .. မေးပညာကို သူသင်ကြားထားသည်က ဘာအတွက်မို့လဲ ... လူနာတွေကို ဆေးကုပေးဖို့ .. လူနာတွေ၏ ခံစားနေရသော ဝေဒနာတွေကို သက်သာပျောက်ကင်းစေဖို့ .. လူနာတို့၏ ညှိုးနွမ်းနေသော စိတ်နှလုံးကို ရွှင်ဖြူးလာအောင် အားပေးနှစ်သိမ့်ပေးဖို့ပဲ မဟုတ်လား။

“သမီးလေးဇွေးဇွေး.. ဆရာအလုပ်အားချိန်မှ သမီးဖုန်းဆက်မယ်ဆိုရင်တော့ အိပ်နေတဲ့ညကြီးသန်းခေါင်ကျမှပဲ ဆက်ရတော့မှာ.. ဒါကြောင့်ကိစ္စမရှိဘူးနော်.. ဘာမှစိတ်ထဲမထားနဲ့.. သမီးဆွဲစကားသံကို နားထောင်ရတာ သမီးမှာ စိတ်ညစ်စရာ စိတ်ရှုပ်စရာ ပြဿနာတစ်ခုခု ရှိနေပုံပဲ။ အဲသလို စိတ်ညစ်၊ စိတ်ရှုပ်စရာ ပြဿနာရှိလာရင် သမီးရဲ့ခံစားချက်ကို နားလည်မယ့်.. စာနာတတ်တဲ့.. ပြီးတော့ အဲဒီပြဿနာကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းရရင် ကောင်းမယ်ဆိုတာ ဝိုင်းစဉ်းစားပေးပြီး အကြံကောင်းဉာဏ်ကောင်း ပေးနိုင်တဲ့သူတစ်ယောက်ယောက် ဆီမှာ ရင်ဖွင့်ရတယ်သမီးရဲ့။ သမီးရဲ့မိဘတွေကိုရော သမီး ဖွင့်ပြောပြပြီးပြီလား”

“သမီးကို ခုလို ဖုန်းလက်ခံပြောပေးတာ ... ကျေးဇူးတင်လှပါတယ် ဆရာ .. သမီးက ဆရာ မအားလပ်ချိန်မှာ သွားဆက်မိပြီး ဆရာစိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားမှာကို စိတ်အရမ်းပူမိတယ်။ ဆရာကို သမီးစိပြီး တွေ့ရ၊ မြင်ရ၊ စကားပြောရတဲ့အချိန်မှာ သမီးလေဖေဖေကို သိပ်သတိရလွန်းမိတာပဲ။ ဆရာရဲ့ မျက်လုံးအကြည့်တွေ၊ အပြုံးတွေ၊ ပြီးတော့ ဆရာရဲ့ စကားသံတွေ အားလုံးဟာ မေတ္တာကရုဏာအပြည့်နဲ့ ... ဖေဖေနဲ့ သိပ်တူတာပဲဆရာ။ အထူးသဖြင့် ဆရာရဲ့

မျက်လုံးတွေဟာ အဖေကိုပြန်ပြီး မြင်နေရသလိုပဲ။ သမီးဖေဖေက ဒီလောကမှာ မရှိတော့ဘူး။ သမီးကို ယောက်ျားပေးစားပြီးတာနဲ့ စိတ်ချလက်ချထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားခဲ့ပြီ ဆရာရယ်”

“ဟုတ်လား သမီးဖွေးဖွေး ဒါဆိုရင် ဆရာကို သမီးခွဲဖေဖေလိုသဘောထားပြီး ရင်ဖွင့်ချင်တာတွေ ရင်ဖွင့်... အကြံဉာဏ်တောင်းစရာတွေ တောင်းနိုင်ပါတယ်ကွယ်... ဒါနဲ့ သမီးပေပေတော့ ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား”

တခဏမျှ ဖွေးဖွေးအသံကလေး တိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ .. “မေမေက ရှိတော့ရှိသေးတယ် .. ဒါပေမဲ့ မေမေက ဖေဖေနဲ့မတူဘူး ဆရာ .. ငယ်ငယ်က တည်းက မေမေက သမီးရဲ့ခံစားချက်တွေကို နားမလည်တတ်ဘူး။ ထစ်ခဲနဲ့ရင်ဆူဖို့ပုံဖို့ အပြစ်တင်ဖို့ပဲ... ဒါကြောင့် မေမေ့ကိုဆိုရင် ဘာဆိုဘာမှ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးတာတွေ မလုပ်မိတော့ဘူးဆရာ။ မေမေက သမီးကို ချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးကို နားမလည်ဘူး... ဆူပူအပြစ်တင် ကြိမ်းမောင်းတာမျိုးပဲ လုပ်တာများတော့ သမီးလည်း မေမေ့ကိုကြောက်တာကပိုများသွားတယ်။ ဖေဖေလို ရင်းရင်းနီးနီးရင်ထဲကရိုတဲ့ စကားတွေကိုတော့ မပြောမိတော့ဘူးပေါ့” ဟု ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းလေး စကားပြန်လေ၏။

“အေးကွယ် .. ဆရာနားလည်ပါတယ်။ သမီးလေး ဘာတွေခံစားရတယ်ဆိုတာတွေ ဆရာ့ကို ဘာဆိုဘာမှ ခြွင်းချန်မထားဘဲ ရင်ထဲရှိသမျှ ဖွင့်ဖွင့်လင်းလင်း ပြောပြနေနား။ အမှန်အတိုင်း သိရမှ ဆရာလည်း သမီးနဲ့အတူ ဝိုင်းစဉ်းစားပြီး အကောင်းဆုံး ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမယ်ဆိုတာ အကြံပေးနိုင်မှာ မဟုတ်လား..”

“ဟုတ်တဲ့ ဝမ်းသာလိုက်တာ ဆရာရယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဆရာ့ဆီ အားကိုးတကြီးနဲ့ ဝမ်းဆက်ပြီး အကူအညီတောင်းမိတာ ဖြစ်မှာ။ သမီးက ဆရာနဲ့တွေ့ပြီးကတည်းက ဆရာ့ကို ကိုယ့်မိဘလိုပဲ စိတ်ထဲမှာ ချစ်ခင်လေးစားပြီး ယုံကြည်အားထားနေမိတယ်။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့ တိတိကျကျ မသိဘူးပေါ့။ ဒီလိုပါဆရာ.. သမီးအခုဖြစ်တဲ့ ပြဿနာက ” ဤနေရာတွင် စကားသံက ခေတ္တရပ်တန့်သွား၏... အချိန်တော်တော်ကြာသွား၏။ ကိစ္စမရှိ သူ့အတွက် ဤပြဿနာက ပြောပြဖို့ စက်ခဲလွန်းနေသည်လား .. ဘာများပါလိမ့် .. စိတ်ရှည်လက်ရှည်လေး .. သူ့စောင့်နေပါ၏။

“ဆောရီးနော် ဆရာ... ဆရာရဲ့အဖိုးတန်တဲ့အဖို့နဲ့တွေ့သမီးကြောင့် အလဟဿကုန်ဆုံးသွားမှာကို နှမြောလိုက်တာဆရာ၊ သမီးရုတ်တရက်ပြောဖို့ စကားရှာရတာ ခက်နေလို့ပါ။ သမီးတို့ အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်နေလို့ပါ ဆရာ။ သမီးရဲ့အမျိုးသားကို ဖေဖေက သူစိတ်ကြိုက် သူမိတ်ဆွေရဲ့သားနဲ့ ရွေးချယ်ပြီး ပေးစားခဲ့တာပါ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း အမှန်အတိုင်းပြောရရင် သမီးရဲ့အမျိုးသားကို သမီးက မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့ကျမှပဲ မြင်ဖူး။ တွေ့ဖူးတာပါဆရာ...။”

ကလေးမရခင်အထိတော့ သမီးတို့ အဆင်ပြေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု ဆရာခွဲပြီး မွေးပေးခဲ့တဲ့ သမီးလေးကို ရပြီးတဲ့အခါကျတော့ သမီးရဲ့စိတ်တွေက အပြုတမ်း သမီးလေးဆီမှာပဲ ရှိတော့တယ်။ အိမ်ထောင်ရေးကို လုံးဝ စိတ်မပါ တော့ဘူးဆရာ။ ကလေးငယ်ငယ်လေးတုန်းကတော့ ကလေးရဲ့ဝေယျာဝစ္စတွေက များလွန်းတာ။ သမီး သိပ်ပင်ပန်းနေတာတွေကို အကြောင်းပြပြီး သမီးက အမြဲငြင်းပယ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကလေးက တစ်လ - နှစ်လ - သုံးလနဲ့ နည်းနည်း ကြီးလာတော့ ကလေးကို အကြောင်းပြပြီး ငြင်းဖို့က တဖြည်းဖြည်း ခက်လာတယ်။ အမျိုးသားကလည်း သမီးကို သိပ်ချစ် သိပ်ဂရုစိုက်၊ သိပ်ကိုအရေးပေးပါ တယ်။ ပြီးတော့ သမီးကိုသူက သိပ်ပြီးချစ်ချင်တယ်... အဲ့ဒီမှာ ပြဿနာတက် တော့တာပဲဆရာ။ သမီးက ချစ်ဖို့ကို လုံးဝ စာမလိပ်တော့တာပါပဲ။ သမီး ဒီကိစ္စ နဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်ထဲမှာ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခတွေ့နေပါပြီ...”

ထိုစဉ်မှာပင်... ဖုန်းက မည်သို့မည်ပုံဖြစ်သည်မသိ တက်ဂစ်တက်ဂီးဂီး မြည်ကာ ရုတ်တရက် ပြတ်ကျသွားလေတော့၏။

“ဟဲ့လို... ဟဲ့လို...”

စကားသံက ပြတ်သွားလေပြီတည်း။ ကိုင်း ဘယ့်နယ်ရှိစ... အဖြစ် က ရုပ်ရှင်ကြည့်နေတုန်းကောင်းခန်းရောက်မှ... ရုတ်တရက် ပီးပျက်သွားသည် နှင့်တူမနေဘူးလား...

“ဟဲ့လို... ဟဲ့လို...”

နောက်ဆုံး သမီးက ငြင်းလွန်းတော့ ကိုကျော်စွာရယ်
 သနားပါတယ်ဆရာရယ် သမီးကို ဒီလိုပြောတာပဲ။ “ဖွားဖွားစိတ်ထဲ
 နှလုံးသားထဲက အစ်ကိုကို နှစ်နှစ်တာတာ လက်မခိုင်းတဲ့နေ့အထိ
 စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ စောင့်ပို့မယ်” တဲ့။ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ ဆရာ . . . သူလေ
 သမီးနဲ့တစ်အိပ်ရာထဲ အကူအိပ်ပေးမယ့် လုံးဝမပူတာတော့ဘူး . . .

အိန္ဒိယ
ဝန်ထမ်း

မပူဆာတော့လည်း:

အိန္ဒိယ
ဝန်ထမ်း

Dr. P. S. S.

मंगल... मंगल
:सुखी... सुखी

ခင်ကျာစာမလိပ် (၂)
ပျော့သောတော့လည်း... သူ့ခရာ ... သနားစရာ

ဟဲလို...ဟဲလို...

ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းတစ်ယောက်... ခုနတုန်းက သူ တကုပ်ကုပ်ရေး
နေသော ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းလေးကို အမေ့ကြီးမေ့သွားလေပြီ။ ယခု သူ့စီအားကိုး
ဘကြီး ဖုန်းဆက်နေရှာသော ဖွေးဖွေးဆိုသည့် မိန်းကလေး၏ဇာတ်လမ်းက သူ
အား ဆတ်တင့်ပုံဖြစ်အောင် အကြီးအကျယ် ဆွဲဆောင်နေပြီတည်း။

စာဖတ်သူပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး... လှပသော... ရောမွေ့သော... မိဘ
စကား မြေဝယ်မကျ နားထောင်သော... အလိမ္မာသမီးလေးတစ်ဦးသည် သူမ၏
ဘဝတွင် တစ်ခါတစ်ခေါက်လေးမျှပင် မမြင်ဘူးသော အမျိုးသားတစ်ဦးနှင့် မိဘ
တို့အလိုကျ ခေါင်းညှိတ်ကာ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲဆင်နွှဲခဲ့၏။ လက်ထပ်သည့်နေ့
ပက်တွင်မှ သတို့သားလောင်းကို မြင်ဖူးတွေ့ဖူးလေတော့သည်။ မိမိတစ်ခါမှ
မမြင်ဖူးသော... စကားပင်မပြောဖူးသော... မိမိနှင့်ဆွေမျိုးလည်း မတော်စပ်ပါ
သော သူ့စိမ်းတစ်ရံစာယောက်ျားသားတစ်ဦးနှင့် တစ်သက်တာ ဘဝတစ်ခုလုံး
တစ်အိမ်ထဲနေ၍... တစ်အိမ်ရာထဲ အတူအိပ်ရတော့မည်တဲ့။

လိမ္မာသော သမီးလေးသည် လိမ္မာသော ဇနီးကောင်း ဇနီးမြတ်လေး
ပဲဖြစ်လိမ့်မည်ဆိုသည်မှာ စိုးစဉ်းမျှ သံသယရှိစရာမပြင်။ ဇနီးကောင်းလေးပီသ

စွာအိမ်ထောင်တာဝန်များကို သူထမ်းဆောင်ခဲ့ပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် အချိန်ကာလ တစ်ခုလွန်မြောက်လာသောအခါဝယ် သူမသည် မိခင်လောင်းတစ်ယောက်ဖြစ် လာခဲ့၏။ ထိုကိုယ်ဝန်ကို ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းနှင့် အပ်နှံခဲ့၏။ သူကပင်... နေ့စဉ် လစဉ် နေ့ကောင်းရက်မြတ်ရွေးချယ်ကာ ကိုယ်တိုင် ခွဲစိတ်မွေးဖွားပေးခဲ့၏။ ယခု... ကလေးလေးက လေးလကျော်... ဝါးလအတွင်း ကြီးပြင်းလာခဲ့ပြီ။

ဤကလေးကိုယ်ဝန်မရှိခင်က သူမတို့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ ပြဿနာ မရှိသေး။ ကလေးမွေးပြီးသည်နှင့် ကလေးဝေယျာဝစ္စ... ပင်ပန်းမှု အစုစုတို့ ကြောင့် သူ့အမျိုးသားကို ညညအနားအကမ်းမခံသည်မှာ ကြာခဲ့လေပြီ။ ကလေး ငယ်တုန်းကတော့ အကြောင်းပြချက်က ဟုတ်နေသည်မို့... အိုကေမှာ စိုပြည် သည်။ ယခုကလေးက လေးလ ငါးလထဲ ဝင်ရောက်လာပြီမို့ မည်သို့အကြောင်း ပြပြီး ငြင်းပယ်ရတော့မည်နည်း။ ထိုအချိန်မှာပဲ တယ်လီဖုန်းက ရုတ်တရက် ပြုတ်ကျသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တကယ့်ကောင်းခန်းမှာ မီးပျက်သွားသောကြောင့် ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင်း ဆတ်တင့်ငုံ ဖြစ်နေရသည်နယ်...။ ထို့ကြောင့် ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းက ဖွေးဖွေး၏ ဖုန်းကိုပြန်ခေါ်၏။ ဖွေးဖွေး၏ဖုန်းက လိုင်းမအား... ကြည့်ရသည်မှာ ဖွေးဖွေးက လည်း သူ့ကိုခေါ်... သူကလည်း ဖွေးဖွေးကိုခေါ်နှင့် ဖုန်းလိုင်းတွေ ရှုပ်နေခြင်း ဖြစ်ပုံရပါသည်။

“တီတီ... တီတီ...”

ဟော... ရပါပြီဗျား။ ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို ခေါ်လို့ရသွားမှန်းတော့ သူသေချာမသိ။ ဖွေးဖွေး၏ စကားသံကို ပြန်ကြားရလေသည်။

“ဆရာ... ဆရာ... နားထောင်နေရဲ့လားဟင်”

“နားထောင်နေပါတယ် သမီးဖွေးဖွေး... သမီးရင်ထဲ နှလုံးသားထဲရှိရှိ သမ္မုကို ပြောပြနေသမီး... ဒါမှ ဆရာက အခြေအနေမှန်ကို သေချာသိပြီး ဒီ ပြဿနာကို ဝိုင်းဝန်းစားပေးနိုင်မှာပေါ့...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ။ ဆရာ့ကိုကျတော့ ဘာဖြစ်လို့လဲမသိဘူး။ သမီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောမပြရဲတဲ့ စကားတွေတောင် ဆရာ့ကိုကျတော့ ယုံကြည်မှုအ ပြည့်နဲ့ ပြောရုံနေသလိုဖြစ်နေတယ်ဆရာ။ သမီးကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် အံ့ဩ မိတယ်။ ဒီလိုပါဆရာ... သမီးအခု ဖြစ်နေတဲ့အဖြစ်က... တကယ့်ကို ဘေးကျပ်

နကျပ်ကြီးလို ခံစားနေရတယ်...

သမီးကလေး...ဘုမသီဘမသီနဲ့ အိမ်ထောင်သာ ပြုခဲ့ရတာ...ဘာဆို ဘာမှလည်း အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတရယ်လို့ မရှိဘူးဆရာ၊ ပြောမယ်ဆိုရင် ဘဝ မှာမိန်းကလေး ဖြစ်လာရတာလည်း ကံဆိုးတယ်လို့ ဆိုရမလားမသိဘူး။ သမီး မေမေက သိပ်ရှေးရိုးဆန်လွန်းတယ်။ သမီးဆယ်တန်းအောင်ပြီး တက္ကသိုလ် တက်ချင်လိုက်တာ တစ်ပိုင်းကို သေနေတာပဲ ဆရာရယ်။ အခုလည်း ဘုမသီဘ မသီနဲ့ အိမ်ထောင်ကျသွားခဲ့တယ်။ ဘာမှန်းညာမှန်းနားမလည်ဘဲ ကလေးတစ် ယောက် မွေးပြီးသွားပြီ။ အဲဒီအချိန်ကျတော့မှ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ပြန်ပြီး မြင်လိုက် ရပါတော့တယ် ဆရာ။ သမီးက အိမ်ထောင်ရေးကို လုံးဝကို စိတ်မဝင်စားတာပဲ။ တကယ်တမ်းကျတော့ သမီးဟာ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ အပျိုကြီးပဲ လုပ်ရင်လုပ် ဒါ မှမဟုတ်...မယ်သီလရှင်ဝတ်ဖို့ ကောင်းတဲ့သူတစ်ယောက်ပါ ဆရာ။ ဒါပေမဲ့ အ ခုကိုယ့်စိတ်ကိုယ်သိတော့ သိပ်နောက်ကျသွားပြီပဲ ဆရာရယ်။ အပျိုကြီးလည်း လုပ်လို့မရတော့ဘူး။ ဒီမိသားစုနဲ့ ကလေးလေးကိုပစ်ပြီး သမီး ဘယ်နယ်လုပ် မယ်သီလရှင် ဝတ်လို့ရတော့မှာလဲ"

ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းသည် ဆို့နှင့်ဝမ်းနည်းကာ နောင်တရနေသည့် အသံကလေး တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ပြောနေသော ဖွေးဖွေး၏ စကားသံလေးကို နားထောင်ရင်း သနားကရုဏာ သက်ပိပ်တော့၏။ လူတစ်ဦး၏ အနာဂတ်သည် မှန်းချက်ပန်းတိုင်က အဘယ်နည်း... သူ့မြတ်နိုးရာ၊ တမ်းတရာ၊ ဖြစ်ချင်ရာဘဝ ကရော အဘယ်နည်း... လူတို့သည် ထိုအရာတို့ကို ကြိုတင်၍ သိနိုင်ပါရဲ့လား။ အခြေအနေ အချိန်အခါအလိုက် ဘဝဇာတ်ခုံပေါ်တွင် မိမိတို့ကူရာ ဇာတ်ရုပ်အ တိုင်း အလှည့်ကျတော့မခွဲကြစတမ်း ကပြအသုံးတော်ခံကြရစမြဲပင်။ အခါများ ဇာတ်တို့တွင် အချိန်အတော်နောင်းခါမှ ထိုဘဝသည် မိမိတကယ်တမ်း မျှော်လင့် ရသည်မှန်းထားသည့် ဘဝမဟုတ်မှန်း မိမိ၏ရွေးချယ်မှုသည် မိမိ၏စိတ်ရင်းနှင့် နှလုံးသားနှင့် မကိုက်ညီတော့မှန်း သိကြရတော့သည့်အဖြစ်မျိုး တွေကြုံကြရပါ သည်း။ ထိုအခါတွင် အဘယ်ကဲ့သို့များ ထိုအဖြစ်မျိုးကို ရင်ဆိုင်ကြရပါအံ့နည်း။ ဘဝဟူသည် ခဲတံတစ်ချောင်းမဟုတ်၊ ဘဝသည် ခဲတံဆိုလျှင် ခဲတံ၏ နောက် ဘက်တွင်ပါသော ခဲဖျက်ကလေးနှင့် မိမိရေးပြီးသားပေမင့် မကြိုက်နှစ်သက် သည့်အခါတိုင်းကို အသာဖျက်ကာ မိမိစိတ်ကြိုက် ပြန်ရေးနိုင်သည် မဟုတ်

လား။ ယခုတော့ ဘဝဆိုသည်က ခဲတံမဟုတ်လေတော့ မိမိမကြိုက်နှစ်သက်
ပေမယ့် ဈာန်ပစ်၍လည်းမရဘဲ... ကြိုက်ကြိုက်မကြိုက်ကြိုက် လက်ခံရတော့မှာ
ပဲဖြစ်ပါသည်။ သူ့အတွေးကမ္ဘာထဲဝေတ္တာ လွင့်ပျောသွားသည်ထင်၏... ငွေးငွေး
၏စကားလေးက သူ့အတွေးကို ဖြတ်တောက်လိုက်ပါသည်။

“ဆရာသမီးအိမ်ထောင်ရေးကိစ္စတွေကိုလုံးဝစိတ်မပါဘူး... ဖြစ်နိုင်
ရင်ဝေးရာကို ပြေးချင်တယ်... ဒါပေမဲ့ သမီးအတွက် သိပ်ကိုက်ခဲတဲ့ နောက်ဆံ
ငင်ရောတွေက နှစ်ခုရှိတယ်ဆရာ။ တစ်ခုက ဆရာငွေးပေးလိုက်တဲ့ သမီးလေး
သဲသဲပါပဲ။ သမီးလေးကို သိပ်ချစ်တယ် ဆရာ။ ဒီသမီးလေး သဲသဲက သမီးရဲ့ဘဝ
ပဲ။ နောက်တစ်ခုကတော့ ကိုကျော်စွာကို သမီးသိပ်ကို အားနာမိတာပါ။ ကိုကျော်
စွာဆိုတာ သမီးရဲ့အမျိုးသားပါ။ တကယ်တမ်းကျတော့ သမီးဟာ သိပ်ကိုက်
ကောင်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လို့ ပြောနိုင်ပါတယ်ဆရာ။ ဘာကြောင့်လဲဆို
တော့ မိဘတွေက စီစဉ်ပေးစားထားကြတာဆိုပေမယ့် ကိုကျော်စွာက သမီးကို
သိပ်ချစ်တယ်။ သိပ်ကိုဂရုစိုက်တယ်။ မျက်စိအောက်ကတောင် အပျောက်မခံ
နိုင်လောက်အောင် ဘာဆိုဘာမှ လိုလေသေးမရှိရအောင် ထားပါတယ်။ စီးပွား
ရေးမှာလည်း မိသားစုအတွက် လုံးဝမလစ်ဟင်းရသလို... သမီးစိတ်ချမ်းသာ
အောင် သူ့ဘာမဆို ဖြည့်ဆည်းပေးတယ်ဆိုရင်လည်း မမှားပါဘူး။ နောက်ပြီး
သူက သမီးကြားဖူးနေတဲ့ တခြားယောက်ျားတွေလိုလည်း အရက်သောက်တာ၊
ဆေးလိပ်သောက်တာ၊ ကာရာအိုကေဆိုင်သွားတာ၊ လောင်းကစားလုပ်တာ...
ဘာဆိုဘာမှမရှိဘဲ အိမ်ကိုပဲခင်တွယ်တဲ့ ခင်ပွန်းကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်နေပါ
တယ်ဆရာ။ ဘာဆိုဘာမှကို အပြစ်ဆိုလို့ ရှာမတွေ့နိုင်လောက်အောင် ကောင်း
တဲ့သူအပေါ် သမီးအခုလို ဆက်ဆံမိတာ သမီးဘက်က မှားပျားနေပြီလား။ ငါ
သိပ်လွန်နေပြီလားရယ်လို့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပြန်ဆန်းစစ်ပြီး အပြစ်တင်မိ
ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့... ညည... သူ့ သမီးအနားကို ကပ်လာမှာ သိပ်ကိုစိုးရိမ်မိတာပဲ။
သမီးရဲ့စိတ်က နှလုံးသားထဲက တယ်လီမှကို လက်မခံနိုင်လေတော့ သူပူဆာ
လာတိုင်း သမီးလည်း အကြောင်းမျိုးစုံပြုပြီး ငြင်းမိတယ်။ နောက်ဆုံး သမီးက
ငြင်းလွန်းတော့ ကိုကျော်စွာရယ်သနားပါတယ်ဆရာရယ် သမီးကို ဒီလိုပြောရာ
တယ်။ “ငွေးငွေးစိတ်ထဲနှလုံးသားထဲက အစ်ကိုကိုနှစ်နှစ်ကာကာလက်ခံနိုင်တဲ့
နေ့အထိ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ စောင့်ပါ့မယ်” တဲ့။ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ ဆရာ... သူ

ရခက်သော မေးခွန်းများနှင့် ရင်ဆိုင်ကာ ရွေးတံဒီးဒီးကျွန်ုပ်တို့ရသည့် အဖြစ်လေးကို ပြန်ပြောင်းသတ်ရပိလေ၏။

အဲသည်တုန်းက သူမေးမြန်းစမ်းသပ်ခဲ့ရသော လူနာ၏ အဓိကခံစားရသည့် ဝေဒနာက "နာကျင်ခြင်း" ဖြစ်ပါသည်။ ရာသီလာလျှင် နာကျင်ကိုက်ခဲသည်။ သည့်ထက်ဆိုးသည်က ... သူမ၏ယောက်ျားကို အနားအကပ်မခံချင်လောက်အောင် ချစ်တင်းနီးနောရာတွင် နာကျင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်ဒင်းကို အနားအကပ်မခံ၍လည်းမဖြစ်သည့် အကြောင်းရင်းက ရှိနေပြန်သည်။ အဲသည်ကိစ္စကတော့ အူဝဲလေးတစ်ယောက်ကို အသည်းအသန်လိုချင်နေခြင်းပဲ ဖြစ်ပါ၏။ ကိုင်း.. ဘယ်နှယ်လုပ်ရပါမည်နည်း။ လင်မယားအတူမနေဘဲ ကလေးရရှိခြင်းနိုင်ပါမည်တဲ့လား။ အတူနေပြန်တော့လည်း အသည်းခိုက်အောင်နာကျင်မနေပြန်လျှင်လည်း ကလေးရရှိမလွယ်။ အဲသည်ပြဿနာကို ကျောင်းသားလေး ငြိမ်းချမ်းဖြေဆိုရတော့မည်ဆိုတော့ ရွေးတံဒီးဒီးကျွန်ုပ်တို့အောင်ဦးဆောင်ကို အလုပ်ရှုပ်စေခဲ့ပြီပေါ့။

အဲသည်တုန်းက ... ထိုမေးခွန်းတွေကိုဖြေနိုင်မှ စာမေးပွဲအောင်ပြီး M.B.B.S တည်းဟူသော ဆရာဝန်ဘွဲ့ကို ပိုင်ပိုင်ကြီး ထွက်ခွားရမည်ဆိုတော့ ဦးဆောင်တွေပုသွားအောင် မရမက ဖျစ်ညှစ်စဉ်းစားပြီး (ဟုတ်တာတွေရော၊ မဟုတ်တာတွေရော) ကြီးစားပန်းစားဖြေဆိုကာ နောက်ဆုံးတော့ အောင်ပန်းကို ဆင်ဖြန်းနိုင်ခဲ့လေ၏။

ယခုလည်းကြည့်လေ.. သူ့ရှေ့တွင် လူနာတစ်ယောက်ရှိနေ၏။ ပြစ်ဖျိုးပဲ့မထင်အောင် လှပချောမွေ့သည့် ဇနီးချောလေးတစ်ဦးက လင်ယောက်ျားနှင့် ချစ်ရမှာ စာမလိပ်သည်ပြဿနာနှင့် သူ့အားအားကိုးတကြီး ရောက်ရှိအကူအညီတောင်းခံနေနေချပြီ... အဘယ်သို့သော အကြောင်းတွေကြောင့်များ ဒီကောင်မလေးက ချစ်ရမှာ စာမလိပ်ရပါသနည်း... သူ့အကြီးအကျယ် စဉ်းစားခန်းထုတ်နေပြီဖြစ်ပါသည်။

အလို ဘုရား.. ဘုရား.. ဒါ စာမေးပွဲဖြေနေတာများလား။ သူ့စိတ်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားလေ၏။ ဟုတ်ပါရဲ့.. "ဘဝ" ဆိုသည်မှာ တကယ်တမ်းကျတော့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း စာမေးပွဲတွေ ဖြေနေရတာပဲ မဟုတ်လား။ ဟိုးငယ်စဉ်က ဖြေခဲ့သော စာမေးပွဲတွေတွင်တော့ လူနာနှင့်သူ့ကို ဘေးကစောင့်ကြည့် အမှတ်ပေး

ယောက်ျားဆိုတဲ့ ကျားသတ္တဝါဆိုတာမျိုးက
 ပြောလို့ရတာမဟုတ်ဘူး သမီးရေ "ကျား" ဆိုတဲ့ အတိုင်းပဲ
 သက်သတ်လွတ်စားတဲ့ အမျိုးထဲကမဟုတ်ဘူး၊ ဘုရား
 အလောင်းလည်းမဟုတ် . . . ဘုန်းကြီးလည်းမဟုတ်ဆိုတော့
 ခရစ္စတစ်မှာ စိတ်ထားပြောင်းသွားမှာကို စိတ်ပူရတယ် သမီးရေ
 ရယ်စရာပြောတဲ့စကားပေမယ့် တော်တော်ကို
 မှန်ကန်တဲ့စကားတစ်ခွန်းရှိသေးတယ်၊ အဲဒီစကားကတော့
 ယောက်ျားမှန်ရင် နှစ်မျိုးပဲရှိတယ်၊
 "ဘူးရင်ဘူး . . . မဘူးရင်တော့ . . . ဂျား" ပဲတဲ့၊

အိန္ဒိယ
မဟာမိတ်

ဘူး နှစ်
မဘူး နှစ်

Dr. [Signature]

ပျော်ရယ် စာမလိပ် (၃)
ဘူးရင်ဘူး ဘေးရင်ဒူး

“ဆရာဝန်” ဆိုသည် လူသားတစ်ယောက်၏ တာဝန်က အဘယ်နည်း။ “ရောဂါ” တွေကိုနှိမ်နင်းဖို့.. “လူနာ” တွေကို ဆေးကုပေးဖို့ သက်သက်ပဲလား။ ခွဲစိတ်ဖယ်ရှား၍ရသော ရောဂါတွေကို စားဖြင့်ခွဲ.. ရောဂါပိုးမွှားတွေကို ပိုးသတ်ဆေးတွေပေးပြီးသတ်.. သွေးတိုး.. ဆီးချိုဆိုလျှင် ဆေးတွေပေးပြီးကု.. အဲဒါလောက် လွယ်ကူရှင်းလင်းပါသလား... “လူနာ” ဟူသည်မှာ ခံစားချက်ရှိသော လူသားတစ်ဦးဖို့ သူ့ခံစားချက်တွေကိုရော အလေးအနက် စဉ်းစားပေးဖို့ မလိုအပ်ပေဘူးလား။ သူတို့ဆရာဝန်တွေသည် ရောဂါသက်သက်ကိုပဲ ရှာဖွေ၍ ကုသနေကြသည်လား.. ရောဂါဆိုသည်လည်း ဆေးစာအုပ်တွေထဲက သူတို့တွေ သင်ကြားကျွန်မှတ်ခဲ့ရသည့် သမားရိုးကျ ရောဂါတွေချည်းပဲ ရှိသည်တဲ့လား.. စာအုပ်ထဲမှာမပါသည့် သမားရိုးကျလည်း မဟုတ်သော အကောင်အထည်မမြင်ရသော်လည်း လူနာတကာယကို ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာတွေကျတော့ရော မည်သည့်ဆေးတွေပေးပြီး ကုမည်နည်း။ သူတို့ ဆရာဝန်တွေသည် လူနာတွေ ခံစားရသည့် ခံစားချက်တွေကိုရော အလေးပေးပြီး အချိန်ပေး၍ နားထောင်ကြပါရဲ့လား။ ထိုသို့ နားထောင်ဖို့ရော အချိန်ပေးနိုင်ကြပါရဲ့လား.. ပြီးတော့ လူနာတွေကရော ဆရာဝန်တို့အား သူတို့တကာယခံစားနေရသည့် သူတို့

ရင်ထဲနလုံးသားထဲ ကိန်းအောင်းနေသည့် တကယ့်ခံစားချက်များကို ထုတ်ဖော် ရင်ဖွင့်ရလောက်အောင် ယုံကြည်အားကိုး ချစ်ခင်ကြပါရဲ့လား။ ဆရာဝန်နှင့်လူ နာသည် ဈေးသည်နှင့်ဈေးဝယ်ကဲ့သို့ ဆရာဝန်ကဆေးပေး၊ လူနာကပိုက်ဆံ ပေးဟူသည့် အပေါ်ယံအကာသက်သက် ဆက်ဆံရေးတွေရည်းပဲလား... လား ပေါင်းများစွာသည် ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်း၏ ရင်ထဲနလုံးသားထဲ ဦးနှောက်ထဲ ပြေး လွှားနေလေသည်။

ယခုလည်း ကြည့်ပါဦး... ဇွေးဇွေးဆိုသည့် မိန်းမရွာလေး သူ့အား အားကိုးတကြီးနှင့် တိုင်ပင်ရင်ဖွင့်လာသောအရာသည် ရောဂါတစ်ခုပဲလား။ သူ သင်ကြားခဲ့ရသည့် ဆေးစာအုပ်တွေထဲမှာ အတိအကျပါရှိလား။ တကယ်တမ်း တော့ သူက သားဖွားမီးယပ်အထူးကု ဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် သူ့ထံသို့ ရောက်လာကြသော လူနာတွေထဲတွင် ရိုးရိုးသား သားဖြင့် သားဖွားမီးယပ်ရောဂါများနှင့် မဆိုင်သော အခြားပြဿနာများနှင့် လူ အများကိုအံ့ဩတကြီး သူတွေ့မြင်ရလေသည်။ သူက တစ်ချိန်တည်းမှာ စာရေး ဆရာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နေတာကြောင့်ပဲလား မသိ။ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲက သူရေးသည့် စာလေးများကိုဖတ်ပြီး သူ့အား လှပမြင်ဘူးခင် ကတည်းက ကြိုတင်ခင်မင်ရင်းနှီးနေသည့် လူနာများလည်းရှိသည်။ စမ်းသပ် ခန်းထဲဝင်လာကတည်းက သူ့အားနှစ်ပေါင်းများစွာ ခင်မင်ရင်းနှီးနေသည့် မိတ် ဆွေကဲ့သို့ နှုတ်ဆက်သည့်လူနာတွေ တွေ့ဖူးသည်။ မေးကြည့်လိုက်တော့မှ .. တစ်ခါမှအပြင်တွင် တွေ့ဖူးသည်မဟုတ်ဘဲ စာအုပ်ထဲမှာ ရင်းနှီးနေသည့်လူများ။

ယခု ဇွေးဇွေး၏ ခံစားချက်ဝေဒနာလေးတွေကို သူ့ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာပြီး ကြည့်နေမိပါသည်။ "ပြဿနာ" တစ်ခုကို ဖြေရှင်းတော့မည်ဆိုလျှင် ချက်ချင်း ဒိုင်းခနဲ "Action" ယူရသည့် ပြဿနာတွေလည်း ရှိနိုင်သော်လည်း (ဥပမာ - လူနာက Shock ရနေသည့် အရေးပေါ်အခြေအနေ) အများအားဖြင့် "ပြဿနာ" ၏ တကယ့်တစ်မြစ်အကြောင်းရင်းကို တိတိကျကျ သိရအောင် နည်းမျိုးစုံသုံး၍ ရှာဖွေဖော်ထုတ် "Observe" ပြဿနာအစစ်အမှန်ကို တိတိကျကျ သိပြီး ပြီဆိုကာမှ ဖြေရှင်းနည်းတွေ အများကြီးထဲကမှ ပြဿနာနှင့်အသင့်လျော်ဆုံး အကိုက်ညီဆုံး (အကောင်းဆုံး) ဖြေရှင်းနည်းကို သေချာစွာ စဉ်းစားချင့်ချိန် (Think) ပြီးတော့မှ ရွေးချယ်ရမှာဖြစ်ပါသည်။ နောက်ဆုံးကမ္ဘာ "Action" လာ

သည်။ ထိုပြဿနာဖြေရှင်းနည်းကို "OTA" Approach ဟုခေါ်ပါသည်။

ယခုဖြစ်နေသည့်အမှားက ပြဿနာကို တိတိကျကျသိရအောင် ရှာဖွေဖော်ထုတ်သည့် "Observe" ရယ် သေချာချင့်ချိန်စဉ်းစားသည့် "Think" ရယ်ကို သေချာမလုပ်ရသေးဘဲ "Action" က ရှေ့ဆုံးက လာနေခြင်းပါပဲ။

ယခု သူတွေကြုံနေရသည့် ဖွေးဖွေးတို့ ဝန်းမောင်နှံ၏ပြဿနာကို သူစဉ်းစားသုံးသပ်နေမိ၏။ ဖွေးဖွေးက လင်နှင့်မယား အတူနေသည့်ကိစ္စကို လုံးဝစိတ်မပါ၊ အတူမနေချင်၊ ရှောင်ချင်၏။ သူရှောင်၍ရော လွတ်မည်တဲ့လား။ မည်မျှကြာကြာ ရှောင်နိုင်မည်နည်း... ထိုသို့ ရှောင်နေလျှင်ရော မည်သို့သော နောက်ဆက်တွဲပြဿနာတွေ ဖြစ်လာမည်နည်း။

နောက်ပြီး သူမသိသေးသည့်အချက်တွေ အများကြီးရှိသေးသည်။ ဖွေးဖွေးက အတူမနေချင်ဘဲ ရှောင်နေချင်သည့် ပြဿနာနောက်ကွယ်တွင် တကယ့်အကြောင်းရင်းက အဘယ်နည်း... လင်နှင့်မယား အတူနေသည့် ချစ်တင်းနှောကြသည့်ကိစ္စက တကယ်တမ်းကျတော့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်ခြင်းမေတ္တာ.. ကြင်နာယုယမှု.. နီးကပ်စွာယှဉ်တွဲနေထိုင်မှု.. သာယာကျေနပ်မှု.. ကြည်နူးနှစ်သိမ့်မှု.. တို့၏ သဘောတရားမဟုတ်ပါလား။ ဖွေးဖွေး အတူမနေချင်ရသည့် အကြောင်းရင်းကို သိဖို့လိုအပ်ပါသည်။ ကြင်နာမှုအစား နာကျင်မှုတွေချည်းရနေလို့များလား.. သာယာကြည်နူးမှုအစား.. ပြီးငွေ့စိတ်ပျက်မှုတွေသာ ရလာလျှင်လည်း ကြာလာလျှင် ဤကိစ္စကို ဝေါင်ဝေါင်ရှေး၍ ဝေးဝေးကရှောင်ချင်လာမည်မှာ နားလည်၍ ရနိုင်ပါသည်။

“သမီးဖွေးဖွေး... သမီးနဲ့ကိုကျော်စွာတို့ရဲ့ အခြေခံနေတဲ့ပြဿနာ မီးပွားလေးကို ဆရာနားလည်ပါတယ်။ သမီးရဲ့ခံစားချက်ကိုလည်း ဆရာနားလည်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုပြေလည်အောင် လုပ်ရင်ကောင်းမလဲဆိုတာ ဆရာလည်းစဉ်းစားပြီး ကူညီစဉ်းစားပေးမယ်နော်။ အိမ်ထောင်ရေးတွေမှာ လင်နဲ့မယား ချစ်တင်းနှီးနှောကြတဲ့ကိစ္စဟာ သားသမီးရတနာရဖို့ချည်းသက်သက်မကဘူး။ အိမ်ထောင်ရေးသုခတွေ ပြည့်ဝဖို့.. လင်နဲ့မယား ပိုပြီးချစ်ချစ်ခင်ခင်နဲ့ သံယောဇဉ်ကြီးတွေ ငြိတွယ်ကြဖို့ အိမ်ထောင်ရေးသာယာဖို့ အရေးပါတဲ့ကိစ္စဘဝဆိုရင်လည်း မပျားဘူးပေါ့ကွာ.. ပြောရမယ်ဆိုရင် သံယောဇဉ်ကြီးမျှင်ဘွဲ့ကိုပိုပြီး ခိုင်မြဲသွားအောင် ကပ်ပေးတဲ့” ကော်” လို့လည်း ဆိုနိုင်တာပဲ.. ဒီကိစ္စ

မှာအဆင်မပြေဖြစ်လာပြီဆိုရင် အိမ်ထောင်ရေးမှာအက်ကြောင်းတွေစပြီးထင်
လာတတ်တယ် သမီးရဲ့..ဆက်ပြီးဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စတွေကို စဉ်းစားကြည့်ရအောင်
လား.. သမီးခုံယောက်ျားကိုကျော်စွာဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ ဒီလိုလူမျိုး
ရတာ သမီးကံကောင်းတယ်နော်။ သမီးကိုလည်းချစ်... ဂရုလည်းစိုက်... စိတ်
ချမ်းသာအောင်လည်း ထားတဲ့အပြင် အရက်၊ ဆေးလိပ် မသောက်... လောင်း
ကစားမလုပ်... ကာရာအိုကေဆိုင်မသွားဘဲ သမီးနားမှာပဲနေတတ်ကယ်။ သမီး
နဲ့အတူနေချင်လို့လည်း ပူဆာတယ်... နောက်ဆုံး သမီးက လုံးဝလက်မခံတော့
လည်း ဇွတ်အတင်းရှေ့မတိုးဘဲ သမီးဆန္ဒရှိလာတဲ့ တစ်နေ့အထိ စောင့်ပေးပျံ
မယ်လို့ ပြောတယ်ဆိုတော့ တော်တော်သဘောထားကြီးတဲ့ ယောက်ျားတစ်
ယောက်လို့ ပြောလို့ရနေပြီပဲ... သမီးဘက်က မလိုက်လျောဘဲ ရေရှည်ကြီး ဒီအ
တိုင်းပစ်ထားလိုက်ရင် ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ သမီးက သူ့ကိုမချစ်
ဘူး... ဂရုမစိုက်ဘူး... မလိုက်လျောဘူးလို့ ထင်မှတ်ယုံကြည်လာပြီး ဝမ်းနည်း
အားငယ်လာနိုင်တယ်။ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုလည်း ကျဆင်းသွားနိုင်တယ်...
နောက်တစ်ခု စိတ်ပူရာကောင်းတဲ့အချက်က သမီးနဲ့ အတူနေတဲ့အချိန်တွေ
ကိုမပျော်တော့မှာ... အိမ်မှာစိတ်မချမ်းသာတော့မှာကိုပဲဖြစ်တယ်။ အဲသလိုမျိုး
အိမ်မှာမပျော်တော့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနဲ့ အိမ်ကိုပြန်မလာချင်
တော့မှာစိုးရိမ်ရတယ်။ အိမ်ကိုပြန်မလာချင်ဘဲ သူ့ကိုပျော်ရွှင်စရာအခြေအနေ
တွေပေးနိုင်မယ့် တခြားနေရာတစ်နေရာရာ... ပြီးတော့ သမီး သူ့ကိုမပေးနိုင်တဲ့
လိုက်လျောမှုမျိုး... သူ့ဆန္ဒကိုဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်မယ့် မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ တွေ့သွား
မှာကို သမီးစိတ်မပူဘူးလား။ သမီးယောက်ျားက အခုအချိန်မှာတော့ လူကောင်း
ပါပဲ... ဒါပေမဲ့ ဒီလိုပုံစံမျိုးကြီးနဲ့ ရေရှည်မှာဆက်ပြီး ကောင်းနိုင်ပါ့မလားကွယ်။
ယောက်ျားဆိုတဲ့ ကျားသတ္တဝါဆိုတာမျိုးက ပြောလို့ရတာမဟုတ်ဘူး သမီးရ။
“ကျား” ဆိုတဲ့အတိုင်းပဲ သက်သတ်လွတ်စားတဲ့အမျိုးထဲကမဟုတ်ဘူး။ ဘုရား
အလောင်းလည်းမဟုတ်... ဘုန်းကြီးလည်းမဟုတ်ဆိုတော့ ရေရှည်မှာ စိတ်
ထားပြောင်းသွားမှာကို စိတ်ပူရတယ် သမီးရေ။ ရယ်စရာပြောတဲ့ စကားပေမယ့်
တော်တော်ကို မှန်ကန်တဲ့စကားတစ်ခွန်း ရှိသေးတယ်။ အဲဒီစကားကတော့ ..
ယောက်ျားမှန်ရင် နှစ်မျိုးပဲရှိတယ်။ ” ဘူးရင်ဘူး... မဘူးရင်တော့ ခူး” ပဲတဲ့။ ကိုင်း
ဒီတော့ သမီး ဘယ်လိုဆက်လုပ်မလဲကွယ်။ မတော်တဆ ပပြောကောင်းပြော

ဘေးကင်းစွာ အိမ်မှာ သမီးက မပေးနိုင်တဲ့ ပျော်ရွှင်မှုမျိုးကို အပြင်မှာ သွားရှာမိခဲ့
 သဲ... အငယ်အနောင်းထားတဲ့ ပုံစံမျိုးဖြစ်ပြီး အိမ်ထောင်ရေး ပြိုကွဲနိုင်တယ်။ အဲ
 သလိုမဟုတ်ရင်တောင် ဒီလိုမျိုး အပျော်၊ အဖော်တွေနဲ့ နေထိုင်ရင် HIV လိုမျိုးလိင်
 ကတစ်ဆင့် ကူးစက်တတ်တဲ့ ရောဂါမျိုးတွေလည်း ကူးစက်နိုင်တဲ့ အန္တရာယ်ရှိ
 ဘယ်သမီးရော၊ နောက်ဆုံး အဲဒီလိုမျိုး စိတ်ပူစရာတွေဖြစ်မလာဘူးဆိုရင်တောင်
 သမီးတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် အတူနေနိုင်ကြပါ့မလားကွာ။ သို့မှာ
 လည်း သမီးက သူ့ကိုမချစ်ဘူး။ ဂရုမစိုက်ဘူး။ မလိုက်လျော့ဘူးဆိုပြီး စိတ်ထိ
 ခိုက်စိတ်ဆင်းရဲနေမယ်... သမီးကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ချမ်းသာရာရပါ့မလား...
 လင်နဲ့မယားဆိုတာ တစ်ယောက်က မျက်နှာညှိနေရင်၊ စိတ်မချမ်းသာရင်...
 နောက်တစ်ယောက်လည်း စိတ်ချမ်းသာမှာမဟုတ်ဘူး။ သမီး အခုပြောတဲ့
 စကားတွေအရဆိုရင် သမီးမပျာ တစ်ဖက်က သူ့ကို သနားလည်းသနား... အား
 လည်းနာ... လိုက်လျော့ချင်ပေမယ့် လက်မခံနိုင်နဲ့... စိတ်ဒုက္ခတွေရောက်ပြီး
 မပျော်ရွှင်ရဘူး မဟုတ်လား။ နောက်ပြီး သမီးမှာ သဲသဲဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်နောင်
 ကြီးလေးကလည်း တိုးလာပြီ။ ဒီသံယောဇဉ်နောင်ကြီးကို သမီးဘယ်လိုမှ ဖြတ်
 ဘောက်ပစ်ပြီး ပြေးလို့မရတာ။ ဒီတော့ သမီး ဒီပြဿနာကို အကောင်းဆုံးဖြေ
 ခွင်းဖို့လိုတယ်။ ဒီအတိုင်းကြီး ဆက်နေနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတာ သမီးလက်
 ခံတယ်ဟုတ်... သမီးတို့ပြဿနာပြေလည်အောင် ဆရာလည်း အစွမ်းကုန်
 ကူညီစဉ်းစားပေးမယ်လေ... ဒါဆိုရင်ရမလား။”

စကားရှည်ကြီး ပြောလိုက်ရ၍ ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်း တော်တော်မောသွား
 အဲ... တစ်ဖက်က ဇွေးဇွေးဆီမှ စကားသံက တော်တော်နှင့် ထွက်မလား။ ဟဲ့လို့...
 ဟဲ့လို့...။

နောက်စောက ကြက်ဗကြီးရဲ့သုံးကို နှလုံးမူပါလားဗျား
 ဒီကြက်ဗကြီးဟာ ကြက်မတွေကို အောက်ကနွှိပြီး
 ရုပ်ပါကြိုက်ပါလို့ပြောနေတာ တွေ့ဖူးလို့လား... သူ့အလိုရှိတာနဲ့
 “ကတော့” လိုက်တာပဲ မဟုတ်လား... အခုလည်း ဒီကိစ္စမှာ
 ကိုယ်တော်ကသာမှ ချောနေ၊ မော့နေ၊ စောင့်နေစရာမလိုဘူး။
 ဒီမောင်လည်း ကြက်ဗကြီးလိုပဲ ကျင့်သုံးလိုက်ရုံပဲ” တဲ့။

အနောက်
၉ မဂ္ဂ

မိုးညှင်း
ရုပ်ရှင်ထဲက

ဇာတ်ပုံကြီး

Dr. မိုးညှင်း

YAGORITE ZE
PUGECOM
MCHC M:

YAGORITE

အင်းမှာ စာမလိပ် (၄)
ဇိုလ်အောင်ခင် ရုပ်ရှင်ထိတ်ကြောက်စဉ်

“ဟဲ့လို...ဟဲ့လို...ဟဲ့လို...ဆရာပြောတာကြားလား...ဖွေးဖွေးဆရာ
ပြောတာကြားရဲ့လား” ဖုန်းတပြောလိုက်...လွတ်သွားလိုက်နှင့်မို့...ဖုန်းပြောရင်း
ဘဲပြေးဒီပြေးလုပ်နေ၏။ နုနစ်အိမ်ကြား ရှစ်အိမ်ကြား ...လိပ်ခေါင်းထွက်မတတ်
အော်နေရင်း...ဖုန်းကပြုတ်ကျသွားလိုက်...ပြန်ဆက်လိုက်...မဆိုးဘူးနော်...
သက်ကိုင်ဖုန်း တစ်ခါပြောရသည်မှာ ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်ခန်း လုပ်သကဲ့သို့
ခွေးကလေးတွေပင် စို့လာလေ၏။ တစ်ခုပါပဲ ... ဖွေးဖွေးနှင့်သူ ပြောနေသည့်
စကားတွေက... သူများလင်မယား... ဇနီးမောင်နှံတို့၏ ခန်းဆီးနောက်ကွယ်က
အတွင်းရေးတွေမို့...အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ပြောဖို့ကလည်းမသင့်လျော်သည်မို့-
ဖွေးဖွေးကို သူ့ရုံးခန်းသို့ လာရောက်ရန် ချိန်းဆိုရပါတော့သည်။ ဤကိစ္စမျိုးက
သေချာအချိန်ပေး၍ ခွေးခန္ဓာမေးမြန်း အဖြေရှာကာ ... စိတ်ရှည်လက်ရှည်
စကားပြောရမည်ကိစ္စမျိုးဖြစ်သည်မို့ လူနာတွေများစွာတန်းစီနေသော ဆေးခန်း
တွင် ချိန်းဆိုရန် မသင့်လျော်။

ဖုန်းချလိုက်ပြီးသည်နှင့် ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် ဝတ္ထုဆက်
ရေး၍ မရတော့ပြီ။ သူ့စိတ်က ကိုကျော်စွာနှင့် ဖွေးဖွေးတို့၏ အချစ်ပြဿနာလေး
အိသို့ လုံးလုံးလျားလျား ဝင်ရောက်သွားပါတော့သည်။ သေချာစဉ်းစားကြည့်

လိုက်လျှင် အလွန်ထူးလှပေမယ့် တကယ့်လက်တွေ့မှာတော့ လုံးဝကို မဆန်း
 သည့်ကိစ္စတစ်ခုရှိပါ၏။ ယောက်ျားတစ်ဦးနှင့် မိန်းမတစ်ဦး ဘာဆိုဘာမှ သွေးမ
 တော်သားမစပ် တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ယခင်က တစ်ခါတစ်ခေါက်မှပင်
 မတွေ့ဖူးမမြင်ဖူး... (ဥပမာ - ကိုကျော်စွာနှင့် ဖွေးဖွေးတို့ကဲ့သို့ မင်္ဂလာဆောင်
 သည့်နေ့မှ စတွေ့ဖူးသည်လည်းရှိသည်) ဆန့်ကျင်ဘက်လူသားနှစ်ဦးတို့ တစ်
 သက်တာထာဝရ ဘဝနှစ်ခုပေါင်းစပ်ကာ... တစ်အိမ်ထဲနေ... တစ်ခန်းထဲ... တစ်ခု
 တင်... တစ်အိပ်ရာထဲပူးကပ်၍ အိပ်ရာဝင်ကြရသည့်ကိစ္စ၊ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ
 ဘိ... ကြုံနှစ်ဦးသားကို ကြုံသို့အနီးစပ်ဆုံး လူသားနှစ်ဦးအဖြစ် တွဲကပ်နေအောင်
 မည်သည့်အရာတွေက ဖန်တီးထားပါသနည်း။ ကဗျာဆန်ဆန် စိတ်ကူးလှလှ
 နှင့် နှစ်လွှာပေါင်းလျှင် တစ်ရွက်ဖြစ်ရသည့် စွယ်တော်ရွက်ကလေးတွေဟု ပြော
 မည်လား။ ရယ်စရာဟာ သစ်တံနှင့် နှစ်ချောင်းပေါင်းမှ တစ်ခုဖြစ်ရသည့် အိကြာ
 ကွေးနှင့် နှိုင်းယှဉ်ရမည်လား...။

ဤနှစ်ဦးကြားတွင် တခြားမည်သည့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးမှာမှ
 မရှိနိုင်သည့် ထူးခြားသော ဆန်းကြယ်သော သာယာကြည်နူးဖွယ်သော... ကျေ
 နပ်နှစ်သိမ့်ခြင်းနှင့် ပြည့်ဝသော ဆက်ဆံရေးတစ်ခုရှိ၏။ ထိုအရာကတော့ ကျား
 နှင့်မ ချစ်တင်းနီးနေခြင်း... သို့မဟုတ် လိင်ဆက်ဆံခြင်းပင်တည်း။ လင်နှင့်
 မယား... အနီးကပ်ဆုံး တစ်သားတည်းဖြစ်သွားအောင် ပူးကပ်စေသောအရာ
 သည် ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့် လိင်ဆက်ဆံမှုတို့ကို အချိုးညီညီ ပေါင်းစပ်ထားသည့်
 သာမန်မျက်စိနှင့် မတွေ့မြင်နိုင်သော အရာဆိုလျှင် မှားသည်ဟု အသင်ထင်ပါ
 သလား။

တကယ်တမ်းကျတော့ ကျားနှင့်မ ပေါင်းစပ်ခြင်းသည် လူသားမျိုး
 နွယ်ဆက်ကို ပေါက်ဖွားစေဖို့... သားသမီးများ ပေးဖွားပေးဖို့... မျိုးဆက်ပြန့်ပွား
 ပေးဖို့ဟု ပြောလျှင်လည်း ရပါသည်။ သို့သော် ကလေးမွေးဖို့ သက်သက်ချည်း
 တော့လည်း မဟုတ်ပါ။ လင်နှင့်မယားကြား တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အပြန်အလှန်
 ချစ်ခင်ကြင်နာမှု၊ ယုယမှု၊ နှစ်သိမ့်မှု၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ဖလှယ်ဖို့၊ သံယောဇဉ်
 နောင်ကြီးတွေ တစ်စထက်တစ်စ ပိုတိုး၍ တိုး၍ ရှစ်နှောင်းတွယ်ဖို့ ကြံအရာသည်
 မရှိမဖြစ် အရေးပါသည်ဟု ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်း ယုံကြည်မိပါသည်။ သို့သော်...
 မင်္ဂလာဆောင်နှင်းပြီးသည့် ဇနီးမောင်နှံတိုင်း... ချစ်တင်းနီးနေခြင်း၌ သာယာ

ကျေနပ်မှုကြည်နူးပျော်ရွှင်မှုတို့ အပြည့်အဝ ခံစားရရှိကြပါလိမ့်လား... မြန်မာနိုင်ငံ
တွင်တော့ ဤကိစ္စမျိုးနှင့်ပတ်သက်၍ အမှန်အတိုင်း သိမြင်နိုင်ဖို့ ခက်ခဲလှသည်။
သုဝေတီဖူးသည် အမေရိကန်နိုင်ငံတွင် ပြုလုပ်ခဲ့သော သုဝေတီသနဓမ္မာရုံရိုက်
အရဆိုလျှင် မင်္ဂလာဆောင်ပြီးသည့် ပထမဆုံး ဖိုမဆက်ဆံရေးတွင် ၅၄ ရာခိုင်
နှုန်းထက်ဝက်ကျော်ခန့်က ထိုအတွေ့အကြုံကို လုံးဝ နှစ်ခြိုက်ခြင်းမရှိဟု ဆိုကြ
သည်။

ကိုင်း... ဘယ်နှယ်ရှိစေ၊ မြန်မာစကားပုံများတွင် အလွန်ထင်ရှားသော
စကားပုံတစ်ခုရှိ၏။ “ငါးပိဗုတ်တာ ဆရာမပြု... နည်းမကျ” တဲ့။ မှန်ပါသည်။ မည်
သည့်အရာမဆို စနစ်တကျ ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်ဖို့ဆိုလျှင် ဆရာကောင်း၊
သမားကောင်းက ကောင်းစွာသင်ကြားပြသပေးဖို့ အရေးအကြီးဆုံး။ ယခုလက်
နှင့်စာရေးသည့်ကိစ္စကိုပဲ ကြည့်ပါဦး... ဝလုံးလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းရေးတတ်ဖို့
“ကကြီး” “ခခွေး” စသည့် အက္ခရာလေးများကို မှန်မှန်ကန်ကန် လှလှပပရေး
ဘတ်ဖို့ သူငယ်တန်းမှာကတည်းက ဆရာ ဆရာမက ပီပီတို့၏ လက်ကိုကိုင်၍
ဒီလိုဒီလိုရေးရတယ်ဟု ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်တွင် အရေးသင်ခဲ့ရသည် မဟုတ်
ပါလား။ ကကြီး ခခွေး သင်ပေးသည့် ငယ်ဆရာကို “ကန်ကုလက်လှည့်ဆရာ”
ဟု၍ပင် ခေါ်ကြသည်လေ။

ကြည့်ပါဦး... ထိုသို့သေချာ အထပ်ထပ်အခါခါ လေ့ကျင့်ခဲ့သည့်
ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေထဲမှာ ဝလုံးကိုဝိုင်းနေအောင် ရေးတတ်သည်သူ
ဘယ်နှဦးပါသနည်း။ လက်ရေးတွေက ပဲပင်ပေါက်တွေ လေတိုက်၍လွင့်နေသ
လိုလို၊ ကြောင်ကုတ်ထားသလိုလို၊ ခွေးစားခွက်ထဲ ကြက်တက်၍ ယက်ထား
သလိုလို... ဖြစ်ချစ်တိုင်း ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား... သူတို့ဆရာဝန်တွေလက်
ရေးက အားလုံးထဲတွင် ရာဇဝင် စာတင်ရလောက်အောင် အဆိုးရွားဆုံး မဟုတ်
လား။

ဤသို့ဝလုံး၊ ကကြီး၊ ခခွေးရေးသည်ကိုပင် ဆရာကောင်းနှင့် စနစ်တ
ကျသင်ဖို့ လိုအပ်သည်ဆိုသည့် စကားမှန်ပါလျှင်... ကျားနှင့်မ ချစ်တင်းနီးနော
ကြသည့် သို့မဟုတ် လိင်ဆက်ဆံသည့် “ပညာ” ကိုရောမည်သည့်ဆရာကမည်
သည့်ကျောင်း၌ မည်သို့မည်ပုံ စနစ်တကျ သင်ကြားပေးခဲ့ပါသနည်း။

အထူးသဖြင့် ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းတို့ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဤ “ဖိုမဆက်

ဆံရေးပညာ" ကို မည်သို့ သင်ယူတတ်မြောက်ကြပါသနည်း။ ဖိုမသဘာဝကိစ္စများကို ဤလူ့ဘောင်အဖွဲ့အစည်းက အစဉ်အလာအရ ဘာသာရေးဓလေ့ထုံးစံများအရ ညစ်ညမ်းသည့်အရာ၊ အပြစ်ရှိသည့်အရာ၊ လျှို့ဝှက်အပ်သောအရာဟု၍ သတ်မှတ်ထားခဲ့ကြသည်။ မိဘတွေက သားသမီးတို့အား ဆရာကတပည့်တို့အား စနစ်တကျ သင်ကြားပေးဖို့ ဝေးစွ၊ ဤအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်လျှင် လုံးဝလျှို့ဝှက်ထားခဲ့ကြသည့်ပြောကောင်း၊ မဆိုကောင်းသည့်အရာ၊ မသိသင့်သည့်အရာ၊ လျှို့ဝှက်ထားအပ်သောအရာ တစ်ခုအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး ဤအကြောင်းပြောသူ၊ စိတ်ဝင်စားသူ၊ ဆွေးနွေးသူဆိုလျှင် အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်ပြားသည့်သူ၊ အပြစ်ရှိသည့်သူ ဟု၍ တစ်ဖက်စွန်းရောက် သတ်မှတ်ထားကြသည် မဟုတ်လား။ ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်း ငယ်ငယ်က အဖြစ်ကလေးတစ်ခုကိုပင် မြင်ယောင်နေမိ၏။ အဲ့သည်တုန်းက သူက မေမေမှိုက်ထဲက သူညီလေးကိုယ်ဝန်ကိုကြည့်ပြီး စပ်စုလိုစိတ်နှင့် မေးခွန်းတစ်ခုမေးခဲ့၏။ မေမေ သားသားဘယ်လို လူဖြစ်လာသလဲ... မေမေမှိုက်ထဲ ဘယ်လိုရောက်လာသလဲ... ပြီးတော့ မေမေမှိုက်ထဲက ဘယ်လိုထွက်လာသလဲ ဟု၍ပင်။ တော်တော်နှင့် မဖြေနိုင်။ အကြာကြီးစဉ်းစားပြီးမှ ဖြေသည့်အခြေက သားသားကို သိကြားမင်းကြီးက ဖန်ဆင်းပြီး မေမေမှိုက်ထဲထည့်ပေးလိုက်တာ မှိုက်ထဲမှာ တဖြည်းဖြည်းနီးနီးလာပြီး ကိုးလရောက်တော့ မှိုက်နားပြီး ချက်မှာ အပေါက်လေးဖြစ်တယ်။ အဲ့ဒီအပေါက်က တဖြည်းဖြည်းကွယ်လာပြီး ချက်ပေါက်ထဲက သားသားက ဒိုင်ဗင်ထိုးပြီး ထွက်လာတာဟုသတည်း။ ထိုအခြေစကားကို သူတစ်သက် မမေနိုင်အောင် အစွဲကြီးစွဲထင်၊ အဟုတ်ကြီးလည်း မှတ်ထင်ခဲ့ရပါသည်။

ယခုပြဿနာကိုပဲ ကြည့်ပါဦး။ ဇွေးဇွေးဆိုသည့် မိန်းကလေးက သူ့အား ရှားရှားပါးပါး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြ၍ ဤသို့သော ပြဿနာရှိနေမှန်း သူသိခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဤကိစ္စကို ရှက်စရာ၊ ကြောက်စရာ၊ လျှို့ဝှက်ထားအပ်သော အရာဟု၍ စွဲစွဲမြဲမြဲ သတ်မှတ်ထားသော လူ့အသိုင်းအဝိုင်းအတွင်း၌ ဤသို့သော ပြဿနာတွေ လူမသိ၊ သူမသိ မည်မျှပင် အမြောက်အမြား ရှိပါမည်နည်း။ သူ့ယခုတွေ့ရှိလိုက်သည့်ပြဿနာက Tip of the Iceberg ရေခဲတောင်ကြီး၏ ရေပေါ်တွင်ပေါ်နေသော ထိပ်ဖျားပိုင်းလေးမျှသာ၊ တကယ့်ရေခဲတောင်ကြီးက ရေအောက်ထဲတွင် မြှုပ်နေ၏။ အပေါ်က သာမန်မျက်စိနှင့် ကြည့်၍ မမြင်နိုင်။

ဘကယ်တမ်းကျတော့ ချစ်တင်းနီးနော့ခြင်းဟူသည် ပိတ်ဆို့သော အနုပညာ
 တစ်ရပ်ဖြစ်ပါသည်။ လင်နှင့်မယားကြား နုရီစည်းဝါး မှန်ကန်ကိုက်ညီဖို့ လိုအပ်
 ၏။ သာမန်ခန္ဓာကိုယ်နှစ်ခုတွေ့ထိခြင်းသက်သက်မဟုတ်။ စိတ်တတ်ချင်း နှလုံး
 သားချင်း ခံစားချက်ချင်း အရာအားလုံး တွေ့ထိဆက်သွယ်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ထို့
 ကြောင့် သာယာချမ်းမြေ့စွယ်သော ပိတ်ဆို့စဉ်နှင့် ကြည်နူးစွယ်သော အိမ်
 ဆောင်ရေးသုခတွေ့ရရှိဖို့က ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေအပြင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပွင့်
 သင်းမှု၊ ရိုးသားမှု၊ အပြန်အလှန်နားလည်မှု၊ တစ်ဦးအလိုကိုတစ်ဦး အလိုက်တ
 သီလိုက်လျောတတ်ဖို့ စသည်စသည်တို့လည်း လိုအပ်လှပါသည်။

ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းသည် ပြဿနာတစ်ခုတွေ့တိုင်း သူတစ်ယောက်
 ကည်းသာမက သူ့မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတွေသာမက ဆရာသ
 မားတွေပါမကျန် တွေ့မြင်သည့်လူတိုင်းနှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီး အကြံဉာဏ်ရ
 သုလေ့ရှိပါသည်။ ယခုလည်း ဤပြဿနာကို သူ့မိတ်ဆွေများ၊ ဆရာသမားများ
 နှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကာ အကြံကောင်း၊ ဉာဏ်ကောင်းများ တောင်းခံရပါတော့
 သည်။

တစ်ယောက်ကပြော၏။ "ဟာ... ဒါကတော့ ကိုယ်တော်ချောညံ့တာ
 တွဲ့ ရှင်းနေတာပဲ သူ့မှာ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွမ်းကျင်မှု အရည်အသွေးတွေ
 ခံနိုင်စေတယ်... ဒီကိုယ်တော်သင်တန်းတက်ရလိမ့်မယ်ကွ" တဲ့။

နောက်တစ်ဦးကတော့.. ဟာ ဒီကိစ္စမှာ မင်းသမီးက အလကား အမှု
 ခံနေတာပါ .. ဘာမှအရေးမကြီးတဲ့ကိစ္စကို သစ္စာပင်က မီးတက်ဖို့က ဂုဏ်နေ
 သေးတယ်။ မိန်းမဆိုတာ... ဒီကိစ္စမှာ စိတ်ပါတယ်မပါဘူး မရှိရဘူး.. သူ့ရဲ့တာဝန်
 က သူ့ရဲ့ကာမပိုင်လင်ယောက်ျား လိုအပ်လာတဲ့အချိန်မှာ သဘောရှိကလောဟိ
 ဆိုပြီး အလိုလိုက်အကြိုက်ဆောင်ဖို့ပဲ... ဒီကိစ္စဟာ မယားဝတ္တရားထဲမှာ တစ်ပါး
 ခံတယ်။ အိမ်ထောင်ရှင်မလောင်းတစ်ယောက်ရဲ့တာဝန်မကျေပွန်ဘူးလို့ ပြော
 သယ်" ဟူ၍ ဆိုလေ၏။

နောက်တစ်ယောက်ကတော့... ဤသို့ခပ်ရှင်းရှင်းခပ်လောင်လောင်
 ပြောပြ၏။ "ဟေ့ မင်းတို့ ဝိုင်းအောင်ခင်ရှပ်ရှင် ကြည့်ဖူးတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီ
 ရပ်ရှင်ထဲမှာ ကိုယ့်လက်စုပ်ထဲ ရောက်နေပေမယ့် မမြဝင်းရဲ့အချစ်ကို တားမြ
 ဘိုက်ပြီး မယူချင်တဲ့ ဝိုင်းအောင်ခင်ကို သူ့တပည့် "သုခ" က မစ်ချီမခံသာဖြစ်

အောင် ပြောတဲ့စကားလေး၊ ဆရာရယ် .. ဆရာနဲ့ လူချင်းတောင် လဲလိုက်ချင်
 တယ်.. နောက်ဖေးက ကြက်ဖကြီးရဲ့သုံးကို နှလုံးမူပါလားဗျား၊ ဒီကြက်ဖကြီးဟာ
 ကြက်မတွေကို အောက်ကျိုပြီး ချစ်ပါကြိုက်ပါလို့ ပြောနေတာ တွေ့ဖူးလို့လား...
 သူ့အလိုရှိတာနဲ့ "ကတော့" လိုက်တာပဲ မဟုတ်လား... အခုလည်း ဒီကိစ္စမှာ
 ကိုယ်တော်က ဘာမှ ချောနေ၊ မော့နေ၊ စောင့်နေစရာ မလိုဘူး၊ ဒီမောင်လည်း
 ကြက်ဖကြီးလိုပဲ ကျင့်သုံးလိုက်ရုံပဲ" တဲ့။

နောက်တစ်ယောက်ရဲ့အကြံပေးစကားကိုလည်း ကြည့်ပါဦး...

"ဆရာရယ် .. ဒီကောင်မလေးကကို လိုပါတယ်။ လင်နဲ့မယား ဒီ
 လောက်တောင် ရင်းနှီးနေပြီပဲဟာ .. သမီးရည်းစားဘဝမှာ အချစ်ကုန် .. လင်
 မယားဘဝမှာ အရှက်ကုန် ထိုသလိုပေါ့ .. အချင်းချင်း ကိုယ့်ခံစားချက် လိုလား
 ချက်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြပြီး ညှိနှိုင်းယူပေါ့။ ဒီလိုပွင့်လင်းမှုရှိရင် ဒီပြဿ
 နာက ပြေလည်သွားမှာပါ" တဲ့။

ကိုင်း... စာဖတ်သူတို့ရော... ဤပြဿနာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မည်သို့မည်
 ပုံဖြေရှင်းရမည်ဆိုသည့် နည်းလမ်းကို ဝိုင်းစဉ်းစားပေးကြပါဦးနော်...။

ಶುಕ್ರವಾರ
೧೫

೧

ಶಿವರಾತ್ರಿ
ಪಂಚಮಿ

೧೫
೧೫
೧೫

ମିତମାମାକିମାତା ଓ ଶୁଣାହୁଅନ୍ତୁ

ချစ်ရမှာ စာမလိပ် (၅)
အိမ်ထောင်ညှော်ညှော် ပီပေ့ကလေးဝယ်

“ချစ်ရမှာ စာမလိပ်” သည် ပြဿနာကတော့ ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းကို
ကောင်းကောင်းကြီး အလုပ်ပေးလိုက်ပြီ ဖြစ်တော့သည်။ အိမ်ထောင်ရှင်အမျိုး
သမီး... သို့မဟုတ်... ဇနီးမယား... သို့မဟုတ်... အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်၏ ဘဝ
အဓိပ္ပာယ်က အဘယ်နည်း... သူမ၏တာဝန်ဝတ္တရားတွေကရော အဘယ်နည်း။
သက်စာဆရာတော်၏ မယားဝတ္တရား ငါးပါးတည်းဟူသော ဆောင်ပုဒ်ကလေးက
သူနှုတ်ဖျားသို့ ရောက်လာလေ၏...။

“အိမ်တွင်းမှုလုပ်... သိမ်းထုပ်သေချာ... မိစ္ဆာကြည်ရှောင်... လျော်
အောင်ဖြန့်ချိ... ပျင်းရိမမှု... ဝတ်ငါးထု... အိမ်သူကျင့်အပ်စွာ” တဲ့။

မယားတစ်ယောက်၏ ဝတ္တရားတွေထဲ ကာမပိုင်လင်ယောက်ျား၏
ဆန္ဒအလိုကို ဖြည့်ဆည်းပေးရမည့် ဝတ္တရားရောပါသည်တဲ့။ မည်သို့ရှိစေ... လင်
ဇနီးမယား... ဇနီးမောင်နှံတို့အကြားတွင်တော့ ဤကိစ္စက မပါလျှင်မပြီး... အရေး
ကြီးလှသည်သာတည်း... ယခုပဲကြည့်လေ... သူ့လူနာမလေး ဇွေးဇွေးတို့ဇနီး
မောင်နှံတွင် အိမ်ထောင်ကျပြီး သမီးလေးတစ်ယောက်ရခဲ့ပြီး ယခု သမီးလေး
အသက်ငါးလလောက်အရွယ်တွင် သူတို့၏ဇနီးသီးနောက်ကွယ်မှ အချစ်ပြဿ

နာတစ်ခုပေါ်ထွန်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ယခုပြဿနာတွင် ဖွေးဖွေးက တူနှစ်ကိုယ် ချစ်ကြွနို့ကိုစွဲမှာ လုံးဝ စာမလိပ် စိတ်မလာ .. ယောက်ျားနှင့် ဝေါင်ဝေါင်ရှေး၍ဝေးဝေးရှောင်ကာ နေချင်သည်။ ကျော်စွာဆိုသော ကိုယ်တော်ချောကျတော့လည်း သနားစရာ၊ သူ့ပျော့ဇနီးသည် ကိုယ်ဝန်ဆောင်ကလေးမွေး... ယခု ကလေးငါးလအရွယ်ရောက်သည်ထိ ဇနီးမယားအနားသို့.. ကပ်ခွင့်မရရှာသေးသည်မို့ သူ့ပျော့ ကပ်ချင်ရှာပေလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုအကြောင်းလေးကို စဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် သူ့နားထဲသို့ နာမည်ကျော် ခေတ်ဟောင်းဝေးတစ်ပုဒ်တွင်ပါသော တေးစာသားလေးတစ်ပိုဒ်က ညက်ညက်ညောညော သာယာပြိုင်ညောင်းစွာ ဝင်ရောက်လာလေသည်...။

“အိစက်ညက်ညောတဲ့ ဖိမ္မော့ပေါ်ဝယ်... ချစ်တလင်းပေါ်မယ်... ချစ်ဗျူဟာကျင်းကြတုမောင်မယ်” တဲ့.. ဘယ်လောက်လှပသည့် စာသားလေးတွေ ပါလဲ...။ ဘယ်လောက်တောင် သာယာပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းသည့် ဇနီးမောင်နှံမောင်မယ်စုံတွဲတို့၏ ချစ်ကိုစွဲပါလဲ...

သို့သော် .. အခါခပ်သိမ်း ဤကဲ့သို့ သာယာပျော်ရွှင် အဆင်ပြေနေသည်ဟု သင်ထင်လျှင်တော့ အမှားကြီးမှားလိမ့်မည်သာတည်း။ အချို့သော သနားစာနာချင်စဖွယ် အိမ်ရှင်မတို့၏ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော ဘေးကကြည့်သူတွေအတွက် ရယ်ချင်စရာ (တကယ်တမ်းကျတော့ သူတို့အတွက် စိတ်ညစ်စရာ) အဖြစ်အပျက်ကလေးများက သူ့အာရုံထဲ အစီအရီ ဝင်လာကြလေသည်။

သူတို့ရပ်ကွက်ထဲက အဘိုးကြီး အဘွားကြီး ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးအကြောင်းကြားဖူး၏။ အဘိုးကြီးက ညအိပ်ရာဝင်ကြည့်ခေါ်လျှင် အဘွားကြီးက အချိန်ကိုက်ဘုရားစင်ရှေ့တွင် တရားမှတ် ... ပုတီးစိပ်ခြင်းအမှုကိုပြုပြီ .. (တိုက်ဆိုင်သည်လား တမင်လားမသိ) သူမ၏ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးက အနည်းဆုံး ၂ နာရီ ၃ နာရီလောက် ကြာမြင့်သည်မို့ မစောင့်နိုင်သော ကိုရွှေချောတစ်ယောက် .. တခေါ်ခေါ်နှင့် စောင့်ရင်းစောင့်ရင်း အိပ်မောကျသွားတော့သတည်းပေါ့။

နောက်စုံတွဲတစ်တွဲကျတော့ ပိုစိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်း၏။ ဤအဘွားကြီးကတော့ ပို၍ရှင်းလင်းပြတ်သားသည်။ သူမကတော့ ဘုရားစင်ရှေ့သို့ မသွား။ သူမ၏ ရွေးခံအင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲ ပိုက်ဆံတစ်ထပ်ကို အမြဲလိပ်၍ထည့်

ထား၏။ အဘိုးကြီးက သူ့အနီးသို့ကပ်ပြီး ကဲဖို့ကြံရွယ်သည်နှင့် ခပ်မြန်မြန်လေး
 သူ့ရွေးခံအင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲက ပိုက်ဆံအလိပ်လိုက်ကို အမြန်ဆုံး ကမ်းပေး
 လိုက်ကာ... ကိုင်း... ကိုယ်တော်ချောချော... ဟောဒီ ပိုက်ဆံယူပြီး... သွားချင်တဲ့
 ကာရာအိုကေဆိုင် အနိပ်ခန်း ကြိုက်ရာနေရာကို အမြန်ဆုံးရိုးပေတော့၊ လုံးဝ
 အပြစ်မယူ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ခွင့်လွှတ်ပါ၏ ဆိုပြီး အဘိုးကြီးကို ရေငတ်တုန်း
 ခေတွင်းထဲ ခုန်ချခိုင်းလိုက်တော့သတဲ့။ ကိုင်း ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ ဇာတ်
 လမ်းလေးလဲ။

နောက်စုံတွဲတစ်တွဲကျတော့ ပိုလို့ပင် ရယ်ရော ကောင်းသေးသည်။
 အဘိုးကြီးက ရပ်ဝေးတွင် တစ်ယောက်တည်း အလုပ်သွားလုပ်သည်။ တစ်လ
 မှာမှ တစ်ခါလောက် အိမ်ပြန်လာခွင့်ရသူ။ ဇနီးသည် အဘွားကြီးက အဘိုးကြီး
 မရှိလျှင်တော့ သူမတို့အိမ်ခန်းမှာ တစ်ယောက်တည်းအိပ်သည်။ အဘိုးကြီးပြန်
 ရောက်လာသည်နှင့် အဲသည်ညမှာ သူ့သမီးနှစ်ယောက်၏ အဖျိုခန်းထဲ သမီး
 နှစ်ယောက်ကြားတွင် သွားပုန်း၍ အိပ်တော့သတဲ့။ ကိုင်း သင်သာ အဲဒီအဘိုး
 ကြီးနေရာတွင်ဆိုပါက ဤပြဿနာကို မည်သို့မည်ပုံ ဖြေရှင်းမည်နည်း။ စဉ်းစား
 တွေးတော အဖြေရှာကြည့်စေချင်ပါသည်။

ဤအခြေလေးတွေက သူကြားဖူးခဲ့သမျှသော ရှားရှားပါးပါး ကြား
 တောင့်ကြားခဲ အခြေကလေးများသာ။ လူမသိသူမသိ ပြဿနာတွေမျိုးစုံ တက်
 နေကြသော ဇနီးမောင်နှံတွေ ပည်မျှရှိလိုက်မည်နည်း။ ဤလိင်ကိစ္စမျိုးနှင့်ပတ်
 သက်၍ လွတ်လပ်ပွင့်လင်း ရဲတင်းလှသော အနောက်တိုင်းနိုင်ငံများတွင်တော့
 ဤပြဿနာမျိုးကို လူသိမခံ၊ ဖုံးဖိကြိတ်မှိတ် မျိုးသိပ်နေစရာမလို၊ ဤကိစ္စနှင့်ပတ်
 သက်၍ ကျွမ်းကျင်သည့် ဆေးပညာရှင်များနှင့် လိုအပ်သလို ပြသတိုင်ပင်ဆွေး
 နွေး၍ မှန်ကန်ထိရောက်စွာ ဆေးကုသနိုင်ကြသည်။

သို့သော် ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းတို့ နိုင်ငံမျိုးတွင်ရော မည်သို့ရှိမည်
 နည်း။ ဘာသာရေး အဆုံးအမများကြောင့်ရော အစဉ်အလာ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှု
 ခေလ့ထုံးစံများအရရော ဤလိင်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်သည့်ကိစ္စများဟူသည် ရှက်
 စရာ၊ ကြောက်စရာ၊ ညစ်ညမ်းသည့်အရာ၊ ယုတ်ညံ့သည့်အရာ၊ ဖွင့်မပြောအပ်
 သောအရာ၊ လျှို့ဝှက်အပ်သောအရာ၊ စက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းသည့်အရာ ဟူ၍
 သတ်မှတ်ခြင်းခံနေရသည့် ဇနီးမျိုးတွင် ဤသို့သော ပြဿနာများနှင့် ရင်ဆိုင်

ကြုံတွေ့ကြလျှင် မည်သို့မည်ပုံ ကုသဖြေရှင်းကြပါမည်နည်း။ စဉ်းစားကြည့်ပါ
သိ။

သူများနိုင်ငံများကဲ့သို့ ဤကိစ္စကို ကျွမ်းကျင်သည့်ဆေးပညာရှင်ဟု
၍ရော သီးသန့်ရှိပါရဲ့လား။ တကယ်တမ်း ကြုံတွေ့လာလျှင်ရော မည်သို့သော
ဆရာဝန်မျိုးထံ သွားရောက်တိုင်ပင် ဆွေးနွေးကြရမည်ကို မည်သူမျှ သေရာ
မသိ။

ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် ဤပြဿနာနှင့်ပတ်သက်၍ မီးခိုး
ကြွက်လျှောက် တွေးတောစဉ်းစားရင်း ဤသို့သော လိင်ပြဿနာများ ဖြစ်ပွား
လာခြင်း၊ အကြောင်းရင်းများကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်နေပီလေသည်။ ပြဿနာ
တစ်ခုခုဖြစ်လာလျှင် အတိတ်မှ တဖြည်းဖြည်း စုဆောင်းလာသော အကြောင်း
များရှိသလို လတ်တလောဖြစ်ပွားစေသည့် အကြောင်းရင်းများလည်းရှိ၏။

အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ငယ်စဉ်ကလေးဘဝက စခဲ့သည့် အတွေ့
အကြုံတွေ့ကလည်း အရေးကြီးလှပါ၏။ မိဘတွေ့၊ ဆွေမျိုးတွေ့၊ ဆရာ၊ ဆရာမ
တွေ့၏ သွန်သင်ဆုံးမမှုတွေ့က ... အရေးပါသည့် အခန်းကဏ္ဍမှ ပါဝင်သည်။
လူသားတို့၏သဘာဝ လိင်ကိစ္စ၊ မျိုးဆက်ပွားကျန်းမာရေးကိစ္စများ၊ ရာသီလာ
ခြင်း၊ အပျိုလူပျိုဖြစ်ခြင်း၊ အိမ်ထောင်ပြုခြင်း၊ လိင်ဆက်ဆံခြင်း၊ မျိုးဆက်ပြန့်ပွား
ခြင်းဆိုင်ရာကိစ္စများကို လူကြီးသူမတို့က ကလေးတို့အား မည်သို့မည်ပုံ သင်
ကြားပြသပေးခဲ့ကြပါသနည်း။

အချို့မိဘတွေ့က သိပ်ရှေးရိုးဆန်၏ ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ဖြစ်ရတာ စွေးထီးလောက်မှ မမြတ်ဘူး၊ ယုတ်ညံ့တယ် .. ရာသီသွေးဆင်းတယ်
ဆိုတာ မိန်းမတွေကို ဘုရားသခင်က ဒဏ်စိတ်တာ .. သွေးပုပ်တွေဆင်းရတဲ့အ
ညစ်အကြေးတွေ ဆင်းရတဲ့ကိစ္စ .. မသန့်ရှင်း ... စက်ဆုပ်စရာ .. လိင်ကိစ္စတွေ
ဆိုတာ အင်မတန်ယုတ်ညံ့သည့်ညစ်ညမ်းသည့် တကုန်ကိစ္စတွေ .. အလွန်ရှုပ်ရှား
စက်ဆုပ်စရာကောင်းသည်ဟု၍ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ထပ်တလဲလဲ သင်ကြားပေး
မည်ဆိုပါက ထိုမိန်းကလေး ကြီးပြင်းလာ၍ အိမ်ထောင်သားမွေးလုပ်ရသည့်
အခါ .. ယောက်ျားနှင့်အတူနေရသည့်လိင်ကိစ္စကို သာယာပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာကိစ္စ
ဟု၍ ထင်မှတ်နိုင်ပါဦးမည်တဲ့လား ... စဉ်းစားရော ... ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ပင်ကို ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး ... အကွန်

ငရိုက်...စိတ်နေစိတ်ထား...စသည်တို့ကလည်း သူမ၏အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စတို့
 တွင် ကြီးစွာသော လွှမ်းမိုးမှုတွေ ရှိနိုင်ပါသည်။ ဤကိစ္စကို သူမ မည်သို့မည်ပုံ
 သင်မြင်ယူဆပါသနည်း။ ချစ်သူရည်းစားထားသည့်ကိစ္စ...လိင်ကိစ္စ...အိမ်
 ထောင်ရေးစသည်တို့သည် သူမ၏ဘဝတွင် မည်သို့မည်ပုံ အရေးပါသနည်း...
 သူမ၏ အတွေ့အကြုံတွေကရော သူမ၏စိတ်ထားကို မည်သို့မည်ပုံ အကျိုး
 သက်ရောက်မှုရှိပါသနည်း...။

သူမ၏ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရသော သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတွေ...ငယ်
 ငယ်က သူမ ကြုံခဲ့ရသည့် ချစ်သူရည်းစား ယောက်ျားသားများ၏ စိတ်ဓာတ်...
 ဘဝရပ်... သဘောထားတွေကလည်း သူမ၏စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေနိုင်ပါလိမ့်
 မည်။

အချို့က လိင်ကိစ္စတွေကို ထမင်းစားရေသောက်...အပျော်သဘော
 သက်သက်...စိတ်ဆန္ဒ၏ အလိုအနောက်သို့သာလိုက်ပြီး လွန်လွန်ကဲကဲခံစားချင်
 တတ်ကြသည်...။ အချို့ကျတော့လည်း ဤလိင်ကိစ္စဟူသည် ညစ်ညမ်းသည့်
 အရာ... မတွေ့အပ်...မကြံအပ်...မပျော်ပါးအပ်သည့်အရာ...ဟူ၍ စက်ဆုပ်
 စေ့မိ ယုံကြည်မှတ်ယူထားတတ်ကြ၏... မိန်းမကောင်းဟူသည် ခိုင်းကောင်း
 ကျောက်ဖိနေရမည်... ဖိုမကိစ္စဟူသည် ညစ်ထေးလှ၏... ဤကိစ္စမျိုးကို စိတ်
 ဆန္ဒခြစ်မိလျှင် အပြစ်ကြီးတစ်ခုကို ကျူးလွန်နေမိပြီဟု မှတ်ထင်၏။

ကိုင်း...အသင်စာဖတ်သူ...အသင်ကရော မည်သို့ထင်မြင်ယူဆပါ
 သနည်း။ လောကဟူသည် သင့်အတွေး...သင့်အကြံ သင်စိတ်ကူးယဉ်သည့်အ
 နင်းသာ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

ပထမဆုံး လိုအပ်ချက်ကတော့ လုံခြုံစေသာ စိတ်ချရသော
 စိတ်နေဝန်းကျင်ရှိဖို့ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ စိတ်အေးလက်အေး၊
 စိတ်ချမ်းသာလက်ချမ်းသာ အပူအပန်မရှိ စီးရိပ်ပူပန်စိတ်မရှိ . .
 ချစ်တင်းစနာနိုင်ဖို့ နေရာအနေအထားကလည်း အရေးကြီးပါ၏။

शुक्राचार्य
ॐ नमो

शुक्राचार्य

ॐ

नमो

शुक्राचार्य

ସାଥୀମାନଙ୍କୁ

ସ୍ମରଣ

ချစ်ရာဇာ ဗာမလိပ် (၆)
ချစ်စိမာနီလေး လုံလုံခြုံခြုံ

လောကတွင် လူမှန်လျှင် အလုပ်လုပ်ကြရ၏။ မိမိကိုယ်တိုင်က စိတ်
ဝင်တစားနှင့် ပျော်ရွှင်ကျေနပ်စွာလုပ်ရသော အလုပ်တွေလည်းရှိမည်။ တစ်ခါ
တစ်ရံ မိမိအနေနှင့် မည်သို့မျှလည်း စိတ်မဝင်စား...။ လုပ်လည်းမလုပ်ချင်...
ပျော်ရွှင်ကျေနပ်ဖို့မကောင်းဘဲ စိတ်ညစ်ညူးဖွယ်ကောင်းလှသော အလုပ်တွေ
နှင့်လည်း ရင်ဆိုင်ရတတ်ပါ၏။ မိမိကိုယ်တိုင် စိတ်ပါလက်ပါ ပျော်ရွှင်စွာလုပ်ရ
သည့် အလုပ်တွေကိုချည်း၊ ရွေးချယ်၍ လုပ်နိုင်လျှင်တော့ အတိုင်းထက်အလွန်
..သို့သော် မိမိကစိတ်မပါ .. လုပ်လည်းမလုပ်ချင် .. မလုပ်လျှင်လည်းမဖြစ် ..
လုပ်ရလျှင်လည်း အကြီးအကျယ် စိတ်ညစ်ညူးရမည့် အလုပ်တစ်ခုကို နေ့စဉ်
နှင့်အမျှပြုလုပ်ရမည်ဆိုလျှင်ကော .. မည်သို့ရှိမည်နည်း .. ငြင်းပယ်၍ကလည်း
မလွယ်ကူ။ ရောင်တိမ်းပြေးလွှားဖို့ကလည်း မဖြစ်နိုင်။ ထိုအခါမျိုးတွင် မည်သို့
မည်ပုံ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းမည်နည်း။

ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် အတွေးနယ်လေးထဲ လွင့်ပျော့၍
နေလေသည်။ သူ့စိတ်ထဲ၊ သူ့အတွေးထဲတွင် ကိုကျော်စွာနှင့် ဖွေးဖွေးတို့ဇနီး

မောင်နှံ၏အချစ်ပြဿနာလေးတစ်ခုကလေးလားခေါက်တုံ့ပြေးလွှားလျက်ရှိ၏။
 ငွေးငွေ့၏အဖြစ်က စုနက သူ့ငွေ့ငွေ့သည့်အတိုင်းပင် ကွက်တိဖြစ်နေလေ
 သည်။ လင်ရယ်မယားရယ်ဖြစ်လာလျှင် မယားဖြစ်သူ၏တာဝန်ဝတ္တရားက သူမ
 ၏ ကာမပိုင်လင်ယောက်ျား အလိုရှိလာလျှင် မိမိ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို သဘောရှိ
 ကလေးဟုဟူ၍ တစ်ကိုယ်လုံး ပုံအပ်ပေးရမည်ဆိုသည်က အားလုံးလက်ခံ သိ
 ရှိကြသည့် အမှန်တရား... သို့မဟုတ် သဘာဝ၏ နိယာမတစ်ခုပဲ မဟုတ်ပါလား။

ယခုငွေ့ငွေ့၏ပြဿနာက ထိုသို့သော ချစ်တင်းနီးနော့ရသည့်ကိစ္စ
 ကို လုံးဝလုံးဝ စိတ်မလှ စာမလိပ်ခြင်းပင်တည်း။ စိပ်ပုတီးနှင့် ရိပ်ကြီးမိုကာ
 လောကီလူ့ဘောင်ကို စွန့်ခွာဖို့ကလည်း သူမ၏ချစ်လွှာသော ရင်သွေးရတနာ
 လေး၏ သံယောဇဉ်အမျှင်တန်းကို ရှင်ခန်းမည်သူ ဖြတ်နိုင်ပါ့ဆိုသည့် သယုဒယ
 သံယောဇဉ်တွေက တင်းကျပ်စွာ ရစ်နှောင်တွယ်နေပြီ မဟုတ်လား။

ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းတို့ ဆရာဝန်တွေ၏တာဝန်သည် လူနာခံစားနေ
 ရသော ရောဂါအတိအကျကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်ပြီး ဝေဒနာပျောက်ကင်းသက်
 သာအောင် ဆေးကုသပေးဖို့ပဲဖြစ်ပါသည်။ ရောဂါဝေဒနာတွေ ဖြစ်ရသောအ
 ကြောင်းရင်း အစစ်အမှန်ကို ရှာဖွေနိုင်ဖို့က အရေးအကြီးဆုံး အဓိကသော့ချက်
 ပဲဖြစ်ပါသည်။

“အနာသိ...ဆေးရှိ” ဟူသော စကားလေးက အထင်အရှားမဟုတ်ပါ
 လား။ တို့ကြောင့်ပထမဆုံး... အနာသိအောင် အရင်ဆုံး ကြိုးစားရှာဖွေရမည်ဖြစ်
 ပါ၏။ မည်သို့သော အကြောင်းရင်းခံတွေကြောင့် ဤပြဿနာမျိုး ဖြစ်ရသနည်း
 ဟု ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်း တွေးတောနေမိလေသည်။

ဤသို့သော ချစ်မှုရေးရာကိစ္စများတွင် ဇနီးမယားတစ်ယောက်အ
 နေဖြင့် အရေးအကြီးဆုံးရှိရမည့် လိုအပ်ချက်တစ်ခုမှာ... မိမိ၏ ခင်ပွန်းသည်အ
 ပေါ် မိမိ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနှင့် အကြွင်းမဲ့ပုံအပ်လိုသော စိတ်ဆန္ဒ
 ရှိဖို့ပဲဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍ ဇနီးသည်အနေဖြင့် ခင်ပွန်းသည်နှင့် စိတ်သဘော
 ချမ်းမတိုက်ဆိုင်လျှင်... သို့မဟုတ် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကတောက်ကဆတ်ဖြစ်ပြီး
 နောင်ဂျိန်ပလေးထားလျှင် သို့မဟုတ် လင်ယောက်ျားအပေါ်မကျေမနပ် ဒေါသ
 ဖိအားပေါက်ကွဲနေချိန်များတွင် ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ မတွန့်မတိုရက်ရက်ရောရော
 တစ်ကိုယ်လုံးပုံအပ်လိုသည့် စိတ်ဆန္ဒတွေ ရှိနိုင်ပါမည်တဲ့လား စဉ်းစားရော။

သုခအခြေအနေတွင် သုံးသပ်ကြည့်ရသလောက်... ငွေ့ငွေ့အနေဖြင့် ကိုကျော်
 စွာအပေါ်တွင် စိတ်သဘောမျိုး မတိုက်ဆိုင်တာ၊ ကတောက်ကဆတ်ဖြစ်တာ၊
 ခန့်ခြစ်တာတွေသာဆိုတာမှမရှိ။ ကိုကျော်စွာက သဘောကောင်း မနောကောင်း
 သူ့ကို ချစ်ခင်ယုယ အလိုလိုက်အကြိုက်ဆောင်၊ လင်ယောက်ျားတို့၏ တာဝန်
 ဝတ္တရားတွေအားလုံး ကျေပွန်ပြည့်စုံသည်သူ... အရက်လည်းမသောက်၊ ဖဲ
 လည်းမရိုက်၊ မိန်းမလည်းမလိုက်စား ယခုကိစ္စတွင်ပင် သူ့ပအား အပြစ်မတင်
 ပြောပြင်ဘဲ ငွေ့ငွေ့စိတ်ဆန္ဒအတိုင်း လိုလိုလားလား ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ သဘော
 ဘုသည့်အချိန်ထိ စိတ်ရှည်ရှည်စောင့်မည်သူ၊ ဤသို့ဖြစ်လျှင် အဘယ်ကြောင့်
 များ ငွေ့ငွေ့တစ်ယောက် ကိုကျော်စွာအား ချစ်တင်းနှီးနော့ခွင့် မပေးနိုင်ရပါ
 သနည်း... စဉ်းစားစရာ။

ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် ထခြားဖြစ်နိုင်သော အကြောင်း
 ခြင်းရာများကို ထပ်၍ စဉ်းစားကြည့်နေမိပြန်သည်။ ပထမဆုံး ဖြစ်နိုင်ခြေရှိသည့်
 အချက်ကတော့ ချစ်တင်းနှီးနော့သည့်ကိစ္စတွင် ငွေ့ငွေ့တစ်ယောက် ကျေနပ်
 နှစ်သက်စွာ ပျော်ရွှင်မှုရရှိအတွက် လုံလောက်သော အခြေခံလိုအပ်ချက်တွေ
 မပြည့်စုံ၍များလား။

ကိုင်း... ဒါဆိုလျှင် အခြေခံလိုအပ်ချက်များကား အဘယ်နည်း... ပထ
 မဆုံး လိုအပ်ချက်ကတော့ လုံခြုံသော စိတ်ချရသော စိတ်နေဝန်းကျင်ရှိဖို့ပဲဖြစ်
 ပါသည်။ စိတ်အေးလက်အေး စိတ်ချမ်းသာလက်ချမ်းသာ အပူအပန်မရှိ စိုးရိမ်
 ပူပန်စိတ်မရှိ... ချစ်တင်းနှီးနော့နိုင်ဖို့ နေရာအနေအထားကလည်း အရေးကြီးပါ၏။
 သုဆရာဝန်ဘဝတွင် သူငယ်ချင်းစုံတွဲ၏ ချစ်ပြဿနာတစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့
 ခဲ့ရဖူးပါ၏။ ထိုသူငယ်ချင်းသည် သုံးနှစ်သုံးလုံး မင်းကုသထုံး နှလုံးဖူးပြီး ကျားကျတ်
 ကျားခဲ ပန်းပြီမှ ကျောင်းဆရာမ အပျိုကြီးတစ်ယောက်၏ အချစ်ပန်းကို လက်
 ဝယ်ပိုင်ဆိုင် ဆွတ်ခူးနိုင်ခဲ့၏။ မင်္ဂလာဦးညမှာ သူတို့မင်္ဂလာဆောင်သည့် ဟို
 တယ်မှ အခန်းလက်ခွဲ၍ အိုကေမှာရှိပြည်၏...။ ငပလီသို့ ၂ပတ်တိတိ ဟန်းနှီး
 မွန်းထွက်တော့လည်း အဆင်ပြေ၏။ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်၍ သတို့သမီးတို့ မိဘ
 တွေ၏အိမ်မှာ အတူနေကြတော့မှဘဲ လုံးဝကြီးကို ပြဿနာတက်လေတော့
 သည်။ ညအိပ်ရာဝင်ချိန် အခန်းထဲသို့ဝင်ရမှာကြောက်သော ရောဂါဆိုကြီးတစ်
 ခု ကျောင်းဆရာမတွင် ကပ်ငြိလာခြင်းဖြစ်သည်။ ညဘက်ရောက်တိုင်း သူမမှာ

ကျောင်းမှယူလာသော အိမ်စာတွေ တစ်ထပ်ကြီးကို မပြီးနိုင်မစီးနိုင် အမှတ်ခြစ်
 လေတော့၏။ သူငယ်ချင်းဧည့်ခံပျာ အိပ်ရာဝင်ချင်လွန်း၍ မည်သို့ပင် ချောင်းဟန်၊
 လျှောက်ပြန်သံပေးစေကာမူ မထရေးချမထ။ နောက်ဆုံး ကိုယ်တော်ချောစိတ်
 ဖျက်လက်ဖျက်ခြစ်ပြီး အားလျှော့လိုက်ကာ အိပ်မောကျတခေါခေါဟောက်နေ
 တော့မှ ဆရာမက အိပ်ရာထဲဝင်လေ၏။

မနက်မိုးလင်းလျှင်လည်း အုန်းမောင်းခေါက်သံကြားသည်နှင့် ဆရာ
 မတစ်ယောက် အိပ်ရာမှလူးလဲထပြီး ဆွမ်းတွေထချက် ဘုရားတွေထရိုရိုးလေ
 တော့၏။ သူငယ်ချင်းဧည့်ခံပျာ မြင်သာမြင်ရမကြင်ရခြစ်ရသည်မှာ တစ်လလောက်
 ကြာသည်။ နောက်ဆုံးကျမှ သူနှင့်လာတိုင်ပင်တော့ သူကိုယ်တိုင် သူတို့လင်
 မယားနေသည့်အိမ်သို့ လိုက်သွားကြည့်ရ၏။ အဲသည်တော့မှ အခြေအနေကို
 သူကောင်းကောင်းသဘောပေါက်တော့သည်။ ရန်ကုန်မြို့ခွဲထုံးစံမီးခြစ်ဘူးသာ
 သာ အိမ်ခန်းကျဉ်းလေးထဲတွင် တစ်မိသားစုလုံး လူတွေအများကြီး နေကြရ
 သည်။ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံအိမ်ခန်းနှင့် ယောက္ခမကြီးတွေ အိပ်သည့်အိမ်ခန်း
 က အလယ်တွင် သုံးထပ်သားပါးလေးနှင့်သာ ခြားထားသည်။ ဟိုဘက်ခန်း
 ဒီဘက်ခန်း လှုပ်ရှားသမျှ ပြောသမျှစကားသံတွေ၊ အခြားအသံဗလံတွေ အ
 ကုန်လုံး အတိုင်းသားကြားနေရသည်ပဲ။ ထိုကဲ့သို့သော နေရာမျိုးတွင် အရှက်
 အကြောက်ကြီးလှသော ကျောင်းဆရာမကြီးတစ်ယောက် သူခင်ပွန်းသည်နှင့်
 ချစ်ဖျူဟာကျင်းကြဲဖို့ မည်မျှပင် အခက်အခဲတွေလိုက်မည်ကို သူ ကိုယ်ချင်းစာ
 နားလည်နိုင်ပါသည်။ ထိုသူငယ်ချင်းကို ထိုအိမ်မှ အမြန်ဆုံးခွဲထွက်ဖို့ အကြံပေး
 ရ၏။ သူတို့ကိုယ်တိုင်တိုက်ခန်းလေး ငှားရမ်းပြီးသည့် အိမ်မှပင် ပြဿနာအားလုံး
 ပြေလည်သွားပါတော့သည်။

ယခု ဇွေးဇွေးတို့ လင်မယားတွင်ရော ကြိုက်သို့သော နေရာထိုင်ခင်း
 ပြဿနာတော့ ရှိမည်မထင်၊ ဒါဆိုလျှင် ဘာကြောင့်ပါလိမ့်၊ နောက်ထပ်ဖြစ်နိုင်
 သည့် အကြောင်းရင်းတွေက ဘာတွေများပါလိမ့်၊ သူဆက်၍ စဉ်းစားနေမိလေ
 သည်။

သုက္ခရာ
တပည့်

အချစ်ပတ်စာ

၏ ကြီး ခွေး

တစ် နှစ် သုံး လေး

၀၁
၀၂
၀၃

ଆଲୋଚନା
ମାତ୍ର: ୨୬୫
ପାଠକମାନଙ୍କୁ:

ချစ်ရမှာ စာမလိပ် (၇)
အချစ်ဝတ်စား၏ တကြီး၊ သွေး တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး

ကြော်... ဇွေးဇွေး... ဇွေးဇွေး... အစက ဒီလိုဖြစ်မယ်မှန်း သိခဲ့ရင်
ယောက်ျားမယူပါဘူး ဆရာရယ်၊ ဒါမျိုးတွေကိုလည်း နားမလည်ပါဘူး။ ဇော
ဇောစီးစီး မယ်သီလရှင်ဝတ်ပြီး တရားရိပ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး နားရိုရရင်
သိပ်ကောင်းမှာနော်” ဟူသော ဇွေးဇွေးပြောသည့် စကားသံလေးတစ်ခုက
ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်း၏ အတွေးအာရုံထဲ လွင့်ပျံ့၍ လာလေသည်။ “အစက” ဒီလို
ဖြစ်မယ်မှန်း... သူမသိခဲ့... ဒါမျိုးတွေကိုလည်း သူနားမလည်ခဲ့ဟု သနားစွာ
ပြောခဲ့သော ဇွေးဇွေး... ဇွေးဇွေးလို အမျိုးသမီးတွေ ဘယ်လောက်များများ ရှိနေ
မည်နည်း။ လောကတွင် သင်စရာမလိုဘဲ၊ လေ့လာစရာလည်းမလိုဘဲ သူ့အလို
လိုတတ်မြောက်နိုင်သည့် အရာတွေရှိပါသလား... ရှိသည်ဆိုလျှင် ထိုအထဲတွင်
ဤကိစ္စ... အိမ်ထောင်သားမွေး... သံဝါသပြုခြင်းဟူသည်ကော ပါစင်ပါသလား။

ဥပမာကြည့်ကြည့်... ကလေးတစ်ယောက်ကို ထမင်းစားဖို့ သင်ပေး
စရာလိုပါသလား။ လွယ်လွယ်လေးတွေကြည့်လျှင်တော့... ဘာလိုရမှာလဲ။
ထမင်းစားတာများ လက်နှင့်ထမင်းကိုကောက်ပြီး ပါးစပ်ထဲထည့်လိုက်... သွား
တွေက သူ့ဘာသာဝါးပြီး မျိုချလိုက်ရုံပဲ... ဒါကို ဘယ်သူက ဘယ်လို သင်ပေးရမှာ

လဲဟူ၍ ထင်မှတ်ချင်စရာပင် .. တကယ်တမ်း လက်တွေ့ဘဝတွင် လူသားထံတွဲ ဖြစ်နေလေတော့ ထမင်းစားသည့်ကိစ္စကပင် ပညာတစ်ရပ်ဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါလား။ သူတို့ငယ်ငယ်က မိဘတွေ၊ ဆရာသမားတွေက အစားအသောက် စားပုံစားနည်းကို စနစ်တကျ သေသေချာချာ သင်ကြားပေးခဲ့ပုံကို ကြည့်စမ်းပါ ... ထမင်းမစားခင် လက်ကို စင်ကြယ်အောင်ဆေးရမည်။ ထမင်းကိုညှာလက်နှင့် စားမည်။ ဘယ်လက်နှင့် မစားရ။ ဘယ်ဘက်က အီးကုန်းသည့်လက်။ ထမင်းကို နယ်လျှင် လက်ဝါးကြီးတစ်ခုလုံးနှင့် မနယ်ရ။ လက်ချောင်းလေးတွေနှင့်ပဲ နယ်ရမည်။ ပါးစပ်ထဲ ထမင်းလှတ်ကို အနေတော်ထည့်ရမည်။ ပလုတ်ပလောင်း မစားရ။ ကြေညက်အောင် သေချာဝါးစားရမည်။ ဇွန်းသံ၊ ပန်းကန်သံ မကြားစေရ ...။ ဟင်းခပ်လျှင် ဇွန်းကိုဘယ်ဘက်လက်နှင့်သာ ကိုင်ရမည်။ ဟင်းရည်သောက်လျှင် ပလပ်ပလပ် မပြည့်စေရ။ စားပွဲပေါ် ထမင်းတစ်စုမှ မဖိတ်စေရ .. စသည် .. စသည်ဖြင့် အနောက်နိုင်ငံ သွားခါနီးတော့ သူတို့၏အစားအသောက် ဓလေ့ထုံးစံကို သင်ကြားရသေးသည်။ ဇွန်း၊ စက်ရင်းသာမက "စား" ကို မည်သို့ သုံးရမည်နည်း။ ဘယ်မှာထားရမည်နည်း။ ဘယ်လက်နှင့် ကိုင်ရမည်လား။ ညှာလက်နှင့် ကိုင်ရမည်လား။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောရမည်ဆိုပါက ထမင်းစားခြင်းဟူသည့် အလုပ်ကလေးပင် ကြီးမားသော အနုပညာဂုဏ်ပြောက်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ကိုင်း .. ထမင်းစားသည့် ကိစ္စကလေးပင်လျှင် ဤမျှလောက် ပညာသားပါနေသည်ဆိုပါက " ကျားနှင့်မ" ချစ်ရည်တုမူကြခြင်း... သို့မဟုတ် ချစ်တမ်းနီးနှောခြင်း ကိစ္စဆိုပါလျှင်ကော မည်မျှပညာသားပါလိမ့်မည်ဟု အသင်ထင်မြင်ယူဆပါသနည်း။ ဤကိစ္စကိုရော သင်ကြားပြသပေးမှ စနစ်တကျတတ်မြောက်မည့် ပညာတစ်ရပ်ဟု အသင်ထင်ပါသလား။

ပြဿနာက ဤကိစ္စမျိုးကို သင်ကြားပေးအပ်သည့်ကိစ္စဟူ၍ မည်သူကမျှလက်မခံမယုံကြည် ... သင်ပြပေးဖို့ နေနေသာသာ ဤအကြောင်းပြောဖို့ ဆွေးနွေးခြင်းသည်ပင် ယုတ်ညံ့သော၊ ညစ်ညမ်းသော အရာဟူ၍သာ ဓလေ့ထုံးတမ်းအရ၊ အစဉ်အလာတွေအရ အားလုံးက တညီတညွတ်တည်း လက်ခံထားကြသည် မဟုတ်ပါလား။ တကယ်တမ်းကျတော့ တိုးတက်သည့်နိုင်ငံများတွင် ဤမျိုးဆက်ပြန့်ပွားရေးပညာရပ် "Sex Education" ကို ငယ်စဉ်တောင်

ကျေးဇူးတင်လေးဘဝကတည်းကအခြေခံပညာကျောင်းသင်တန်းတွေမှာကတည်းက သင်ရိုးညွှန်းတမ်းတွေထဲတွင် ပညာသားပါပါ မသိမသာ... တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်ဖြင့်၍ သင်ကြားရေးဆွေးနွေးပေးလေ့ ရှိကြသည်...။ ပျိုးဆက်ပြန့်ပွားရေးအတွက် ကျားနှင့်မတို့၏ ပျိုးဆက်ပြန့်ပွားသည့် လိင်အင်္ဂါတွေအကြောင်း၊ လိင်ဆက်ဆံခြင်းအတတ်ပညာတွေအကြောင်း၊ လိင်ဆက်ဆံခြင်း၏ နောက်ကွယ်ကကပ်၍ လိုက်ပါလာသော မတော်တဆ ကိုယ်ဝန်ရှိနိုင်ခြင်း...လိင်မှတစ်ဆင့် ကူးစက်ပြန့်ပွားတတ်သော ရောဂါများအကြောင်း ဤမလိုလားသည့်ကိုယ်ဝန်ကို မည်သို့မည်ပုံ ကာကွယ်ရမည်ဟူသော သားဆက်ခြားနည်းများအကြောင်း၊ လိင်မှတစ်ဆင့် ကူးစက်တတ်သော ရောဂါများ၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းပုံ၊ မည်သို့မည်ပုံ ကူးစက်တတ်ပုံ၊ မကူးစက်အောင် မည်သို့မည်ပုံ ကာကွယ်ရမည်ပုံ၊ ဖြစ်လာလျှင် မည်သို့မည်ပုံ ကုသရမည်ပုံ စသည်စသည်တို့ အားလုံးအား စနစ်တကျ သင်ကြားနားလည်စေခြင်းသည် ကောင်းသောအရာလော့ညစ်ညမ်းသောအရာလော့ စဉ်းစားဆင်ခြင်ကြည့်ပါဘိ။

ယခုပဲကြည့်လေ ဇွေးဇွေးနှင့် ကိုကျော်စွာတို့ ဇနီးမောင်နှံအကြားတွင် ချစ်တင်းနီးနော့ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အဆင်မပြေသော ပြဿနာတစ်ရပ်ရှိနေလေပြီ။ အဲဒါလေးများ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဟု အလွယ်လေးတွေး၍ လျစ်လျူရှု၍ရမည်ကိစ္စလား... တစ်ခါတစ်ရံတွင် အသေးအခွဲလေးပါ။ ဘာမှမဖြစ်လောက်ဘူးဟု ထင်မှတ်ရသည့် ကိစ္စလေးတွေက ကြီးမားနက်ရှိုင်းသော ဆုံးရှုံးမှုတွေကို သယ်ဆောင်လာတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။ ရာဇဝင်တွင် မြင်းခွာ၌ သံတစ်ချောင်းပြုတ်နေသည်ကို ဂရုမစိုက်မိဘဲ နေ့ရွှေညရွှေရွှေမိသော ပေါ့ဆမှုကြောင့် စစ်ပွဲကြီးတစ်ပွဲလုံး ဆုံးရှုံးရသည့် ဥပမာတစ်ရပ်ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

ဤကိစ္စတွင်လည်း စဉ်းစားကြည့်။ ဤကိစ္စ မပြေမလည်ဖြစ်ခြင်းကို သေသေချာချာ မဖြေရှင်းနိုင်ပါလျှင် သူတို့လင်မယား၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွင် သံသယစီးပွားတွေ၊ မကျေမနပ် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်မှုတွေ၊ လင်စိတ်သားစိတ် ကုန်ဆုံးခြင်းတွေမှသည် အဝယ်အနှောင်းတာခြင်း၊ အိမ်ထောင်ပြိုကွဲခြင်း စသည့် ကြီးမားသည့် ပြဿနာတွေအထိ လောင်ကျွမ်းပျက်စီးသွားနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

ယခုပဲကြည့်လေ... ယခုဖြစ်နေသော ပြဿနာ၏ အဓိကတရားစံ

အစစ်သည် လင်ယောက်ျားဖြစ်သူ "ကိုကျော်စွာ" ပင်ဖြစ်သည်ဟူ၍ အပြစ်ပုံချကြသည့် တရားသူကြီးတွေရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။ ဤဖြစ်ရပ်၌ ကိုကျော်စွာ၏ ကျွမ်းကျင်မှုအရည်အချင်းကို သံသယဖြစ်နေသူတွေ အများကြီးရှိကြောင်း ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်း အသိဆုံးပင်။

ကိုင်း...မည်သို့သော ကျွမ်းကျင်မှုမျိုးကို ဆိုလိုပါသနည်း။ ကိုကျော်စွာညီသည်ဆိုလျှင်ကော မည်သို့မည်ပုံ ညီပါသနည်း။ စဉ်းစားကြည့်ကြပါစို့လား။ ဖွေးဖွေးကဲ့သို့သော အိမ်ထောင်ရှင်မ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အနေနှင့် ပိပိ၏ အိမ်ထောင်ဖက်နှင့် ချစ်ပွဲဝင်ရမည်မှာ လုံးဝ စာမလိပ်သည့်ကိစ္စ၌ အရေးပါသော အကြောင်းရင်းတစ်ခုမှာ "လုံလောက်သော လွှဲဆော်မှုမရှိခြင်း" ဖြစ်သောကြောင့်ဟူ၍ ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်သည့် ပုံနှိပ်စာအုပ်ကြီးတွေထဲ အိုင်အမာ ဆိုထားသောကြောင့်ပင်တည်း။

သို့ဆိုလျှင် .. ပထမဦးစွာ ချစ်တင်းနီးနောခြင်းဟူသည့် အနုပညာဆန်လှသော ပညာရပ်၌ပါဝင်သည့် အဆင့်လေးဆင့်အကြောင်း ဗဟုသုတအဖြစ် သိထားသင့်ပါသည်။ ဤသို့သော ချစ်တင်းနီးနောခြင်းပညာ၌ ကျားရောမပါလှသားတစ်ဦး၏ စိတ်ဆန္ဒတွင် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ပြောင်းလဲသွားတတ်သော အဆင့်တွေရှိပါ၏။ ပထမဆုံး အခြေခံအဆင့်ကတော့ စိတ်ဆန္ဒနီးကြွသော အဆင့် (Excitement) ပဲဖြစ်သည်။ ဤအဆင့်သည် ပညာရပ်တစ်ခု၌ အခြေခံအကျဆုံး လိုအပ်ချက်ဖြစ်ပါသည်။ ဤပထမအဆင့်မပါဘဲ နောက်တစ်ဆင့်သို့ တက်ရန် ဖြစ်နိုင်ပါမည်လော။

ဥပမာပြရမည်ဆိုပါလျှင် ဘွဲ့ရပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့အရေးအကြီးဆုံးအချက်က "ဝ" ဝလုံးလေး ဝိုင်းဝိုင်းရေးတတ်ဖို့က ကကြီး။ ခစွေး စသည် အခြေခံတွေကို ကောင်းစွာတတ်မြောက်ရသည့် "သူငယ်တန်း" က စရမည် မဟုတ်ပါလား။ ကကြီး။ ခစွေး မတတ်ဘဲ အထက်တန်းသို့ မည်သို့မည်ပုံလှမ်းတက်ရပါမည်နည်း။ ထို့အတူပင် သင်္ချာပညာရှင်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ပထမဆုံး ၁ - ၂ - ၃ - ၄ စသည် ကိန်းဂဏန်းတွေ ... အခြေခံ အပေါင်း၊ အနုတ်၊ အမြောက်၊ အစား၊ အလီပေါင်းတွေ ရဖို့က စရမည် မဟုတ်ပါလား။

ထို ဥပမာကဲ့သို့ပင် ကျားနှင့်မ ချစ်တင်းနီးနောခြင်းဟူသည့် အနုပညာတစ်ရပ်၌လည်း စိတ်ဆန္ဒနီးကြွလာခြင်း (Excitement) အဆင့်ဟူသည့်

ကကြီးစေ့စွာ ၁ - ၂ - ၃ - ၄ ကဲ့သို့သော အခြေခံအကျဆုံး လိုအပ်ချက်ပင်တည်း။
 ချစ်ခြင်းအနုပညာဟူသည် စိတ်ဆန္ဒမပါဘဲ လုပ်၍ မည်သို့မျှ လုပ်ပပ အနုပညာ
 အပြောက်ပြောက်နှင့် ပြီးနိုင်သည့် ကိစ္စမျိုး မဟုတ်ပါချေ။ စိတ်ဆန္ဒတွင် အမျိုးသား
 ကလည်း ချစ်လိုခြင်းဆန္ဒတွေ ပြင်းပြင်းပြုပြုရှိပါမှ... အမျိုးသမီးကလည်း အချစ်
 ခံလိုစိတ်တွေနှင့် ပြည့်လျှမ်းနေပါမှ အဆင်ပြေပြေနှင့် အိုကေမှာ စိုပြည်မည်
 ခြင်ပါသည်။

ဖျစ်မြင်းအနုပညာပြောက်ဖို့ နှစ်ဦးနှစ်စက် အပေးအယူမှုမှု
 ကြည်နူးရွှင်ပျ ပီတိတွေပြာနေဖို့ ပထမဆုံးလိုအပ်သောအဆင့်မှာ
 ပင် ပြဿနာက အကြီးအကျယ် တက်နေပြီပဲ။ ထိုအဆင့်ကတော့
 စိတ်ဆန္ဒနိုးကြဲသောအဆင့် Excitement ဟူသော
 အခြေခံအကျဆုံး ပထမဆုံးအလှူကားထစ်တစ်ထစ်ပဲ မြစ်ပါသည်။

အနုပညာ

ပညာ

အနုပညာ

ပထမဆုံး

အနုပညာ

အနုပညာ

Handwritten text at the top of the page, including a date and some illegible words.

Handwritten text in the upper middle section, possibly a title or a list of items.

ချစ်ရမှာ စာမလိပ် (၈)
အချစ်တောင်ထွတ်သို့ ပထမဆုံး လေ့ကျင့်စာ

“အချစ်”ဆိုတာအဘယ်ကဲ့သို့သောအရာနည်း။ ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်း
ဘစ်ယောက် ကလောင်တံကို ညာလက်က တိုင်ဆောင်ကာ ဘယ်လက်က
တားပွဲပေါ်မှာ မေးကလေးကိုထောက်၍ ဝိုင်တွေဝေးမောနေမိလေ၏။ သူ့ရှေ့တွင်
တရွက်ဖြူဖြူဖွေးဖွေးလေးရှိ၏။ စာရွက်ဖြူလေးပေါ် ဝေးစိုက်ကြည့်ရင်း...
“ချစ်ရမှာ စာမလိပ်” ဟု အမည်ရသော ဝတ္ထုဟုခေါ်မည်လား... ဆောင်းပါးလား
... စာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်လား... ကျန်းမာရေးပညာပေးလား... ဝေဖန်ရေး
ဆရာတစ်ဦးက ပြောခဲ့သလို သုတများများ ရသနည်းနည်း၊ ဆေးဆောင်းပါး
လား... ဘာမှန်းညာမှန်းသေသေချာချာရေရေရာရာမသိသော စာလေးတစ်ပုဒ်
၏ အမှတ် (၈)ကို ပညာသို့မည်ပုံ ရေးရမည်နည်းဟု၍ မသိနိုင်အောင် ရှိပါပေ၏။
“နှစ်ပတ်ရှိပြီ ဆရာစာမပါတာဖို့ ပရိသတ်ကပေးလှူပြီ... ဆရာဘာလို့ စာဆက်မ
ရေးတာလဲတဲ့... ဆရာရဲ့ ‘ချစ်ရမှာ စာမလိပ်’ ဆိုတဲ့ အခန်းဆက်ဝတ္ထုလေးကို
မတင့်ဖတ်နေတဲ့ ပရိသတ်က မျှော်လင့်နေကြပြီ” ဟုသော အယ်ဒီတာမလေး
“ညွန့်” ၏ အသံချို့ချို့လေးက သူ့ကို လှုပ်နှိုးလိုက်သလိုပင်။

မှန်ပါသည်။ ဘာလိုလိုနဲ့ သူ့စာရေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်မှာ နှစ်ပတ်တိတိရှိသွားခဲ့ပြီပဲ။ စာတစ်ကြောင်းရေးလိုက်... မှားသွားမည်စိုးရိမ်၍... ပြန်ဖြတ်လိုက်... နောက်တစ်ကြောင်းရေးလိုက်... စာရွက်ကိုလုံးခြေ၍ လွှင့်ပစ်လိုက်နှင့် သူ့အခန်းထဲ စာရွက်စုတ်အလုံးလေးတွေ ပြန်ကျ၍ နေလေပြီ။ သူ့အဖြစ်က ဘာနှင့်တူသနည်း။

ကိုယ့်ဘာသာ လမ်းလျှောက်တော့ ဘယ်... ညာ... ခြေလှမ်းလေးမှန်မှန်နှင့် အိုကောမှာရှိပြည်နေသလောက်... ခြေလှမ်းမမှားစေနဲ့... ဘယ်တစ်လှမ်းပြီးမှ ညာတစ်လှမ်းကိုလှမ်း... သေချာလှမ်းနော်... "ဘယ်" "ညာ" "ဘယ်ညာ" ဟူ၍ တစ်ယောက်ယောက်က သေချာစောင့်ကြည့် ပြင်ဆင်ပေးတော့မှ ခြေလှမ်းမှားမည်ကို စိုးရိမ်ပြီး လမ်းလျှောက်၍ မရတော့သောပုံနှင့်ပင် တူနေပြီတည်း။

"ဆရာရေး... ဆရာစာလေးတွေကိုနည်းနည်းသတိထားပြီး ရေးပေးပါနော်" ဟူ၍ အယ်ဒီတာမလေး "ဖွန်" က လှမ်း၍သတိပေးကာတည်းက သူ့စာဆက်ရေးဖို့အကြီးအကျယ် ခက်ခဲသွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စာရွက်ဖြူဖြူကို ရှေ့မှာချ၍ ထိုင်ငိုငိုလိုက်၊ ရေးလိုက်၊ ဖျက်လိုက်၊ ဖြတ်လိုက်နှင့် စာလုံးလေးတွေက ပရိသတ်ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်မလာတော့ဘဲ လုံးချင်း (အလုံးလေးတွေအဖြစ်) ခြင်းထဲ ရောက်သွားလေတော့၏။

"အချစ်" ဆိုတာ တစ္ဆေလိုပဲတဲ့၊ ပြောတဲ့သူများသလောက် တကယ်လက်တွေ့ပြင်ဖူးတဲ့သူ သိပ်ရှားသတဲ့... ဟု ပြောသံကြားဖူးပါ၏။ အချစ်သည် ဘယ်လိုသောအရာနည်း... "ချစ်ခြင်းဟူသည်" အနုပညာဟူ၍လည်း သူကြားဖူး၏။ ချစ်ခြင်းအနုပညာသည်ရော မည်သို့မည်ပုံ ရှိသနည်း။ အနုပညာတစ်ခု၌ အလှအပရှိ၏။ အလှတရားကိုရော မည်သို့မည်ပုံ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုပါသနည်း။

ပုလောင်သောအလှ... အေးမြသောအလှ... ပြင်းပြသောအလှ... နူးညံ့သိမ်မွေ့သောအလှ "အလှတရား" ဟူသည်မှာလည်း အမျိုးပေါင်းစုံ... အချစ်၌ အရသာရှိသတဲ့လား... ရှိသည်ဆိုလျှင်ရော မည်သို့သော "ရသာ" နည်း။ ရှိချို့ဆိမ့်ဆိမ့်၊ အေးအေးမြမြကမှ အရသာရှိသတဲ့လား... ဒါဆိုလျှင် စပ်စပ်ရှားရှား ချဉ်ချဉ်ဖူးဖူး "ရှောက်သီးသုပ်" ကဲ့သို့ တရားရှူး တရဲရဲကိုမှ ကြိုက်တတ်သည့်သူဆိုလျှင်ရော ဒါမှမဟုတ် မီးမီးလန်လန် အာရီရပ်ကိုမှ ကြိုက်တတ်သူ၏

လျှောက်မှုကို မည်သို့ဆိုချင်ပါသနည်း။

ချစ်ခြင်းအနုပညာတွင်ရော အေးအေးငြိမ်းငြိမ်း သံစဉ်မျိုးဖြင့် တေးသွားလေးကမှ အနုပညာပြောက်သည်လား။ ဝန်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ .. ဆူညံပေါက်ကွဲတဲ့ ပေါ့ပျံ မြူးစစ်ကရော တချစ်တောက်တောက် မြည်တွန်တောက်တီးသည့်ပမာ အတွဲလိုက်အပြတ်လိုက် ဗလစ်ဗလစ်ပြောသည့် ဟစ်ပီဟော့ပီတေးသွားတာ ရော အနုပညာ မဟုတ်ဘူးလား။

ကိုင်း... ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်း အခု ဘာတွေ ရေးနေပါသနည်း။ အများ မိမည်စိုး၍ ရှောင်ရင်းရှောင်ရင်း ဘာတွေရေး၍ ရေးမိမှန်းမသိတော့ပြီ။ အချစ်သည် နူးညံ့၏... သိမ်မွေ့၏... လှပ၏ .. ချစ်စဖွယ်ကောင်း၏။ အချစ်၏ စာမျက်နှာကလေးတွေကို ဖွင့်လှစ်လိုက်သောအခါ ဇာခန်းဆီးနောက်ကွယ်က အချစ်၏ နောက်ဆက်တွဲစာမျက်နှာများက မပြောမပြီး မတီးမမြည် ဆိုသကဲ့သို့ ကပ်လျက်လိုက်ပါလာလေ၏။

ထိုကိစ္စများကရော ရွံ့ညွှန်ကဲ့သို့ ဖွက်ပုပ်ကဲ့သို့ ညစ်ညမ်းသည့် တကုန်ကိစ္စတွေတုလား... အဲသည်အကြောင်းတွေကို ဤသို့လိုက်ကာချ ဖုံးကွယ်သားခြင်းသည် မည်သို့သော အကျိုးရလဒ်ကို ပေးပါသနည်း။ စုပုံကြည့်လေ .. မွေးဖွားဆိုသည် မိန်းကလေးနှင့် ကိုကျော်စွာဆိုသည် ယောက်ျားလေး .. "လင်နှင့်မယား" "ခန်းနှင့်လင်သား" အကြား မသိနားမလည်ခြင်း။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆိုဆွေးနွေး တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းမှု မရှိခြင်း... တစ်ဦး၏ဆန္ဒကို တစ်ဦးက နားလည်သဘောပေါက်မှု မရှိခြင်း... မှသည် အခြားအခြားသော အကြောင်းများကြောင့် ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး... အလကားပါကွာဟု ပြော၍လည်း ခင်ခင်သလို၊ အိမ်ထောင်ပြိုကွဲ၊ သားတကွဲ၊ မယားတကွဲ ဖြစ်သွားနိုင်အောင် အရေးကြီးသော ပြဿနာဟုလည်း ပြော၍ရသည့် တော်ရုံတန်ရုံနှင့် လူတွေ အိမ်ထောင်သည် ကိစ္စတစ်ခုက သူရင်မှာ ပိုက်မိနေနေပြီ။ သူကလည်း ထိုပြဿနာ၏ အစိတ်အပိုင်းတို့အတွက်... ချစ်ခြင်းအနုပညာ၏ အနက်ရှိုင်းဆုံး၊ အသိမ်မွေ့ဆုံး၊ အများမခံနိုင်ဆုံးအပိုင်းသို့ ရှင်းနင်းဝင်ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူကလည်းသူ... သူကဟိုငယ်စဉ်ကတည်းက စိတ်ကူးယဉ် ချစ်ခြင်းအနုပညာ အနုအရွယ် အဖိအဖောက်လေးတွေကိုသာ ပါသနာပါ ဖတ်ရှုခဲ့စားခဲ့သည့် တရားပေးရူး... ကြီးလာတော့လည်း အနုပညာ၏နိမိတ်ကြောင့် အနုအရွယ်

လှလှပပ အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးတွေကိုသာ ရေးသားသီကုံး ဖွဲ့နွဲ့ချင်သူတစ်ယောက် .. ယခုတော့ သူ့အတတ်နှင့် သူ့စူးပြီ၊ သူ့ရေးဖွဲ့ရန် မကျွမ်းကျင်သည့် မှော်ရုံတောအုပ်ထဲ ချင်းနင်းဝင်ရောက်လာခဲ့ပြီကော။

ကိုင်း... ခြေလှမ်းမှားမှာကြောက်လို့ လမ်းမလျှောက်လျှင်ဖြင့် ရွှေ့ချိမ်းကို ဘယ်တော့မှ ရောက်တော့မည်မဟုတ်။ လျှောက်လိုက်စမ်းငြိမ်းချမ်းရေဟု အားပေးပြီး သူ့လှမ်းသောလမ်းလွဲရုံကို ဆက်လျှောက်လိုက်ပါတော့သည်။ မတော်တဆခြေလှမ်းမှားသွားလျှင် ပြင်ဆင်ပေးကြပါရန် မေတ္တာရပ်ခံရင်း ... ဖွေးဖွေးတို့ ချစ်ခြင်းပြဿနာ၏ အရင်းအမြစ်ကို ဆက်လက်တူးဖော်ကြပါစို့လား။

သူပြောစဉ်းသလို ချစ်ခြင်းအနုပညာသည် သူ့အလိုလို တတ်မြောက်လာရမည်အရာလား စနစ်တကျ သင်ကြားလေ့ကျင့်ပေးဖို့ရော လိုသလားဟု သည့် မေးခွန်းကလေးကိုပဲ ပြန်ကောက်ရပါတော့မည်။ သူ့အလိုအလျှောက် ကျွမ်းကျင်စွာ တတ်မြောက်သွားမည့်အရာ ဆိုတာမှန်လျှင်တော့ သိပ်ကောင်းပါလိမ့်မည်။ မည်သည့်ပြဿနာ အခက်အခဲမှလည်း ရှိနိုင်မည်မဟုတ်။ ခုတော့ ခုတော့ ထိုသို့မဟုတ်ပါချေ။ ယခုဖွေးဖွေးတို့ ဇနီးမောင်နှံ၏ အဖြစ်ကလေးက ရေထဲတွင် ပေါလောပျောနေသော ရေခဲတုံးကြီး၏ ရေပေါ်တွင်ပေါ်နေသည့် ထိပ်ဖျားကလေး "Tip of the Iceberg" ဖြစ်ပါ၏။ ရေအောက်တွင် နှစ်မြှုပ်နေသော အပိုင်းကမူ တကယ့်ကို ဧရာမကြီးမားသော ထုကြီးထည်ကြီး ဖြစ်ပါ၏။

ယခုလည်းကြည့်လေ ချစ်ခြင်းအနုပညာမြောက်ဖို့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အပေးအယူမှု ကြည့်နူးရှင်ပျံတီတွေ ဖြောနေဖို့ ပထမဆုံးလိုအပ်သော အဆင့်မှာ ပင် ပြဿနာက အကြီးအကျယ် တက်နေပြီပဲ။ ထိုအဆင့်ကတော့ စိတ်ဆန္ဒ နိုးကြွသော အဆင့် Excitement ဟူသော အခြေခံအကျဆုံး ပထမဆုံးလေ့ကားထစ်တစ်ထစ်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

Climax ဟူသော အချစ်တောင်ထိပ် သို့မဟုတ် "ချစ်ခြင်း၏ အထွတ်အထိပ်" သို့ရောက်ဖို့ တောင်တက်ခရီးတစ်ခုတွင် ပထမဆုံးတောင်ခြေက လေ့ကားထစ်ကလေးမှာ ပင် ပြဿနာက အကြီးအကျယ် တက်နေပြီပဲ။ တကယ်တမ်း ကျွဲတော့ ခရီးမိုင်တစ်ထောင် သွားမည့် သူ့အတွက် ပထမဆုံးခြေလှမ်းက အရေးအကြီးဆုံးဟု သည့် စကားပုံလေး ရှိပါသည်။ အစကောင်းမှ အနှောင်း

သေချာ ဟူသည့် စကားလေးကလည်း အထင်အရှားမဟုတ်လား။

ဤပထမခြေလှမ်းလေး ရော့ရှော့ရှုရှုဖြစ်သွားလျှင် ထိုနောက်က လိုက်လာမည့် ခြေလှမ်းတွေကလည်း သူ့အလိုလို အိုကေမှာပိုပြည်မှာပဲဖြစ်ပါ ၏။ ကိုင်း ထိုခြေလှမ်းလေးမှန်ကန်ဖို့ အဘယ်သို့သော လိုအပ်ချက်များ ရှိပါသ နည်း။

အရသာရှိသည့်ဟင်းတစ်ခွက်ချက်ပြုတ်ဖို့ဆိုလျှင် ပထမဆုံးလိုအပ် သည့် ပစ္စည်းအမယ်စုံလင်ဖို့ အရေးကြီးဆုံးမဟုတ်လား။ တစ်ခုခုလိုအပ် သွားလျှင် ဟင်းအရသာပျက်စီးသွားမည်မှာ သေချာပေါက်ပင်။ ချစ်ခိမာန်လေး ခိုလှုံခြုံခြုံဟူသော... ခေါင်းစဉ်လေးနှင့် နေရာထိုင်ခင်း အရေးကြီးသည့်အ ကြောင်းပြောပြခဲ့ပြီးပြီ။ နောက်အရေးကြီးသည့် လိုအပ်ချက်တွေက အဘယ် နည်း။ ကြည့်စမ်း ပရေးမရေးနှင့် အားတင်း၍ရေးရင်း အရှိန်ကလေး ရစပြုလာ ပုံမှ တပျက်နာက ပြည့်သွားပါလေရော။ နောက်တစ်ပတ်ကျမှ ဆက်ဖတ်ဖို့ ရံသတ်ကြီးအား အနူးအညွတ် တောင်းပန်လိုက်ရပါ၏။

မျစ်သူတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မျစ်တင်နှီးစနာ ဗလယ်ကြွဖို့မရှိရာတွင်
 စိတ်၏ကြည်နူးသာယာတက်ကြွမှုရှိဖို့ မရှိမဖြစ် အရေးပါလှပါစမ်း
 လိုသို့ စိတ်လွှပ်ရှားမှု တက်ကြွမှုကို ခြစ်စေနိုင်သော လှပသည့်
 အဆင်အပြင် ရှုပ်ဆင်းစွပကာ၊ ဓမ္မာပျံ့ဝင်းထုံသော အနံ့အသက် . .
 ငြိမ်ညောင်းသာယာသော တေးဂီတသံတို့က မျစ်သူနှစ်ဦး၏
 "ကာမဆန္ဒ" ကို လွှပ်ရှားတက်ကြွစေနိုင်သည်မှာလည်း မှန်လှစမ်း

۱۴۰۴
کتابخانه

فهرست کتابها
کتابها:

کتابخانه

کتابخانه
Dr. S. S. S.

ଉତ୍ସାହୀ: ଶାନ୍ତି: ସଂକଳନ
ବ୍ୟାସ ଶତକାବ୍ୟ

ချစ်ရမှာ စာမလိပ် (၉)
ဈမ်းရေစီးသံဒလား မောင့်ချစ်စကား

“ချစ်လိုက်တာ ငွေးရယ် .. ငွေးကို မောင့်ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ အမြဲထားစေရ
ပေ့ဖက်ထားချင်တယ်။ ငွေးနဲ့ဝေးပြီး တစ်ရက်လေးတောင် မောင်မနေနိုင်ပါဘူး
ကွယ် .. ငွေးကိုချစ်ရတာဟာ မောင့်ဘဝမှာ ဘယ်လိုအရာနဲ့မှ နှိုင်းလို့မမီနိုင်တဲ့
ကြည်နူးပျော်ရွှင်မှုတွေ၊ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှုတွေနဲ့ အတိုပြီးနေတယ် ... ငွေးက
မောင့်ကို ဘာကြောင့်များ ဒီလောက်တောင် ဆွဲဆောင်နိုင်လွန်းတာလဲဟင် ..
ငွေးကဘာကြောင့် ဒီလောက်လှပြီး ချစ်စရာကောင်းနေရတာလဲ။ ငွေးကိုချစ်ရ
တဲ့ခံစားချက်ဟာ ကောင်းလွန်းလို့ ဟောဒီကမ္ဘာကြီးမှာ ငွေးကလွဲရင် တခြား
မိန်းမတွေအားလုံးက ဖွဲ့နွဲ့ဆန်ကွဲ ... ဒါကြောင့်လေ ... မောင်ကငွေးကို ခြစ်ပျား
ခြစ်နိုင်ရင် အစဉ်အမြဲ ရင်ခွင်ထဲထားပြီး တချစ်တည်းချစ် .. မနားတမ်းချစ်နေ
ချင်တာ အာခံတွင်းထဲတောင် ငုံထားလို့ရရင် ငုံထားလိုက်ချင်ပါရဲ့ ... ငွေးရော
မောင့်ကိုချစ်ရဲ့လားဟင် ... ငွေးမချစ်တော့တဲ့နေ့ဟာ မောင့်ရဲ့ကမ္ဘာကြီး ပျက်စီး
သွားတဲ့နေ့ပဲဖြစ်မှာ ... မောင်အကြောက်ဆုံးက ငွေးမချစ်တော့မှာ .. ပြီးတော့
ငွေးကိုချစ်ခွင့်မရတော့မှာ .. ငွေးက မောင်ကို ချစ်ခွင့်မပေးတော့မှာကိုပါပဲ ..
ငွေးမောင်ကို သနားရင် ချစ်ရင် .. ချစ်ခွင့်လေး ထားစေပေးပါနော် ..”

ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် လှိုင်းပြောင်းသွားပြီ ... အနုအရွယ်
အလှအပအကြင်နာ အယုအယလေးများနှင့် သင်းထုံမွှေးပျံ့လှသော နှလုံးသား

အမြဲတေ အချစ်ဝတ္ထုလေးတွေ စပြီးရေးနေပြီဟု စာဖတ်သူ မှတ်ထင်နေရာ မလာ။ ကိုကျော်စွာရေ .. ကိုကျော်စွာရဲချစ်ဇနီးလေး ငွေ့ငွေ့ကို ယခုကဲ့သို့ သောနူးညံ့လှပသည့် ချစ်ခွန်းတုံ့လှည့် စကားလေးတွေကယုကယင် ဘယ်နှခါ လောက်များ ပြောခဲ့ဖူးပါသလဲဟု မေးချင်မိပါသည်။

ပထမဆုံး ချစ်ဗိမာန်လေး လုံလုံခြုံခြုံ ဟူသော စကားနှင့်အညီ အချစ် နေရာထိုင်ခင်းလေးက လုံလုံခြုံခြုံ .. သာသာယာယာ .. တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် .. အနှောင့်အယှက် ကင်းရှင်းသည့်နေရာ ဖြစ်ဖို့လိုပါသည်။

နောက်ထပ် အရေးကြီးလှသော "နေရာ" တစ်ခုရှိသေး၏။ ထိုအရာ ကတော့ "စိတ်နေဝန်းကျင်" ပဲဖြစ်ပါသည်။ ပြောကြကြေးဆိုပါလျှင် ယခုကဲ့သို့ ဇနီးမောင်နှံ ချစ်တင်းနီးနောကြခြင်းဆိုသည့် ကိစ္စတင်မက လောကတွင် မည် သည့်အလုပ်ကိုပဲ လုပ်လုပ် ... အရေးအကြီးဆုံး ပဓာနအကျဆုံးက စိတ်အား ထက်သန်ဖို့၊ စိတ်ပါဝင်စားဖို့၊ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွဖို့ပဲ မဟုတ်ပါလား... စိတ်မပါ လျှင် စိတ်မဝင်စား၊ မိမိစိတ်မဝင်စားသော ကိစ္စတစ်ခုတွင် မည်သို့မျှ စိတ်အား ထက်သန်ဖို့၊ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါချေ။

လူတို့၏ စရိုက်သဘာဝက ထူးခြားလှသည်ပဲ ... မိမိစိတ်ပါဝင်စား သည့်ကိစ္စဆိုလျှင် ထမင်းမမှဟင်းမမှ .. နေ့မအိပ် .. ညပအိပ်စတမ်း မော့ချ်မော့ မှန်းမသိ၊ ပင်ပန်းသည်ဆိုတာမရှိ .. အားသွန်ခွန်စိုက်မည်သူကမှ ခိုင်းစရာမလို ဘဲ အတင်းကာရာ လုပ်လေ့ရှိတတ်သည်။ မိမိစိတ်ထဲကမပါ .. ဖီလင်မလာ သော ကိစ္စမျိုးဆိုလျှင်တော့ ကိုယ့်ဘာသာလုပ်ဖို့ ဝေလာဝေး .. သူများဘယ် လောက်ခိုင်းခိုင်း .. ဘယ်လောက်ပဲ တိုက်တွန်းတိုက်တွန်း ပေတီးပေကတ်နှင့် ရေသာခိုအချောင်လိုက် .. တတ်နိုင်သမျှမှိုက်ကာမလုပ်ဘဲနေမည်မှာ မုချပင်။

ယခုကဲ့သို့သော ... ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး ချစ်တင်းနီးနောကြရသည့် ကိစ္စမျိုးတွင် ကိုယ်ခန္ဓာချင်း ထိတွေ့လှုပ်ရှားဖို့ သက်သက်ဆိုလျှင် ဘာဆိုဘာမှ အဓိပ္ပာယ်လေးနက်တော့မည်မဟုတ်။ အခကြေးငွေပေး၍ပြည့်တန်ဆာများနှင့် ဆက်ဆံကြရခြင်းနှင့် ဘာများထူးခြားပါတော့မည်နည်း။ ခန္ဓာကိုယ်ချင်း ထိတွေ့ ဖို့ သက်သက်သာမဟုတ်ဘဲ စိတ်ထားနလုံးသားချင်း ချစ်ခြင်းပေတ္တာတုံ့ဖွယ်စွာ နှင့် ယုယစွာ .. မြတ်နိုးစွာ .. ကြင်နာစွာ သာယာမှုအပေါင်းခေညောင်းသော ခံစား ရျက်မျိုးစုံပါ ပေါင်းစုံနေသည့် လေးနက်ထူးခြားလှစွာသော ဖြစ်စဉ်ကြီးတစ်ခုပဲ

ဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့သော ဆက်ဆံမှုမျိုး သာယာကြည်နူးမှုမျိုးသည် ဤမောင်
မယ်စုံတွဲ ချစ်သူနှစ်ဦးထံမှလွဲ၍ အခြားမည်သူနှင့်မျှရနိုင်သည့်အရာမျိုးမဟုတ်
ပါချေ။

ထိုသို့သော ချစ်ခြင်းဗလုယ်ရသည့် "အချစ်ခရီး" ကို လျှောက်လှမ်း
ရာတွင် စိတ်ကြည်နူးသာယာမှု တက်ကြွမှုတွေနှင့် ပြည့်စုံစုံဆိုလျှင် .. မောင်နှ
မအုံ့၏ စိတ်အာရုံသည် နှစ်ဦးသားရင်ခွင်ချင်းအပ် .. ပါးချင်းကပ် .. တစ်ထပ်
ဘည်း အာရုံစူးစိုက်မှု၊ စိတ်ပါဝင်စားမှု၊ တက်ကြွလှုပ်ရှားစွာ ခံစားမှုတွေ လိုအပ်
လှ၏။ ထိုသို့စိတ်လှုပ်ရှားနိုင်ကြလာဖို့လွှဲအောင်ပေးသော လိုအပ်ချက်များလည်း
ပေါ်ပေါက်သည်။

ထိုအရာများထဲက ပထမလိုအပ်ချက်က "စက္ခု" အမြင်အာရုံခံစား
ချက်ပဲဖြစ်ပါသည်။ ချစ်သူနှစ်ဦး၏အမြင်အာရုံတွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး "အလှ" ကို
မြင်တတ်၊ ချစ်တတ်ဖို့က အရေးပါလှပါ၏။ ကိုယ့်ချစ်သူသာ ကိုယ့်ငွေလမင်း၊
ကိုယ့်ချစ်သူသာ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အလှဆုံးဟု ချစ်စခင်စ ကြင်နာစက ကိုယ်ထင်
သည့် ခုတင်ရွှေနန်း ဖြစ်ခဲ့သည်မျှည်း။ မိမိချစ်သူ၏ အမြင်တွင် မိမိက လှပတင့်
တယ်နေဖို့လှပသော သန့်ရှင်းသော၊ စွဲမက်ဖွယ်ရာကောင်းသော အမြင်အဆင်၊
အတတ်အစား၊ အခြယ်အသလေးတွေ လိုအပ်လှပါ၏။ မြောက်မြားလှစွာသော
အသံနှင့်မယား မပြေလည်မှု၊ အချစ်ပေါ့မှု၊ နောက်တစ်ယောက်ထပ်တွေ့မှု စ
သည့် အိမ်ထောင်ရေးမပြေလည်မှုများ၏ မူလအရင်းခံ အကြောင်းတရားများ
သည် အမျိုးသမီးက ကလေးတစ်ယောက်လောက် မွေးပြီးသည်နှင့် အိမ်မှုကိစ္စ ..
ကလေးဝေယျာဝစ္စများနှင့် ကျပ်ခြေလည်အောင် မအားမလပ်သည်ရော .. မနား
မညံ့ရော .. စိတ်ကလည်း ထိုအရာများတွင်သာ ရှိတော့ပြီး ... မိမိကိုယ်ကို
အလှအပြင်ဆင်ဖို့ကိုရော .. မိမိ၏ခန္ဓာကိုယ် အလှအပကောက်ကြောင်းများ
ကိုသာ ဘာဆိုဘာမှ ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ... ပစ်စလက်ခတ် နေထိုင်ပိ ဝတ်မိ
ဆင်ကတ်ခြင်းက မိမိ၏အလှအပတွေ ယိုယွင်းပျက်စီး ချို့တဲ့ခြင်းနှင့် ရင်ဆိုင်ရ
ဆက်ပါသည်။ လောကသဘာဝကို လှောင်ပြောင်ထားသော "ကာတွန်း" ကွက်
ကားများကိုပင် သူမြင်ယောင်မိတော့၏။ ချစ်စ .. ကြင်စ .. ညားခါစမှာတော့
အလှပပေါ်တွင် မိမိ၏မိန်းမက အလှဆုံး .. ကလေးတစ်ယောက် .. နှစ်ယောက်
အတူတူသွားသောအခါတွင်ကား ကမ္ဘာလောကကြီး၌ မိမိ၏မိန်းမကလွဲလျှင်

အခြားမိန်းမတွေမှန်သမျှ လှနေသည်ချည်းဆိုသည့် ယောက်ျားတို့အကြောင်း ကာတွန်းကွက်ကလေးများက ထိမိလွန်းလှပါသည်။ ထို့ကြောင့် နှစ်ဦးကြည်ဖြူ ချစ်ရည်တူဖို့ဆိုလျှင် မိမိ၏ကိုယ်ကာယ အလှအပကိုရော... အဆင်အပြင် စိတ် ထားနလုံးသား လှပဖို့ကိုပါ အမြဲတစေ "သ" နေဖို့ လိုအပ်လှပါသည်။

ဒါတင် "က" ပါဦးမည်လား။ ဒုတိယအာရုံကတော့ "ဂန္ဓာရုံ" ဟု ခေါ်သော မွှေးပျံ့သင်းထုံသည့် "အနံ့အာရုံ" ပဲဖြစ်ပါသည်။ မျက်လုံးလေးကို မှေးမှိတ်၍ စက္ကန့်ပိုင်းလေးမျှပဲ စဉ်းစားတွေးတောကြည့်ပါဟိ... ချစ်သူနှစ်ဦး ပါးချင်းကပ်ရင်ချင်းအပ်... အနီးကပ်ဆုံး ပေဖက်နမ်းရှိက်ကြသည့် အခါမျိုးတွင် မွှေးထုံကြိုက်သင်းသည့် ကိုယ်သင်းရနံ့လေးကို လိုလားတပ်မက်ကြမည်လား...။

ရွေးတွေ့သံတွေကြေး(ဂျိုး)တွေ လက်လေးသစ်နှင့် ရေမချိ... ကြေး(ဂျိုး)မတွန်း... မျိုင်းပတ်စော်နံ့ ကြက်သွန်ငှက်သီးနံ့တို့နှင့် နံ့ဖော်ညစ်ပတ်နေပါလျှင် တူနှစ်ကိုယ်ချစ်ခရီးက သာယာကြည်နူးမှုတွေနှင့် မညောင်းနိုင်ပါဦးမည် ဝဲလား။ ထို့ကြောင့် ချစ်သူနှစ်ဦး ချစ်ပွဲဝင်တော့မည်ဆိုပါလျှင် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်အောင်၊ မွှေးပျံ့အောင်၊ ဆွဲဆောင်မှုရှိအောင် လှလှပပ မွှေးမွှေး ပျံ့ပျံ့သင်းရနံ့ကလေးရှိဖို့ လိုအပ်လှပါသည်။

နောက်ဆုံးအာရုံတစ်ခုကတော့ "သောတအာရုံ" တည်းဟူသော အကြားအာရုံဖြစ်ပါသည်။ ငြိမ်ညောင်းသော... သာယာသော... ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသော ညင်သာသည့် တေးဂီတသံလေးတွေက နလုံးသားတွေကို နူးညံ့ညင်သာစေ၏။ နလုံးသားထဲက အချစ်နတ်သမီးလေးကို လှုပ်နိုးနိုင်အောင် လည်းညင်ညင်သာသာလေး လှုံ့ဆော်နှိုးဆွ ပေးနိုင်စွမ်းရှိပါသည်။ မိမိချစ်သူ၏ သောတအာရုံထဲတွင် မိမိ၏မြတ်နိုးဖော်မြတ်နိုးဖက်ချစ်ကြင်နာဖက်၏ နှုတ်ဖျားမှ စီးဆင်းကျလာသော "သိပ်ချစ်တာပဲအချစ်ရယ်" ဟူသည့် စမ်းရေစီးသံသဖွယ် ယုယမြတ်နိုးကြင်နာနွေးထွေးစွာသော "ချစ်စကား... ကြိုက်စကား" လောက်သာယာလွန်းသည့် ဂီတသံ ရှိပါဦးမည်တဲ့လား...။

မှန်ပါသည်။ ချစ်သူတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်တင်းနီးနောဖလှယ်ကြည့်ဆိုရာတွင် စိတ်၏ကြည်နူးသာယာတက်ကြွမှုရှိဖို့ မရှိမဖြစ် အရေးပါလှပါ၏။ ထိုသို့ စိတ်လှုပ်ရှားမှု တက်ကြွမှုကို ဖြစ်စေနိုင်သော လှပသည့် အဆင်အပြင် ရုပ်ဆင်းရူပကာ၊ မွှေးပျံ့သင်းထုံသော အနံ့အသက်... ငြိမ်ညောင်းသာယာသော တေးဂီ

ဘသံတို့က ချစ်သူနှစ်ဦး၏ "ကာမဆန္ဒ" ကို လှုပ်ရှားတက်ကြွစေနိုင်သည်မှာ လည်း မှန်လှ၏။

ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ချစ်ရေယာဉ်ကြောမှာ အလှပဆုံး အတက်ကြွဆုံး စီးပွားလှုပ်ရှားနိုင်ဖို့ .. ဆိုသည်ကား တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ယုယစွာ ကြင်နာစွာ မြတ်နိုးစွာ ထွေးမွေ့ချစ်ခင်လိုခြင်းပဲဖြစ်ပါသည်။ ထိုအတွက်ကတော့ မည်သို့လှလှ၊ မည်သို့ပင်မွေ့မွေ့စေးစေးကတက အဘယ်မျှပင် သာယာပါစေ.. တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကြင်နာယုယစွာ ချစ်စကားပဆိုပါက "ဆားပပါသောဟင်း" ကဲ့သို့ ပေါ့တီးပေါ့လွတ်ကြီး ဟာတာတာကြီး ဖြစ်နေမည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲတည်း။ သို့ဖြစ်ပါ၍ တုယုဉ်တွဲ၍ ရွှေလက်တွဲကာ ချစ်ပွဲဝင်လိုပါလျှင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်စကား ကြိုက်စကားလေးတွေကို ကရားရေလွတ်တတွတ်တွတ် စမ်းရေစီးသံတစ်လွင် "ခွင်ဖြစ်အောင် ပြောနေဖို့ လိုအပ်လှပါသည်။

ဒါကြောင့်လည်း "ကိုကျော်စွာရေ.. ငွေးငွေ့ကို ဘယ်ရွှေဘယ်မျှ ချစ်ကြင်နာကြောင်း .. ငွေးငွေ့ကလွဲ ဖွဲ့နှင့်ဆန်ကွဲ ဆိုသည့်အကြောင်း ငွေးငွေ့ကို ခုတ်ရတာလောက်ကောင်းတာ ကမ္ဘာပေါ်မှာမရှိကြောင်း .. အမြဲတမ်းထားဝရ ဘစ်ချစ်တည်း ချစ်သွားချင်လှကြောင်းတွေကိုများ ပြောမှပြောမိရဲ့လားဟု ... အားချင်လှခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်...။

လူကိုစိတ်က ဦးဆောင်တာဆိုတော့ စိတ်ဓာတ်နိဗ္ဗာန်ကြားတက်ကြွလာ
 ဝဘောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်လျှင် လူက နောက်ကလိုက်ပါတော့မည်တဲ့လား။
 ဇနီးမောင်နှံ ချစ်ဇနီးဟာခင်းဖို့ဆိုသည်မှာ ဝိဒ္ဓိပင်
 စိတ်ဓာတ်နိဗ္ဗာန်ကြားတက်ကြွဖို့ လိုသေးသည်။ စိတ်မပါဘဲ မည်သို့
 အလုပ်ဖြစ်ပါမည်နည်း...

ਸੁਕਾਮਨੀ
੭ ਮਨੋਰ

੨੦
ਸੁਕਾਮਨੀ
੭੭

ਸੁਕਾਮਨੀ
੭੭੭੭

ಶಾನಿವೆ.

ಶಾನಿವೆ
011

ಶಾನಿವೆ

ဆင်နွှဲရာ စာမလိပ် (၁၀)
စာမလိပ်ပို့ အီးကျူလိုတယ်

ဤလောက ဘဝကမ္ဘာကြီးထဲ မှီတင်းနေထိုင်ကြသော လူသားတို့၏ အသိုချင်ဆုံး အတောင့်တဆုံးအရာသည် အဘယ်နည်း...။ တချို့က စည်းစိမ် ဥစ္စာ မှီကံဆံတွေပြည့်စုံဖို့ဟု ဖြေမည်။ တချို့ကတော့ ရာထူးဩဇာ.. ပါဝါရှိဖို့ဟု ဆိုကြလိမ့်မည်။ မည်သို့ပဲဖြေဖြေ အရာအားလုံး၏ အနှစ်ချွန်ကတော့ "အောင်မြင်မှု" ပျော်ရွှင်မှု"ပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်.. စုနုကပြောသော စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ.. ရာထူးဩဇာတွေ ဘာကြောင့်လိုချင်ရသနည်း။ ထိုအရာတွေရလျှင် အောင်မြင်မည်။ ပျော်ရွှင်မည်ဟု ယုံကြည်ပျော်လင့်ကြ၍ပဲ ဖြစ်သည် မကတ်ပါလား။

ကိုင်း.. ဤသို့ဆိုလျှင် ဤသို့ပျော်ရွှင်ဖို့.. အောင်မြင်ဖို့အတွက်ရော နည်းတစ်ယောက်အတွက် မည်သည့်အရာက အရေးကြီးပါသနည်း။ ဟိုး.. ယခင်ဘုန်းကတော့ လူတစ်ယောက်၏ အရည်အသွေး။ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး ခု "အိမ်ကြွ" IQ-Intelligence Quotient မြင့်မားမှုနှင့် အဓိကတိုင်းတာ ဖော်ပြသည်။ ယခုအခါတွင်တော့ IQ ထက် ပိုမိုအရေးပါအရာရောက်သော အရည်အသွေးတစ်ခုက IQ ၏နေရာတွင် အစားထိုးဝင်ရောက်လာလေပြီ။ ဤအရာဟုတ်ပါရဲ့လား "EQ" Emotional Quotient ဇိတ်ခံစားမှုဆိုင်ရာ

~~အခြေခံဗဟုသုတ~~ ခြစ်ပါသည်။

မည်သည့် IQ တွေဖြင့်ဖြင့်.. EQ မဖြင့်မားလျှင် ထိုက်သင့်သော အောင်မြင်မှု မျှော်ရှင်မှုကို မည်သို့မျှ မရနိုင်ပါချေ။

စာဖတ်ပရိသတ်ကြီးလည်း "ချစ်ရမှာ စာမလိပ်" အကြောင်းရေးနေသည့် ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းတစ်ယောက်... ဘယ်ကဘယ်လို စိတ်ဓူးပေါက်ပြီး အချစ်အကြောင်းပြောနေရာမှ ချစ်တောငွေ့ပြီး အိုင်ကျူတွေ အီးကျူတွေအကြောင်းရောက်သွားပါလိမ့်ဟု မျက်စိလည်သွားအံ့ပြီ ထင်ပါသည်။

ကိုကျော်စွာနှင့်ဖွေးဖွေးတို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး၏ ချစ်ရမှာ စာမလိပ်သော ပြဿနာအကြောင်း ဤပြဿနာကို မည်သို့ဖြေရှင်းရမည့်အကြောင်း အခြားအခြားသော ချစ်သူမောင်နှံတို့လည်း ဤပြဿနာမျိုး မဖြစ်ရလေအောင် မည်သို့သော ကြိုတင်ကာကွယ်မှုတွေ ပြုလုပ်သင့်သည့် အကြောင်းတွေကို မီးခိုးကြွက်လျှောက် စဉ်းစားတွေးတောရင်းက ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်း၏အတွေးထဲ အီးကျူဆိုသည့် စကားလုံးလေးက မျက်စိလည်လမ်းမှား၍ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မနေ့ကပဲ နောက်ဆုံးနှစ်ဆေးကျောင်းသားလေးတွေကို စာသင်ရင်းလူသားတစ်ယောက်၏ အောင်မြင်မှုအတွက် အရေးအပါဆုံးဖြစ်သော အီးကျူအကြောင်း ပြောပြခဲ့ရာမှ သူ့အတွေးထဲ ကိုကျော်စွာနှင့်ဖွေးဖွေးတို့ ပြဿနာတွင်လည်း အီးကျူက အရေးပါလှပါလားဟု သည်ခံစားချက်လေး ဝင်ရောက်လာခဲ့၏။

စဉ်းစားကြည့်ပါတီး။ ချစ်သူဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်အောင် အောင်မြင်မြင် ချစ်တင်းနီးနောပြီး ချစ်ဗိမာန်လှလှလေး တည်ဆောက်နိုင်ဖို့ အီးကျူက မရှိမဖြစ် လိုအပ်လှပါသည်။

ပထမဆုံး စာဖတ်သူ သိပြီးသားဖြစ်လိမ့်မည်ဖြစ်သည့် "အီးကျူ" အကြောင်း အနည်းငယ် ရှင်းပြပါရစေ။ (ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်သည်နှင့် ဆရာလုပ်သည့်အကျင့် မိနေသည်ကို သည်းခံခွင့်လွှတ်စေချင်သည်။) အီးကျူဆိုသည်ကို စိတ်ခံစားချက်ဆိုင်ရာ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးဟု ခေါ်ကြသည်။ မိမိ၏ စိတ်ခံစားချက်ကို သိရှိနားလည်၊ အခြားသူများ၏ စိတ်ခံစားချက်ကိုလည်း သိရှိနားလည်ပြီး ၎င်းခံစားချက်ကို မိမိရေး၊ တခြားသူတို့အကြား ပေါင်းသင်းဆက်

ဆံ့ရေး အဆင်ပြေချောမွေ့ဖို့ လှုံ့ဆော်နှိုးဆွနိုင်သော စွမ်းရည်ပဲဖြစ်ပါသည်...။ ကဏ္ဍဆန်ဆန်ပြောရမည်ဆိုပါက "မိမိနှင့် တခြားသူတို့၏ နှလုံးသားခံစားချက်များကို ဦးနှောက်နှင့် နားလည်ခြင်း" ပဲဖြစ်ပါ၏။

စဉ်းစားကြည့်ပါလေ...။ ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ချစ်ဝိမာန်လေးထဲ ချစ်ရေယာဉ်ကြော၌ အတူစီးမျောရင်း ကြည်နူးဖျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ဖို့သည် တစ်ဦး၏စိတ်ခံစားချက်ကို တစ်ဦးက သိရှိနားလည်ဖို့၊ နှလုံးသားချင်းပေါင်းစပ်ပြီး အချစ်အာရုံတွေ ထက်မြက်နိုးကြားလာအောင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လှုံ့ဆော်အားပေးနှိုးဆွပေးနိုင်ဖို့ မလိုအပ်ပေဘူးလား။

"အီးကျူ" ပြည့်ဖို့ ပထမလိုအပ်ချက်ကိုပဲ ကြည့်ပါဦး။ "Self aware-ness" မိမိကိုယ်ကိုမိမိ နားလည်ခြင်းပဲ မဟုတ်လား။ ကိုကျော်စွာနှင့်ဇွေးဇွေးကိုပဲ ကြည့်လေ။ "ကိုကျော်စွာက အိမ်ထောင်ဦးစီး...လင်ယောက်ျား၊ ဇွေးဇွေးက ကြင်သူသက်ထား ဇနီးမယား" လင်ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ တာဝန်က အဘယ်နည်း။ ဇနီးမယားဖြစ်သူအား အိမ်ထောင်ရေးသူတွေ ချစ်လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးအပ်ပြီး အိမ်ထောင်သာယာ ချမ်းမြေ့ရေးအတွက် သူ့မှာအပြည့်အဝတာဝန်ရှိပါသည်။ လင်ယောက်ျားအနေဖြင့်... ပိုက်ဆံရှာပေးနိုင်ရုံ၊ ထမင်းဝအောင်ကျွေးနိုင်ရုံ၊ လှလှပပဝတ်နိုင်အောင် စီးပွားရှာပေးရုံနှင့် တာဝန်ကျေဗြီဟု ပြောနိုင်ပါမည်တုလား။ ထို့အတူ ဇွေးဇွေးဟူသည့် ဇနီးမယားလေး၏ တာဝန်က ဘာရာ ကလေးမွေးပေးရုံ၊ ထမင်းချက်ကျွေးရုံ၊ အဝတ်လျှော်ပေးရုံနှင့် လုံလောက်ဗြီဟု ထင်လျှင် မှားလိမ့်မည်။ ယောက်ျားဖြစ်သူ၏ လိုအပ်ချက်ကို၊ သာယာချမ်းမြေ့မှုကို ဖြည့်စွမ်းပေးရမည့် တာဝန်လည်း မရှိပါဘူးလား။ လင်မယားမောင်နှံနှစ်ဦးစလုံး မိမိတို့၏ ကိုယ်စီကိုယ်စီ ရှိသင့်သော အနေအထားနှင့် တာဝန်ကို ဘေးလည်ခြင်းသည် အီးကျူနှင့် ပြည့်ဝခြင်းပဲဖြစ်ပါသည်။

နံပါတ်နှစ် "Self Regulation" မိမိကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် လမ်းညွှန်နိုင်ခြင်းကလည်း ကိုကျော်စွာနှင့်ဇွေးဇွေးတို့ ဇနီးမောင်နှံအတွက် အရေးမပါပေဘူးလား။ မိမိကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်းလမ်းညွှန်ခြင်းဟူသည်မှာ မိမိ၏ ခံစားချက်တွေကို ဦးနှောက်နှင့် သိခြင်းပဲဖြစ်ပါသည်...။ လူတစ်ယောက်အောင်မြင်ဖို့ ဖျော်ရွှင်ဖို့ဆိုသည်မှာ... မည်သည့်အလုပ်ကတော့ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည်၊ မည်သည့်အလုပ်မျိုးကတော့ မလုပ်သင့်မလုပ်ထိုက်ဆိုသည်ကို

ကွဲကွဲပြားပြားတိတိကျကျ သိနားလည်ပြီး လုပ်သင့်တာကိုလုပ်၊ မလုပ်သင့်တာကိုမလုပ်ဖို့ မိမိကိုယ်ကိုလမ်းမှန်ညွှန်ပြနိုင်ခြင်းပဲဖြစ်ပါသည်။ ဒီမှာကြည့်... ကိုကျော်စွာမှာလည်း အားနည်းချက်တွေရှိသည်။ ဇနီးမယားလေးကို အိမ်ထောင်ရေးသုခပေးစွမ်းပြီး မိမိမှလွဲ ဖွဲ့နှင့်ဆန်ကွဲဖြစ်အောင် ချစ်ဈေးမာခင်းကျင်းရာ၌ လိုအပ်သောကျွမ်းကျင်မှုအရည်အသွေးတွေဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ လိုအပ်နေသေးသည်ဟု တချို့က စွပ်စွဲကြသည် မဟုတ်ပါလား။ ဖွေးဖွေးကလည်း ဘာထူးလဲ။ ဇနီးမယားတစ်ယောက်၏ လုပ်သင့်သောအလုပ်နှင့် မလုပ်သင့်သောအလုပ်ကို ခွဲခြားနားမလည်ခြင်းတည်းဟူသော ပြစ်ချက်ကြီးရှိသည်ဟု အိမ်ထောင်ရှင်မတစ်ဦးက အတိအလင်း စွဲချက်တင်ထားပါသည်။ ဇနီးမယားဖြစ်လာလျှင် ဤသို့ရှောင်လွှဲနိုင်ခွင့်မရှိပါဟု ထိုသူကဆို၏။ ကိုင်း စာဖတ်သူကရော အဘယ်သို့ထင်ပါသနည်း။

နံပါတ်သုံး လိုအပ်ချက်အရည်အသွေး "Motivation" ခေါ်လှုံ့ဆော်နိုင်စွမ်းရည်အကြောင်း စဉ်းစားကြပါစို့...။ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးနှစ်ကိုယ်တူ စိတ်တူကိုယ်မျှ ချစ်ရည်လူးနိုင်ကြဖို့ဆိုသည်မှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စိတ်ဓာတ်နီးကြားတက်ကြွလာအောင် လှုံ့ဆော်နိုင်သည့်စွမ်းရည် လိုအပ်လှသည် မဟုတ်ပါလား။ လူကိုစိတ်ကဦးဆောင်တာဆိုတော့ စိတ်ဓာတ်နီးကြားတက်ကြွလာအောင် ပစ္စမ်းဆောင်နိုင်လျှင် လူက နောက်ကလိုက်ပါတော့မည်တဲ့လား။ ဇနီးမောင်နှံ ချစ်ဈေးမာခင်းဖို့ဆိုသည်မှာ ပို၍ပင် စိတ်ဓာတ်နီးကြားတက်ကြွလှုံ့ဆော်သည်။ စိတ်မပါဘဲ မည်သို့ အလုပ်ဖြစ်ပါမည်နည်း။ ယခုကိစ္စကို ရှင်းရှင်းလေးကြည့်လိုက်လျှင် ကိုကျော်စွာတစ်ယောက် ဖွေးဖွေးကိုဤကိစ္စတွင် စိတ်မဝင်စားလာအောင် စိတ်ဓာတ်နီးကြားတက်ကြွလာအောင် မလှုံ့ဆော် မနီးဆွဲနိုင်သည့်ကိစ္စက လယ်ပြင်တွင်ဆင်သွားသကဲ့သို့ ထင်းထင်းကြီး ပေါ်လွင်နေသည့် မဟုတ်ပါလား။

နံပါတ်လေး လိုအပ်ချက်ဖြစ်သည့် "Empathy" ကိုယ်ချင်းစာတတ်ခြင်းကတော့ အရေးအကြီးဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ ပြဿနာတွေအတော်များများ၏ အဓိကအကြောင်းရင်းမှာ တစ်ဖက်သားဘက်က မည်သို့ရှိမည်၊ ခံစားမည်ကို ကိုယ်ချင်းမစာနာတတ်ဘဲ မိမိအတွက်သာ မိမိကြည့်တတ်သည့် ထင်ကိုယ်ကောင်းစိတ်ထားကြောင့် ဖြစ်နေတတ်ပါ၏။ ဇနီးမောင်နှံတို့၏ ချစ်ရေးချစ်

ဇာတိစွဲအဆင်မပြေမှုတို့၌ အမျိုးသားတို့၏မိမိအတွက်သာမိမိကြည့်တတ်ခြင်း၊ ဘည်းဟူသော စိတ်ဓာတ်မျိုးတွေက ပြဿနာဖြစ်ရခြင်း၏ အခြေခံအကြောင်း ခင်းခံ ဖြစ်နေတတ်ပါသည်။ သဘောက နှစ်ဦးစလုံး သာယာကြည်နူး ကျေနပ် နှစ်ဦးနှစ်ဖွဲ့ဖြစ်အောင် မစွမ်းဆောင်ဘဲ မိမိတစ်ကိုယ်တည်း ပြီးဆုံးဖို့သာ၊ ကျေနပ် ဖို့သာ ဆောင်ရွက်မိတတ်ခြင်းပင်။ ထိုအခါမျိုး၌ ဤချစ်ခန်းဖွင့်ကြခြင်းသည် ကျေနပ်မှုတွေ၊ စိတ်ညစ်စရာကြီးတွေ၊ ပြီးငွေ့စရာကြီးတွေပါလား၊ ဟူသည့် ခံစား ချက်မျိုး ဇနီးမယားတွင် စွဲထင်သွားတတ်ပါ၏။ ထိုကြောင့်လည်း တစ်ဖက်သား မိမိကြည့်နူးပျော်ရွှင်အောင် ကိုယ်ချင်းစာတတ်ဖို့ ကိုကျော်စွာ သတိပြုရလိမ့်မည် ဆင်ပါသည်။

နောက်ဆုံးအရည်အသွေးကတော့ "Social Skill" ခေါ်ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေး အရည်အသွေးပဲဖြစ်ပါသည်။ မည်သည့်ကိစ္စတွင်မဆို မိမိနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရသောသူနှင့် ချစ်ချစ်ခင်ခင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် တစ်ဦးသ ဘောတစ်ဦးနားလည်စွာ စာနာထောက်ထားတတ်၊ အလိုလိုက်အကြိုက်ဆောင် တတ်ခြင်းအားဖြင့် နှစ်ဦးနှစ်ဘက် သံယောဇဉ်နှောင်ကြီးတွေ တစ်ထက်တစ်စ မင်ပတ်နှောင်တွယ်ပြီး မခွဲနိုင်မခွာရက် ဖြစ်ရလောက်အောင် ခင်မင်တွယ်တာ များတတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေနှင့် သံယောဇဉ်နှောင် ကြီးတွေ အထပ်ထပ် ရပ်ပတ်နှောင်တွယ်နေပြီဖြစ်သော ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးအ ကြား တစ်ဦးအလိုကို တစ်ဦးက လိုက်လျောဖို့၊ ကြည့်ဖြူဖို့၊ သည်းခံဖို့၊ စိတ်ရှည်ဖို့ စသည့် အရာတို့သည် ဘာဆိုဘာမှ စကားထဲတွင်တောင် ထည့်ပြောရန်လိုမည် မဟုတ်တော့ပါပြီ။ ကိုင်း... ကိုကျော်စွာနှင့် ဖွေးဖွေးတို့နှစ်ဦး၏ ပြဿနာကိုပြေ ကြည့်စေဖို့ သူတို့နှစ်ဦးတွင် အီးကျူဆိုသည် စိတ်ခံစားချက်ဆိုင်ရာ ဉာဏ်ရည် ဉာဏ်အသွေးတွေ တိုးတက်မြင့်မားလာအောင် ပြုစုပျိုးထောင်ဖို့ လိုအပ်လှသည် ဆိုအောက်တာငြိမ်းချမ်းယုံကြည်မိပါ၏။ တခြားရောဘာတွေလို့ပါသေးသနည်း။ ဆက်လည်းစားကြဦးဖို့...။

အိမ်မှာမပျော်၊ အိမ်ကိုပြန်ရမှာကိုလည်း အရင်ကလို စိတ်မပါလေတော့
ကျွန်တော်စိတ်တွေ ကယောက်ကယက်ဖြစ်လာတယ် . . . တစ်နေ့လှတော့
အလုပ်ကအပြန် အိမ်ကိုပြန်ရမှာလည်း စိတ်ညစ်တော့ . . . ကျွန်တော်ဖြေ
တည့်ရာ လျှောက်သွားမိတယ်၊ အဲဒီမှာပဲ . . .

ಶಕ್ತಿ
ಶಕ್ತಿ

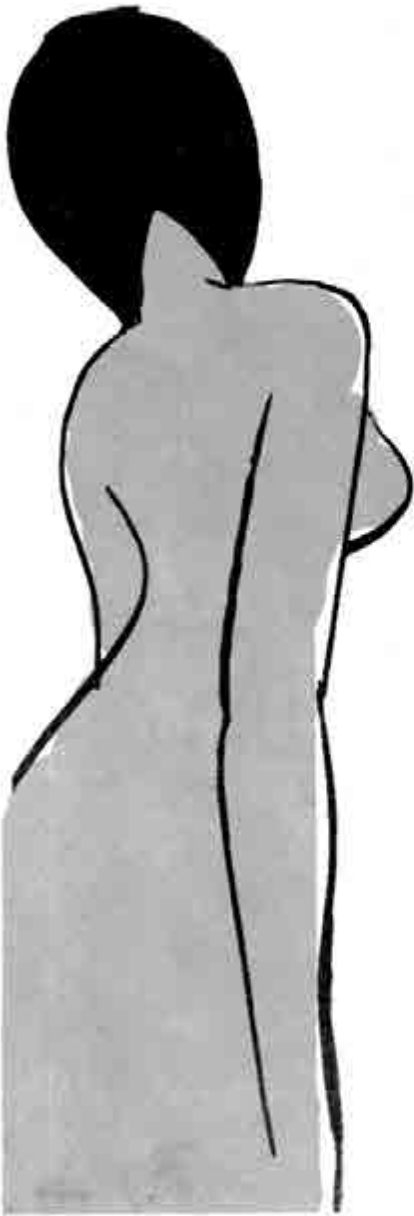

ಶಕ್ತಿ
ಶಕ್ತಿ

ಶಕ್ತಿ
ಶಕ್ತಿ

ಶಕ್ತಿ

ಶಕ್ತಿ

३१६०:१५०:५
१५:५०:
३१५१५:५
१५:५०:
१५:०१:५

१५:०१:५

ချစ်ဂျော့ စာမလိပ် (၁၁)
အဝေးတွင်းမှာ "လန်း" ပြီး အိမ်တွင်းမှာ "ရွှစ်" သော ဝန်းတစ်ဝှင့်

"ကိုကျော်စွာ...ကိုကျော်စွာ"

ဖွေးဖွေးဆိုသည့် ဇနီးချောအလှလေးကို အရင်ကလိုရာ ချစ်သေးရဲ့...
...ဖွေးဖွေးအမိုက်အမဲလေးရဲ့ တုံ့ပြန်မှုကိုရာ စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ စောင့်
...သေးရဲ့လား... ဖွေးဖွေးရှိနေရာ မိမိရဲ့ အိမ်ဂေဟာလေးကိုရာ အချိန်ပုန်ပုန်
ပြန်သေးရဲ့လား။

"ဘုရား...ဘုရား"

"အချစ်ဆိုတာ...ဘောလုံးပွဲတစ်ပွဲနဲ့များ တူနေသလား..."

ကျားမှကျား ယောက်ျားဘသားတို့အတွက် လှေကားသုံးထစ်ထင်း
...လှေပျံပြန်ဖြစ်သည်ဆိုသည့်စကားက မည်မျှမှန်ကန်သနည်း... ယောက်ျား
...အချစ်သည် လှေကားသုံးထစ်ချော်ကျပြီး "အိမ်ကွင်း" မှသည် အဝေးကွင်း
...သို့ ခြားလဲရောက်ရှိသွားတတ်ပါသလား... ကိုင်းအချစ်သည် ဘောလုံးကစား
...ကဲ့သို့ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားတတ်ပါသလား။

ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းတစ်ယောက်တော့ဖြင့် ကိုကျော်စွာနှင့်ဖွေးဖွေး
...အိမ်ဘဝရှေ့ရေး အိမ်ထောင်ရေးအတွက် တွေးရင်းတွေးရင်း စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်
...လေးတွေနှင့် တဖြည်းဖြည်း ဆုဝေလာချေပြီး အဘယ်ကြောင့်နည်း...လင်း

ဝစ်ဝစ်... ဒေါက်တာကြီးမီးခမ်းတစ်ယောက် သူ့အခြေခံသုပြန်ကြည့်ရင်း ရယ်ချင်သလိုလို ငိုချင်သလိုလို ဖြစ်သွားမိလေ၏။

သားဖွားမီးယပ်အတွေးကု ဆရာဝန်ဘဝနှင့် နှစ်ပေါင်း ၂၀ကျော် ကြာညောင်းလာသောအခါတွင် သူ့လူနာမှန်သမျှသည် မိန်းမတွေချည်းဖြစ်၏ဟု သော အစွဲအလမ်းကြီးတစ်ရပ် ဝိုတွယ်လာတော့၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ဆေးခန်းထဲ မိန်းမမပါဘဲ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်တည်း ဝင်ရောက်လာသော အခါ သူ့အုတ်အုတ်ကြောင့် ဖြစ်သွားရခြင်းပင်။

“ကိုမောင်လုံး၊ ကိုမောင်လုံး နာမည်နဲ့လိုက်အောင် လုံးလည်းလုံးနိုင်တဲ့ ကိုမောင်လုံးပါတကား”

သူ့ပြောစကားကို ရှုစားကြည့်ပါတီး။

သူ့ကောင်းသားက ဝင်လာလာချင်း သူ့ကိုတစ်လှည့် သူ့ဘေးက ကူညီပေးနေသော သူ့နာပြုအကူလေးထက်ထက်ကို တစ်လှည့်၊ မျက်လုံးလေးပေကလတ်ပေကလတ်နှင့် ကြည့်နေလေ၏။ စကားစဖို့ ရုတ်တရက် မက်မိနေသည့်ပုံစံမျိုး မြွေမြွေချင်းခြေမြင် ဆိုသည့်စကားက ဤနေရာတွင် မှန်ကန်လွန်းပါ၏။ ကိုမောင်လုံးဆိုသည့် သူ့ကောင်းသား၏စိတ်ထဲအတွေးထဲ ဘာရှိသနည်း ဆိုသည်ကို အမူအရာလေးကြည့်လိုက်ရုံနှင့် စကားတစ်စွန်းမှ ပြောစရာမလိုအောင် အလိုက်သိသိနှင့်...

“သမီးထက်ထက်ရေ ဆရာကို ကော်ဖီခါးခါးလေးတစ်ခွက်လောက် လုပ်ပေးပါဦး” ဟု ပညာသားပါပါနှင့် သူ့ကြည့်ကွက်ကြည့်ကွက်လုပ်နေသော သူ့နာပြုအကူလေးကို အပြင်သို့ နှင်လွှတ်ရပါ၏။

“ဆရာရယ် နားနဲ့မနာ ဖဝါးနဲ့နာပါ။ ကျွန်တော်ရဲ့ပန်းဟာ အဝေးကွင်းကျတော့ လန်းဆန်းတက်ကြွနေပြီး အိမ်ကွင်းမှာတော့ လုံးဝမလန်းဘဲ နွမ်းနေတဲ့ပြဿနာကြီး ဖြစ်နေပါတယ်။ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ကူညီပါဦးဆရာ”

ဗုဒ္ဓေါ ဘုရားရေး၊ သေချာပြီ ဒီကိုမောင်လုံးဆိုသည့်သူသည် ဘောသမား ဝစ်ဝစ် ဧကန်အမှန်ဖြစ်ရမည်။ စကားထဲက ဇာတိပြ ဆိုရိုးအတိုင်း၊ သူ့စကားထဲတွင် အဝေးကွင်းတွေ အိမ်ကွင်းတွေ ပါနေသည်မဟုတ်ပါလား။ သူ့ချွက်ချွင်းပင် သူ့အသည်းစွဲ ကာတွန်းဆရာအော်ပီကျယ်၏ ကာတွန်းကွက်လေးဟစ်ကွက်ကို မျက်စိထဲ ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် မြင်လိုက်ရ၏။ “အိမ်ကွင်း” ဟု ရေးထား

သော အကွက်ကလေး၌ ပန်းပွင့်ကလေးက ညှိုးရှေ့ပြီး ခေါင်းစိုက်စိုက်ကျနေ
၏။ အဝေးကွင်းဟု ရေးထားသော အကွက်ကလေးထဲ၌မူ ပန်းကလေးတစ်ပွင့်က
မိုးထက်သို့ လန်းလန်းစွင့်စွင့် ထောင်မတ်နေသည့်ပုံ။

ကိုင်း ထိုကာတွန်းကွက်ကလေးထဲကအတိုင်း အပြင်လောကတွင်
တကယ်တမ်းဖြစ်နေပါရောလား။

“ကိုမောင်လုံးရေ ဆရာကို ကိုယ့်အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုပဲ သဘော
ထားပြီး ဖြစ်ကြောင်းရယ်ကုန်စင်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရင်ဖွင့်နိုင်ပါတယ်။ တ
ကယ့်အဖြစ်အပျက်နဲ့ ခံစားချက်တွေကို တီတီကျကျ သေသေချာချာသိရမှ
ဆရာက ကူညီလို့ရမှာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ၊ ကျွန်တော့်အဖြစ်တွေကို ကျွန်တော်သေချာဆန်း
စစ်ကြည့်တော့ တစ်ခုခုကတော့ လုံးဝမှားယွင်းနေပြီဆိုတာ သေချာနေပါပြီ။
ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာလည်း မသိတော့ဘူး။ ဒါကြောင့်
လည်း ဆရာမိ ကျွန်တော် သေချာစုံစမ်းပြီး ရောက်လာခဲ့ရတာပါ”

ကိုမောင်လုံး၏ အသွင်သဏ္ဍာန်ကို ကြည့်ရသည်က တစ်စုံတစ်ရာ
အမှားအယွင်း လုပ်ထားသည့်ပုံစံမျိုး မလုံမလဲ ဖြစ်နေပုံရပါ၏။ သူ့ဘာတွေများ
မဟုတ်မဟတ်တွေ လုပ်ထားခဲ့ပါသနည်း။ ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းတစ်ယောက်
ကိုမောင်လုံး၏ စကားအဆက်ကို အကြီးအကျယ် စိတ်ပါဝင်စားသော ပျက်လုံး
လက်လက်တွေနှင့် ပြူးပြူးကြီး ပျော်လင့်စောင့်စားနေချေပြီ။

“ဒီလိုပါဆရာရယ် တကယ်တမ်းကျတော့ ကျွန်တော်တို့တွေဟာ လူ
ကြီးချင်းပေးစားလို့ ယူခဲ့ကြတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ နှစ်ယောက်သား ချစ်သူရည်းစား
သက်တမ်း သုံးနှစ်ကြာပြီးမှ သူချစ်ကိုယ်ချစ်ချစ်ပြီး ယူခဲ့ကြတာပါ။ ကျွန်တော်တို့
ရဲ့အိမ်ထောင်ရေးဟာ ပထမတစ်နှစ်လောက်ထိ အိုကေခဲ့ပါတယ်။ တစ်နှစ်ကြာ
ပြီးတဲ့အခါ သားလေးကိုယ်ဝန်ဆောင်တဲ့အချိန်ကစပြီး ကလေးလေးကို ထိခိုက်
မိမှာစိုးလို့ဆိုပြီး သူက အတူပေးမအိပ်တော့ဘူးဆရာ။ ဒါလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး...
ကျွန်တော်ကလည်း ကလေးချစ်တဲ့သူဆိုတော့ သူ့သဘောအတိုင်းပဲ မောင်နမ
လိုနေတယ်... ခဏတာက ကလေးမွေးပြီးတော့လည်း သူက ဟိုအကြောင်းပြု အ
ကြောင်းပြနဲ့ အတူပေးမနေဘူး ဆရာရယ်... အတော်ပိုင်းကတော့ ကျွန်တော်
လည်း လက်ခံနိုင်ပါတယ်။ ကလေးကတော့... နို့တိုက်ရအိပ်ရေးပျက်... ပင်ပန်းနွမ်း

နယ်နေတာဆိုတော့ သူ့မှာ သားလေးမိပဲ စိတ်ကရောက်နေတော့ လင်စိတ် သားစိတ်တွေ ဘယ်ပေါ်ပါဦးမလဲ။ ဒါပေမဲ့ ဆရာရယ် .. သူက ကလေး လေးလ ဝေးလရောက်တဲ့အထိလည်း ပေးမနေဘူး။ နောက်ပိုင်း ကျွန်တော်အတင်းပုဆာ တော့ ပေးတော့နေတယ် .. ဒါပေမဲ့ အရင်တုန်းကလို မဟုတ်တော့ဘူးဆရာ။ အသေကောင်ကြီးလိုပဲ ဘာဆိုဘာမှတုံ့ပြန်မှုလည်း မရှိတော့ဘူး။ ဘာစိတ်ခံ စားချက်မှလည်း ရှိပုံမရတော့ဘူး။ ပြီးတော့ အတုနေတိုင်း နာတယ် .. ကျွန်တယ် .. အောင်တယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို မြန်မြန်ပြီး အောင် အတင်းလောတော့တာ ပဲဆရာ .. ကျွန်တော့်မှာ သူ့နဲ့အတုနေရတာ ဟိုးအရင်တုန်းကလို သာသာမှု၊ ပျော်ရွှင်မှုတွေပျောက်ဆုံးပြီး နောက်ကကျားလိုက်လို့ ပြေးနေရသလိုမျိုး အ လောကကြီးတွေနဲ့ချည်းပဲ ဖြစ်လာတာတွေ တစ်ကြိမ်လည်းမဟုတ် .. နှစ်ကြိမ် လည်းမဟုတ် ..။

နောက်ပြီးတော့ဆရာရယ် .. ဘုရားပေးပေး၊ ကျမ်းပေးပေးပါ သူ့ကို ကျွန်တော်ချစ်လို့ယူခဲ့တာ။ သူ့မှာ တခြားဘာဆိုဘာမှလည်း အပြစ်မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူက တဖြည်းဖြည်း ကျွန်တော်အပေါ် ဆက်ဆံပုံတွေ .. သူ့ကိုယ်သူပြင် ဆင်မှုတွေမှာ အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲလာတယ်။

သူ့ကိုယ်သူလည်း အပျိုတုန်းကလို အိမ်ထောင်ကျခါစကလို ပြင်ပြင် ဆင်ဆင် ပြီးပြီးလိမ်းလိမ်း မနေတော့ဘူး။ အလှပြင်တာတွေ၊ ဘာတွေလည်း မရှိ တော့ဘူး။ ခေါင်းတောင်ကောင်းကောင်း မပြီးတော့ဘူးဆရာရယ် .. ရေစိုးချိုးပြီး သန့်သန့်ရှင်းရှင်း မွှေးမွှေးကြိုင်ကြိုင်လည်း မနေတော့ဘဲ သူ့ပုံစံက ပစ်စလက် စိတ်ကြီးနေတော့ ညစ်ပတ်နံ့ဇော်နေသလိုကြီး ဖြစ်ဖြစ်လာတယ်။ ပြီးတော့ ဆရာရယ် .. လေ့ကျင့်ခန်းတွေဘာတွေလည်း မရှိ။ အိမ်အလုပ်ပင်ပန်းတာ အ ကြောင်းပြုပြီး အစားတွေကလည်း သောင်းကျန်းတော့ တနေ့တခြား ၈.၀ လာပြီး ပုံပျက်ပန်းပျက်ကြီးလည်း ဖြစ်လာတယ်။ ဒါတင်ဘယ်ကပါဦးမလဲဆရာရယ် .. အဆိုးဆုံးကတော့ ကျွန်တော်အပေါ်မှာ ဆက်ဆံပုံတွေက အရင်တုန်းကလို ချို့ ချို့သာသာ နူးနူးညံ့ညံ့ ကြင်ကြင်နာနာ မရှိတော့ဘူး .. အရင်တုန်းကလို "မောင် ရေ" "ချစ်ရေ" နဲ့ ကယုကယင် နနုရွှေလေးတွေလည်း မခေါ်ဝေါ်မသုံးစွဲတော့ဘဲ "အိမ်ကလူကြီး" "ကလေးတို့အဖေ" စသဖြင့် ပြီးအသံပြတ်ကြီးနဲ့ ပြောတယ်။ သူ့ကိုယ် သူလည်း ကျွပ်က .. ကျွပ်ကနဲ့ ကြမ်းကြမ်းကြီးပြောတယ်။ အဆိုးဆုံးကတော့

အရင်ကလို ယုယုယယ မရှိရုံသာမကတော့ဘဲ ဂရိဂဂျောင်တွေ၊ ပူညံ့ပူညံ့တွေ အရမ်းလုပ်လာတာပဲ ဖြစ်တယ်ဆရာ... ဘာဆိုဘာမှမဟုတ်တဲ့ အသေးအမွှား လေးကအစ သည်းမခံတော့ဘဲ နှစ်ပြားမတန်အောင် ဆူပူကြိမ်းပောင်းနေတော့ တာပဲ... ပြောရရင်တော့ သူကဒီလိုတွေလုပ်လေ ပြောလေ... နေလေ... ကျွန် တော်မှာ စိတ်ထိကသိကအောက်နဲ့ ဘာရယ်လို့ တိတိကျကျလည်း မဖော်ပြနိုင် ဘဲ မပျော်မရွှင် ဖြစ်လာရတော့တာပါပဲ ဆရာ...။

အိမ်မှာမပျော်၊ အိမ်ကိုပြန်ရမှာကိုလည်း အရင်ကလို စိတ်မပါလေ တော့ ကျွန်တော်စိတ်တွေ ကယောက်ကယက်ဖြစ်လာတယ်... တစ်နေ့ကျ တော့အလုပ်ကအပြန် အိမ်ကိုပြန်ရမှာလည်း စိတ်ညစ်တော့... ကျွန်တော်ခြေစီး တည့်ရာ လျှောက်သွားမိတယ်။ အဲဒီမှာပဲ ကျွန်တော့်ဘဝကို စောက်သိုးမှောက် ရုံဖြစ်အောင် ကြီးမားလှတဲ့ အပြောင်းအလဲကြီးတစ်ခု ဖြစ်စေတော့မယ့် ဆန်း ကြယ်တဲ့ ကံကြမ္မာနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမိတော့တယ် ဆရာ”

ကိုမောင်လုံး၏စကားသည် ထိုနေရာတွင် တုံ့ခနဲ ရပ်တန့်သွားလေ ၏။ သူ့မျက်ဝန်းထဲတွင် .. အမျိုးအမည်ခွဲခြားနိုင်ရန် ခဲယဉ်းလှသော အရိပ်အ ယောင်တွေမျိုးစုံ ယှက်သန်းနေ၏။ ထိုနေ့က ကြမ္မာဆိုး၊ ကြမ္မာရိုင်းဟု ပြောမည်လား... ဆန်းပြားသည့်ကြမ္မာဟု ဆိုရမည်လား... မသိသည့်ကိစ္စတစ်ခုဘဲ သူ့စိတ်အတွေးတွေပြေးလွှားနေပြီထင်သည်။ သူလွမ်းနေသလား... နောင်တ နေသလား... ထိုအဖြစ်ကဘာလဲ... ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းတော့ဖြင့် သိချင်စိတ် တွေ တသိမ့်သိမ့်ယိုဖိတ်ကာ အကြီးအကျယ် မရိုးမရွဲ ဖြစ်နေလေပြီ...။

၁၉၅၄

၉ မတ်

၃၂

ပြန်လည်

ဟန်ပြင်သည့်

သံပြောစကား
ကြီးလေးနှစ်မျှင်

၁၉၅၄

ငါ့အတွက်
အဖေအမေ
အိမ်ထောင်
အဖိုးအကျိုး
အရေး

အောင်
ကျော်

ချစ်ရဟန်း တမလိပ် (၁၅)
ပြန်ဆက်ပို့တန်ပြင်သည့် သံယောဇဉ်ကြိုးလေးနုစံပျဉ်

ဘုရားပေးပေး ကျမ်းပေးပေးပါ ဆရာရယ် .. ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်
တော်ခန်းထွေထွေကို အရင်တုန်းကလည်း ချစ်လို့မရမကတိုးပန်ပြီး ရအောင်ယူ
ခဲ့တယ်။ လက်ထပ်ပြီးတော့လည်း ချစ်ခဲ့တယ်။ ကလေးတစ်ယောက်မွေးပြီး
တော့လည်း ချစ်နေတုန်းပဲ .. အခုလည်း မချစ်ဘူးလားဆိုတော့ လုံးဝမဟုတ်ပါ
ဘူး။ တစ်သက်လုံးဆက်ပြီး ချစ်သွားဦးမှာပဲဆိုတာ ကျွမ်းကျင်ပြီးတော့ သက်
တော်ထွက်ပုံပါတယ်ဆရာ။ ဒါပေမဲ့ဆရာရယ် .. ကျွန်တော်က အိမ်မှာနေရတာ
ပဲ အရင်ကလောက် မပျော်တော့ဘူး။ သူကလည်း ကျွန်တော်ကို ချစ်တာပဲပဲ
ဆရာ။ မချစ်လို့တော့မဟုတ်ဘူး။ သူချစ်တာကိုပြတုံပုံစံက လုံးဝညီညီ ပြောင်း
သွားတာပဲ ဖြစ်မှာပါ။ အဲဒါလို သူပြောင်းလဲသွားတော့ ကျွန်တော်အနေနဲ့ အ
ခြေခံရင် အိမ်ပြန်ရမှာကို ကြောက်ကြောက်လာတယ်။ ဟိုးအရင်တုန်းကလို
ခံစားခံရခဲလေးတော့ ငါ့ကိုပျော်တော်စရာနဲ့ မောနေလောက်ပြီ .. ရေအေးအေး
အေးအေး စိုက်နဲ့ သနပ်ခါးဘဲကြားလေးနဲ့၊ စံပယ်ပန်းကုံးလေးနဲ့ ချစ်စရာအပြုံး
အပြုံး လှလှလေးဆိုးကြိုနေမယ့် ချစ်သူဆီ အပြုံးပြန်ပြီး ရေအေးအေးလေးကို
အိမ်မှာ သောက်လိုက် .. သနပ်ခါးနဲ့ သင်းနေတဲ့ ပါးလေးကိုရော စံပယ်ပန်း
အပြုံးကိုရော ဖွေးကြူလိုက်နဲ့ ပျော်စရာကောင်းလိုက်တာ .. အခုတော့ အဲဒါ
ပဲ သက်တော့ဘူးဆရာ။ အိမ်ကိုရောက်တာနဲ့ နည်းနည်းလေး နောက်ကျတာ

လေးကိုလည်း” တော်က ဘယ်ကိုလျှောက်ပြီး သေစေထိုးနေလဲ။ အိမ်ကမိန်းမနဲ့ ကလေးကိုရိုတယ်မှ အောက်မေ့သေးရဲ့လား” နဲ့ ဆီးပြီးဆွေတော့တာပဲ။ နောက် ပြီး.. ကျွန်တော့်ကို ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့ စကားပြောပြန်ပြီ .. ကြည့်ရင်လည်း ကြည့်ပြန်ပြီ.. ဘယ်သူနဲ့နေတာထိုင်တာမဟုတ်ဘူး.. ရှုပ်မယ်တော့ မကြံနဲ့ဆို ပြီး မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ကြည့်၊ တစ်ချိန်လုံး မယုံသင်္ကာဖြစ်၊ အပြစ်ရှာနေ တော့တာပဲ ဆရာ၊ နောက်ပြီး ဘယ်လိုပဲနေနေ ဘာပဲလုပ်လုပ် တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုကို အပြစ်လိုက်ရှာပြီး ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေတော့တာပဲ။ ဘယ်လိုပဲနေပေး ပေးစိတ်တိုင်းကျတယ်ရယ်လို့လည်း မရှိတော့ဘူး”

ကိုင်းစာဖတ်သူတို့ရေ.. စာဖတ်သူတို့ရော ဆက်ပြီးသည်းခံနိုင်သေး ရဲ့လား။ ကိုမောင်လုံးဆိုသည် ဘောသမားတစ်ယောက် ရေရွတ်နေသော စ ကားတွေသည် ကောင်းခန်းကိုရောက်ခါနီးမှ ကွေ့ကာပိုက်ကာနှင့် နောက်သို့ တစ်ပတ်ပြန်၍ လည်နေလေပြီ။ သူ့စကားတွေကို ဖြေရာခံကြည့်လိုက်လျှင် အိမ် ထောင်သည်ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေဖို့ အ ရေးအကြီးဆုံးအချက်သည် အိမ်မှာပျော်ဖို့ပဲဖြစ်ကြောင်း မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ ရပေလိမ့်မည်။ အခုလည်းကြည့် ကိုမောင်လုံးကြီးတစ်ယောက် “မိုးကြိုးပစ်ရာ ထန်းလက်နှင့်ကာ” ဟူ၍ပဲပြောရမည်လား.. အထောင်းသက်သာအောင် အ လျှောက်ကောင်းနေသည်လား.. သူ့အပြစ်ကို ဖုံးကွယ်ချင်၍များ ဆင်ခြေဆင် လက်တွေ့မျိုးစုံပေးနေသည်လား.. သူ့အိမ်ပြင်ထွက်၍ ပျော်ပါးခြင်းသည်.. အိမ် တွင်မပျော်ရွှင်၍ဖြစ်ကြောင်း ထပ်ခါတလဲလဲ ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီးကို အိမ် ကြောင်းထပ်အောင် ပြန်ရစ်နေလေတော့သည်။

ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းကတော့ စိတ်မရှည်တော့ပြီ။ ကောင်းခန်းလေး ကိုခင်မြန်မြန်လေးနားထောင်ချင်လှပြီဖြစ်သောကြောင့် အပြန်ရောက်ရောက် သွားအောင် အရစ်ရည်နေသည့် ကိုမောင်လုံးကို လိုရင်းရောက်အောင်ပြောဖို့ လောရပါတော့သည်။

“ဟုတ်ပါပြီ.. ကိုမောင်လုံးရာ.. ခင်ဗျားအိမ်မှာမပျော်တာ ဒီလောက် ဆို ကျွန်တော်နားလည်နေပါပြီ .. ခင်ဗျားခုနတုန်းက ပြောလက်စခြေဦးတည့် ရာ လျှောက်သွားရင်းနဲ့ တွေ့လိုက်ရတဲ့ ဆန်းကျယ်တဲ့ ကြံ့မွှာက ဘာလဲ။ ခင် ဗျားဘဝကို စောက်ထိုးဖိုးပျော်ဖြစ်စေတဲ့ အပြောင်းအလဲဆိုတာကရော ဘာလဲ။

အဲဒါလေးကို ဆရာကို ပြောပြစမ်းပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ..ပြောပါမယ်..ဆရာကို အဲဒီအကြောင်း ရင်ဖွင့်ချင်
 ခုနီးလို့ မရောက်ရောက်အောင် လာခဲ့ရတာပါ။ မပြောမှာတော့ လုံးဝမပူပါနဲ့။ ဒီ
 ခုနီးပါဆရာ.. ဒီလိုပါ.. ကျွန်တော်တို့မြို့မှာ ငယ်ငယ် အထက်တန်းကျောင်းသား
 တဝတန်းက ကျွန်တော် အရူးအမူးစွဲလမ်းပြီး ချစ်ခဲ့ရတဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ငယ်ချစ်ဦး
 သူငယ်ချင်းမလေးတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ဘဝမှာ ပထမဆုံးရင်
 မန်လှုပ်ရှားခဲ့ရတဲ့ အချစ်ဦးလို့ ပြောလို့ရတာပေါ့.. သူ့အကြောင်းလေး စဉ်းစား
 ပြန်ရုံနဲ့ သူ့အသံလေးကြားရုံနဲ့ သူ့မျက်နှာလေးမြင်ရရုံနဲ့ ရင်တွေခုန် နှလုံးတွေ
 ဆန်ရတဲ့အထိ ခံစားချက်တွေ ပြင်းထန်ခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ဆရာရယ်.. ကျွန်တော်က
 ငယ်ကလည်းငယ်.. ကြောက်ကလည်းကြောက် သူ့ကိုစားပေးဖို့ စဉ်းစားပေမယ့်
 သူ့အနားရောက်တာနဲ့ ကြောက်စူးတွေတုန်ပြီး လှည့်ပြန်ပြန်လာခဲ့ရတဲ့အဖြစ်
 တွေစဉ်းကြည့်ခဲ့ရတယ်။ တစ်ရက်တော့ ကျွန်တော်လည်း သူ့ရဲ့စာသင်ခုံလေးထဲ
 ချောင်းကိုအစောကြီးသွား.. လူအလစ်မှာ စာလေးတစ်စောင်ထည့်ပြီး အရိပ်
 အညှစ်စောင့်ကြည့်နေတာ.. သူကစာလေးကိုတွေ့.. ဖတ်ပြီး ကျွန်တော်နဲ့အ
 ကြည့်ချင်းဆုံတော့ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ တူးခြားတဲ့ အရိပ်အယောင်လေးတွေတွေ့
 ကိုက်ရတယ်ဆရာ။ ကျွန်တော် အဲဒီမျက်လုံးအကြည့်လေးကို ဒီတစ်သက်မမှေ
 ခုန ကျွန်တော်စိတ်ထဲ၊ အသည်းနှလုံးထဲမှာ အဲဒီမျက်လုံးအကြည့်လေးဟာ
 မှန်ထားသလိုပဲ စွဲစွဲလမ်းလမ်း မြင်ယောင်နေတဲ့အထိပါပဲ။ ကျွန်တော်သိပ်ကို
 ခံစားတာပဲဆရာရယ်။ အဲဒီကိစ္စလေးတွေဖြစ်ပြီး ကျွန်တော် ရှေ့ကိုဘာပဲဖြစ်
 ခြင် သတ္တိပွေးပြီး တစ်လှမ်းဆက်တိုးတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့အခါကျ
 တော့မှ အို... မေ့လို့ဆရာ.. သူ့နာမည်က “ဝေ” တဲ့။ “ဝေ” တစ်ယောက် ကျွန်
 တော်တို့မြို့ကနေ.. ကျွန်တော်ရဲ့ကျွတ်လေးထဲကနေ ပျောက်ခြင်းမလှပျောက်
 ဆုံးသွားတော့တာပါပဲ။ သူ့မိဘတွေပြောင်းရွှေ့တဲ့နေ့ကကို လိုက်သွားတယ်
 ဆိုလို့ သိလိုက်ရတယ်။ ဘယ်ရောက်လို့ရောက်မှန်းလည်း မသိတော့ဘူးပေါ့

ငယ်ငယ်လူပျိုပေါက်ခါစအရွယ် အသည်းနှလုံးနုလေးမှာ ခတ်နိုင်
 ချစ်ရတဲ့ အချစ်ရဲ့အမှတ်တံဆိပ်က သေရာပါပဲဆရာရေ.. သူ့ဆီက မျက်
 မှုတ်တောင်းပြောခဲ့တာလေးကိုပဲ တမ်းတမ်းတော့နဲ့ စွဲလမ်းခဲ့ရတာ ရူးမတတ်

တောင် ခံစားလိုက်ရတယ်ဆရာ... ဒါနဲ့ပဲ သူနဲ့မတွေ့တော့တာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာညောင်းခဲ့ပြီဆရာ၊ အဲဒီညနေစောင်းမှာတော့... ကျွန်တော်လည်း အလုပ်ကအပြန် အိမ်ကိုလည်း ပြန်ချင်စိတ်မရှိတာနဲ့ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ခြေဦးတည်ရာ လျှောက်သွားနေခဲ့တယ်။ အလုပ်မသွားခင် မနက်ခင်းတုန်းကလည်း မိန်းမနဲ့ကတောက်ကဆတ် ဖြစ်ခဲ့ရသေးတယ်။ ဘာမဟုတ်တဲ့ အသေးအမွှေးကိစ္စလေးကိုပုံကြီးချဲ့ပြီး ကျွန်တော်ကို ဆူဆူပူပူတွေလုပ်တယ်။ အလုပ်ထဲက မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့လည်း မဟုတ်လည်း မဟုတ်ဘဲ စွပ်စွပ်စွဲစွဲ မသင်္ကာတဲ့ စကားတွေ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း အရင်ကတော့ သည်းညည်းခံပါတယ်။ နောက်ပိုင်းကြာလာတော့ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ နားလည်ပြီး စိတ်ကလည်းညစ်နဲ့နဲ့ သူ့ကို မအော်စဖူး ပြန်အော်ပစ်လိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ အလုပ်သွားခါနီးတစ်ယောက် တစ်ခွန်းစကားများ၊ ရန်ဖြစ်ခဲ့တာဆိုတော့ ညနေခင်းအလုပ်ကအပြန်မှာ အိမ်ကိုပြန်ချင်စိတ်ကလည်းမရှိ... စိတ်ကလည်းထွေထွေနဲ့ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လိပ်ရင်း... မနံ့မြဲဘက်ကို ရောက်သွားတော့တယ်။ ပန်းခြံထဲလျှောက်သွားရင်း ပန်းခြံရံပန်းထောင့် မြစ်ကမ်းပါးဘက်ခြမ်းက ခုံတန်းလျှားလေးမှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ထူးဆန်းတယ်ဆရာရေ၊ တကယ်ကို ထူးဆန်းပေတာပဲ။ အဲဒီအမျိုးသမီးကို နောက်ဘက်က ခပ်လှမ်းလှမ်းက တွေ့လိုက်ရတာ သူ့ရဲ့အေးတိုက် မျက်နှာလေးကိုလည်း တွေ့ရရော ကျွန်တော်ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် စုန်လာတော့တာပါပဲ။ ဘုရား၊ ဘုရား အဲသလိုရင်မရန်တာ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီလဲ ဆရာ၊ ပြောရမယ်ဆိုရင် အခု ဇနီးသည်တွေတွေကို ချစ်သာချစ်ခဲ့တာ အဲသလိုမျိုး ရင်မရန်ခဲ့ပါဘူး။

အဲသလိုရင်တွေစုန်လွန်းလို့ အံ့အားသင့်နေချိန်မှာပဲ အဲဒီအမျိုးသမီးရဲ့ မျက်နှာလေးက ကျွန်တော်ဘက်ကို လှည့်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သား အကြည့်ချင်းဆုံသွားခဲ့တာပေါ့။ အဲဒီအချိန်လေးဟာ တအံ့လေးဆိုပေမယ့် ကျွန်တော်ဘဝမှာ ဘယ်တော့မှမရှိ ဖေဖျောက်လို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးဆရာ။

သူ့ကျွန်တော်ကိုလည်း တွေ့ရော မျက်လုံးလေးတွေ ဝိုင်းစက်သွားသလိုပဲ။ မမမျှင်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရလို့ တအံ့တကြဲ ဖြစ်သွားတဲ့ပုံ၊ ပြီးတော့ ချက်ချင်းပဲ ဝမ်းသာအားရနဲ့ လိုက်လိုက်လှဲလှဲကြီး ပြုံးပျော်ဝင်းပသွားတဲ့ သူ့မျက်နှာလေး

ကချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်ဘာကြောင့် ခုနက ရင်တွေ
 ဒီလောက် ခုန်သွားဘယ်ဆိုတာ တအံ့တဩကြီးကို သိလိုက်ရတယ်။ နှလုံးသား
 ကသိတာကိုး... ဆရာရဲ့ အဲဒီမှာပဲ "ဝေ" နဲ့ကျွန်တော် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာ
 လာခဲ့ပြီးတော့မှ မပျော်လင့်ဘဲ ပြန်ဆုံစည်းခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီညနေက စကား
 လက်ဆုံပြောလို့မကုန်လောက်အောင်ပါပဲ ဆရာ.. သူ့ဘဝကိုယ့်ဘဝအပြန်အ
 လှန်တွေ မေးကြ၊ ပြောကြ၊ စကားတွေလှပြီး ပြောလိုက်ကြနဲ့ ပျော်လိုက်တာ
 ဆရာရယ်.. သူ့မျက်နှာလေးကို ဝေးကြည့်၊ သူ့စကားလေးကြားလိုက်တာ ကျွန်
 တော်ဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာပြန်ပြီး ဝယ်ရွယ်နုပျိုသွားသလိုပဲ။ ရင်ခုန်လှုပ်ရှားပြီး
 လှူပျိုပေါက်ကလေးလို ပြန်ပြီးခံစားနေရတယ် ကြည့်စမ်းပါဆရာ... ငယ်ငယ်
 တုန်းက သူ့ဆီက တုံ့ပြန်စကားလေး ပြန်ကြားရလှဆဲဆဲ အချိန်လေးကျမှကပ်
 ပြီး ကျွန်တော်တို့ ကွဲကွာသွားခဲ့ကြတာ၊ ဘယ်လောက်တောင် မချင့်မရဲ ဖြစ်ချင်
 စရာကောင်းလဲဆရာ။ ဘဝခွဲကွဲကွဲဆရာက ကျွန်တော်တို့ ချစ်သူနှစ်ဦးကိုနှစ်
 ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာစေခဲ့ပြီး အခုကျတော့မှ မထင်မှတ်တဲ့အချိန်၊ ဘာဆိုဘာမှ
 မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာ မရှိတော့တဲ့ အချိန်ကျတော့မှ နောက်အကြီးကျပြီး ပြန်
 လည်ဆုံစည်းခွင့်ကို ပေးခဲ့တယ်။ ဝမ်းနည်းရမှာလား၊ ဝမ်းသာရမှာလား၊ ကျွန်
 တော်လည်း ကွဲကွဲပြားပြား မသိနိုင်လောက်အောင် ဝေခွဲမရရင် ခုန်နေတာပဲသိ
 တော့တယ် ဆရာ။ သူ့နှုတ်စကားတွေ တဝကြီးပြောရတဲ့အခါကျတော့မှ ကံဆိုးရာ
 တဲ့ သူ့ဘဝကိုလည်း သနားကရုဏာသက်စရာ မြင်ကြားရတော့တယ် ဆရာ
 ရယ်။ သူက သူ့မိဘတွေနဲ့အတူ နယ်တစ်နယ်ကို ပြောင်းသွားခဲ့တယ်။ အဲဒီနယ်
 မှာပဲ ကျောင်းပြီးခဲ့တယ်။ ကျောင်းပြီးပြီးချင်းမှာပဲ မိဘတွေက သူတို့မိတ်ဆွေရဲ့
 သား သင်္ဘောသားတစ်ယောက်နဲ့ အတင်းလက်ထပ်ပေးစားခဲ့တယ်။ သူ့ကို
 လက်ထပ်ပေးပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်လို့ သူ့အမေမေရော၊ သူ
 အမေမေရော၊ တစ်ဦးတည်းသော မောင်ကလေးမေရော ရုတ်တရက် ဆုံးပါးသွားခဲ့
 တယ်။ သူလည်း သမီးလေးတစ်ယောက်ရတယ်။ ကံဆိုးမသွားလေရာ ဝမ်းလိုက်
 လို့ရွာဆိုသလိုပဲ... သူ့ယောက်ျားသင်္ဘောသားကလည်း နိုင်ငံခြားကဆိပ်ကမ်း
 ဘစ်ခုမှာ မတော်တဆ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရပြီး မပျော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက်ဆုံးပါး
 သွားခဲ့ပြန်တယ်ဆရာ။ ဒါနဲ့ပဲ အခု ငယ်ငယ်ကမိဘတွေနဲ့ နေခဲ့တဲ့ မြို့ကလေး
 ကိုပြန်ရောက်လာပြီး အိမ်ဆိုင်ကလေးဖွင့်ပြီး သားအမိနှစ်ယောက် အတူနေဖို့

အခုပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ ငယ်ငယ်တုန်းက သူငယ်ချင်း
အခုပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ ဒီပန်းခြံလေးထဲကို လာထိုင်ပြီး ငယ်ငယ်က သူငယ်
ချင်းအကြောင်း စဉ်းစားရင်း ကျွန်တော်ကို သတိရနေတာတဲ့ ဆရာရယ်၊ အဲ
ဒါနဲ့ သတိရနေတုန်းမှာပဲ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပြန်
ပြီးဆုံစည်းခဲ့ကြတယ်။ ကိုင်းဆရာရေ .. ကျွန်တော်တော့ဖြင့် အရင်တုန်းက
ပြတ်သွားခဲ့ဖူးတဲ့ သံယောဇဉ်ကြိုးလေးတစ်ချောင်းနဲ့ မပျော်လင့်ဘဲ ပြန်ပြီး
တယ်ဆိုပါတော့ အဲဒါပထမဆုံး ပြန်တွေ့တဲ့နေ့..”

ထိုစဉ်မှာပဲ အခန်းတံခါးဖောက်သံ တဒေါက်ဒေါက်နှင့်အတူ သူနာပြု
အကူမလေးထက်ထက်တစ်ယောက် ကော်ဖီခွက်လေးကို ချောအခန်းထဲသို့ ပြန်
ဝင်လာချေ၏။ ရော... အရေးကောင်းတုန်း ဒိန်းဒေါင်းဖျက်ပြန်ပြီကော ဇာတ်
လမ်းလေးက အခုမှ အစပျိုးရုံလေးမှာမှ ဆတ်တင့်တင့်နှင့် ရုပ်သွားရလေပြီတည်း။

Handwritten text in the top left corner, possibly a name or title.

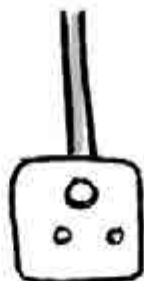
Handwritten text in the upper middle section, appearing to be a name or title.

Handwritten text in the middle section, possibly a name or title.

Handwritten text in the lower middle section, possibly a name or title.

Handwritten signature and text in the bottom right corner, including the name 'Dr. S. S. S.'.

သေစမ်းစမ်း
မာညီမာ

အောင်ကျော်

ချစ်ရုက္ခာ စာပေသိင်္ဂ (၁၃)
သံစိမ်းစိမ်းအနုပညာ

“ကိုင်း ဒီလိုလုပ်ကြစို့လား ကိုမောင်လုံး... ကိုမောင်လုံးနဲ့ ဆရာနဲ့က
ကောားတွေကို အေးအေးဆေးဆေး အချိန်ယူပြီးပြောမှ လိပ်ပတ်လည်မှာ၊ အခု
ဆေးခန်းထဲမှာ ဖုတ်ပူမီးတိုက်ပြောဖို့က သိပ်အဆင်မပြေလှဘူးလေ၊ နောက်
မှာစောင့်နေတဲ့ လူနာတွေကလည်း အများကြီး ကျန်နေသေးတယ်မဟုတ်လား။
ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်လေ... ဆရာကို ခဏစောင့်ပါလား။ ဒီလူနာတွေကြည့်ပြီးရင်
ဆရာတို့ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆိုင် သွားပြီး တစ်ခုခုစားရင်း အေးအေးဆေးဆေး
ဆေး စကားပြောကြရအောင်လား...”

ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းတစ်ယောက်တော့ဖြင့် အငွေ့တထောင်းထောင်း
ဆနေသော ကော်ဖီခွက်ကလေးကို ဝိုင်ဆောင်လျက် ဝင်ရောက်လာသော ထက်
ထက်ကြောင့် အရေးကောင်းတုန်း ဒိန်းဒေါင်းဖျက်ဆိုသကဲ့သို့ ဆတ်တင့်တင့်ဖြစ်
သွားရောက အကြံတစ်ခုရလိုက်လေ၏။ မှန်ပါသည်။ ဆေးခန်းထဲတွင် နောက်မှာ
စောင့်နေသော လူနာများရှေ့၌ သူတို့နှစ်ဦး အကြားကြီးလေပစ်နေ၍ မသင့်ပါ
သဖြင့် ပြီးတော့ ကိုမောင်လုံး ယခုပြောပြနေသောပြဿနာကို ဆရာဝန်တစ်ဦးအ
နေဖြင့် စိတ်ဝင်တစားနားထောင်ကာ ဖြေရှင်းပေးလိုလှသကဲ့သို့ ဒေါက်တာငြိမ်း
ချမ်း၏ နောက်ဘဝတစ်မျိုးဖြစ်သော စာရေးဆရာတစ်ဦး၏ စိတ်ထားနည်းသား
သံတွင်လည်း ယခု ကိုမောင်လုံး၏ နည်းသားနှင့်ရှင်း၍ရလာသော အချစ်ဇာတ်

လမ်းလေးတစ်ပုဒ်ကိုပြင်းပြင်းပျံ့ပျံ့ကြီး သီချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်နေ
ချေပြီတည်း...။ ထို့ကြောင့်လည်း၊ ယခုဆေးခန်းထဲ အလောသုံးဆယ်ကြီးပြော
မည့်အစား ဆေးခန်းပြီးမှ ထိုဇာတ်လမ်းလေး၏အဆက်ကို အေးအေးဆေးဆေး
စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ချင်လှသောကြောင့် ဤသို့ဤပုံ စီစဉ်လိုက်ရခြင်းဖြစ်
ပါသည်။

ကိုမောင်လုံးအား ဆေးခန်းအပြင်တွင် ခေတ္တစောင့်ခိုင်းကာ ကျွန်ရို
နေသေးသော လူနာတွေအား စပ်သွက်သွက်လေးကြည့်ရှုစမ်းသပ် ဆေးကုသ
ပေးပြီးသည်နှင့် ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းနှင့် ကိုမောင်လုံးတို့နှစ်ဦးသား တိတ်ဆိတ်
သော၊ အေးဆေးသော ကော်ဖီဆိုင်လေးတစ်ခု၌ ပြတ်သွားသော ဇာတ်လမ်း
လေးကို ဆက်ရပါတော့သည်။

“ကိုမောင်လုံးရေဒီကော်ဖီမွှေးမွှေးလေးသောက်ရင်း ဝန်ကကောင်း၊
ခန်းလေးကို ဆက်ပါဦးဗျာ၊ ငယ်ငယ်တုန်းကတည်းက မပြတ်ချင်ဘဲ ပြတ်သွား
ခဲ့ဖူးတဲ့ သံယောဇဉ်ကြီးလေးနစ်ချောင်း ပြန်ဆုံတဲ့ညနေလေးအကြောင်း”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာရယ်... ကျွန်တော်ဘဝမှာလေ ဝေခွဲ မမျှော်လင့်ဘဲ
ပြန်ဆုံရတဲ့နေ့လေးကို တကယ်မပေ့နိုင်ပါဘူး...”

ကိုမောင်လုံး၏ ဖျက်လုံးတွေသည် ရီဝေဝေ ဖြစ်နေလေ၏။ ကော်ဖီ
ပူပူလေးကို တစ်ချက်မူတ်သောက်လိုက်ရင်း... သူ့စိတ်အစဉ်သည် ဟိုးအတိတ်
သို့ ပြေးလွှားနေပုံရလေ၏။ ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် သူ့ကို ငေးကြည့်
နေမိပါ၏။ ကော်ဖီဆိုင်လေးကလည်း အေးအေးချမ်းချမ်းနှင့် တိတ်ဆိတ်နေ၏။
တိုးတိုးလေးဖွင့်ထားသော သီချင်းသံလေးက သူ့နှစ်သက်လှသော အဆိုတော်
စိုင်းထီးဆိုင်၏ အသံချို့ချို့လေးဖြစ်၏။ တိုက်ဆိုင်ပါတိုင်း... သီချင်းလေး၏အ
ပည်က “အချစ်ဆိုတဲ့အရသာ” ဟူ၏။

“နှစ်ဟာ အတောင်ပါဝဲတဲ့ငှက်ပါ... ငါကလွင့်မိတဲ့ ရော်ရွက်ပါ အဆင်
ပြေ... လေလာတုန်းအနိုက်မှာ” ကြည့်စမ်းပါဘိ... လေလာတုန်းအချိန်တွင် ဆုံ
စည်းခဲ့ကြသော ငှက်ကလေးတစ်ကောင်နှင့် ရော်ရွက်ပါလေးတို့၏ ရင်ခုန်သံ
လေးတွေကို သူ့ကြားနေရသလိုပါ။

“ဆရာရယ်... ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သား စကားတွေပြောလို့ကို
မဝဘူး။ သူ့ဖျက်နာလေးကလည်း ငယ်ရုပ်မပျောက်ဘူးဆရာ... ငယ်ငယ်တုန်း

ကလို့ပဲ... စံပယ်တင်မဲ့ကလေးနဲ့ ချစ်ရောကောင်းနေတယ်။ အဲဒီညနေခင်းက
လေးက ဘယ်ပုံဘယ်နည်းကုန်ဆုံးသွားမှန်းကို မသိလောက်အောင်ပါပဲ ဆရာ
ရယ်။ မိုးချုပ်လာပြီမို့ ပြန်ရတော့မယ်။ ခွဲရတော့မယ် ဆိုတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်
ရဲခဲခြလှမ်းတွေ နေးနေလိုက်တာဆရာ။ သူနဲ့ခွဲခွာပြီး ပန်းခြံထောင့်လေးရောက်
တော့မှ ကျွန်တော်လေ... "ဟာ... ဒုက္ခပါပဲ... ဒီလောက်ကောင်းတွေ အများကြီး
ပြောခဲ့ရက်သားနဲ့ သူနေတဲ့နေရာလေးကိုလည်း မမေးလိုက်မိဘူး။ သူနဲ့နောက်
တစ်ခါ ဘယ်တော့တွေ့ရမလဲဆိုတာလည်း မသိရဘူး။" ဆိုတာ သတိရလိုက်
မိတယ်လေ... အဲဒီအချိန် အမြန်ပြန်ပြေးတော့ ဧဝကို အရိပ်အယောင်တောင်
မတွေ့ရတော့ဘူးဆရာ။ သူတက္ကစီမှားပြီးတော့ပဲ ပြန်သွားလေရော သလား
မသိဘူးပေါ့။ နောက်တစ်နေ့ကပြေး... ကျွန်တော်မှာ ဝေဧဝကို ရှာပုံတော်ဖွင့်ရ
တော့တယ်... ကျွန်တော်တို့ဗြူကလည်း သေးသေးလေး မဟုတ်လေတော့၊ ပြီး
တော့ သူက ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ်မှာ ရောက်နေမှန်းလည်း မသိလေတော့ တော်
တော်နဲ့ကို မတွေ့နိုင်ဘူးပေါ့။ ကျွန်တော်လေ ညနေခင်းဆိုရင် တစ်နေရာမှာ တွေ့
မိမှန်းနဲ့ ဗြူအနုလိုက်ရှာလိုက်... မောရင်... ဟိုတစ်နေ့က တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ကမ်းနားက
ပန်းခြံလေးထဲ လာထိုင်နေလိုက်နဲ့... တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့... အချိန်တွေကုန်ဆုံး
လာတော့တယ် ဆရာရယ်... ကျွန်တော်မှာလည်း နေပြင်လေ အရူးရင့်လေဆို
သလို ဖြစ်လာတော့တယ်။ သူ့ကို ဘဝမှာ အကြာကြီးခွဲခွာပြီးတော့မှ မမျှော်လင့်
ဘဲ ပြန်တွေ့ခဲ့ရတယ်။ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ တစ်ခဏလေးမှာပဲ သူ့ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ်
ရောက်နေမှန်းမသိ တွေ့ချင်လိုက်တာလည်း ရူးမတတ်တောင် ဖြစ်လာသလိုပဲ
ဆရာ။ ဆရာရယ် ကျွန်တော်က စိတ်ကူးယဉ်တတ်တယ်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက
စိတ်ကူးယဉ်သမားဆိုတော့ အနုအရွယ်အပလေးတွေကို ကြိုက်တတ်တယ်။
ဘုန်းတော်ဖုန်းတွေတွေ့ကာ ကျွန်တော်နဲ့ ယူတုန်းကတော့ အေးအေးချမ်းချမ်း
ဆွတ်ဆွတ်စေ့စွဲ သွယ်သွယ်လေးပါပဲ။ ကလေးတစ်ယောက်ရပြီးသွားတဲ့ အခါကျ
တော့ မှည့်မှည့်နဲ့ ဝဝလုံးလုံးကြီးဖြစ်လာတယ်။ စကားပြောတာလည်း အရင်က
"ဒီ မဟုတ်တော့ဘူးဆရာ။ ချိုချိုသာသာ အေးအေးချမ်းချမ်း မဟုတ်တော့ဘဲ
စကားပြောလိုက်ရင် ပီသလာလေးနဲ့ အေးကိုပစ်လိုက်တဲ့အတိုင်းပဲ ကြမ်းကြမ်း
ဆင်တမ်းကြီး ဖြစ်လာတယ်။ ပြီးတော့ အရင်ကလို ကျွန်တော်အပေါ်မှာ ယုယု
ဆယ် ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ ဂရုတစိုက် ပြုစုပေးတာလည်း မရှိတော့ဘူး။ ကလေး

ဇာတိရတနာ အိမ်ပူကိစ္စတွေနဲ့ပဲ ရှုပ်ထွေး၊ ပြီးတော့ သူကအိမ်မှာ သူ့ဝါသနာ အရ စက်ချုပ်၊ အင်္ကျီချုပ်တဲ့အလုပ်ကလည်း လုပ်သေးလေတော့ ဂျင်ခြေလည် ပြီး မအားတော့ဘူးဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကိုပဲ ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ ဂရုတစိုက် ပြုစုတာသာမရှိတော့တာ ... ရှုပ်ရှယ်လိုက်တာတော့ လွန်ပါရော။

မျိုးစုံအပြစ်ရှာပြီး ဆူပူကြမ်းမောင်းနေတော့တာပါပဲ။ ဒီလိုမျိုးအိမ်မှာ အဆင်မပြေဖြစ်လာရတဲ့အထဲမှာလင်မယားချင်းအတူနေရတဲ့ "Sex" ကိစ္စမှာ လည်း တဖြည်းဖြည်း... သာယာမှုတွေ၊ ပျော်ရွှင်မှုတွေ ဆိတ်သုန်းလာသလိုပဲ ခံစားရတယ်ဆရာရော၊ အဲဒီလိုဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာမှ ငယ်ချစ်ဦး ဝေခနဲ့ ပြန်ဆုံ လိုက်ရတာဆိုတော့ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ဖောက်ပြန်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာသ လားမသိတော့ပါဘူးဆရာ။ ကျွန်တော်မှာ ဝေဝေခနဲ့ တွေ့ချင်စိတ်တွေချည်းတစ် နေ့တစ်နေ့ကို ဖြစ်နေတော့တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုရှာရှာ သူ့ဘယ် ရောက်လို့ရောက်မှန်းမသိ .. တစ်နေ့မှာတော့ ကျွန်တော်ကားမောင်းလာရင်း ကျွန်တော်ကလည်း ဘေးကအိမ်တွေကို မေးရင်းရှာရင်း ဖြည်းဖြည်းမောင်းလာ ချိန်မှာ ဝန်းခနဲ ... အသံကြားလိုက်ရတော့မှ အလန့်တကြား ရပ်လိုက်မိတယ် ဆရာ။ ဟာ ... ကျွန်တော်ဖြင့် နားရင်းပါးရင်းတွေပါ ပူထူသွားအောင် ထိတ်လန့် သွားမိတယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ ကလေးစက်ဘီးလေးဘစ်စီးက လဲနေတယ်။ ငါးနစ်၊ ခြောက်နစ်အရွယ် ကလေးလေးကလည်း ... အရပ်ကြီးပြတ်လဲကျနေ တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကားပေါ်က အမြန်ဆင်းပြီး ကလေးလေးကို အမြန်ပွေ ချိပြီး အတင်းလှုပ်နှိုး စစ်ဆေးရတော့တာပေါ့ဆရာ။ လူတွေကလည်း ဝိုင်းလာ တော့တာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကလေးလေးက သတိပြန်ရလာတယ်။ မျက်လုံး လေး ကလယ်ကလယ်နဲ့ တော်ပါသေးရဲ့ဆရာရယ် ... နည်းနည်းပါးပါးလေး ခွေးပွန်းသွားတာကလွဲလို့ ဘာဆိုဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော်လည်း ကလေး ကို ကားပေါ်ခေါ်တင်ပြီး သူ့အိမ်ကို လိုက်ဖို့ရတော့တာပေါ့။ ကြည့်စမ်း... ဆရာ၊ ရုပ်ရှင် ဝတ္ထုတွေထဲမှာသာ ဒီလိုတွေမြင်ရ၊ ဖတ်ရရင် ဇာတ်နာအောင် တမင်ဖန် တီးထားတာပဲလို့ ထင်မိမှာ။ အခုတော့ ကလေးရဲ့အိမ်ကိုလည်း ရောက်ရော ကျွန်တော်မျက်လုံးတွေ စီးကွက်လို ဖြစ်သွားတော့တာပါပဲ... ဝေဝေရယ်လေ... ဒီလောက်ဆို ဆရာသိလောက်ပါပြီ။ ကျွန်တော်အရှာကြီးရှာနေတဲ့ ဝေဝေ ... အပုန်းကြီးပုန်းနေတဲ့ ဝေဝေရယ်ပေါ့။ ကလေးရဲ့အမေက ဝေဝေ... ကလေးလေး

ဒါ... ဇင်မောင်မောင်" လို့ နာမည်ပေးထားတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ဝမ်းသာလိုက်တာ ဆရာရယ်၊ တော်ပါသေးရဲ့၊ ကံသီပေလို့ပေါ့၊ ဇင်မောင်မောင်လေး မသေကောင်းမပျောက်ကောင်း... ဒူးပွန်းရုံလောက်နဲ့ပြီးသွားတာ၊ မတော်တာဆဲသေသွားခဲ့ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်... ဒုက္ခိတဖြစ်သွားခဲ့ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဝေဝေပျောက်ကင်းကုန်ရမှာ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဝမ်းသာအားရဖြစ်လိုက်ရတာ၊ ဝေဝေက ရုတ်တရက် အံ့ဩသလို၊ ဝမ်းသာသလို ဖြစ်နေပေမယ့် အမူအရာတွေ ပျက်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဟိုတစ်နေ့ကလိုမဟုတ်ဘဲ ခပ်စိမ်းစိမ်းကြီးဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော်က ဝမ်းသာအားရ... ဝေခဲပြန်တွေ့ကြ၊ ဆုံကြ စကားတွေပြောကြဖို့ ပြောပေမယ့် ဝေဝေက လက်မခံဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ အိမ်ထောင်ရှိတာ၊ ကလေးရှိတာ သူ့ကို မြှေးမြှေလိုက်ပြီးသားမို့ သူ့က အန္တရာယ်တွေကို ကြိုမြင်ပြီး နောက်ဆုတ်တာဖြစ်လို့မယ် ဆရာရေ၊ ကျွန်တော်လည်း အရှာကြီးရာနေတဲ့ ငယ်ချစ်သူငယ်ချင်းမလေးဝေဝေကို နောက်ဆုံးပြန်တွေ့ပါလျက်နဲ့ သူ့ဘက်က ခပ်စိမ်းစိမ်းကြီးဖြစ်နေတာဆိုတော့ အူတီးအူကြောင် ဖြစ်ရတော့တယ်။ တကယ်တမ်းကျတော့ ... ဝေဝေမှန်တယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ခပ်စိမ်းစိမ်းလေး နေလိုက်ရင် ခပ်ကောင်းမှာဆရာရယ်၊ ဒါပေမဲ့..."

ကိုမောင်လုံးတစ်ယောက် စကားကို ထိုနေရာတွင် တိခန့်ရပ်ကာ အကဲခတ်ကလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေလေ၏။ ဒါပေမဲ့၏ နောက်ဆက်တွဲကတော့ ဘာလဲ။ ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် ကိုမောင်လုံး၏ဦးဝေနေသော နောက်လုံးအစုံရဲ့နောက်ကွယ်က စံစားချက်လေးတွေကို မှန်းမျှော်ငေးကြည့်နေမိနေသတည်း။

မျက်လုံးနှစ်ဖက်ကို လက်နှစ်လေး နှစ်ဖက်ကနေပြီး လာပိတ်လိုက်တာကို
 ခံစားလိုက်ရတယ်။ အိုး... အဲဒီလက်နှစ်ကလေးရဲ့ ဓမ္မာထွေးပျော့ပျောင်းတဲ့
 အထိအတွေ့ရယ်... စပယ်ပန်းရနံ့လေးနဲ့ ဆင်ဆင်တူတဲ့
 ကိုယ်သင်းရနံ့လေးရယ်က...

တမန်

အိတကရယ်

ဥပဒေမင်

လေ့လိုဟေ့

Dr. H. H. H.

ସମାଜ
ସମାଜ
ବାଣିଜ୍ୟ
ବାଣିଜ୍ୟ!

မြင့်မြင့် စာပေ

၉၀, ထ တပင ဘနက်လမ်း၊
လှည့်တန်း၊ ကမာရွတ် ၂၀၅

ချစ်ရမှာ စာမလိပ်

ချစ်ရမှာ စာမလိပ် (၁၄) သံယောဇဉ်ဆိုတာရယ် ညောင်ပင်လေးလိုလို့

“သံယောဇဉ်အမျှင်တန်းကိုရှင်ခန်းဘယ်သူဖြတ်နိုင်ပါ့... ပုတတ်သူ
တစ်သက်လွမ်းရောလို့ လက်ကမ်းကာ ဝေဒနာမမျှချင်လည်း ... ဘဝဇွေအနု
သယတောမှာ ... သမုဒယအမောတွေ တစ်ဇာတ်သိမ်းအောင် (ခုတော့လေ)
ရင်စိမ်းစိမ်းနေပါ့မယ်”

ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် ကိုမောင်လုံး၏ စကားများကို နား
ဆင်ခံစားရင်း သူရင်ထဲ အလိုအလျောက် ဝင်ရောက်လာသော ... ကဗျာဆရာ
ဟောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ၏ ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ကို တီးတိုးရေရွတ်မိလေ၏။
လောကတွင် အမျှင်တန်းနေသော သံယောဇဉ်ကြီးလေးတစ်ချောင်းအား မည်
သို့မည်ပုံဖြတ်ရမည်။ မည်သည့်အချိန်တွင် ဖြတ်ရမည် ဆိုသည်ကို သိဖို့က အ
ရေးအကြီးဆုံးဖြစ်ပါသည်။ ဖြတ်သင့်သည့်အချိန်တွင် တိတိပပ မဖြတ်လိုက်
နိုင်ပါက နေမြင့်လေအရှူးရင့်လေ ဆိုသကဲ့သို့ ကြာလေစက်လေ ဖြစ်တတ်ပါ၏။
ငယ်စဉ် သူတို့ငယ်ငယ်က သူတို့၏ဆရာက ကျောင်းနံရံထောင့်တွင် ပေါက်နေ
သော ညောင်ပင်နုနုသေးသေးလေးကို လက်နှင့်အမြစ်ပါမကျွန်အောင် ဆွဲနုတ်
နေရင်းက ပြောခဲ့ဖူးသည့် စကားလေးကို သူဖျတ်စနဲ သတိရမိလေ၏။

“ကလေးတို့ရေ မကောင်းတဲ့အကျင့် တစ်ခုခုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မဖြစ်သင့်
မချစ်သင့်တဲ့ သံယောဇဉ်ကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် ဟောဒီညောင်ပင်လေးနဲ့ သဘာဝချင်း

သိပ်တူတာ။ ခုပဲကြည့်လေ... ညောင်ပင်ဖိုသားသေးလေးဆိုတော့ အမြစ်ကနေ
 ငြိုးတစ်ချောင်းကွတ်ထွက်သွားအောင် နတ်ပစ်လိုက်ရင် ကိစ္စပြတ်သွားပြီ။ ဒီလို
 မနတ်ဘဲ အပူပဲအပူပဲပဲညောင်ပင်လေးသေးသေးလေးပါကိစ္စမရှိ။ ဘာမှမဖြစ်
 လောက်ပါဘူးဆိုပြီး ပစ်ထားလိုက်မိရင် ကိုယ်ကသတိမထားမိပါဘဲ တစ်ထက်
 တစ်စ ကြီးထွားရှင်သန်လာမယ်... အပင်ကကြီးထွားမြင့်တက်လာရုံမက...
 ညောင်မြစ်ကလည်း အုတ်နံရံတွေကို အတင်းအဓမ္မထိုးဖောက်ပြီး နေရာယူ
 လာမယ်... အဲဒီအခါကျတော့မှ နတ်ဖိုကြိုးစားရင် မလွယ်တော့ဘူး။ သိပ်ခက်
 သွားပြီ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ ဒီညောင်မြစ်ရဲ့ထိုးဖောက်မှုကြောင့်
 အုတ်နံရံကြီးကွဲအက်ပျက်စီးသွားမှာပဲဖြစ်တယ်... မကောင်းတဲ့အကျင့်တစ်ခုခု
 ဥပမာ - ဆေးလိပ်သောက်တာ၊ လောင်းကစားလုပ်တာဆိုရင်လည်း စေ့ချင်း
 အမြစ်မတွယ်ခင်မှာကတည်းက နတ်ပစ်ရမယ်... မဖြစ်သင့်တဲ့ သံယောဇဉ်
 နောင်ကြီးဆိုရင်လည်း သေးသေးမျှင်မျှင်လေး စတွယ်ကတည်းက အမြန်ဆုံး
 ဖြတ်ဖျားနီမဟုတ်ရင် ဒီနောင်ကြီးက ခိုင်သထက်ခိုင်၊ မြဲသထက်မြဲလာပြီး ဖြတ်လို
 မရတဲ့အဆုံး ကိုယ့်အသည်းနဲ့လုံးထဲ ထိုးဖောက်အမြစ်တွယ်ပြီး အသည်းနဲ့လုံး
 တွေကွဲကြေရမယ့်အခြေမျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတတ်တယ် ကလေးတို့ရေ”

ကိုင်း... ငယ်ငယ်တုန်းက ဆရာပြောပြခဲ့ဖူးသည့် ဒဿနလေးက
 မည်မျှမှန်ကန်လိုက်ပါသနည်း။ ခုပဲကြည့်... ကိုမောင်လုံးတစ်ယောက် ဖြတ်သင့်
 ဖြတ်ထိုက်သော သံယောဇဉ်နောင်ကြီးလေးကို မဖြတ်ရက်ဘဲ မိုက်မိုက်မဲမဲ
 မြတ်မြတ်နိုးနိုး ရင်မှာထွေးဖိုက်မိခြင်း၏ နောက်ဆက်တွဲ စာမျက်နှာများက
 တော့...

“ဆရာရယ်... ဝေဝေကို မထင်မှတ်ဘဲ ပြန်ဆိုလိုက်ရတဲ့အချိန် ဖြစ်
 ချင်တော့ ကျွန်တော့်ရဲ့အိမ်ထောင်ရေးမှာလည်း အဆင်မပြေမှုတွေနဲ့ အက်
 ကြောင်းထနေတဲ့အချိန်နဲ့ တိုက်ဆိုင်သွားတာကလည်း ဆိုးရွားတဲ့ ကံကြမ္မာတစ်
 ခုပါပဲဗျာ။ အိမ်ထောင်ရေးကလည်း အဆင်ပြေနေမယ်... ကျွန်တော့်မိန်းမ
 ဆွေဆွေကလည်း ကျွန်တော့်ကို ဂရုစိုက်တယ်။ ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်
 အိမ်မှာပဲပျော်နေရင် ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေ ဖြစ်လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်မြင်မိ
 တယ်ဆရာ။ ညနေခင်း အလုပ်ပြီးပြီဆိုရင်လည်း အိမ်ကိုလုံးဝ မပြန်ချင်ဘူး...။
 ဘယ်ကို သေဝေထိုးရမယ်ဆိုတာကိုပဲ ခြေလှမ်းရှာပြီး ခြေဦးတည့်ရာ ဂေါ်လီလေး

လည်း သုမပြောပေမယ့် ကျွန်တော်သိနားလည်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဇာတ်လမ်းလေးဟာ မစခင်ကတည်းက အဆုံးသတ်ပစ်ဖို့ ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း... ရှေ့ဆက်ဖို့လည်း မသင့်တဲ့အကြောင်း... မဖြစ်သင့်၊ မဆက်သင့်တဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးကို အစောကြီးကတည်းက ရပ်ပစ်ရမယ်လို့ ဦးနောက်ကသိပေမယ့် နှလုံးသားကတော့ လက်မခံဘူးဆရာ။ ကျွန်တော် ဘာတွေလုပ်မိလဲဆိုတော့ ညနေခင်း အလုပ်ကပြန်တိုင်း အိမ်ကိုရောက်မသွားဘဲ သူ့အလိုလိုကို ခြေလှမ်းတွေက ဟိုးတစ်နေ့တုန်းက ဝေဝေနေ့ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ပန်းခြံလေးထဲက ခုံတန်းလျားလေးဆီကိုပဲ ရောက်ရောက်သွားမိတယ် ဆရာ။

ညနေညနေတိုင်း ကျွန်တော် အဲဒီခုံတန်းလျားမှာ သွားသွားထိုင်ပြီး ငေးခိုင့်တွေ့ပိုင်နေမိတော့တယ်ဆရာ...။ စိတ်တွေကလည်း ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်မှန်းတောင် မသိလောက်အောင်ပါပဲ။ ဒီလိုနဲ့... ကျွန်တော်ထင်တယ်။ နှစ်ပတ်သုံးပတ်လောက်ကြာပြီးတဲ့နောက် ညနေခင်းလေးတစ်ခုမှာ မိတိုင်းလိုပဲ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ခုံတန်းလျားလေးမှာ ထိုင်ပြီးခိုင့်နေတုန်း ကျွန်တော်ရဲ့အနောက်ဖက်ကနေပြီး မျက်လုံးနှစ်ဖက်ကို လက်နုနုလေးနှစ်ဖက်ကနေပြီး လာပိတ်လိုက်တာကို ခံစားလိုက်ရတယ်။ အိုး... အဲဒီလက်နုနုကလေးရဲ့ နွေးထွေးပျော့ပျောင်းတဲ့ အထိအတွေ့ရယ်... စပယ်ပန်းရနံ့လေးနဲ့ ဆင်ဆင်တူတဲ့ ကိုယ်သင်းရနံ့လေးရယ်က ကျွန်တော်ရဲ့ရင်တွေကို တဆတ်ဆတ်လှုပ်ခွန်စေတယ်... ရင်ထဲမှာ တသိမ့်သိမ့် ခံစားရစေတယ်။ အဲဒီလက်ကလေးနှစ်ဖက်က ဘယ်သူလက်လဲဆိုတာကတော့ ပြောဖို့လိုမယ်မထင်ဘူးနော် ဆရာ။ "ကိုမောင်... ဝေလည်း ဒီနေ့တော့ ဘယ်လိုမှစိတ်ကို မထိန်းချုပ်နိုင်တော့တာမို့ ကိုအနားကို ရောက်လာခဲ့တော့တာပါ။ ခါတိုင်း ဝေလည်း ဒီနေ့ရာလေးကို မရည်ရွယ်ဘဲနဲ့ သူ့အလိုလို ရောက်ရောက်လာတယ်။ ဟိုအဝေးကပဲ ကိုမောင်တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေတာကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ပြီး ကိုမောင်မသိအောင် တိတ်တိတ်လေး ပြန်ထွက်ထွက်သွားရတာ ဘယ်နှခါလောက်ရှိပြီလဲ ကိုမောင်ရယ်... ဒီနေ့တော့ ပြန်ထွက်သွားဖို့ ဘယ်လိုမှကို အင်အားမရှိတော့ဘူး ကိုမောင်။ ဦးနောက်ထဲကတော့ ဘယ်လိုမှမလာသင့်ဘူးဆိုတာ သိရှိလက်ခံထားပေမယ့် နှလုံးသားထဲက ခံစားချက်ကိုတော့ ဘယ်လိုမှ မလွန်ဆန်နိုင်တော့တာမို့ ဒီနေ့

တော့ ကိုမောင်အနားကို ရောက်လာခဲ့ပြီ ကိုမောင်ရယ်

အဲဒီနေ့က ... ဝေဝေပြောခဲ့တဲ့စကားလေးကို တစ်သက်မမေ့နိုင်
တော့ဘူးဆရာရယ်... ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ဘယ်လိုစကားကိုမှ ပြောစရာမလိုလောက်အောင် နှလုံးသားချင်း သိနားလည်
သွားခဲ့ပြီဆရာ” ဟုပြောပြီး ကိုမောင်လုံးတစ်ယောက် စိုဝေဝေသာ မျက်လုံးအဝံ့
နှင့် ခပ်ဝေးဝေးကို ငေးကြည့်နေလေ၏။ သူတို့ဇာတ်လမ်း မည်သို့ဆက်မည်
နည်း။ ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းတစ်ယောက်တော့ဖြင့် သူတို့ငယ်ငယ်က ဆရာပြော
ခဲ့ဖူးသည့် “ညောင်ပင်ကလေးစိမ်းနန” ပုံပြင်လေးကိုအပြေးကလေးမြင်သောင်
နေမိတော့သတည်း။

ချစ်သူချင်းအတွေ့အထိမှာ တဖြည်းဖြည်း
 အဆင့်တက်လာတဲ့ကိစ္စဟာ ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်က
 ကျောင်းတက်တုန်းကလိုပဲ၊ ပထမတန်း၊ ဒုတိယတန်း၊ ပြီးရင်
 တတိယတန်းဆိုပြီး တစ်တန်းပြီးတစ်တန်း တက်သွားတာနဲ့
 သိပ်တူတယ်ဆရာ၊ အတန်းတက်သွားပြီးပြီဆိုရင် နောက်တစ်နေ့
 အဲဒီတက်သွားတဲ့ အတန်းလောက်ကတော့ အနည်းဆုံးရောက်ပြီး
 တော့ထွာတန်းတက်ပြီးရင် တတိယတန်းတွေကို ပြန်ဆင်းစရာမလိုတဲ့
 သဘောပေါ်ရောက်ဆရာ၊ ဒီလိုနဲ့ပဲ လက်ကလေးကို နှမ်းရာကနေ ...

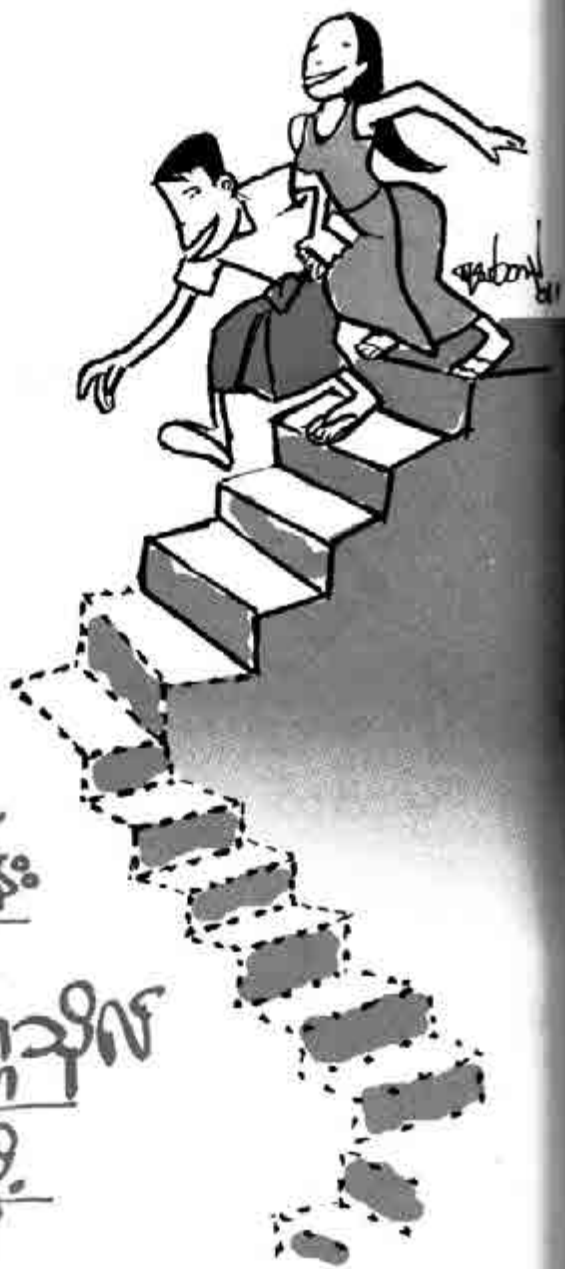
အနောက်
တစ်ခု

ကကြီး ခဏ္ဍားတန်း
မှ သည်

အနောက်
ဆီထိုး

အနောက်
ဆီထိုး

ಮಗ್ಗಿ:
ಅಣ್ಣ: ಉಕ್ಕು:
ಹುಡುಗ
ವಿಠಲನಾಧಿಪತಿ
ಮ
ಹೆಚ್.

ချစ်ရုမာ စာမလိပ် (၁၅)
တကြီး ဒေသနာတန်းမှသည် ချစ်တက္ကသိုလ်သိသို

လောကတွင် တစ်စုံတစ်ရာသော အလုပ်သည် မဖြစ်သင့်မဖြစ်တိုက်၊ မလုပ်သင့်မလုပ်ထိုက်ပါဟု ဦးနောက်ထဲက လေးလေးနက်နက်ကြီးသိ၏။ ထို့ကြောင့် သွားတော့မည်... လုပ်တော့မည်ဟု ခြေလှမ်းပြင်ပြီးမှ ခြေလှမ်းတို့သည် ခဲဆွဲထားသကဲ့သို့ လေးလံလွန်းနေချေ၏။ သို့ပါသော်လည်း နှလုံးသား၏ ခံစားမှုစွမ်းအားသည် ဦးနောက်အသိကို အနိုင်ယူသွားလေသောအခါ မည်သို့ ရှိလေမည်နည်း။

ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် ကိုမောင်လုံး၏ ဘေးကျပ်နံကျပ် ဖြစ်ရသော ခံစားချက်များ၊ ဆုံးဖြတ်ရခက်ခဲသော အခြေအနေကြောင့် ဒုက္ခအကြီးအကျယ် ရောက်နေပုံကို ပွဲကြည့်ပရိသတ်ပမာ ကြည့်ရင်း မနေ့တစ်နေ့က ဂျာနယ်တစ်စောင်ထဲ သူတွေ့ခဲ့သော အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှသည့် အာဂယောက်ျားဘသား တစ်ယောက်၏ပုံစံကို မြင်ယောင်မိလေ၏။ သူက အိန္ဒိယ အမျိုးသားတစ်ဦး... သူနေသည့်အိမ်က အကြီးကြီး... ထိုအိမ်ကြီးတစ်လုံးထဲ၌ စုစုပေါင်းမိန်းမ ၃၉ ယောက်ကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း ယူထားပြီး အတူပေါင်းသင်းနေထိုင်သည်တို့၊ အခန်းကျယ်ကြီး တစ်ခုတည်းတွင် သူနှင့် ဇနီးမယား ၃၉ ဦးတို့ အတူတကွ အိပ်ခက်ကြသည်တို့၊ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး အရပ်ကတို့၊ ထိုဇနီး ၃၉ ဦးနှင့်အတူ မသတ်မပုတ်၊ စကားမများ၊ ရန်မဖြစ်ဘဲ ချစ်ချစ်ခင်ခင် အတူတကွ

နေထိုင်ပေါင်းသင်းနိုင်စွမ်းသည့် ထိုအာဂယောက်များသားသည် လူမလွန်မသား တစ်ဦးစကန်မှချခြစ်မည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲတည်း။ ထို့ပြင် ထိုလူ၏ နားသည် မကန်း၊ မပင်းသေးပြီလားဟု သူသံသယပွားမိ၏။ မိန်းမတစ်ယောက်၏ ပါးစပ်တစ်ပေါက်သည်ပင် နားတွေကို ပူထူနေရလောက်အောင် ဆူညံနားပြီး စေသည်မှာ အားလုံးအသိ၊ ထိုပါးစပ်ပေါက် ဥစ္စာပေါက်နှင့် တစ်ခန်းတည်းအတူ နေနိုင်သည့် ထိုသူ၏ နားအကြားအာရုံတွေကို စစ်ဆေးကြည့်လျှင် မည်သို့ရှိမည်နည်း။ သူတို့ယောက်ျားသားတွေအားလုံး ထိုယောက်ျားဘသားထံတွင် သင်တန်းသွားတက်ခွင့်ရလျှင် အဘယ်မျှ ကောင်းလိုက်မည်နည်းဟု၍ပင် စဉ်းစားမိလေ၏။

အခုပဲကြည့်ပါဦး...ကိုမောင်လုံးတစ်ယောက် အိမ်က ချစ်လှစွာသော ဇနီးမယားလေး စေ့စေ့စေ့စေ့ အကြောင်းမရှိအကြောင်းရှာ၍ ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်း၊ တပူပူတဆူဆူနှင့် နားပြီးအောင်၊ နားမခံသာအောင်လုပ်ခြင်းတို့ကြောင့် အိမ်ထဲက ပြေးပေါက်ရှာကာ လမ်းပေါ်တွင် လိမ့်ရင်းငယ်ငယ်တုန်းက တွယ်ခဲ့ဖူးသော သံယောဇဉ်ကြီးလေးတစ်မျှင်နှင့် မရည်ရွယ်ဘဲ ငြိတွယ်မိနေလေပြီ။ ညောင်ပင်သေးသေးလေးတစ်ပင်အဖြစ်က မမြဲမြံမီအချိန်မှာ အမြန်ဆုံးရက်ရက် စက်စက်ပြတ်ပြတ်သားသား ဆွဲနုတ်သကဲ့သို့ နတ်ယူပစ်ရမည်ကို ဦးနေကက်က သိသိကြီးနှင့် နှလုံးသားအလိုဆန္ဒ၏ သွေးဆောင်ခေါင်ရာနေကက်ကို သူတို့နှစ်ဦးကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားကြတော့မည်ဆို ဆို ဖြစ်နေပြီကော။

ကိုင်း ကိုမောင်လုံးရေ ဆက်ပါဦး ခင်ဗျားရဲ့ဇာတ်လမ်းလေးက ပိုပိုပြီး နက်ရှိုင်းလာပြီနော်.. စိတ်ဝင်စားစရာလည်း ပိုကောင်းလာပြီ.. ဒီနေရာမှာ ဆတ်တင့်ငုံဖြစ်အောင် ရပ်မထားနဲ့နော်.. ၊ ဟု သူက တိုက်တွန်းလိုက်တော့.. အိပ်မက်က လန့်နိုးလာသူပမာ ကိုမောင်လုံးတစ်ယောက် အတွေးကမ္ဘာလေး ထဲကနေ တကယ်ပြင်ပလောကသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေ၏။

ပထမဆုံးနေ့မှာတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အဲဒီပန်းခြံလေးရဲ့ ခုံတန်းလျားလေးမှာပဲထိုင်ပြီး စကားပြောဖြစ်ကြတယ်။ သူကလည်း သူ့ရင်ထဲက ရှိတာတွေပြော.. ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေပြောနဲ့.. သူနဲ့စကားပြောရတာ ကြည်နူးပျော်ရွှင်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ ဆရာရယ်။ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး စကားလက်ဆုံပြောလို့ မကုန်နိုင်

လောက်အောင်ပါပဲ။ ဟိုးအနှစ်နှစ်အလလကွဲကွာနေကြတဲ့ အချိန်လေးတွေကို အတိုးချပြီး စကားတွေတဝကြီး ပြောကြတာပေါ့ဆရာ။

အဲဒီပန်းခြံလေးထဲ ညအမှောင်က ချင်းနင်းဝင်ရောက်လာတော့မှ ကျွန်တော်တို့တွေ မခွဲချင်မခွာရက်နဲ့ ခွဲခဲ့ကြရတယ်။ အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာဆရာ။ သူနဲ့ခွဲခွာပြီး လမ်းထောင့်လေးကိုရောက်တာနဲ့ သူ့ကို တမ်းတသတိရမိတော့တာပါပဲ။ ထပ်ပြီးတွေ့ချင်တဲ့စိတ်တွေ တဖွားဖွားဖြစ်လာတယ်။ သူ့မျက်နှာလေးကို မြင်ချင်တယ်။ သူ့အသံလေးကို ကြားချင်တယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက သူ့လက်ကလေးကိုတောင် ကိုင်ခွင့်မရသေးပါဘူးဆရာ။ အိမ်မဲ့ ကျွန်တော်ရင်တွေ ခုန်နေလိုက်တာ။ အဲဒီနေ့လေးကစပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးစဉ်တယ်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သူ့ကိုမတွေ့ရရင် မနေနိုင်ဘူးဆရာ။ ဗွဲလမ်းလိုက်တာ အရမ်းပါပဲ။ ညနေတိုင်း အဲဒီပန်းခြံရဲ့ ခုံတန်းလျားလေးမှာ တွေ့ကြဆိုကြတယ်။ စကားတွေတဝကြီး ပြောကြတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခွေကွဲလှမ်းချင်းတောင် မထိတွေ့ရသေးခင်မှာကို သူ့ကိုခွဲလမ်းရတာ။

ဒီလိုနဲ့ပဲ စကားတွေပြောကြရင်းကနေ အဲဒီပန်းခြံထဲ ဆက်ပြီးတွေ့ဖို့ မသင့်တော်တဲ့ အနေအထားနဲ့ ကြုံလာခဲ့ရတယ်ဆရာ ... ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ချစ်သူရည်းစားမဟုတ်သေးပေမယ့် သူငယ်ချင်းအဆင့်ထက်တော့ နည်းနည်းကျော်နေတဲ့ ပုံစံမျိုးဆိုတော့ .. ပန်းခြံထဲက ခုံတန်းလျားလေးပေါ်မှာနှစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေကြတာကို သူ့များတွေတွေ့သွားမှာ စိတ်ပူလာရတယ်။ ဒီအတိုင်းဆက်တွေ့နေရင် .. တစ်ယောက်စကား၊ တစ်ယောက်နားယွင်းပြီး ပြဿနာတွေ တက်လာနိုင်တယ် မဟုတ်လားဆရာ။ အဲနဲ့ပဲ တစ်ပတ်လောက် စကားတွေပြောပြီးတဲ့အခါကျတော့ ကျွန်တော်တို့တွေ နေရာပြောင်းဖို့ ဝဋ်းစဉ်းစားကြပါတယ်။ ပထမဆုံး သူ့နဲ့တိုင်ပင်တယ် .. ဒီအတိုင်း ပန်းခြံထဲက ခုံတန်းလျားမှာ ထိုင်နေတာထက်စာရင် ကျွန်တော်ကားနဲ့ သူ့ကိုတင်ခေါ်သွားပြီး သူ့ရင်းတဲ့နေရာမှာ ကားပေါ်မှာပဲ စကားပြောကြရင် မကောင်းဘူးလားလို့လေး။ သူကလည်း သဘောတူတယ်ဆရာ။ အဲနဲ့ပဲ နောက်တစ်နေ့ကစပြီး ပန်းခြံထောင့်အေးမှာ သူ့ကစောင့်တယ်။ ကျွန်တော်ကားနဲ့ သူ့ကို ခေါ်တင်သွားပြီး မြို့ပြင်ဘက်အေးက လှူသူရင်းတဲ့ တောစပ်တစ်နေရာလေးမှာရပ်ပြီး ကားထဲမှာပဲ ထိုင်ရင်း စကားတွေပြောဖြစ်ကြတယ်ဆရာ .. ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ .. မတူညီတဲ့ဇာတ်

နှစ်မျိုးဟာ သံလိုက်တတ်လိုပဲ အပြန်အလှန် ဆွဲဆောင်ကပ်ငြိစေတတ်တယ်ဆို တဲ့စကားက သိပ်မှန်တာပဲဆရာ။ ပထမတော့ နှစ်ယောက်သားစကားလေးတွေ ပဲလက်ဆုံ ပြောမကုန်ကြဘူး... ဒီလိုနဲ့ပဲ သတိမထားမိလိုက်ပါဘဲနဲ့ တစ်ရက်တုနဲ့ တော့ စကားပြောနေရင်းကနေ သူ့ရဲ့လက်ကလေးကို မသိမသာ ကိုင်မိသွား တယ်။ "စေ့လက်ကလေးက နူးညံ့လိုက်တာနော်" လို့ပြောပြီး လက်ကလေးကို အသာပွတ်ကြည့်မိတယ်... ကြည့်စမ်းဆရာ အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်ပုံများက တော့ ကျွန်တော်ဟာ ဘာအတွေ့အကြုံမှမရှိတဲ့ လူပျိုဖော်ဝင်စလေးလည်းမ ဟုတ်... ကလေးတစ်ယောက်အဖေ၊ မယားလက်ရှိ၊ အတွေ့အကြုံတွေ ပျားပြား လှပြီဖြစ်တဲ့ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပါလျက်နဲ့ ဝေဝေရဲ့လက်ကလေး ကို ကိုင်လိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ ခံစားရတဲ့ အတွေ့အထိအာရုံဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ရင် တွေကို အကြီးအကျယ် လှုပ်ခန်စေပါတော့တယ်ဆရာ။ သူကလည်း ကျွန်တော် လိုပဲလားတော့ မသိဘူး။ လုံးဝမရုန်းဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော်လည်း တစ်ဆင့်ထပ် တက်မိတော့တာပေါ့။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ပထမတစ်ရက်တည်းမှာပဲ နောက် တစ်ဆင့် ထပ်တက်တာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ တဖြည်းဖြည်းချင်းတက်တာ။ နောက် ၃-၄ ရက်လောက်နေတော့ လက်ကလေးကိုကိုင်ရာက အဲဒီလက်က လေးကို နမ်းရှိုက်တဲ့အဆင့်ကို တက်လာတယ်။ အဲဒီကနေ နောက်တစ်ဆင့် တက်ပြီး သူ့ကိုယ်လုံးလေးကို ပွေ့ဖက်ပြီး ရင်ခွင်ထဲမှာထားရင်း စကားပြောတဲ့ အဆင့်ရောက်လာတယ်။ ကြည့်စမ်းနော်ဆရာ။ သိပ်ကိုအံ့ဩစရာကောင်းတာ ပဲ။ ချစ်သူချင်းအတွေ့အထိမှာ တဖြည်းဖြည်း အဆင့်တက်လာတဲ့ကိစ္စဟာ ကျွန် တော်တို့ငယ်ငယ်က ကျောင်းတက်တုန်းကလိုပဲ။ ပထမတန်း၊ ဒုတိယတန်း၊ ပြီး ရင် တတိယတန်းဆိုပြီး တစ်တန်းပြီးတစ်တန်း တက်သွားတာနဲ့ သိပ်တူတယ် ဆရာ။ အတန်းတက်သွား ပြီးပြီဆိုရင် နောက်တစ်နေ့ အဲဒီတက်သွားတဲ့အတန်း လောက်ကတော့ အနည်းဆုံးရောက်ပြီ။ စတုတ္ထတန်းတက်ပြီးရင် တတိယတန်း တွေကို ပြန်ဆင်းစရာမလိုတဲ့ သဘောပေါ့နော်ဆရာ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ လက်ကလေးကို နမ်းရာကနေ လက်မောင်းလေး၊ အဲဒီကနေ နဖူးလေး၊ ပြီးတော့ ပါးကလေး၊ ပြီး တော့ နှုတ်ခမ်းလေးပေါ့ဆရာ။ ဒီလိုနဲ့တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တက်လာလိုက်တာ အနမ်းလေးတွေ ဖလှယ်တဲ့အဆင့်ကို ရောက်လာပါတော့တယ်။ အဲဒီမှာပဲ တစ် ရက်ကျတော့ ဝေဝေက ချိန်းထားတဲ့နေရာကိုလည်း ရောက်မလာဘူး။ ဒါနဲ့ကျွန်

ဘက်လည်း စိတ်ပူပန်ပြီး သူ့အိမ်ကို လိုက်သွားကြည့်တော့ အိမ်က သော့ခတ်
 ဘေးတယ်။ ဘေးအိမ်ကို မေးကြည့်တော့ ခရီးထွက်သွားတဲ့ ပုံစံပြောတယ်။
 ဘယ်လိုသွားတယ်။ ဘယ်တော့ပြန်လာမယ်ဆိုတာလည်း မပြောသွားဘူးတဲ့။
 ဘွန်တော်လေ... ဝေဝေနေခဲ့ရတဲ့ သေရက်တာ ကာလလောက်ဟာ ဆယ်နှစ်
 လောက်တောင် မကအောင် ကြာတယ်လို့ စိတ်ထဲမှတ်ထင်ရတဲ့ထိ အနေရလက်
 လိုက်တာ။ ဈာန်ဈာန်ကိုလူးနေတော့တာပဲ။ ညနေညနေ သူ့နေတွေနေကျအချိန်
 လေးရောက်ရင် ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်ဘူး။ ပထမဆုံး ဝေဝေနေတဲ့ခွဲတဲ့ နေရာလေး
 ခြစ်တဲ့ ပန်းခြံရုံတန်းလျားလေးဆီကိုပဲ သူ့အလိုအလျောက် ရောက်ရောက်
 သွားတော့တယ်ဆရာ။ တစ်ရက်ကျတော့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းထိုင်
 နေတုန်း မိုးပေါက်လေးတွေ ကျလာတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ပန်းခြံထဲကထွက်ပြီး ကားဆီကို
 ခပ်သွက်သွက်လေးလာခဲ့တယ်... ဆရာရယ် ကားနားကိုလည်း ရောက်ရော
 ကျွန်တော်ရဲ့အချစ်ပန်းလေး ဝေဝေကို ကားဘေးနားက မိုးပေါက်တွေကြားမှာ
 ရပ်နေတာ တွေ့လိုက်ရတော့ ထင်ရင်ပဲတော့ မတတ်ကို ပျော်လိုက်တာဆရာ။
 ဝမ်းသာသွားလိုက်တာ အရမ်းပါပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မိုးတွေ
 ညိုနေရာက လျှပ်စီးတစ်ချက်လက်လိုက်ပြီး မိုးခြိမ်းသံကြီးတစ်ခု ကျိမ်းခနဲ ပြည်
 ဟည်းသွားခဲ့တယ်။ ဝေဝေကာလည်း ရုတ်တရက်လန့်ဖျတ်ပြီး အနီးရောက်လာ
 တဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ခွင်ထဲ ပြေးဝင်လိုက်တယ်ဆရာ။ ပြီးတော့ ဝေဝေကို ကားပေါ်
 တင်ပြီး တွေ့နေကျနေရာလေးကို မောင်းထွက်ခဲ့တယ်။ ရင်တွေခုန်လိုက်တာ
 ဆရာရယ်။ အဲဒီနေ့လောက် ဘဝမှာ ရင်ခုန်တာမရှိဘူး”

ကိုမောင်လုံးတစ်ယောက် သူနှင့်စကားပြောရင်း မိုးတွေရွာသော၊
 လျှပ်စီးတွေလက်သော မိုးကြိုးတွေပစ်သော နေ့ကလေးကို ပြန်ရောက်သွားပြီ
 ထင်ပါသည်။ သူ့မျက်နှာက ဝင်းပနေ၏။ သူ တံတွေးကို တစ်ချက်မျှချလိုက်၏
 “ဂလု...။”

ခါတိုင်းဆိုရင် ကျွန်တော်က သူ့ကိုပွေ့ဖက်ပြီး နမ်းနေကြ။ သူက
ရုန်းရင်ဆန်ရင်း တွန်းဖယ်နေကျ။ အဲဒီနေ့ကတော့ သူကစပြီး
ကျွန်တော့်ကိုနမ်းတာ . . . ကျွန်တော့်နှလုံးသားတွေ စိတ်ထားတွေ
ပူထူပြီး ရင်တွေခုန် နှလုံးတွေတုန် . . .

အနုပညာ

မဂ္ဂဇင်း

အနုပညာ

ထပ်နှစ်:က

ဓမ္မစာပေ

Dr. H. H. H.

ବାହା
ମଣ୍ଡଳ
ଓପେନ
ଓପେନ

ချစ်ရတနာ စာပေလိပ် (၁၆)
ချောက်တပ်းပါးထိပ်ပျားတ ဓည်းတလေး

စည်းလေးတစ်ခု တားထားသည်။ ထိုစည်းလေးသည် ဘဝတစ်ခုလုံး ဘွမ်းထိုးမှောက်ခုံဖြစ်မသွားဖို့ နောက်ဆုံးထားထားသည့် စည်းလေးဆိုပါတော့ ဆိုစည်းလေးကို မည်သို့သော အကြောင်းကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျော်ကိုမကျော်ရ ဘာ သတ်မှတ်ထားသည်။ ထိုစည်းကို ကျော်လိုက်ပြီဆိုသည်နှင့် ဒုက္ခလှလှကြီး ချောက်တော့မည်။ ထိုသူသည် စည်းနားကို ကပ်သည်ထက် ကပ်လာသည်... ဘုရားရေး... ထိုစည်းကို သူ ကျော်ဖြတ်သွားတော့မှာလား။

ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်း၏ အတွေးထဲ " ရာမ " ဇာတ်ထဲက သီတာဒေဝီ မင်းသမီးလေး၏ ရုပ်ပုံလွှာလေးက ဖျတ်ခနဲလင်းလက်လာလေ၏။ သီတာဒေဝီ ခိုလှုံသည်ဟု ပုဆွာလွန်း၍ ရှေ့သမင်ကို လိုက်ဖို့အသွားစိတ်မချနိုင်လွန်းသည့် သက္ကဏမင်းသားက စည်းသုံးတန်တားခဲ့၍ ထိုစည်းဝိုင်းအတွင်းမှ မထွက်ရန်၊ မကျော်ရန် အတန်တန် မှာကြားထားခဲ့သည်။ ဒဿင်္ဂီရိက ရသေ့သူတော်စင် ဝန်ဆောင်၍ ဆွမ်းခံကြွပြီး စည်းကိုကျော်စေဖို့ ဖြားယောင်းသွေးဆောင်မှု မကော်သို့ လိုက်သွားမိသော သီတာဒေဝီမင်းသမီးလေးပျော ဒဿင်္ဂီရိ၏လက် ဆံကျပျောက်သွားလေတော့၏။ ကြည့်စမ်းပါသော်၊ ထိုစည်းကလေးကို မကျော် ဖြစ်မိဖို့ သတိအတန်တန်ပေးပါလျက် အဘယ်ကြောင့်များ ကျော်လွန်မိပါသ နည်း။

ယခုလည်းကြည့်လေ... ကိုမောင်လုံးတစ်ယောက် မိုးတွေသည်းသည်းရွာ၊ လေပြင်းတွေတိုက်၊ မိုးကြိုးတွေပစ်သောနေ့တစ်နေ့၌လူသူအရောက်အပေါက်နည်းသောနေရာလေးတစ်ခုတွင် ကားတစ်စီးထက်၌ချစ်သူ "ဝေဝေ" နှင့် နှစ်ဦးတည်း ဆုံတွေ့နေချေပြီ။

တကယ်တမ်းကျတော့... ကိုမောင်လုံးသည် လူပျိုလူလွတ်တစ်ယောက်မဟုတ်၊ ဇနီးနှင့်သားနှင့် "အိမ်ထောင်ရှင်" ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ပါ၏။ ပြီးတော့ သူ့ဇနီးနှင့်သားအားလည်း ရင်ထဲက နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်မြတ်နိုးလှပါ၏။ ထိုမျှမကသေး သူသည် တစ်လင်တစ်မယားစနစ်ကိုသာ လက်ခံနှစ်သက်သော သူ့ဘဝတွင် ဆွေဆွေမှလွဲ၍ တခြားမည်သည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးတလေနှင့်မျှ... အပျော်အပါးတွေ လိုက်စားခိုခြင်းလည်းမရှိ၊ ရှုပ်ရှုပ်ပွေပွေနေခဲ့ခြင်းလည်းမရှိ၊ ရိုးရိုးအေးအေးနှင့် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း နေထိုင်ခဲ့သောသူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါ၏။

ယခုထိုသူတစ်ယောက်.. သူ့ဘဝတစ်ခုလုံး ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်သွားတော့မည့် အဖြစ်အပျက်တွေ ဖြစ်ပွားလုလု၊ ချောက်ကမ်းပါးကြီး၏တိပ်များ စည်းစည်းကလေး တားထားသောနေရာသို့ ချင်းနှင်းဝင်ရောက်နေပြီကော။ ထိုစည်းလေးကို ကျော်လိုက်သည်နှင့် ထိုချောက်ကမ်းပါးကြီးထဲသို့ ကားခနဲကျသွားတော့မှာ ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်း လှမ်းမြင်နေမိလေပြီ။

"ကိုမောင်လုံး... ဆက်ပြောလေ... တံတွေးတွေချည်း ပျံ့ရမနေနဲ့ဦးဗျို့... ကောင်းခန်းရောက်မှဒီလိုဖြတ်မထားကြော့လေ" ဟုဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းက စိတ်မရှည်စွာ အစေ့စေ့ပေးလိုက်တော့သည်။

ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို အသာချရင်း "ဟုတ်ပါတယ်ဆရာရယ်... အဲဒီနေ့ဟာ ကျွန်တော်ဘဝမှာ ဘယ်လိုမှ မမှန်မမှန်တော့လောက်အောင် အရေးပါလှတဲ့ နေ့တစ်နေ့ပါပဲ...။ အဲဒီနေ့လေးအကြောင်း မတွေ့ချင်ပေမယ့် ခေါင်းထဲ သူ့အလိုလိုဝင်လာတိုင်း... စဉ်းစားမိတိုင်း ရင်ထဲမှာ တွေးလို့မရနိုင်လောက်အောင် ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ခံစားမှုတွေကို အပြင်းအထန်ခံစားရတယ်ဆရာ။ တစ်ခါတလေကျတော့ အဲဒီနေ့ကို ကျွန်တော်ရဲ့ရာဇဝင်ထဲက ခွဲညှပ်ပြီး ဆွဲထုတ်ဖယ်ရှားပစ်လို့ရရင် ဖယ်ရှားပစ်လိုက်ချင်မိတယ်။ အဲဒီနေ့က ကျွန်ုပ်ငါ့သွားခဲ့တဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းကြောင့်လည်း အခုလို ကျွန်တော်ဘဝမှာ

စိတ်ဒုက္ခတွေလုလုကြီးရောက်နေပြီး ဆရာမိ အကူအညီ အကြံဉာဏ်လာ
 တောင်းရတဲ့ အဖြစ်ဆိုးမျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ကြည့်တွေ့နေရတာ မဟုတ်လား။ အဲဒီနေ့က
 သာ အဲဒီနေရာလေးကို မသွားခဲ့မိရင် .. သွားခဲ့ပေမယ့်လည်း အဲဒီစည်းလေးကို
 မကျော်လိုက်မိရင် ဘယ်လောက်တောင် ကောင်းလိုက်မလဲ။ ဘဝကို အစကနေ
 ပြန်ပြီးစလို့ရရင် သိပ်ကောင်းမှာလို့ တစ်ခါတလေ စဉ်းစားတွေးနေမိတယ်
 ဆရာ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း အဲဒီနေ့က မရည်ရွယ်ဘဲ မကြံစည်
 ခဲ့ သူ့အလိုလို ကျော်နင်းသွားခဲ့တဲ့ စည်းလေးဟာ ရင်ခုန်လှုပ်ရှားရလွန်းတာ ..
 သာယာပျော်ရွှင်ရတာ .. ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် ဆရာရယ် .. အဆုံးစွန်ဆုံး
 သော အချစ်တစ်ခုရဲ့ တုန်းပြုလို့မရနိုင်တဲ့ "အရသာ" ဟာ ဒီလိုပါလားဆိုတာကို
 မြည်းစမ်းနိုင်ခဲ့တဲ့ နေ့တစ်နေ့လို့ ပြောရမယ်ဆရာ။

ဆရာပဲစဉ်းစားကြည့်လေ ... ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနဲ့
 ကျွန်တော်ဟာ အိမ်ကဆွေဆွေနဲ့လည်း အိမ်ထောင်ရေးသုခတွေ လုံးဝပျောက်
 ဆုံးသွားခဲ့တာ ကြာနေပြီ။ ဟိုးအရင် အိမ်ထောင်ဦးကာလ တစ်ခါတလေပြောရ
 မယ်ဆိုရင် လပိုင်းလောက်လေးပဲ နည်းနည်းပါးပါး အဆင်ပြေခဲ့တယ်လို့ ပြောရ
 မလားမသိဘူး။ အဲဒီလပိုင်းလောက်လေးမှာတောင် ကျွန်တော်ကလည်း သက်
 လွတ်တာ သိပ်မြန်ဆန်တတ်တဲ့ အကျင့်ဆိုးကြီးရှိနေတာကြောင့် သူငယ်ချင်း
 တွေကို ကျွန်တော်ရဲ့အဖြစ်လေး ပြောပြတော့တောင် သူတို့တွေက ကျွန်တော်
 ကို စကြနောက်ကြသေးတယ်။ ကျွန်တော်ဇနီး ဆွေဆွေဆိုရင်လည်း အရမ်း
 ရုတ်တတ်ကြောက်တတ်ပြီးတော့ သူတို့ဆွေမျိုး မိဘမောင်နှမတွေအားလုံးက
 ဝိပ်ပုတီးနဲ့ ဘာသာရေးကိုပဲ ယုံကြည်သက်ဝင်လွန်းပြီး ငယ်စဉ်ကတည်းက
 အိမ်ထောင်သားမွေးကိစ္စတွေဟာ ယုတ်ညံ့တယ် ... နိမ့်ကျတယ် စသဖြင့်
 ရိုက်သွင်းထားလေတော့ လင်မယား အတူနေကြတဲ့အခါမှာ တုံ့ပြန်မှုက သာ
 သာပျော်ရွှင်စရာ လုံးဝ မကောင်းခဲ့ဘူးဆရာ ... အသေကောင်ကြီးလို တောင်
 တောင်ကြီးနေတတ်တယ်။ အတူနေတဲ့အခါမှာလည်း သာယာကြည်နူး ပျော်
 ရွှင်ကျေနပ်တာတွေစတဲ့ ချစ်ခြင်းရဲ့ခံစားမှုတွေ၊ တုံ့ပြန်မှုတွေကို လုံးဝပြုလေ့
 မရှိဘူး။ ဒီကိစ္စမှာ သူ့အနေနဲ့ လုံးဝပဲသာယာတာလား .. သာယာရဲ့သားနဲ့
 ပြုလိုက်မိရင် သူ့ကိုယ်သူရော၊ သူ့များကရော အထင်သေး အမြင်သေးဖြစ်မ
 လား။ ပညာနိမ့်တယ်လို့ ထင်မလားဆိုပြီးတော့ပဲ အရှက်ကြီးကြီးနဲ့ မသိချင်

ယောင်ဆောင်တာလားဆိုတာ ကျွန်တော်တော့ ဝေခွဲလို့မရဘူးဆရာ။ အဲဒီမှာမှ ပျားရည်ဆမ်းခရီးလွန်မြောက်ပြီး ကိုယ်ဝန်ရှိသွားတဲ့အချိန်... ကလေးမွေးချိန် မီးတွင်းချိန်စသဖြင့် သားလေး ကိုယ်ဝန်ရသွားချိန်ကစပြီး လုံးဝတောင် အတူ နေခွင့်မရတော့ဘူး။ နောက်ပိုင်း သားလေးတဖြည်းဖြည်းကြီးလာလို့ ကျွန်တော် ပူဆာလွန်းမက ပူဆာတော့မှ ဆယ်ခါမှတစ်ခါလောက် ရံဖန်ရံခါ ရှားရှားပါးပါး လေး... အတူနေခွင့်ရပြန်တော့လည်း သူက ဟိုး အရင်ကထက်တောင်မှ ပိုပြီး ဆိုးသွားသေးတယ်။ သူ့ရဲ့စိတ်က သားလေးဆီမှာပဲ လုံးဝရောက်သွားပြီး ဒီအိမ် တောင်ရေးကိစ္စ ယောက်ျားနဲ့အတူနေတဲ့ (SEX) ကိစ္စကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စား တော့ဘူး... သူ့ကိုယ်သူလည်း လုပ်အောင် ဆွဲဆောင်မှုရှိအောင် ဘာဆိုဘာမှ မကြိုးစားတော့ဘဲ ပစ်လေက်ခတ်ကို နေတော့တာပဲဆရာရေ... အမြဲတမ်းချိုင်း ချွေးတွေနဲ့ ဟင်းနဲ့၊ ဖုန်နဲ့တွေနဲ့ ညစ်ပတ်နံ့စေနေတာပဲ... ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတ လည်း တစ်နေ့တခြား ဝဝဖီးဖီးကြီး ဖြစ်လာတယ်။ စကားပြောတာကလည်း နား ဝင်မချိုတော့ဘူး။

နောက်ပြီး အတူနေတဲ့ အခါကျရင်လည်း မြန်မြန် မြန်မြန် ဆိုပြီးတော့ အတင်းမြန်မြန်ပြီးခိုင်းတယ်။ အဲဒီကျတော့ ကျွန်တော်မှာ အရင်ကဖြစ်ခဲ့တဲ့ ရောဂါနဲ့ ပြောင်းပြန်ကြီးကို ဆန့်ကျင်ဘက်ရောဂါဆိုကြီးတစ်ခု ထပ်ပြီးရတော့ တာပါပဲဆရာ။ အဲဒါကတော့ သုက်မလွတ်နိုင်တာ။ မပြီးတော့တဲ့ ရောဂါဆိုကြီး ပေါ့ဆရာ။ စဉ်းစားတာကြည့် အရင်တုန်းက ဖြစ်တာကတော့ သုက်မလွတ်မြန် လွန်းတဲ့ရောဂါ အရဖြစ်တာက လုံးဝ သုက်မလွတ်နိုင်တဲ့ရောဂါပေါ့။

အဲဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ကျွန်တော်ရဲ့ငယ်ချစ်ဦး ဝေဝေနဲ့ မပျော်လင့်ဘဲ ပြန်ဆုံတွေ့ပြီး ချစ်သူနှစ်ဦး တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး နီးကပ်ငြိတွယ်လာလိုက်တာ... အ ရင်ကျွန်တော်ပြောခဲ့သလို ကျွန်တော်တို့ရဲ့ချစ်သူချင်းတွေထိမှုက ကကြီး ခေမူ ကနေ တစ်တန်းပြီးတစ်တန်းတက်လာလိုက်တာ နောက်ဆုံး မိုးတွေမှောင်မိုး ကြီးတွေပစ်၊ လျှပ်တွေလက်တဲ့နေ့ကတော့ တက္ကသိုလ်က သွဲ့ရသွားတဲ့နေ့လို့ တောင် ပြောရမလားမသိတော့ဘူး ဆရာရေ။ ချစ်သီးနဲ့ထားဆိုတာ အတူတူပ ထားရဘူး။ "အိုးချင်းထားအိုးချင်းထိ ကြီးချင်းထားကြီးချင်းငြိ" ဆိုတဲ့ရှေးလူကြီး တွေ ဆိုဆုံးမစကားတွေ ထားခဲ့တာ အလကားမဟုတ်ပါလား။ အတွေ့ကိုမဝံ့နိုင် ဘူးဆိုတာ ဒါပါလားဆိုတာ ကျွန်တော်မျှော်ကမ်းထင်ထင်ကိုယ်တွေ့ကြုံရတော့တာ

မိဆရာ၊ အဲဒီနေ့က သူမနဲ့မတွေ့ရတာ ခွဲနေရတာ ၁၀ ရက်တောင် ကြာခဲ့ပြီဆို
 ဘာ တွေ့ဆုံလွန်းလို့ ဖျပ်ဖျပ်လူးနေတဲ့အချိန် ပြီးတော့ သူကလည်း တကယ်
 ဘမ်းကျတော့ ကျွန်တော်နဲ့သူနှစ်ဦးသား ဒီလိုမျိုး သိန်းတွေရင်းတွေရင်း တဖြည်း
 ဖြည်းနဲ့ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရတော့ဘဲ သဒ္ဓါတွေလွန်ရာက တကုန်တွေကွဲတော့
 မယ့်အဖြစ်မျိုးကို ကြိုတင်တွက်ဆ တွေးတောမိပြီး ကျွန်တော်နဲ့ဝေးတဲ့နေရာကို
 ပြေးတာတဲ့ ဆရာရေ...။

“ကိုမောင်ရယ် ဝေလေ ကိုမောင်နဲ့ခွဲခွာပြီး နေကြည့်တော့မှ တစ်နေ့
 လေးမတွေ့ရတာ တစ်ကမ္ဘာလောက်တောင် ကြာပါလားလို့ နေမထိ၊ ထိုင်မထိ
 ခြင်ရတယ်၊ ပြီးတော့ ဘယ်လောက်ပဲ လူက ပြေးနိုင်ပေမယ့် ဝေခဲစိတ်ရော နှလုံး
 သားရောဟာ ကိုမောင်ဆီမှာပဲ တွယ်ကပ်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်ရှင်ရေ... ကိုမောင်မှာ
 သားနဲ့မယားနဲ့ အိမ်ထောင်ရှိမှန်း သိသိကြီးနဲ့ ဘယ်လိုမှ ရှေ့ကိုတိုးလို့ မဖြစ်တော့
 ဘူးရယ်လို့ စိတ်နှလုံးတုံးတုံးချပြီး ပြေးခဲ့ပြီးတော့မှ နောက်ဆုံး ၁၀ ရက်လောက်
 ခုနည်းကြာရော ဘယ်လိုမှ ကိုဆက်ပြီး တောင့်ခံမထားနိုင်တော့ဘူး။ နှလုံးသား
 ခွဲအလိုဆန္ဒကို ဘယ်လိုမှလည်း မလွန်ဆန်နိုင်တော့ဘူး။ အဲဒါနဲ့ နောက်ဆုံး
 ဘာ ကိုမောင်ရှိရာ နေရာပေါင်းလေးကို ကိုမောင်ရဲ့ပြင်းထန်တဲ့ ဆွေငင်အား
 တွေကြောင့် နောက်ဆုတ်ရင်း နောက်ဆုတ်ရင်းနဲ့ပဲ သူ့အလိုအလျောက်ရောက်
 ဘာရတော့တာပါပဲ ကိုမောင်ရယ်... မသိတော့ဘူးကွယ်... ဝေလည်း တကယ်
 မသိတော့ဘူး။ ဝေကိုယ်ဝေ ဘာတွေလုပ်လို့ လုပ်မိလဲဆိုတာကိုတောင် ဘယ်
 ခုမှကို နားမလည် သိလည်း မသိချင်တော့ဘူး။ ဝေစိတ်ထဲမှာ တစ်ခုပဲ .. ဝေ
 နှလုံးသားထဲမှာလည်း တစ်ခုပဲ... အဲဒါကတော့ ကိုမောင်ကိုချစ်တယ်၊ ကိုမောင်
 နဲ့ခွဲပြီး ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်တော့ဘူးဆိုတာပဲ ကိုမောင်ရေ” တဲ့ ဆရာရယ်။ ဝေဝေ
 ဝေလေ... ကားအပြင်မှာ မိုးစက်မိုးပေါက်တွေ တဖြောင်းဖြောင်းကျ မိုးတွေ
 မောင်လို့ ဘာဆိုဘာမှ မမြင်ရလို့ အမှောင်တွေစုံနေတဲ့ ကားလေးထဲမှာ တစ်ခါ
 မသူမလုပ်ဖူးတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို သူကစပြီး လုပ်တော့တယ် ဆရာ... အဲဒါက
 ဘာ ခါတိုင်းဆိုရင် ကျွန်တော်က သူ့ကို ပွေ့ဖက်ပြီးနမ်းနေကြ၊ သူက ရှမ်းရင်း
 ဘန်ရင်း တွန်းဖယ်နေကျ၊ အဲဒီနေ့ကတော့ သူကစပြီး ကျွန်တော်ကိုနမ်းတာ...
 ကျွန်တော်နှလုံးသားတွေ စိတ်ထားတွေ ပူထူပြီး ရင်တွေခုန် နှလုံးတွေတုန်...
 ဘာဆိုဘာမှကို မမြင်နိုင်တော့လောက်အောင် စိတ်တွေ အရမ်းလှုပ်ရှားမိတော့

တယ်ဆရာ...

ဘုရား...ဘုရား...မကျော်နင်းသင့်သည့် စည်းကလေးပေါ် သူတို့နှစ်
ဦးသား ပြိုင်တူရောက်နေပါရောလား။

“တို့မောင်လုံးရေ ဒီမှာရပ်တော့လေ နောက်ကိုပြန်ဆုတ်တော့လေ
ရောက်ကမ်းပါးထဲကျတော့မှာ ခင်ဗျားသိရဲ့လား” ဟု ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းစိတ်ထဲ
အတွေးထဲက အပြင်းအထန် ဟန်တားနေမိတော့သတည်း။

14
1954

22

1954

1954

ଅର୍ଥହୀନ
ଆତ୍ମାବିକଳ

ଶ୍ରୀକାନ୍ତ
୨୦୧୧

ခင်ရုမှာ စာမလိပ် (၁၇)
ချစ်ခွင့်ပေးပါနော် ...

အချစ်ဆိုတာ အဘယ်ကဲ့သို့သော အရာနည်း.. စကားလေးတစ်ခွန်း
သွားပြီးပါ၏။ အချစ်ဆိုတာ တစ္ဆေနှင့်တူသတဲ့.. တစ္ဆေဆိုသည် ငတိကိုလည်း
အပြောသုပြော များလွန်းသလောက် တကယ်တမ်း လက်တွေ့ကျကျ မြင်တွေ့ရ
အားလုံးလှသတဲ့၊ ထို့အတူပဲ .. အချစ်ဆိုသည် အရာသည်လည်း လောကလူ
သားတွေကြား ရေပန်းစားလှသလောက် တကယ် "အချစ်စစ်" ဆိုသည်ကို တွေ့
အမြင်ပူးသည်သူ ရှားလှဘိခြင်းဆိုပါလား။

ယခုလည်းကြည့်ပါဘိ .. ကိုမောင်လုံးနှင့် ဆွေဆွေ .. ဝေဝေတို့၏ သုံး
နှင့်ဆိုင် အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်က ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်း၏ မျက်စိရှေ့တွင်
ခင်ရုနတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ရာ ကပြလျက်ရှိချေသည်။ ဇာတ်လမ်းထဲ ကိုယ်တိုင်ပါ
ခင်ရုပင်ဆောင်ရသည် ကိုမောင်လုံးတော့မသိ ... ဒေးကကြည့်ရသည့်
ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းပင်လျှင် ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း... သူတို့နှစ်ဦး၏ အချစ်ဇာတ်
လမ်းလေးထဲ စီးပျော်ပါစင်ပြီး ရင်ခုန်လှိုက်ဖောရချေပြီ။

ကိုမောင်လုံးသည် ဇနီးနှင့်သား အနှောင်အဖွဲ့တွေ၊ အတွယ်အတာ
တွေနှင့် ချည်နှောင်ရစ်ပတ်ထားခြင်းမရှိသော အိပ်ထောင်ဦးစီးလင်ယောက်ျား
နှစ်ဦး သားကလေး၏စင်တစ်ဦး... သူ့ခြေလှမ်းတိုင်း၊ ခြေလှမ်းတိုင်းတွင်
အနှောင်အဖွဲ့နှင့် စောင့်စည်းရမည့်တာဝန်တွေ၊ ဝတ္တရားတွေနှင့် .. လောကမှာ

အိုင်တွေတိုင်း ခြေစားတတ်သော ယောက်ျားတွေအများကြီး... ပြီးတော့ ယောက်ျားကောင်း မိန်းမတစ်ထောင်ဆိုသည် စကားလည်းရှိ၏... ဒီသက်မက ဝါးကြော်တွေလို့မှမနှိုက် ကြောင်မိုက်" ဆိုသည့် စကားလုံးလေးကရာ... အဘယ်သို့ အဓိပ္ပာယ်ဆောင်ပါသနည်း။

ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းသည် သူ့ရှေ့တွင်ထိုင်ရင်း ခိုဝှေ့သော၊ နားလည်ရခက်သော မျက်ဝန်းများနှင့် ဘယ်စီဘယ်ဝယ် မှန်းပျော်၍ ကြည့်နေမှန်းမသိ... တွေဝေငေးငိုင်နေသော ကိုမောင်လုံးကို အသာငေးကြည့်နေမိလေသည်။

ယခုကြည့်စမ်းပါဦး... ကိုမောင်လုံးတစ်ယောက် တကယ့်ကိုအချစ် တက္ကသိုလ်၏ အဆုံးစွန်ဆုံး ဘွဲ့လက်မှတ်ကို ရလှနီးနီး ဖြစ်နေချေပြီ။ ပြောရမည် ဆိုလျှင်တော့ ချောက်ကမ်းပါးကြီးတစ်ခု၏ ထိပ်တည့်တည့်သို့ ရောက်ရှိနေပြီ။ သူ့ရှေ့တွင် စည်းလေးတစ်ကြောင်း တားထား၏။ ထိုစည်းကလေးကို ကျော်နင်း လိုက်ပြီဆိုလျှင် အသည်းအေးခနဲ... ထိတ်ခနဲ... ဆက်၍ပင် မတွေ့ရဲလောက် အောင်ပင်။

ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းသည် ရင်ခုန်ခြင်းများစွာဖြင့် သူ့ရှေ့က အချစ် အတတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်ကို တိတ်တိတ်လေးငေးစမာ၍ ကြည့်နေမိလေသည်။ ကြည့်စမ်းပါတီ... အဘယ်မျှလောက် လှပသော အချစ်အတတ်လမ်းလေးတစ် ပုဒ်ပါလဲ... ချစ်သူနှစ်ဦး၏ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ရစ်တွယ်နှောင်စွဲနေပြီဖြစ်သော သံယောဇဉ်နှောင်ကြီးလေးကို သူတို့တွေ အဘယ်ကဲ့သို့ ရင်ဆိုင်ကြမည်နည်း။ တစ်ခုပဲပြောရောရှိသည်။ ၎င်းအချက်ကတော့ အချိန်ကာလဆိုသည် မည်သို့မျှ ပြန်လည်ပြောင်းလဲ ပြုပြင်၍မရသည့်ကိစ္စပါပဲ။ အချိန်ကာလဆိုသည် နာရီလက် တံကိုရှေ့သို့ စွနစ် - မိနစ်လောက်ပြန်ပြောင်းပြီး ရွေ့၍ရလျှင် အဘယ်မျှကောင်း လိုက်မည်နည်းဟု ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်မှန်း သိသိကြီးဖြင့် ဘေးမှထိုင်ကာ စိတ်ထဲတွင် မချီတင်ကြဲဖြစ်ရလေတော့သည်။

ဈေးစာဆိုသည့်အရာ ဆန်းကြယ်လှပါတကား... ငယ်စဉ်တုန်းက ဟို လိုလိုဒီလိုလိုနဲ့ သံယောဇဉ်ကြီးလေးတွေ နှောင်စွဲမည်မှ မကြုံရသေးခင်မှာပင် သူတို့ကို ကံကြမ္မာဆိုသည့်အရာက... ရှင်ကွဲစွပ်စွဲလေသည်။ ထိုသို့ခွဲစွာပစ် လိုက်ပြီဆိုလျှင်လည်း ဤတစ်သက်တာ ထာဝရအပြီးအပိုင် ခွဲစွာပစ်လိုက်လျှင် လည်းအကောင်းသား။

အခုတော့ ကံကြမ္မာဆိုသည့် ဇာတ်ဆရာကို ကျေးဇူးတင်ရမည်လား...
... စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်ရမည်လား... ခွဲခြားဖို့ခက်လှသည် ဆုံစည်းမှုမျိုးကို
အောင်ကြဉ်းပေးလာခဲ့လေပြီ။ ချစ်လှဆဲဆဲ ချစ်သူနှစ်ဦးကို ခွဲခွာပြီးခါး... နှစ်
ပေါင်းများစွာ ကြာညောင်းပြီးသကာလမှာ မမျှော်လင့်မထင်မှတ်ဘဲ ပြန်လည်
ဆုံစည်းမိလာစေခဲ့သည်။

အဲသည်အချိန်ကျတော့ အလာကောင်းပေမယ့် အခါနှောင်းခဲ့ပြီဟု
ခွဲပြောရမည်လား။ ကိုမောင်လုံးတစ်ယောက် အနှောင်းအခွဲတွေနှင့် ဇနီးနှင့်
သားနှင့်... စောင့်စည်းရမည့် တာဝန်ဝတ္တရားတွေနှင့်၊ ပြီးတော့ ကိုမောင်လုံး၏
စိတ်တတ်ကလည်း တခြားယောက်ျားသားတွေနှင့်မတူ၊ အနည်းငယ်တော့ဖြင့်
အခြားဆန်းပြားနေသည်မှာ အမှန်ပါပဲ။

အခု... ကိုမောင်လုံးရောက်ရှိနေသော နေရာလေးတွင် တခြား
ယောက်ျားသားတစ်ယောက်ဆိုပါက မည်သို့မည်ပုံ ဆက်လက်ပြုမူပါအံ့နည်း။
ကိုမောင်လုံးကတော့ ဘာတွေများထပ်မံလှုပ်ရှားလိမ့်ဦးမည်နည်း။ ရင်တခုနုနု
အသည်းတထိတ်ထိတ်နှင့် လျှို့ဝှက်သည်းဖို ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို ကြည့်နေရ
သည့်အလား ခေါက်တာငြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် ရင်ခွက်လှုပ်ရှားနေမိလေသည်။

ဝါးကြော်ကြီးကတော့ အငွေတထောင်းထောင်းနှင့်... မွှေးကြိုင်
သင်းယုံစွာ ကလုကွဲစွယ် အကဲစမ်းနေချေပြီ။ ကိုမောင်လုံးက ကြောင်မိုက်လား
ကြောင်လိမ္မာလေးလား... မည်သို့သော ကြောင်ကလေးပါလိမ့်။

ကြည့်စမ်း... ဇာတ်လမ်းကတော့ တကယ့်ကို အကောင်းဆုံး ဇာတ်
နိမ့်အမြင့်ဆုံး အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်လုနီးပါး ဖြစ်နေချေပြီ။ လူသူရှင်းလင်း
သော တောစပ်တစ်နေရာ... မိုးတွေကမှောင်မိုက်... လေတွေကတိုက်...
ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး မိုးစက်မိုးပေါက်တွေနှင့်... ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အ
ဆောင်အလှည့်ပေါ့... မှန်အလှုပ်ပိတ်ထားသော ဆလွန်းကားလေးထဲမှာ ကိုမောင်လုံး
အင်... ဝေဝေရယ် ချစ်သူနှစ်ယောက်တည်း... တွေ့ချင်လျက်နှင့် တွေ့ခွင့်မရဘဲ
သကာယ်တမ်းကျတော့ ဝေဝေက မတွေ့ရဲတော့၍ ပုန်းရှောင်နေခြင်းသက်
သက် အခုလို ချစ်သူ၏မျက်နှာလေးကို တွေ့ချင်လွန်းလှသော စိတ်ဇောအဟုန်
အညှစ်သို့မျှ မလွန်ဆန်နိုင်တော့သည့် အဆုံးတွင်ပင် တွေ့ခွင့်ရခဲ့သော ချစ်သူနှစ်
ဦးတော့ အလွန်အလွန်နီးကပ်သော နှစ်ကိုယ့်တစ်ကိုယ် ပေါင်းစပ်လုနီးအ

နေအထားသို့ ရောက်ရှိနေချေပြီ။

နှစ်ဦးသား တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကြီး ပေ့ဖက်ထားရာက ဝေဝေက သူ့အား ချစ်စကားတို့တင် ကယုကယင်လေးတွေ ပြောသည့်ပုံက ဘေးမှနှား ထောင်ရသည့် ပရိသတ်သည်ပင်လျှင် သူတို့နှင့်အတူလိုက်ပြီး ရင်ခုန်လှုပ်ရှားရ တော့မတတ် နှလုံးတွေက တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေပြီ။ ရင်တွေကတော့ တ ဒိန်းဒိန်းနှင့်ပေါ့...” ကိုမောင်ရယ်... ဝေဝေ ဘာဆိုဘာမှ မသိတော့ဘူး။ သိ လည်းမသိချင်။ စဉ်းလည်းမစဉ်းစားချင်တော့ဘူး။ အခုအချိန်မှာ ဝေဝေတာတစ် ခုတည်းရယ်။ အဲဒါကတော့ ကိုမောင်ကို ချစ်တယ်။ ကိုမောင်ကို ချစ်လွန်းလို့ ကိုမောင်ကိုခွဲပြီး ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်တော့ဘူး။ ကိုမောင်နားမှာပဲ နေချင်တော့ တယ်။ ဝေဝေကို ဒီထက်ပိုပြီး ဖင်းတင်းလေးဖက်ထားပါလားကိုမောင်” တဲ့။ ဝေဝေ နှုတ်က တတွတ်တွတ်ပြောနေသည့် စကားတွေလေး၊ ဒီထက်ပိုပြီး စိတ်ဝင်စား ဖို့ကောင်းသည့် အဆွဲဆောင်နိုင်ဆုံး ဇာတ်ကွက်လေးကတော့ ဝေဝေတစ် ယောက်တစ်ခါမှ သူမလုပ်ဖူးတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို သူကစပြီး လုပ်တော့တာပဲဆို သည့် ဇာတ်ကွက်ပင်။

ဘုရား ဘုရား ... ဘာတွေများလုပ်လိုက်ပါလိမ့်။ ကိုမောင်လုံးတော့ အကြီးအကျယ် ခုက္ခရောက်တော့မည်ဆိုသည်ကို ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်း ဘေးစာ နားထောင်ရင်းနှင့် ဘာတွေဆက်ဖြစ်တော့မည်ဆိုသည်ကို ကြိုတင်မှန်းဆမြင် ယောင်နေချေပြီ။

“ဒီလိုပါဆရာ ဆရာကို ကျွန်တော်ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ အတိုင်းပါပဲ ... ကျွန် တော်တို့ ချစ်သူနှစ်ယောက် ကားလေးပေါ်မှာတွေ့ကြရင်း ပထမလက်ကလေး ကိုကိုင်၊ လက်ဖျားလေးကနေလက်ကောက်ဝတ်၊ လက်မောင်းလေး... စသဖြင့် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မျှော့သွေးတိုးစမ်းသလို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်တက်သွားတဲ့ အကြောင်းလေ ပထမ လက်ကလေးကိုနှမ်း၊ အဲဒီကနေ လက်မောင်းလေးကို အဲဒီကမှ လည်ပင်းကလေးကို၊ အဲဒီကမှ ပါးကလေးကို၊ နောက်ဆုံးကျမှ ... နှုတ်ခမ်းကလေးကို နှမ်းမိသွားတာ၊ ဒါတွေအားလုံးဟာ ကျွန်တော်ကလည်း “စ” ခဲ့၊ ကိုင်ခဲ့၊ နှမ်းရှိုက်ခဲ့တာချည်းပဲ ထရာရယ်။ တကယ့်ကို မှတ်မှတ်ရရပင်။ ခုနတုန်းက စကားတွေပြောရင်း ဝေဝေရယ်လေ... တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လာ ပြီး ကျွန်တော်လည်ပင်းကိုဖက် ... ကျွန်တော်ကို သူကစပြီး နမ်းတော့တာပဲ

ဆရာ၊ သူ့ရဲ့နှုတ်ကလည်း ကိုမောင့်ကိုချစ်တယ်... ကိုမောင့်ကိုချစ်တယ်ဆိုပြီး ဘာတွတ်တွတ်နဲ့ ရေရွတ်နေတော့တယ်။

ဆရာရယ်... ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ၊ နှလုံးသားထဲ ဘယ်လိုခံစားရမယ် ဆိုတာ ဆရာပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး... ကျွန်တော့်နှလုံးသွေးတွေ ပွက်ပွက်ဆူသွား ပြီးလား မသိဘူးဆရာ၊ ရင်တွေခုန်လိုက်တာလည်း မပြောနဲ့... ကျွန်တော်က လည်း ဘယ်ရလိမ့်မလဲ... သူကပဲ ကျွန်တော့်အနားကို တိုးလာတာလား... ကျွန် တော်ကပဲ သူ့အနားကို တိုးသွားတာလားမသိဘူး။ တကယ့်ကို ကြားလေသွေး ခင်တောင်ဝေးလိမ့်မယ်လို့ထင်မှတ်ရလောက်အောင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် နှစ်ကိုယ့်တစ်ကိုယ်ပူးကပ်ပြီး ဖက်ထားမိတယ်။ သူ့နှုတ်ခမ်းလေးတွေ၊ သူ့ပါး လေးတွေ၊ သူ့နှုတ်ခမ်းလေးတွေရဲ့ အတွေ့အထိကလည်း... နူးညံ့ရင်ခုန်ချင်စရာ အကောင်းလောက်အောင်ပါပဲဆရာ။ ဆရာရယ်... ကျွန်တော်ဟာ ယောက်ျားတစ် ယောက်ပါ။ ရဟန္တာလည်းမဟုတ်... ယောက်ျားစစ်စစ်တစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ ဆရာရယ် အိမ်မှာလည်း အဆင်မပြေလေတော့ အိမ်ထောင်ရေးသုစေတော့ ပျောက်ဆုံးပြီး ဘာကိုမှန်း ရေရေရာရာမသိတဲ့ အရာတစ်ခုကို ပြင်းပြင်းပြပြ အဘာင့်တနေတဲ့ အချိန်မျိုးမှာမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဝေဝေဆိုတဲ့ ငယ်ငယ်က ဘည်းက ချစ်ခင်စွဲလမ်းခဲ့ရတဲ့ ချစ်သူနဲ့ အခုလို ထူးထူးဆန်းဆန်း ပြန်လည်ဆုံ ခွေခဲ့ရတယ်။ ချစ်သူနှစ်ယောက် တွေ့ရှင်း... တွေ့ရှင်း... အခုတော့ တကယ့်ကို အပြင့်ဆုံး... အဆုံးစွန်ဆုံး အချစ်ကမ္ဘာလေးလို့ ပြောရမလား။ အချစ်ရောက် ကမ်းယိုးစွန်းလို့ ပြောရမလား။ အဲဒီနေရာမျိုးကို ရောက်နေတာ ဆရာရဲ့ ရက်ရက် ငက်ငက် ပြောကြကြေးဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့တွေ့ဆုံခြင်းဟာ အကြောင်ခံတွင်းပျက်နဲ့ ဆက်ရက်တောင်ပံကျိုးတို့ရဲ့ တွေ့ဆုံခြင်းမျိုးလို့တောင် ပြောရလေမလားဆရာရယ်...။ အဲဒီအချိန် တခင်လေးမှာတော့ ကျွန်တော်ရဲ့ ခင်ခြင်တုံတရားတွေ... အသိတရားတွေ... ပညာဉာဏ်တွေ... စဉ်းစားချင့် ချိန်နိုင်စွမ်းတွေ... အရာအားလုံး ဘာဆိုဘာမှကို မရှိတော့ဘူး။ လုံးဝကို ဘာဆို ဘာမှ စဉ်းစားချင်စိတ်လည်း မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်တော်မျက်လုံးထဲမှာလည်း လုံး ဝကို အမှိုက်မှောင်တွေဖုံးလွှမ်းပြီး ချစ်သူဝေဝေရဲ့မျက်လုံးလေးထဲကိုပဲ စူးစိုက် ကြည့်မိတယ်။ သူ့မျက်လုံးလေးတွေကလည်း ပြူးပြူးလေးနဲ့ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေ သလိုလို... ကျွန်တော်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေတယ်။ ချစ်သူနှစ်ဦး တကယ့်ကို

အကြည့်ချင်းလည်းဆို..ရင်တွေလည်းခုန်...သူ့ရင်တွေတဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေတာကို ကျွန်တော် ရင်ဘတ်ကနေ ခံစားသိရှိနေတယ်ဆရာ။ ကျွန်တော်ဘာဆိုဘာမှကို မမြင်တော့ဘဲ ရှေ့ကိုတစ်လှမ်းတိုးဖို့ သူ့အလိုလို...ကြီးစားဖြစ်သွားတော့တယ်ဆရာ။ ထူးဆန်းလိုက်တာ... ဒီလိုရှေ့တစ်လှမ်းတိုးရင်း သူငြင်းဆန်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားပေမယ့် သူက လုံးဝမငြင်းဆန်တဲ့အပြင် သူ့ရဲ့တုံ့ပြန်မှုတွေကလည်း ကျွန်တော်ရင်ကို ပိုလို့တောင်ခုန်စေတယ်။ မပျော်လင့်ဘဲ ကျွန်တော် စကားတစ်ခွန်းကို ပြောမိသွားတယ်ဆရာ။ "ဧဝကို အဆုံးစွန်ထိ ချစ်ချင်တယ်.. မောင့်ကိုချစ်ခွင့်ပေးပါနော်" တဲ့။ ဘုရားဧရ... ကျွန်တော်ဘာတွေပြောမိပါလိမ့်။

ဒါပဲပဲပဲပဲပဲပဲပဲပဲပဲ
ပဲပဲပဲပဲပဲပဲပဲပဲပဲ

Handwritten signature or mark.

ချစ်ရမှာ စာပေလိပ် (၁၀)
အရေးကောင်းတုန်း ဒိန်းဒေါင်းပျတ်

ရင်တွေစုန်လိုက်တာဆရာရယ်.. အဲဒီအချိန်အခိုက်အတန့်လေးမှာ ကျွန်တော်ရဲ့နလုံးတွေစုန်လိုက်တာများ.. ရင်ဘတ်ထဲကနေ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့အပြင်ခက်ကို ဖုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျသွားမှာတောင် ကျွန်တော်စိုးရိမ်မိတော့တယ်။ ဝေဝေနဲ့ ကျွန်တော်က နှစ်ကိုယ့်တစ်ကိုယ်ပူးကပ်နေအောင်ကို ရင်ချင်းအပ်ပါးချင်းကပ်ထားကြတာဆိုတော့ သူ့ရဲ့ရှင်တွေလည်း ကျွန်တော်လိုဘဲ တဆတ်ဆတ်စုန်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ခံစားသိရှိနေတယ်ဆရာ။ သူ့ရဲ့နှုံးညှို့တဲ့ နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေကလည်း တဆတ်ဆတ်တုန်နေတယ်။ ဟိုးအရင်က ကျွန်တော်က အတင်းနမ်းလို့သာ မလွဲမရှောင်သာ ငြိမ်ခံနေတဲ့ ဝေဝေတစ်ယောက် စုတော့သူမရဲ့ပြင်းပြတဲ့ တုံ့ပြန်မှုတွေဟာ ကျွန်တော်ရဲ့သွေးစုန်နှုန်းတွေကို ပိုလို့တောင် တိုးစေတော့တာပေါ့ဆရာ...။

ကျွန်တော်တို့ ကားလေးထဲမှာ မှောင်အတို ကျနေသလိုပဲဆရာ။ မိုးကြိုးက မည်းမှောင်လို့၊ တိမ်မည်းကြိုးတွေကလည်း အုံ့ဆိုင်လို့၊ လေတွေတခေါခေါတိုက်နေလို့ သစ်ရွက်တွေကလည်း လေတိုးသံ တချို့ရဲ့နဲ့ အဲဒီတောစပ်ကလေးမှာ လှသွက်လည်း ရှင်းလိုက်တာမှ .. ဟောဒီကမ္ဘာလောကကြီးထဲမှာ လှသားဆိုလို့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတော့တယ်လို့တောင် ထင်မှတ်ရတဲ့ အချိန်ကလေးပေါ့ဆရာ။

ဆရာကို ကျွန်တော် ခုနကပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်းပါပဲဆရာ။ ကျွန်တော် အနေနဲ့ အိမ်မှာက အိမ်ထောင်ရေးသုစေတော့ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့အချိန်၊ ရှင်းရှင်းနဲ့ ဘွင်းဘွင်း ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ မရှက်တမ်းဝန်ခံရမယ်ဆိုရင် အဲဒီအချိန်ကာလမှာ ကျွန်တော်ဟာ လုံးဝကို ယောက်ျားမပီသတော့ဘူးလို့ ပြောနိုင်တဲ့အချိန်ပါ။ ကျွန်တော်ရဲ့ယောက်ျားအားတွေဟာ အိမ်မှာဘယ်ကဘယ်လိုတွေ ပျောက်ဆုံးသွား သလဲဆိုတာကိုတော့ တိတိကျကျ မမှတ်မိတော့ဘူး။ ကျွန်တော်သတိထားမိတဲ့ အချိန်မှာကျတော့ ခေတ္တခေတ္တနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ လင်မယားချင်းအတူတူနေလို့ မအောင်မြင် ဖြစ်လာပြီဆရာ။ ကျွန်တော်အနေနဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်မို့ ကိုယ့်ဇနီးသည်နဲ့ အတူနေဖို့ ကြိုးစားကြည့်တဲ့အခါ သူ့မဘက်က တုံ့ပြန်မှုက လုံးဝမရှိတာလည်း ပါလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ကျွန်တော်ဖာသာ ကျွန်တော်ရဲ့စိတ်ကပါသလိုလိုနဲ့ ခေတ္တခေတ္တအနားကပ်သွားပြီး အတူနေဖို့ကြိုးစားတဲ့အခါတိုင်း ကျွန်တော်ရဲ့ပန်းဟာ မလန်းတော့ဘဲ ညှိုးညှိုးသွားတော့တယ် ဆရာရယ်။ သူ့ ကြည့်ရတာ ကျွန်တော် အဲသလိုဖြစ်လာပေမယ့်လည်း ဘယ်လိုမှ စိတ်လှုပ်ရှား တဲ့ပုံစံမျိုးမဖြစ်ဘဲ ဒီအတိုင်းပဲ ဘာသိဘာသာ အတူတူမနေရရင် ပိုလို့တောင် ကောင်းသေးတယ်ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးကြီးနဲ့ အေးတိအေးစက် ကျွန်တော်နဲ့ပတ်သက် လို့ဘာဆိုဘာမှ ခံစားချက်တွေ မရှိတော့တဲ့ပုံစံမျိုးကြီးတွေ လုပ်နေလေတော့ပို လို့တောင် ဆိုးလာတယ်ဆရာရယ်။

နောက်တစ်ခုရှိသေးတယ်ဆရာ။ ကျွန်တော်ပြောဖို့ မေ့နေလို့ အဲဒီ နောက်တစ်ခုကတော့ သူ့ရဲ့အရှက်အကြောက်ကြီးလွန်းမှု၊ ဒီလင်မယားချင်း ချစ် တင်းနှီးနှောတဲ့ကိစ္စကို ရှက်ရွံ့ပြီး စက်ဆုပ်စရာ၊ ရွံ့စရာလို့ ထင်မှတ်ယုံကြည်မှု တွေလည်း ပါတယ်ဆရာ။ ကျွန်တော်တို့က လုံးချင်းအိမ်နဲ့ခြံဝင်းကြီးထဲ သီးသန့် ကြီး ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း နေနိုင်တာမှမဟုတ်တာ။ အခန်းဆယ်ခန်းလောက် ဆက်ထားတဲ့ တိုက်တန်းလျားကြီးထဲက တိုက်ခန်းတစ်ခန်းမှာ နေရတာကိုး။ အခန်းတစ်ခန်းနဲ့တစ်ခန်းကြားမှာ နံရံကတော့ ခြားထားပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ နံရံက ပါးပါး လှုပ်လှုပ်လေးပဲဆရာရဲ့။ ပြီးတော့ကြမ်းခင်းက သစ်သားချောင်းကြီးတွေကို စီ ခင်းထားတဲ့ သစ်သားကြမ်းခင်း၊ တစ်ဖက်အိပ်ခန်းက ခြေလှမ်းခပ်ပြင်းပြင်း နင်း လျှောက်လှိုက်ရင်တောင် ဟိုဘက်ဒီဘက်အခန်းတွေအထိ လှုပ်ရှားသွားသလို ပဲ။ စဉ်းစားကြည့်ပေတော့ဆရာ . . . ကျွန်တော်တို့လင်မယား ချစ်တင်းနှီးနှော

တော့မယ်ဆိုရင် ဆွေဆွေစိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေ အသံတလံ တွေကို တစ်ဖက်အခန်းနီးချင်းတွေ ကြားသွားသိသွားမှာကို အရမ်းအရမ်းကို စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့နေတတ်တယ်။ အဲဒီတော့ လင်မယားချင်း အတူနေကြတဲ့အခါ ကျွန်ုပ်တို့လည်း လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကို ဖြည်းဖြည်းလေးနဲ့ အသံလုံးဝမထွက်အောင် သတိထားစို့ကိုပဲ တာပျစ်တောက်တောက် သတိအမြဲပေးနေတတ်တယ် ...

ပြီးတော့ အဓိကကတော့ သူ့ရဲ့စိတ်က ဒီလိုလင်မယားချင်း ချစ်တင်းနှောတာ ဟာ ယုတ်ညံ့တဲ့ တာကျာကိစ္စတွေပဲဖြစ်သတဲ့ ဆရာရယ် ... နောက်တစ်ခု ကျွန်တော်ပြောဖို့မမှန်တာ တစ်ခုရှိသေးတယ် ဆရာ။ ဆွေဆွေက ဘာသာရေးကို လည်း အရမ်းကိုင်းရှိုင်းတာ။ သူ့ကလေးလေးနဲ့၊ သူ့ရဲ့အိမ်ထဲက ဝေယျာဝစ္စတွေ နဲ့ ဂျင်ဒြေလည်အောင် အလုပ်တွေလုပ်၊ လုပ်ပြီးရင် တရားစာအုပ်လေးဖတ်၊ ပုတီးလေးတစ်ကုံးနဲ့ တဂျောက်ဂျောက်လုပ်နေတော့တာပဲ။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့လင်မယားချင်း ချစ်တင်းနှောကြတဲ့ကိစ္စဟာ သူမရဲ့အမြင်မှာ အင်မတန်ယုတ်ညံ့တယ်။ ညစ်ညမ်းတယ်။ တာကျာသက်သက်ဖြစ်တယ်။ တကယ် အချစ်စစ်မေတ္တာမှန် မဟုတ်ဘူးဘာဘူးနဲ့ မကြာခဏ ကျွန်တော့်ကို မြည်တွန်တောက်တီးတတ်တယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ကိုချစ်ချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွားပေါ်လာလို့ သူ့အနားကိုကပ်သွားရင် ကြည့်ကြည့်ဖြူဖြူမရှိဘဲ ဒီလိုလာလုပ်တာဟာ ယုတ်ညံ့တဲ့ပုံစံမျိုး အမှန်အရာတွေ ပြနေတတ်တယ်။ ကြာတော့ဆရာရယ် ...

ကျွန်တော်လည်း လူသားယောက်ျားသားတစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား။ သစ်ခုတ်တောင် နဲ့ပါများရင် လှုပ်တတ်သေးတာဆိုတော့ ကျွန်တော်စိတ်တွေလည်း ကြာလာလေ ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်လာလေပဲ ဆရာ။ ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော်လည်း ငါဟာ ဟုတ်ရောဟုတ်သေးရဲ့လား။ ဘာကောင်လဲ။ ယုတ်ညံ့တဲ့ ဘာကျာများတဲ့၊ အောက်တန်းကျတဲ့လူလား။ ဘာလားနဲ့ ယောင်ချာချာဖြစ်လာတော့တယ်။ အဲဒီတွေအားလုံးရဲ့လက်ကတော့ ကျွန်တော်ဟာ အိမ်မှာ ဆွေဆွေဆိုတဲ့ခနီးနဲ့ ချစ်တင်းနှောလို့ မအောင်မမြင် ဖြစ်နေတဲ့အချိန် ရှင်းရှင်းပြောရရင် နန်းအသပ်နံ့ညိုဖြစ်နေတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ ကျွန်တော်ရဲ့ငယ်ချစ်ဦးဝေဝေနဲ့ အခုလို မပျော်လင့်ဘဲ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြတာဖြစ်တယ်။ အခုလည်း ကြည့်ပါဦးဆရာရယ် ... အိမ်မှာတုန်းက ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မလန်းဆန်းတဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ပန်းဟာ အခုဝေဝေနဲ့တွေ့တဲ့ အချိန်ကျတော့ လန်းချက်က ကမ်းကုန်ပါလေရောဆရာ။

အခုလည်းကြည့်ပါဦး ကျွန်တော်မှာ အိမ်မှာကောင်းကောင်းမရခဲ့တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးသုခတွေကို ချစ်သူဝေဝေဝေနဲ့မှ ရတော့မယ့်ပုံစံမျိုး အခြေအနေမျိုး ကိုရောက်နေပြီ။ ကျွန်တော်စိတ်တွေကလည်း ဘယ်ကဘယ်လိုတွေ ဖြစ်တယ် မသိတော့ဘူး။ နောက်ဆုတ်ဖို့ဆိုတဲ့ အကြံဉာဏ်မျိုးကတော့ လုံးဝလုံးဝမရှိ တော့ပဲ ရှေ့ကိုဆက်ဆက်ပြီးတိုးချင်တဲ့ စိတ်ရိုင်းတွေချည်း ဆက်တိုက်ဆက် တိုက် ဝင်လာတော့တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကလည်း အရမ်းကို လူ မိုက်အားပေးလုပ်နေတယ် ဆရာ... ညနေခင်းပေမယ့် မိုးတွေမှောင်မဲနေတော့ စင်လှမ်းလှမ်းကိုတောင် ဘာဆိုဘာမှ မမြင်ရလောက်အောင်ပါပဲ။ အနီးအနား မှာလည်း တခြားဘယ်သူ့ဘယ်သူမှမရှိ။ ကျွန်တော်စိတ်ရိုင်းတွေလှိုင်းတံပိုးကြီး တွေလို ထကြွသောင်းကျန်းနေချိန်မှာ ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော် ကို ဖက်တွယ်ထားတဲ့ ဝေဝေရဲ့ လက်ကလေးတွေကလည်း ပိုလို့တောင်တင်း ကြပ်လာသလိုပဲဆရာ။ ရေနစ်တဲ့သူကို ပါးကျပြီး ထိုးတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲလား တော့မသိတော့ဘူး ဆရာရေ။ ကျွန်တော်လည်း သန်းခေါင်ထက်တော့ ညဉ့် မနက်တော့ဘူး... ယောက်ျားတသား ကျားဆိုမှကျား ဆိုပြီး ကျွန်တော်ရဲ့ ယောက်ျားစွမ်းအားတွေကို ပြုခြစ်အောင် ပြုလိုက်တော့မယ်လို့ပဲ မိုက်မိုက်ကမ်း ကမ်းရဲရဲဝံ့ဝံ့ကြီးကို ဆုံးဖြတ်ပစ်လိုက်တော့တယ်။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ရှေ့ကိုပဲတိုး တော့မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ရိုင်းတွေချည်း ဆက်တိုက်ဆက်တိုက်ပေါ်လာတော့တယ်။ ပါးစပ်ကလည်း ဝေ့ကိုချစ်တယ် .. ဝေ့ကိုချစ်တယ် .. ဝေ့ကိုချစ်တာ တစ်ခုပဲသိ တော့တယ်။ တခြားဘာဆိုဘာမှ မသိတော့ဘူး။ မောင့်ကိုချစ်ခွင့်ပေးပါတော့ ဝေရယ်နော် ... နော် ဆိုတဲ့ စကားကိုချည်းပဲ ထပ်ခါထပ်ခါ မဟောနိုင်လောက် အောင် ပြောနေပိတော့တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ တခြားဘာဆိုဘာမှ မမြင်တော့ဘူး... သိလည်းမသိ တော့ဘူး .. သိလည်းမသိချင် မြင်လည်းမမြင်ချင် တွေးလည်းမတွေးချင်တော့ ဘူး... ကျွန်တော်သိတာကလည်း တစ်ခုတည်း... ကျွန်တော်လုပ်ချင်တာလည်း တစ်ခုတည်း... အဲဒါကတော့ ဝေဝေ့ကိုချစ်ဖို့ အဆုံးစွန်ဆုံး ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ ကိုပြဖို့... အဲဒီအချိန်မှာပဲ မိုးနတ်မင်းကြီးကပဲ ဖန်တီးလိုက်တာလား... ဘာလား တော့မသိဘူး .. လုံးဝ မပျော်လင့်တဲ့အဖြစ်တစ်ခု ဝုန်းခနဲ... ဒိုင်းခနဲဖြစ်လာ တယ်။ အရေးကောင်းတုန်း ဒိန်းခေါင်းချက် ဆိုသလိုပါပဲဆရာ... အဲဒါတော့...။

၂၀၁၄

တက္ကသိုလ်

အထွေထွေ
လေ့လာရေး

အထွေထွေ

Dr. H. H. H.

ଆରାଧ
ଦୋଳାମୁଖି-ବା:
ଓ
ଆୟୁଧାୟକ

ချစ်ရမှာ စာမလိပ် (၁၉)
အချစ်တောင်ကုန်းလေး၏ အထွတ်အထိပ်

ယခုအဖြစ်ကလေးက ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် သို့မဟုတ် ဝတ္ထု တစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်ဆိုပါလျှင် ဤအခန်းကလေး၊ ဤအချိန်ကာလကလေးက ဇာတ်လမ်း၏ တကယ့်အထွတ်အထိပ် "Climax" ဖဲဖြစ်လိမ့်မည်။ ပွဲကြည့်ပရိ သတ်တစ်ဦးဖြစ်သော ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းသည် ဤစိတ်လှုပ်ရှား ရင်ခုန်စရာ ကောင်းလှသော ဇာတ်လမ်းလေးထဲ သူကိုယ်တိုင် သတိမပူမိပါပဲလျက် မသိမ သာမျောပါသွားခဲ့၏။ ကိုမောင်လုံး၏အဖြစ်က ရောက်ကမ်းပါးထက်က နောက် ဆုံးစည်းကလေးသို့ ရောက်နေပြီ။ ထိုစည်းကလေးကို ဖြတ်ကျော်လိုက်သည် နှင့် အသုတရမက နက်ရှိုင်းလှစွာသော ရောက်ကြီးထဲ ကျသွားတော့မည်။

“ဘုရား...ဘုရား...ကိုမောင်လုံးရေ...ခင်ဗျားအဖြစ်က ရင်လည်းခုန် ချင်စရာ၊ ရင်လည်းတုန်ချင်စရာ... နောက်ဆုတ်ဖို့ကလည်းအခက်... ရှေ့ဆက် သိုးဖို့ကလည်း...”

ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းသည် မည်သည့်စကားတစ်စွန်းကိုမျှ မဆိုတော့ သဲ...ရင်ထဲက ဘုရား“တ”ရင်း ကိုမောင်လုံးကိုသာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ဝေးမောကြည့်နေမိလေသည်...။ ဇာတ်လမ်း၏ တကယ့်အထွတ်အထိပ်ကို ရောက်တော့မည် မဟုတ်ပါလား။ သူသည် အသက်ကိုပင် ရှုမိရဲ့လား။ အသက် ရှုလိုတောင် မေ့သွားသည်ဟုဆိုလျှင် လွန်လွန်းနေမည်လား။

ကျွန်တော်စိတ်ထဲ နှလုံးသားထဲ အဲဒီအချိန်မှာ ဝေဝေကိုချစ်တာ အဆုံးစွန်ထိ ချစ်ချင်တာကလွဲလို့ တခြားဘာဆိုတာမှ မရှိတော့ဘူး။ ရှေ့ကို ဆက်တိုးဖို့ကိုပဲ စိတ်ရောက်ပါပြီ။ ကြိုးစားနေတဲ့အချိန်... ဝေဝေကလည်း ကျွန်တော်ရင်ခွင်ထဲ ပူးကပ်နေပြီး မျက်လုံးလေးမမှားစင်းနေပြီ။ သူ့နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေတာ ကျွန်တော်မြင်နေရတယ်။ သူ့ရင်တွေ တဒိန်း ဒိန်းခုန်နေတာလည်း ရင်ချင်းအပ်ထားတာဆိုတော့ ကျွန်တော်ခံစားလို့ရနေတယ်။ မိုးတွေကလည်း သည်းသည်းရွာ... ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကလည်း အမှောင်တွေ ယှက်သန်းလာ... အဲဒီအချိန်မှာ ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ လျှပ်စီးတွေ တဖျပ်ဖျပ် လင်းလက်သွားတယ်။ တစ်ခဏလေး အတွင်းမှာပဲ တကိုမ်းကိုမ်းနဲ့ မိုးဒြိုင်းသံကြီး တစ်ခုကို ကြားလိုက်ရတယ်။ အဲဒီအချိန် တစ်ခဏမှာပဲ... ကျွန်တော်တို့ကား လေးရပ်ထားတဲ့ သစ်ပင်ကြီးထက်က သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းက ကျွန်တော်တို့ကား ရဲ့ရှေ့နားကို ဝန်းခနဲ ကျိုးကျလာတယ်ဆရာ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်တော်ရင်ထဲ ကဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ကားရဲ့ရှေ့မှန်လေးကတစ်ဆင့် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော်မျက်ဝန်းထဲမှာ ဆွေဆွေရယ်လေ... သားလေးဖိုးတာ ငယ်ငယ်လေးကို ခေါ်နေတာက အဝတ်အိတ်လေးထဲ ချီထားပြီး ဈေးရောင်းနေတဲ့ပုံလေးကို ခိုင်ခနဲ လှမ်းမြင်လိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကလေးရခါစ ပိုက်ဆံချမ်းသာချင်တာနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့အတူ ကျောက်တူးဖို့စွန့်စားပြီး စားကန်ဘက်လိုက်သွားခဲ့ချိန်မှာ ငှက်ဖျားမိပြီး နေမကောင်းဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကံကောင်းလို့မသေတယ် ဆရာ။ ဘာအလုပ်မှမလုပ်နိုင်ဘဲ အိပ်ရာထဲမှာလဲ... အားပြတ်သွားခဲ့တာ လူမမာကြီး လုံးလုံးဖြစ်သွားခဲ့တာ အဲဒီအချိန်မှာ ဆွေဆွေတစ်ယောက် သားလေးကိုတွေ့မှာ အဝတ်နဲ့လွယ်ပိုးပြီး ဈေးရောင်းလို့ ကျွန်တော်ကို ရှာဖွေကျွေးမွေး ဆေးပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီပုံလေးကို ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရချိန်မှာ... ကျွန်တော်စိတ်ထဲ ဘယ်လိုကြီး ဖြစ်သွားမှန်း တိတိကျကျမပြောနိုင်တဲ့ ခံစားချက်တစ်မျိုး သူ့အင်္ဂါလိုဖြစ်လာတော့တယ်ဆရာ။ ကျွန်တော်လေ... ဆွေဆွေရယ်။ သားလေးဖိုးရယ်ကို မျက်စိထဲ လှမ်းမြင်လိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်က ကောင်းဖြစ်... စီးပွားလည်းမရှာနိုင်... လူမမာကြီးလုံးလုံးဖြစ်နေချိန်မှာ ကျွန်တော်ကိုလည်း တစ်ဖက်ပြုစုရင်း ကလေးတစ်ဖက်နဲ့ ပင်ပန်းကြီးစွာ ဆွေဆွေခေါ်ခဲ့ပြီး ရုန်းကန်ခဲ့ရတဲ့ ဆွေဆွေရဲ့အဖြစ်ကို တွေးမိပြီး သနားမိတယ်။

ဆရာရယ်... အဲဒီမှာ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ နှလုံးသားထဲမှာ လွန်ဆွဲပွဲကြီး အကြီးအကျယ်ဖြစ်တော့တာပါပဲ။ တစ်ဖက်က ဇနီးဆွေဆွေနဲ့ သားလေးဖိုးတာ... တစ်ဖက်ကတော့ ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့ ငယ်ချစ်ဦးဝေဝေ... ပြီးတော့ အခက်ခဲဆုံးကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နွားသိုးကြီးပြတ်ဆိုတဲ့ စကားရိုင်းရိုင်းနဲ့ပဲ ဝိုင်းနှိုင်းရမလား မသိတော့ဘူးဆရာ... ကျွန်တော်ရဲ့ခနာက်မှ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်... အခုအချိန်မှာတော့ လုံးဝကို နောက်ကိုမဆုတ်ချင်... ဆုတ်လို့လည်း မရတော့တဲ့ ပြင်းထန်လွန်းတဲ့ လိင်စိတ်လို့ ပြောရမလား... ရှေ့ကိုချည်းပျက်စိ ခိုက်ပြီး ဆက်တိုးချင်တဲ့ စိတ်ရိုင်းက ကျွန်တော့်ကို လုံးဝရှေ့ကိုရှေ့ကိုချည်းပဲ ဆွဲခေါ်သွားနေတယ်ဆရာ။ ကျွန်တော် အဲဒီစိတ်ရဲ့ခေါ်ရာနောက်ကိုချည်း လိုက်ချင်နေပြီ... အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်တော်ရဲ့မသိစိတ်ထဲက တစ်စုံတစ်ယောက်ကပဲ အမိန့်ပေးလိုက်တာလား... ကျွန်တော့်ဘာသာပဲ သတိမထားမိဘဲ သူ့အလိုလို လုပ်မိသွားတာလား... ကိုယ်တိုင်ပဲ တမင်ရည်ရွယ်ပြီး လုပ်မိသွားသလား ကျွန်တော့်ဘာသာလည်း အခုအချိန်ထိ သေသေချာချာ ရေရေရာရာ ခွဲခြားလို့ မရသေးတဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်းဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့တယ်ဆရာဧရ။ အဲဒီဖြစ်ရပ်ကတော့ "အားခနဲ" နာကျင်စွာနဲ့ စူးစူးပါးပါးအော်သံနဲ့အတူ ကျွန်တော့် ပါးစပ်ထဲက သွေးတွေသွေးတွေ စီးကျလာတော့တဲ့ အဖြစ်ပါပဲ။ ဘယ်ကဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့လျှာကို ကျွန်တော်ပြန်ကိုက်မိသွားသလဲဆိုတာတော့ မသိတော့ဘူးဆရာ... အဲဒီအချိန်မှာပဲ... ကျွန်တော်ရဲ့ မုန်ယိုသလိုပဲ ကမူးရှူးဆိုးနဲ့ ရှေ့ကိုတိုးချင်လွန်းနေတဲ့ စိတ်တွေလည်း ဘယ်ကဘယ်လိုကြက်ပျောက်ဥက်ပျောက် ပျောက်သွားသလဲ မသိဘူး... ဝေဝေလည်း အလန်တကြားနဲ့ အိပ်ရာထဲက ရုတ်တရက်နိုးထလာတဲ့ လူတစ်ယောက်လိုပဲ... မောင်... မောင်... ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ... မောင့်ပါးစပ်ထဲမှာ သွေးတွေ... သွေးတွေနဲ့ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားတော့တာပဲပေါ့။ ပါးစပ်ထဲက သွေးတွေသွေးတွေ မြင်မကောင်းလောက်အောင် ထွက်လာခဲ့တာဆိုတော့ ဆရာပဲစဉ်းစားကြည့်ပါတော့ ဆရာရယ်... အဲဒီအချိန်မှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဟိုစိတ်၊ ဒီစိတ်တွေ ရှိနိုင်ပါတော့မလဲ။ အဲဒီမှာပဲ ပါးစပ်ထဲကို လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ဆို့... သွားနဲ့သေချာကိုက်မိထားလိုက်တော့မှ သွေးက နည်းနည်းတိတ်သွားတော့တယ်။ ဝေဝေမှာလည်း ခြေမကိုင်မိသက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေတော့တာပေါ့...။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ ပလောင်ဆူနေတာပဲ ဆရာရယ် .. တစ်ဖက်ကတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ရဲ့သားနဲ့ အခုလောက် ကိုယ့်ချစ်ဦးသူနဲ့ ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်မသိနိုင်တဲ့ နေရာလေးတစ်ခုမှာ အဆုံးစွန်ထိချစ်ခွင့် .. အခွင့်အရေးလေးကိုရပါလျက် .. တစ်ဝက်တစ်ပျက်ကြီးမှာ ကိုးရိုးကားရားနဲ့ ဟိုမရောက်ဒီမရောက် ဇာတ်သိမ်းလိုက်ရတဲ့အဖြစ်ကို မကျေနပ်ကြီးဖြစ်နေသလိုလို .. ငါကြော့်တွေ့ရုံမက ပါးစပ်ထဲ ရောက်နေပါလျက်သားနဲ့ မဝါးမစားလိုက်ရတဲ့ ကြောင်မိုက်လို့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နောင်တရမိသလိုလို .. တစ်ဖက်က ကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း ကြည့်စမ်း .. ကံသီပေလို့ .. ငါ့ရဲ့ စိတ်မိုက်စိတ်ရှိုင်းတွေကို ဇက်လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး အသူတရာနက်တဲ့ ချောက်ကြီးထဲ ကျသွားတော့မယ့်ဆဲဆဲမှာ ခုလို သမ္မာဒေဝနတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေက သတိပေးတားမြစ်ပေတယ်ဆိုပြီး စိတ်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အတွက်ရေး၊ ဆွေဆွေနဲ့သားလေးအတွက်ရေး၊ ဝေဝေအတွက်ပါ အားလုံးအားလုံးအတွက် ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ ကြည့်နူးနေမိတယ်ဆရာ”

အဲ့သည်မှာပဲ ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် သူ့ဘာသာသူပင် သတိမထားမိပါပဲလျက် ကိုမောင်လုံး၏လက်အစုံကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ်လေး ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ယမ်းရင်း ..

“တကယ့်အာဂယောက္ခားပဲ ကိုမောင်လုံးရာ၊ ခင်ဗျားကို ဒီဖြစ်ရပ်လေးတစ်ခုတည်းနဲ့ ကျွန်တော် တကယ့်ကို ရိုသေလေးစားမိပါတယ်။ ကိုမောင်လုံးဟာ လောကမှာ အခက်ခဲဆုံး၊ စစ်ပွဲကြီးတစ်ပွဲကို အောင်မြင်လိုက်တာပဲ ဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျားအစား ကျွန်တော် တကယ်ဂုဏ်ယူမိပါတယ်ဗျား၊ ကျွန်တော် စကားလေးတစ်ခွန်းကြားဖူးတယ်။ “ပြင်ပက ရန်သူတွေနဲ့ တိုက်ခိုက်ပြီး စစ်ပွဲပေါင်းတစ်ရာ အောင်နိုင်တာထက် မိမိချစ်စိတ်ကိုမိမိ နှိမ်နင်းအောင်မြင်ခြင်းဟာ အဆပေါင်းများစွာ မြတ်တယ်တဲ့”

သူ့အုလိုက်သည်းလိုက် ချိုးကျူးစကားကြောင့် ကိုမောင်လုံးခမျာ မနေတတ်မတိုင်တတ်နှင့် အိုးတိုးအမ်းတမ်း ဖြစ်နေပုံရလေ၏။ သို့သော်လည်း သူ့အသွင်မှာ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ် ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူခြင်းဖြင့် သူ့မျက်ဝန်းတွေက တောက်ပလင်းလက်နေလေ၏။

“ဟုတ်တဲ့ ဆရာ့ဆီက ဒီစကားကြားရတာ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဆ

ရာရယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း ဒီအဖြစ်လေးကို ပြန်ပြောင်းတွေးမိတိုင်း ကျွန်
တော်စိတ်ထဲ ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်လွန်းလို့ ဆရာကြီးရှေ့ဥဒေါင်းရဲ့ လေမျိုးနဲ့
“ကျွန်ုပ်၏ကျောက် ကျွန်ုပ်ဘာသာ ပြန်၍သပ်လိုက်ချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွားဖြစ်
ပေါ်လာသတည်း” လို့တောင် တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်နေမိပါသေးတယ်။

ကျွန်တော်လေ အခုဆို ချစ်ဦးသူဝေဝေကိုလည်း သူ့အကျိုးကို
ဘယ်လိုလားတဲ့ မေတ္တာစစ်နဲ့ စိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လိုပဲ ဥပစ
မေတ္တာနဲ့ ချစ်သွားတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ။ အိမ်ရှင်မဖြစ်တဲ့ ဆွေဆွေနဲ့
သားလေးဖိုးတာတို့အတွက်လည်း အိမ်ထောင်ရှင် ယောက်ျားကောင်း၊ အဖေ
ကောင်းအဖြစ် ရပ်တည်သွားပါတော့မယ်ဆရာ။ ဒါပေမဲ့ ဆရာရယ် ကျွန်တော်
လေးအမှန်အတိုင်း ပြောရဝန်ခံရရင် ဝေဝေကို ချစ်ချင်စိတ်တွေက လုံးဝ ပျောက်
သွားဘူးဗျာ။ အိမ်မှာလည်း ဇနီးသည်နဲ့ ချစ်ဖို့ကိစ္စက လုံးဝ စာမလိပ်ဘူး။ စိတ်
ဆဲမှာ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ဝေဝေဆီပဲ သွားချင်တယ်။ ဝေဝေကို မြင်ချင်တယ်။ ရှင်း
ရှင်း ပြောရရင် ဆရာရယ် ဝေဝေ အကြောင်းလေး တွေးလိုက်ရုံနဲ့ ချစ်ချင်စိတ်တွေ
သဖွားဖွား ပေါ်လာတတ်တယ်။ ရှင်းရှင်းနဲ့ ဘွင်းဘွင်း ပြောရရင် ဆရာရယ် ကျွန်
တော်ပန်းက အိမ်ကွင်းမှာ မလန်းဘဲ အဝေးကွင်းကျတော့ စိတ်ထဲတွေးလိုက်ရုံ
နဲ့ တောင် လန်းလန်းနေတတ်တယ်။ အဲဒါ ကျွန်တော်ရဲ့ အဓိကပြဿနာပါပဲ
ဆရာရေ။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော်ရဲ့ တင်းကျပ်နေတဲ့ ခံစားချက်တွေကို
လည်း ကျွန်တော် ချစ်ခင်လေးစားတဲ့ ဆရာဒေါက်တာ ငြိမ်းချမ်းဆီ ရင်ဖွင့်ရင်း
ကျွန်တော် အခု ဖြစ်နေတဲ့ ပြဿနာကိုလည်း ကူညီဖြေရှင်းပေးဖို့ တောင်းဆိုချင်
လို့ အခုလို ဆရာဆီ မရောက်ရောက်အောင် လာတွေ့ရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်
တော်ကို ကူညီပါဦးဆရာ။

ကိုင်း... စာတတ်ပရိသတ်ကြီးရေ အသင်သည်သာ ဒေါက်တာငြိမ်း
ချမ်းနေရာတွင်ဆိုလျှင် ကိုမောင်လုံး၏ ပြဿနာအား မည်သို့မည်ပုံ ဖြေရှင်းပေး
မည်နည်း။ ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းတစ်ယောက်ကို မောင်လုံးအား အတတ်နိုင်ဆုံး
ကူညီဖို့ စဉ်းစားခန်း ဝင်နေမိလေပြီတည်း။

အများအပြင်မှာတော့ ဒီလင်ဒီမယား ဆိုကေမှာရှိပြည်နေပြီဟု တင်မှတ်
 ရသော်လည်း တကယ့်ခန်းမီးနောက်ကွယ်က တပြားလူတွေ
 မမြင်နိုင်မတွေ့နိုင်သည့် ပြဿနာတွေကရော ဤသီရိဝေဟာလေး
 တည်ထောင်ရေးမှာ ...

מאמר

על

המחבר

ד"ר

המחבר

המחבר

ד"ר

အများအပြင်မှာတော့ ဒီလင်ဒီမယား အိုကေမှာပဲပြည်နေပြီဟု ထင်မှတ်
 ရသော်လည်း တကယ့်ခန်းဆီးနောက်ကွယ်က တခြားသူတွေ
 မမြင်နိုင်မတွေ့နိုင်သည့် ပြဿနာတွေကတော့ ဤသီရိဂေဟာလေး
 တည်ထောင်ရေးမှာ ...

ମନୁଷ୍ୟକୁଳରାଜ
ଅତି
ମହାନୁଗ୍ରହ

ချစ်ရမာ စာပေလိပ် (၂၀)
ရင်သပ်စွမော အံ့ဩတုန်နိုင်စွယ်

“ကိုမောင်လုံး...ကိုမောင်လုံး...အာဂကိုမောင်လုံး... ခင်ဗျားဟာ ရှား
မှရှားတဲ့ တကယ့်ယောကျ်ားဘာသားပါပဲဗျာ။ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်ထက် အ
သက်အရွယ်အားဖြင့် ငယ်ပေမယ့် တကယ့်ကို ရိုသေလေးစားထိုက်တဲ့ သူပါပဲ။
ဘကယ်ပြောတာပါ...ကိုမောင်လုံးရဲ့ အခုကြုံလိုက်ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်လေးဟာ
တကယ့်အဖြစ်အပျက် အမှန်ပါပဲရယ်လို့... ကျွန်တော်က ပြောပြရင်တောင်
လူအများစုက ယုံကြည်ကြပါ့မလား... လောကမှာ ဒီလိုယောက်ျားမျိုး တကယ်
ရောရှိနိုင်ပါ့မလားလို့... ရင်သပ်စွမော တအံ့တဩနဲ့ကို မေးကြမှာသေချာတယ်
ကိုမောင်လုံးရေ”

ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းသည် သူစိတ်ထဲ အသည်းနလုံးထဲက လှိုက်
လှိုက်လှဲလှဲ ထွက်ပေါ်လာသော စကားများကိုပြောနေရင်း ဤအဖြစ်အပျက်
တစ်ခုလုံးကို ခြုံငုံသုံးသပ်နေမိလေသည်။ ပြီးတော့ ဤပြဿနာကို မည်သို့မည်
ပုံ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းမည်နည်းဆိုသည့် အချက်ကိုလည်း တစ်ပြိုင်တည်း စဉ်းစား
တွေးတောမိလေ၏။ ဟော... ကြည့်စမ်း... ကိုမောင်လုံး၏ ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်း
လေးတစ်ပုဒ်က သူ့အား ဟိုးတောင်ကုန်းတောင်တန်း တောအုပ် စိမ်းစိမ်းလန်း
လန်းတွေဆီသို့ ရင်ခွန်လှိုက်မောဖွယ် အံ့အားသင့်ဖွယ်... ဘာတွေများ ခက်ဖြစ်
လာလေမလဲဟူ၍ တွေးတထိတ်ထိတ် ဖြစ်ရလောက်အောင် စမ်းစားခေါ်ဆောင်

သွားခဲ့သည်။

ကိုမောင်လုံးနှင့် ဆွေဆွေ၊ ဝေဝေတို့ဇာတ်လမ်းလေးထဲ လွင့်မျော လိုက်ပါသွားရာက ချက်ချင်းပင် သူ့လူနာမလေး ဇွေးဇွေးနှင့်ကိုကျော်စွာတို့ ဇနီး မောင်နှံတို့၏ ချစ်ပြဿနာလေးကို သတိရမိလိုက်လေသည်။ ကြည့်စမ်းပါဘိ .. ကိုမောင်လုံး၏ပြဿနာက အိမ်တွင်းမှာ နွမ်းနေပြီး အဝေးတွင်းမှာဘဲ လန်း ဆန်းချင်လွန်းနေသည့် ဂြေပန်းလေးတစ်ပွင့်၏ ချစ်ကိစ္စ၊ ချစ်တတ်သောနုလုံး သားနှင့် စွဲထောင်နိုင်စွမ်းလှသော ရမ္မက်တို့၏ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ မသိမ သာနှင့် ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားမိရာမှ .. ချောက်ကမ်းပါးကြီးထဲ ဖောက်ထိုးကျလုဆဲဆဲရောက်သည်ထိ ခရီးတွေကွ၍ ခြေလှမ်းတွေများခဲ့ မှာခဲ့ သည့် ကိုမောင်လုံးတစ်ယောက် ကံကောင်းထောက်မစွာ ကိုယ်စောင့်နတ်များ ကနိုးဆော်တားဆီးမှု .. သူကိုယ်တိုင်၏ယောက်ျားပီသသော ဆင်ခြင်တုံတရား ပြည့်ဝသော စိတ်ဓာတ်ခွန်အားတို့ဖြင့် အနိုင်ယူသွားနိုင်ခဲ့ခြင်းက သူ့အား ရင် သပ်ရှုမော အားကျခြင်းကို ဖြစ်စေ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် ကိုမောင်လုံးတို့၏ ဖြစ်ရပ်ကလေးမှ သင်ခန်းစာတွေယူတတ်လျှင် မြောက်မြားစွာရခဲ့လေပြီ။ လင် နှင့်မယား ဇနီးမောင်နှံတို့များတွင် အိမ်ထောင်ကလေး စိတ်ပြည်ပြည်၊ သာသာ ယာယာ၊ ချစ်ချစ်ခင်ခင်၊ ကြင်ကြင်နာနာနှင့် သီရိဂေဟာလေးဖြစ်ဖို့ ဘာတွေလို အပ်ပါသနည်း။ နှစ်ယောက်သားချစ်သည်။ ချစ်သည်ဟူ၍ စိတ်ထဲနုလုံးသားထံ ရှိနေရုံမျှနှင့် ပြီးပြီလား။ ယောက်ျားကလည်း စီးပွားရှာရသမျှ မိန်းမထံပိုက်ဆံ တွေ အပ်လိုက်ရုံမျှနှင့် အိမ်ထောင်ဦးစီးပီသပြီး တာဝန်ကျေပြီဟု ပြော၍ရပြီတဲ့ လား။

မိန်းမကရော အိမ်တွင်းမှုလုပ် သိမ်းထုပ်သေရာ .. ဟူသောစကား ကဲ့သို့ ထမင်းဟင်းချက်၊ အဝတ်လျှော်၊ မီးပူတိုက်၊ ထမင်းချက်ကျွေးနိုင်ရုံမျှနှင့် သူတို့ အိမ်ထောင်လေး သာယာစိုပြည်နေပြီဟု တထစ်ချပြော၍ရပြီတဲ့လား .. အများအပြင်မှာတော့ ဒီလင်ဒီမယား အိုကောမှာစိုပြည်နေပြီဟု ထင်မှတ်ရသော် လည်း တကယ့်ခန်းဆီးနောက်ကွယ်က တခြားသူတွေ မမြင်နိုင်မတွေ့နိုင်သည့် ပြဿနာတွေကရော ဤသီရိဂေဟာလေး တည်ထောင်ရေးမှာ ပညာသည့်အ ခန်းကဏ္ဍက ပါဝင်နေပါသနည်း။ ထိုကဏ္ဍကရော ဘယ်ရွေ့ဘယ်မျှ အရေးကြီး

ပါသနည်းဟူ၍ ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်း စဉ်းစားမိလေသည်။

ယခုပဲကြည့်လေ... ကိုမောင်လုံး၊ ဆွေဆွနှင့် သားလေးစိုးတာဟု
သော သာယာချမ်းမြေ့နေသည်ဟု ထင်ရသည့် ပီသားစုကလေးထဲသို့ ဝေဝေ
ဘည်းဟူသော မိန်းမလှလေးတစ်ဦးက .. ချင်းနင်းဝင်ရောက်လာသောအခါ
(အို... မဟုတ်ပါဘူး... ကိုမောင်လုံးက သွားရောက်ဆီးကြို ခေါ်ဝင်လာတာပါ)
သူတို့ အနှစ်နှစ်အလလ တည်ဆောက်ထားခဲ့ရသော သီရိဂေဟာလေးတစ်ခု
ကပ်မုန်တိုင်းကြီး ဝင်ရောက်လာသကဲ့သို့ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ပြိုလဲယှက်စီး
သွားနိုင်သည့် အခြေအနေမျိုးအထိပင် ရောက်လုနီးနီးဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။
ကိုမောင်လုံးတစ်ယောက် ချစ်တည်းရန် စက်ခဲလှစွာသော ယောက်ျားဘသား
တစ်ဦး၏ အထွတ်အထိပ် ရောက်နေပြီဖြစ်သော လိင်စိတ်ရှိုင်းအား အုံ့ပြုကုန်
နိုင်ဖွယ်ရာသော ဆန်းကြယ်လှသည့်နည်းလမ်းနှင့် ထိန်းချုပ်တိုက်ဖျက်နိုင်ခဲ့
ခြင်းမှာလည်း ယောက်ျားအထောင်အသောင်းတွင် တစ်ယောက်လုပ်နိုင်ဖို့ မဲ
ယဉ်းလှသော ယုံနိုင်ခဲ့သည့် ရှားရှားပါးပါး ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပင်။

ယောက်ျားအယောက်တစ်ရာလျှင် ၉၉ ဒသမ ၉ ရာခိုင်နှုန်းကတော့
ကျန်ချောက်ကမ်းပါးကြီးထဲသို့ နောင်ခါလာနောင်ခါစေ့ နောက်ကျမှ ဖြစ်ချင်ရာ
ခြင်ပလေ့စေ၊ အခုတော့ပျော်ပျော်ကြီးကို အားပါးတရစုန်ချကြလိမ့်မည်ဆိုသည်
ကား မြေကြီးလက်ခတ် မလွဲနိုင်ပါချေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်း
တစ်ယောက် ကိုမောင်လုံး၏အောင်ပွဲအား လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲကြီး ချီးကျူးဂုဏ်ပြု
ပြီး ထိုစိတ်ဓာတ်အား လေးစားအားကျခဲ့မိခြင်းပင်... ကိုင်း... ယခု... သူစဉ်းစားမိ
သွားသော သူ့လူနာပလေး ဇွေးဇွေးနှင့် ကိုကျော်စွာတို့ရဲ့ အခြေအနေကရော
ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ကံကြမ္မာတွေ ဖန်နေကြပြီနည်း။ စာဖတ်ပရိသတ်ကြီးလည်း
ကိုမောင်လုံးတို့ ဝေဝေတို့ ဇာတ်လမ်းလေး မထင်မှတ်ဘဲ ကြာမြတ်ဝင်ရောက်
လာမှုကြောင့် ဇွေးဇွေးနှင့်ကိုကျော်စွာတို့၏ ချစ်ပြဿနာလေးကို မေ့တော့တော့
ပင် ဖြစ်နေလောက်ပြီနှင့် တူပါသည်။

သူတို့နှစ်ဦး၏ သီရိဂေဟာလေးကရော ဘာများထူးပါသနည်း... ဇွေး
ဇွေးဆိုသည့် မိန်းမချောလေးက သူ့အား လွန်စွာချစ်မြတ်နိုးသူ၊ အလိုလိုက်သူ
ကိုကျော်စွာဆိုသည့် သူတစ်ပါးမျှပင် မမြင်ဘူးသူ သူ့စိမ်းယောက်ျားတစ်ဦးနှင့်
ပီဘတွေက လက်ထပ်ပေးခဲ့သည်။ သားလေးတစ်ယောက်မွေးပြီးသွားသည်

နှင့်ဖွေးဖွေးစိတ်ထဲ ချစ်ရမှာ လုံးဝလုံးဝ စာမလိပ်သည့် ရောဂါဆိုကြီးကပ်ပြီလား ခဲ့သည်။ သူ့ယောက်ျား သူ့အနားကပ်လာသည်နှင့်ပင် ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်အော်ဂလီဆန်ချင်လောက်အောင် မိန်းမဘဝကို စက်ဆုပ်ရွံရှာခြင်း ဖြစ်ရတော့မတတ် လုံးဝလုံးဝကို ချစ်တင်းနီးနောခြင်းကိုစွဲကို သူ့စိတ်ကရော သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကရော ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနှင့်မျှ လက်သင့်မခံလို၊ သနားစရာ၊ ကရုဏာသက်ရောကောင်းသည်က သူ့ယောက်ျား ကိုကျော်စွာပါပဲ ... သူ့ဇနီး ချောလေးကို ချစ်မြတ်နိုးသည် ... သူ၏ဆန္ဒမပါဘဲ ငါ့အလို ဒင်းနာခံရမည် ဟူသည့်စိတ်ထား စိုးစဉ်းလေးမျှပင်မရှိရာ ... တကယ်တော့ ငါ့ယောက်ျားပဲ "ကာမပိုင်" လင်ယောက်ျားဆိုကတည်းက ဇနီးမယားဟူသည် သူ့စိတ်ထဲပါပါ၊ မပါပါ၊ အရေးမကြီးဘဲ ယောက်ျားအလိုရှိလာလျှင် သူ့အလိုကျ လိုက်လျောရ မည်ဟူ၍ နိုင်ထက်စီးနင်း လုပ်ချင်သည့်စိတ် ကိုကျော်စွာတွင် မရှိပါချေ။

ထို့ကြောင့်လည်း ဖွေးဖွေးအား သူ၏စိတ်ထဲ ချစ်ရမှာ စာလိပ်လာ သည်အထိ စောင့်ပါမည်ဟု သူကဆိုသည်။ ကိုင်း... ဖွေးဖွေးကရော မည်သို့ သောအချိန်တွင်မှ သူ့အလိုလို စာလိပ်လာပါမည်နည်း။ ထိုအချိန်ရောက်သည် အထိရော ကိုကျော်စွာက စိတ်ရှည်လက်ရှည် မဖောက်မပြားဘဲ သည်းခံအောင့် အည်း၍ စောင့်ဆိုင်းနိုင်ပါမည်ဟု မည်သူက အာမခံပါမည်နည်း။

ယောက်ျားဆိုသည့် "ကျားသတ္တဝါဆိုသည်" ဘူးလျှင်ဘူး မဘူးလျှင် ခူး ဆိုသည့်စကားနယ် .. လိင်စိတ်တွေ ပြင်းထန်တတ်ကြပြီ။ ကိုကျော်စွာက တော့ ဂန်ခူးမဟုတ်တာ သေချာသည်။ သို့ဆိုလျှင် သူ့လိင်စိတ်တွေကို ယခု အတိုင်း ပည်၍မည်မျှ ထိန်းချုပ်ထားနိုင်ပါမည်နည်း။ ယခုခေတ်ကာလကြီးက လည်း လှချင်ပချင် .. ရွချင် .. ကံချင် .. ဆတ်ဆလူးထချင်ကြသည့် ဆတ်ဆတ် ကြမလေးတွေက တစ်ပုံတစ်ပင် .. စပွန်ဆာသာပေး .. ကျွန်တက ကိုကိုအလို ကျ သဘောရှိကလောဟီ ဆိုသည့် အချောအလှ ထိပ်ခေါင်လေးတွေကလည်း မိုးပေါ်ကြယ်ပွင့်တွေလို ရေတွက်မကုန်နိုင် .. ဒါတွေနှင့် ဝေးဝေးရှောင်နိုင် သည်ပဲထားဦး... ယခု ကိုမောင်လုံးကဲ့သို့ သူငယ်ငယ်က .. အိမ်ကလီ .. ဟိုဟိုအိမ် ဇာတ်လမ်းကလေးတွေ အရှင်သခင်မလေး တစ်ဦးတစ်ယောက်ကများ ယခုနေ ကိုကျော်စွာနှင့် မတော်တဆ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆုံတွေ့လိုက်မည်ဆိုလျှင် ပစ္စမ်းရင်းကလည်းရှိ ကန်စွန်းခင်းကလည်းပြီသည့်အဖြစ်မျိုး မကြုံဘူးဟု မည်

သူပြောနိုင်မည်နည်း ... အကယ်၍များ ထိုသို့ကြံ့ခိုင်ခံ့ပါမူ ကိုကျော်စွာကရော
ကိုမောင်လုံးကဲ့သို့ ကိုယ့်လျှာကိုယ်ကိုက်ဖြတ်ပြီး ရမ္မက်နွဲ့ကြီးထဲမှ လွတ်အောင်
ရှင်းထွက်နိုင်မည်ဟု ထင်ပါသလား။

ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းတော့ဖြင့် သူ့လူနာမလေး ဇွေးဇွေး၏ ချစ်စဖွယ်၊
သနားစဖွယ် မျက်နှာငယ်လေးကို မြင်ယောင်မိလိုက်လေ၏။ ဇွေးဇွေးရေ... မင်း
ကရော မင်းရဲ့ချစ်လင် ကိုကျော်စွာကို ဘယ်လိုထင်သလဲ ဘယ်လိုမြင်သလဲဟု
သူ့အတွေးကမ္ဘာထဲက ဇွေးဇွေးကို တိုးတိုးလေး မေးလိုက်လေသတည်း။

ဘဝရဲ့တကယ် ဗစ်မှန်တဲ့ခရီးခေတ် ဟုတ်မဟုတ်ကို ကိုယ့်ဘဝမှာ
 အနိမ့်ကျ အနွမ်းပါးဆုံးအချိန်မှာမှ အမှန်ကန်ဆုံး သိနိုင်တာ
 မဟုတ်လား။ ကိုယ်က ကောင်းစားချမ်းသာနေချိန်မှာတော့
 တကယ်အဖော်စစ်ကို သိနိုင်ဖို့မလွယ်ဘူး မဟုတ်လား။ ကိုယ့်ကို
 ချစ်တာလား။ ကိုယ့်ရဲ့ ...

ಶುಭಾಶುಭ
ಕುಳುಕು

೧೨
ಶುಭಾಶುಭ
ಕುಳುಕು
ಕುಳುಕು
ಕುಳುಕು

Dr. ಶುಭಾಶುಭ

ଅମିତ
କରକର
କରକରକରକର

ခင်ကျာစာမလိပ် (၂၁)
တိုက်ပွဲအထပ်ထပ် ကျော်ပြတ်နိုင်စေ

ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းသည် အချစ်တောင်ကုန်းလေး၏ အထွတ်အ
သိပ်သို့ရောက်ဖို့ ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းအလိုသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီးခါမှ ရင်သပ်ရှုမော
အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ် တော်ရုံယောက်ျားတစ်ဦး လုပ်နိုင်ခဲ့သော အာဂအလုပ်ကြီး
ဘစ်ရကို လုပ်နိုင်စွမ်းခဲ့သည့် အချစ်သူရဲကောင်းကြီး "ကိုမောင်လုံး" ကို ပြုပြင်
လေးကြည့်မိလေ၏။ လောကကြီးတွင် မိမိ၏စိတ်ထဲ အသည်းထဲ၊ နှလုံးသားထဲ
ခမ်းငမ်းတက် မလုပ်ရမနေနိုင်လောက်အောင် စွဲလမ်းချစ်ခင်လွန်းလှသည့်
"စိတ်ဆင်ရိုင်း" အား ကြိုကားမလုပ်သင့်မလုပ်ထိုက်သော အရာပါလားဟူသည့်
ဆယ်ဉာဏ်ပညာ ဆင်ခြင်တုံတရားတည်းဟူသော "ရွှန်း" နှင့် အချိန်မီအုပ်စိုး
ဘားဆီးနိုင်ဖို့ဆိုသည်မှာ အပြောလွယ်သလောက် လက်တွေ့တွင် ခက်ခဲလွန်း
ပါပေ၏။

ပြင်ပရန်သူတောင်သောင်းနှင့် စစ်ခင်းရသည်ထက် မိမိကိုယ်ထဲက
"သက္ကာစိတ်ရိုင်း" နှင့် ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင် စစ်ခင်းရသည့်စစ်ပွဲက လောကတွင်
အခက်ခဲဆုံး။ ထိုသို့ အခက်ခဲဆုံး တိုက်ပွဲကြီးကို နှိမ်နင်းအောင်မြင်လာခဲ့သော
ခေတ်စားပြန်အောင်ပွဲရ သူရဲကောင်းစစ်သည်တော်ကြီးက သူ့အား ဘာများ
ဘက်ထင်ယူဆလေသည်မသိ ... ဟိုးအဝေးကြီးမှ မရောက်ရောက်အောင်
ဘာတွေ့ကာ အားကိုးတကြီး ရင်ဖွင့်ရင်း... သူ့ပြဿနာကို ကူညီဖြေရှင်းပေးဖို့

တောင်းဆိုနေလေပြီတည်း။

ထိုသို့ စဉ်းစားမိသည်နှင့် ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် ခေါင်းနုပန်းတွေကြီးကာ..ကြက်သီးမွှေးညင်းတွေပင်လျှင် တဖြန်းဖြန်း ထသွားမိလေသည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ ကိုမောင်လုံး၏ဇာတ်လမ်းလေးထဲ စီးပျော့လိုက်ပါသွားရင်း သူ့သာ ကိုမောင်လုံးနေရာတွင် ရှိနေပါလျှင် ဘာဆက်လုပ်မည်နည်းဟူသည့် မေးခွန်းလေးကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေးမိတော့ .. ဘုရား.. ဘုရား.. မေးခွန်းကို မဖြေရဲလောက်အောင်ပင် သူ့စိတ်ထဲ မသေမချာ မရေမရာဖြစ်ရကြောင်း ရှက်ရှက်နှင့်ပင် ဝန်ခံရတော့မည်ဖြစ်ပါသည်။ တကယ်တမ်းပြောကြကြားဆိုပြန်လျှင် စစ်သည်တစ်ယောက်၏ ပင်ကိုအစွမ်းသတ္တိကို တကယ့်စစ်မြေပြင်မှာ ရန်သူနှင့် နဖူးတွေဒူးတွေ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့မှသာ အမှန်အတိုင်း သိနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ပါးစပ်က စက်သေနတ်နှင့် ပစ်ကြဲကြေးဆိုလျှင်တော့ အာကျယ်သည့် သူ့၏သေနတ်ကျည်ဆန်က ပိုစွမ်းသယောင် ထင်ရပြီဟုတ်ပါလား။ ယခုလည်းကြည့်ပါဦး။ သူ့ဘေးကနားထောင်ရင်း သူ့ရဲကောင်းပမာ လေးစားအားကျရသည့် "ကိုမောင်လုံး" က သူ့အား ပြဿနာကို ကူညီဖြေရှင်းပေးဖို့ တကူးတကမရမက ရှာဖွေကာ တောင်းခံလာချေပြီ.. သူ့ဘာများအကြံပေးရမည်နည်း။

"ဒီနေ့ ကိုမောင်လုံးနဲ့ တွေ့ရတာ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ တော်တော်ကို အကျိုးရှိသွားတယ်။ လေးစားအားကျစရာ အတုယူချင်စရာတွေလည်း တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး ရလိုက်တယ်။ ကိုမောင်လုံးက ပြဿနာကို ကူညီဖြေရှင်းပေးပါဦးလို့သာ ပါးစပ်ကပြောနေတာ .. တကယ်တမ်းကျတော့ ပြဿနာဟာ ကိုမောင်လုံးကိုယ်တိုင် ဖြေရှင်းပြီးခဲ့ပါပြီ။ အဲဒီအတိုင်းလေး ဆက်ပြီးနေသွားဖို့ပဲ ရှိတော့တာပါ။ အခု ဖြစ်ပွားသွားခဲ့တဲ့ ဖြစ်ရပ်ကလေးကို သေချာစိစစ် လေ့လာကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် ကိုမောင်လုံးဟာ လူသားတစ်ယောက်ပီပီ အမှားလေးတွေ၊ မျှီယွင်းချက်လေးတွေ ရှိနေမယ်ဆိုတာ လက်ခံနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီဖြစ်ရပ်လေးကနေ ကိုမောင်လုံးအနေနဲ့ သင်ခန်းစာလေးတွေ၊ အကျိုးကျေးဇူးလေးတွေဆို ရင်လည်း ယူတတ်ရင် အများကြီးကို ရခဲ့တာအမှန်ပါပဲ။

ပထမဆုံးအချက်အနေနဲ့ ကိုမောင်လုံးရဲ့ လိင်စိတ်လို့ခေါ်ရမယ့် ယောက်ျားအားတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ဆိုရင်လည်း အရင်က ဇနီးသည်ဖြစ်တဲ့ ဆွေဆွေနဲ့ အဆင်မပြေဖြစ်ရာက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယောက်ျားမပီသတော့ဘူး။ ပန်း

သေပန်းညှိုးဖြစ်နေပြီလို့ထင်ပြီး စိတ်ညစ်စိတ်စာတ်ကျခဲ့ရာကဝေဝေဆိုတဲ့ ချစ်ဦးသူနဲ့တွေ့တဲ့အခါ ညှိုးနေတယ်ထင်တဲ့ ပန်းလေးဟာ တကယ်ညှိုးနေတာ မဟုတ်မှန်း လက်တွေ့သိသွားခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ အိမ်ကွင်းမှာ မလန်းဘဲ အဝေးကွင်းမှာ လန်းတဲ့ပန်းလို့တောင်း ရယ်စရာ ပြောခဲ့သေးတာပဲ။ ဘယ်ကွင်းပဲဖြစ်ဖြစ် လန်းနေပြီဆိုတာ သိလိုက်ရတာကိုက ဝမ်းသာစရာပဲ။ လန်းနေတာသိချိန်ဆိုရင် အိမ်ကွင်းမှာပြန်ပြီး လန်းလာအောင် လုပ်လို့ရတဲ့နည်းလမ်းတွေ အများကြီးရှိပါတယ်ဗျာ။ အဲဒီအတွက် ဘာမှမပူနဲ့။ ကျွန်တော်ကောင်းကောင်း ကူညီနိုင်ပါတယ်... အနာသိရင်ဆေးရုံတယ် မဟုတ်လား။

နောက်တစ်ချက် ဘဝမှာ အဖိုးမဖြတ်နိုင်လောက်အောင် အကျိုးရှိသွားတာတစ်ခုက ကိုမောင်လုံးငယ်ငယ်ကတစ်ခဏလေးဆိုတော့ ခွဲခြားချစ်ခွင့် မရှိပြီဆင်ပြီးကာမှ ကိုမောင်လုံးရဲ့ဘဝထဲက ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တဲ့ စိတ်ကူးထဲက ငယ်ချစ်ဦးဝေဝေနဲ့ မပျော်လင့်ဘဲ ပြန်လည်ဆုံစည်းလိုက်ရဘယ်။ ကိုယ်ကချစ်နေတာကိုလည်း သူ့ကို ပြောပြခွင့်ရရှိသာမက သူ့ဆီက တဲ့ပြန်မေတ္တာကိုလည်း ရခဲ့ပြီပဲ။ ချစ်ဦးသူဆီက အချစ်ကို ပြန်ရလိုက်တာဟာ ဘဝမှာ ကျေနပ်ချင်စရာအကောင်းဆုံးလိုအင်ဆန္ဒတစ်ခု ပြည့်စုံသွားခဲ့ပြီလို့ ကေချနပ်ခမ်းပြောက်သင့်ပါတယ်။ နောက်ပြီး ကိုမောင်လုံးပဲ ခုနက ပြောခဲ့ပြီပြီ မဟုတ်လား။ ချစ်ဦးသူ ဝေဝေကိုလည်း သူ့အကျိုးကို တကယ်လိုလားတဲ့ မေတ္တာစစ်နဲ့ ခံဘဲဆွဲသွယ်ချင်းတစ်ယောက်လိုပဲ ၅၂၈ မေတ္တာနဲ့ ချစ်သွားတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီဆို သာဓုပါဇျာ။ သာဓု သာဓု ဒါဟာ အင်မတန်ကို လေးစားအားယူထိုက်တဲ့၊ ဘာဆိုဘာမှ မပျော်ကိုးဘဲ ချစ်သူအကျိုးကို ပျော်ကိုးတဲ့ မေတ္တာစစ်မေတ္တာမှန် Platonic Love ပဲဖြစ်တယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ အချိန်အခါတွေ၊ နေရာဒေသတွေ၊ ပြဋ္ဌာန်းချက်တွေ ဘာဆိုဘာမှမပါဘဲ ရိုးရိုးလေးချစ်ကြတဲ့ ချစ်သူတွေရဲ့အချစ်မျိုးပဲပေါ့။ တစ်ခုပဲ ကိုမောင်လုံး သတိထားရမှာက နောက်ဆို ခင် ဝေဝေနဲ့နှစ်ယောက်တည်း စိတ်ကွယ်ရာတွေမှာ မတွေ့မိအောင် သတိထား ခဲ့ပဲဖြစ်တယ်။ အချစ်ဆိုတာကလည်း ချစ်သီးနဲ့ထားလိုပဲ အတူထားတာကြာ သွားရင် အရည်ပျော်သွားတတ်လွန်းလို့ပါ။ ဒါက ကိုမောင်လုံးရဲ့သိက္ခာ သမာဓိ သွေးကို အထင်သေးလို့ မဟုတ်ပါဘူး... ဖြစ်တတ်တဲ့ သဘာဝလေးတစ်ခုမို့ဆို ဘာရယ် ကိုမောင်လုံးကလည်း ဝေဝေနဲ့ပတ်သက်လာရင် လူချင်းတောင်မတွေ့

ရဘဲ စိတ်ထဲတွေ့လို့က်ရုံနဲ့တင်ကို ချစ်ချင်စိတ်တွေက တဖွားဖွားပေါ်လာပြီး ပန်းက အလန်းလွန်နေတတ်တယ်လို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား။ ဒီလောက် လန်းနေတဲ့ပန်းနဲ့ ဝေဝေကို ဒီလိုဆိတ်ကွယ်ရာမှာ ထပ်ခါထပ်ခါ သွားထပ်တွေ့ ပီရင် တစ်ကွေ့မဟုတ်တစ်ကွေ့မှာ မပျော်လင့်ပဲ ပေါက်ကွဲထွက်သွားနိုင်တဲ့ အန္တရာယ်ရှိတယ်။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးဆိုတာ ပထမဆုံးတစ်ခါမှာပဲ အခက်မဲ့ဆုံး... တစ်ခါပြီးသွားပြီဆိုတာနဲ့ တစ်တက်စားလည်း ကြက်သွန်ပဲ မထူးတော့ပါဘူး ဆိုပြီး မထူးတတ်ခင်းတတ်ကြလွန်းလို့ ကိုမောင်လုံးရေး၊ ဒါကြောင့် ဝေဝေကို တော့ တကယ့်မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းလို့ပဲ ခပ်ဝေးဝေးကနေ ချစ်ခင်စွာနဲ့ပဲ ကူညီ စောင့်ရှောက်ပေးနေမယ်ဆိုရင် လုံလောက်ပြီလို့အတိုင်းအတာအကန့်အသတ် တစ်ခုကိုတော့ ပြတ်ပြတ်သားသားထားဖို့ လိုပါတယ်။ နို့မဟုတ်ရင် သဒ္ဓါလွန်ရင် တကုန်တတ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလေးလို့ ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ပါ။

နောက်ဆုံး ကိုမောင်လုံးကို ချီးကျူးချင်တာက အခုဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စမှာ နောက်ဆုံး... ဆုံးဖြတ်ချက်ချခါနီးမှာ ဖြစ်သွားခဲ့တဲ့ ကိုမောင်လုံးရဲ့စိတ်ထားအ ဘောထားပဲဖြစ်တယ်။ အဲဒါကတော့ ကိုမောင်လုံးဘဝမှာ ကံဆိုးပြီး နိမ့်ကျနွမ်း ပါးနေတဲ့၊ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ့ရောက် လူမမာကြီးလုံးလုံးဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ခင်ဗူး ကိုပစ်ခွာမသွားဘဲ၊ အနားကမခွာဘဲ သားလေးကိုကျောပိုးပြီး ပင်ပန်းကြီးစွာ ရှေးရောင်းပြီး ရုန်းကန်ခဲ့တဲ့၊ တစ်ဖက်က လူမမာကြီးကို နေ့မအိပ် ညမနား ပြုစု ပေးခဲ့တဲ့ ဘဝရဲ့တကယ့်ခရီးဖော်ဆွေဆွေကို တကယ့်အကျပ်တည်းဆုံးအချိန် မှာ ပြန်ပြီးပြင်ယောင် အလေးဂရုပြုပြီး၊ မှားလုဆဲဆဲ ချောက်ကြီးထဲ ကျလုဆဲဆဲ အချိန်ကလေးမှာ ကိုယ့်လျှာကိုယ်ကိုက်ဖြတ်ပြီး အချိန်မီ ထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့တဲ့ စိတ်ထားကိုတော့ အလေးစားဆုံး၊ သဘောအကျဆုံးပါပဲဗျား။ ဘဝရဲ့တကယ့် စစ်မှန်တဲ့ခရီးဖော် ဟုတ်မဟုတ်ကို ကိုယ့်ဘဝမှာ အနိမ့်ကျ အနွမ်းပါးဆုံးအချိန် မှာမှ အမှန်ကန်ဆုံး သိနိုင်တာ မဟုတ်လား။ ကိုယ်ကကောင်းစားချမ်းသာ ချိန်မှာတော့ တကယ့်အဖော်စစ်ကို သိနိုင်ဖို့မလွယ်ဘူး မဟုတ်လား။ ကိုယ့်ကို ချစ်တာလား။ ကိုယ့်ရဲ့စိန်တွေရွေ့တွေ့တွေ့ကို ချစ်တာလားဆိုတာ ခွဲခြားဖို့ မရတတ်တာ...။ ဘာစိန်ရွေ့တွေ့မှမရှိဘဲ စုတ်ပြတ်နေတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ့်မှား တဖဝါးမှမခွာဘဲ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ ဆွေဆွေလို့လေးမျိုးကို ကိုမောင်လုံး ဘဝမှာ နောက်တစ်ယောက်ထပ်ပြီး တွေ့နိုင်ဖို့မလွယ်တော့ဘူးလို့ ကျွန်တော်

ထင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကိုမောင်လုံးရေ... နောက်ဆုံးခင်ဗျားမျက်စိထဲမှာ သား
 လေးဖိုးတာကိုပါမြင်လိုက်တာ သိပ်ကိုကောင်းတဲ့ မြင်ကွင်းပါပဲ။ ဒီသားလေးဆို
 ဘဝမှာ ခင်ဗျားဟာ သူ့ရဲ့ဇေဇေ စံပြုပုဂ္ဂိုလ် လမ်းပြကြယ်ဖြစ်ရမယ်။ ဖွဟဲ့ လွဲမိစေ
 ဖယ်မိစေ မတော်တဆ ကိုမောင်လုံးတို့ အိမ်ထောင်ကပြိုကွဲသွားပြီး လင်မယား
 ကွဲဟယ် ကွာဟယ်တွေ ဖြစ်လာခဲ့ရင် ကြားထဲက မြေစာပင်ဖြစ်ရမှာက သား
 လေးဖိုးတာပဲမဟုတ်လား။ ကိုင်း ကိုမောင်လုံးရေ... ခုလောက်ဆို ရှေ့လျှောက်
 ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကိုမောင်လုံး ရှင်းရှင်းလင်းလင်းကြီး သိမြင်သွားပြီ
 မဟုတ်လား”

အဲသည်အချိန်မှာပဲ ကိုမောင်လုံးတစ်ယောက် သူ့ထိုင်နေရာမှ ဆတ်
 ခနဲထကာ ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်း၏လက်အစုံကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုတ်ကိုင်
 သမ်းခါရင်း... “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာရယ်အခုလို ကျွန်တော့်ရဲ့တင်းကျပ်နေ
 တဲ့ ခံစားချက်တွေကို အားပါးတရ ရင်ဖွင့်တာကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် အကြံပေး
 ဘဲအပြင် ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာလုပ်ရမယ် ဆိုတာကိုပါ အကြံကောင်းညွှန်ကောင်း
 ပေးတဲ့ ဆရာရဲ့ကျေးဇူးကိုလည်း ပပေပါဘူး။ နောက်ဆို... ဆရာ့ကို ကျွန်တော့်
 အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး တိုင်ပင်ခွင့်ပြုပါလို့ တောင်းဆိုချင်
 မိတယ်” ဟု လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောပေတော့၏။

ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းသည် သူ့အားနှုတ်ဆက်၍ မကြာခင် ဆွေဆွေတို့
 ဒီသားစုလေးရှိရာသို့ ဦးတည်ထွက်ခွာသွားသည့် ကိုမောင်လုံးကို ငေးကြည့်ရင်း
 ကြည့်နူးပီတိကို ခံစားမိလေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် သူ့လက်ကိုင်ဖုန်းသို့ တတိတီ
 နှင့် ဖုန်းခေါ်သံတစ်ခု မြည်လာခဲ့လေ၏။ ဒိုင်ခွက်ကို လှမ်းကြည့်တော့ ... အလို
 ခွေးဖွေးဆီကပါလား။

အိပ်ပျော်နေရင်း သူပါးစပ်ကနေ "အင်အင်... အင်အင်
 ကိုယ့်အနားကို လာပါဦးကွာ" လို့ ပြောနေတာကို
 သမီးနားနဲ့ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ရတယ်ဆရာ။ အခုတော့
 သူအိပ်မောကျသွားပါပြီဆရာ။ သမီးကတော့ ဘယ်လိုလုပ်ဦး
 အိပ်နိုင်ပါစတာမလဲ။ စိတ်ထဲမှာ ဝေလောင်ယွှဲပြီး
 ပူပန်နေမိတယ်...

התאחדות
המורים

ס

התאחדות
המורים

תאחדות

פבר

Dr. ...

சாலை
61

புத்தக
மேல்
30

சாலை

30

ချစ်ရမှာ စာမလိပ် (၂၂)
မုန့်တိုင်းတစ်ခုဖို "အာ"

ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းသည် တတိတိပြည်လာသော လက်ကိုင်ဖုန်း၏ ခိုင်ခွန်ကို လှမ်းကြည့်မိတော့... သူ့ရင်ထဲ ထိတ်စနဲ ဖြစ်သွားလေတော့၏။ ပြီးတော့ သူ့လက်ကလက်ပတ်နာရီခိုင်ခွန်အပိုင်းလေးပေါ်က ကိန်းကန်းကို မြင်လိုက်ရသောအခါ သူ့မျက်လုံးအစုံဟာ ပြူးထွက်သွားပြန်၏။ အလို... ကိုမောင်လုံး၏ ရင်ဖွင့်စကားတွေကို ဤကော်ဖီဆိုင်လေး၌ စိမ်ပြေနပြေ သူနားထောင်နေခဲ့သည်မှာ ညဉ့်ပင်အတော်နက်နေပါရောလား။ "ဘုရား... ဘုရား ညကြီးမင်းကြီး ၁၁ နာရီကျော်နေပြီဆိုမှ ဖွေးဖွေးဆီက ဖုန်းဝင်လာပါလား။ ဒီကောင်မလေးဘယ်လိုပြဿနာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဖြစ်လို့ပါလိမ့်"

ကြည့်စမ်းပါ... အဘယ်မျှလောက် တိုက်ဆိုင်လိုက်ပါသနည်း... ခုနလေးကမှ ကိုမောင်လုံးနှင့်ဝေဝေ၊ ဓမ္မေတ္တတို့၏ ချစ်ပြဿနာလေးအကြောင်းနားထောင်နေရင်း သူ့စိတ်ထဲ ဖွေးဖွေးနှင့်ကိုကျော်စွာတို့ ဇနီးမောင်နှံအကြောင်း အလိုအလျောက်တွေးတောပြီး ပူပန်နေမိသေးသည်... ဟုတ်သည်လေ စိတ်ယူပဲရိုပိုမလား... ကိုမောင်လုံးနှင့်ဝေဝေတို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့် ကိုကျော်စွာနှင့်ဖွေးဖွေးတို့လင်မယားမှာ တူညီကြသည့် အချက်တွေက တစ်ပုံတစ်ပင်၊ အဓိကတူညီကြသည့် အချက်တစ်ချက်တည်းကို မီးမောင်းထိုး၍ ဖွေးထုတ်ပြပါဆိုလျှင် ဇနီးနှစ်ယောက်စလုံး "ချစ်ရမှာစာမလိပ်" သည်ကိစ္စကိုပဲ တန်းခနဲ လက်ညှိုးထိုးပြရပါလိမ့်မည်။ ဓမ္မေတ္တရော ဖွေးဖွေးရောက... ဖဲမေ့ရာမှာ ချစ်ပျူဟာဝင်ကြဖို့

ဘယ်ပုံဘယ်နည်းမှစိတ်မဝင်စားကြတော့ခြင်းပင်။ ယောက်ျားဆိုသည့် ကျား ကတော့ စက္ကူကျားရင်လေးမဟုတ် .. ကိုးတောင်ကျား စစ်စစ်မှန်ပါက သက် သတ်လွတ်စားသည့် ကျား လောကမှာ ရှိပါမည်တဲ့လား။ ဥပုသ်စောင့်သည့် ကျားဆိုတာရော ကြားဖူးပါရဲ့လား။ “ဘူးရင်ဘူး .. မဘူးရင်ဖူး” ဟု၍ပင် သူသုံး နှုန်းခဲ့သည့် စကားကလေးရှိသည်လေ။

ယခုပဲကြည့်ပါဦး။ ကိုမောင်လုံးဆိုသည့် ယောက်ျားသားပင်လျှင် သူ ချစ်၍ယူထားခဲ့သည့် ဆွေဆွေဆိုသည့် ဇနီးချောလေး (ယခုတော့ ၀၀လုံးလုံး လေးဖြစ်သွားပြီ) အကောင်လိုက်ကြီး ငုတ်တုတ်ရှိနေသည့်ကြားထဲက ဝေဝေ ဆိုသည့်ငယ်ချစ်ဦးကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် အိမ်ကလီမက .. အို .. သမီး ရည်းစားမက လင်မယားမကျဆိုသည့် အနေအထားသို့ရောက်သည့်တိုင် မြေ ပုန်းခုတ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား .. ထို့ကြောင့်လည်း ကိုမောင်လုံးတို့အကြောင်း နားထောင်ရင်း ကိုကျော်စွာတစ်ယောက် ကိုမောင်လုံးကဲ့သို့ အိမ်ကလီလေး တစ်ယောက်နှင့် မတော်တဆကြုံခဲ့ဆုံခဲ့လျှင် ငွေးငွေတို့ သားအမိမျော ဒုက္ခ သုက္ခတွေတစ်ပုံတစ်ပင်နှင့် ဘွားဘွားကြီးတွေတော့မည်ဟု သူ့စိတ်ထဲ ပုပန်နေ ခဲ့သည်လေ။

ယခုလိုညကြီးအချိန်မတော် ငွေးငွေဆိုသည့် ဝတ်မလေးဆီက ဖုန်း ဝင်လာခဲ့သည့်ကိစ္စက ပြောသေးသေးဖြစ်နိုင်ပါမည်တဲ့လား။ ငွေးငွေအကြောင်း သူ့အသိဆုံး ဟုတစ်လောလေးတုန်းက သူ့ဆီ နေခင်းကြောင့်တောင်ကြီး ဖုန်း ဆက်ဖို့ကိုပင် ဆရာအလုပ်များနေမည်လား။ ဖုန်းဆက်လျှင် မလေးမစားနှင့် ယက်သလို ဖြစ်နေမည်လား စသဖြင့် တွေးတောပုပန်ပြီး ဖုန်းကိုကိုင်လိုက်ချ လိုက်နှင့် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေခဲ့သေးသည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် သူလည်းစိတ်ထဲက စနိုးစနောင့်နှင့် ချက်ချင်း ဖုန်းကိုကိုင် လိုက်မိလေ၏။ “ဟလို .. ဟလို” ဟူသည့် စကားလေးကို “စ” လျှင် “စ” ချင်းမှာပင် ငွေးငွေ၏ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမုန်း မသိတော့သည့် အား ငယ်စိုးထိတ်သံလေးက သူ့နားထဲသို့ စူးစန့် ဝင်ရောက်လာလေသည်။

“ဆရာ ဆရာ သမီးကိုကယ်ပါဦး .. ဟုတစ်နေ့က ဆရာစိတ်ပူသလို များ ဖြစ်လာပြီလား မသိဘူးဆရာ။ အဲ့ဒါ သမီးဘာလုပ်ရမလဲ၊ စိတ်ညစ်လိုက် တာဆရာရယ်”

“ဟဲ့ ဟဲ့ သမီးလေးဇွေးဇွေး... စိတ်ကိုအေးအေးထားပြီး ဖြည်းဖြည်း
ပြောလေ ကိုကျော်စွာများ ဘာတွေမဟုတ်မဟတ် ဖြစ်လာလို့လဲ ဆရာတောင်
နေလေးတင် သမီးနဲ့ကိုကျော်စွာအကြောင်း စဉ်းစားမိပြီး ပူပန်နေမိသေးတယ်။
ဆရာကို ပြောပါဦး... ဘာတွေဖြစ်လို့လဲဆိုတာ”

အဲ့သည်တော့မှ ဇွေးဇွေးတစ်ယောက် ငိုချင်လျက်လက်တို့ ဖြစ်သွား
သည်လားမသိ... စကားသံအစား ဇွေးဇွေး၏ တရွှပ်ရွှပ်ငိုရွှက်သံကိုပဲ သူကြား
လိုက်ရပါ၏။ အိုဒီကောင်မလေးနယ် ဘယ်နယ်ကြောင့်များ ဘာဆိုဘာမှမပြော
ဘဲ ငိုကြွေးနေရပါသနည်း။ ဒေါက်တာငြိမ်းမျမ်းတစ်ယောက် ပူပန်စိတ်တွေဆူ
သေလာလေပြီ။

“ဟဲ့ သမီးလေးဇွေးဇွေး ဖြစ်ကြောင်းရယ်ကုန်စင်ကို ဆရာကို ပြောပြ
ဦးလေ။ ဒီလိုငိုနေလို့ ဖြစ်ပါ့မလား” ဟူ၍ တိုက်တိုက်တွန်းတွန်းလေး ပြောခိုင်း
ရပါ၏။

“ဆရာကို ခုလိုညကြီးမင်းကြီးစုန်းဆက်တာ ရွင့်လွတ်ပါဆရာ။ သမီး
မလေးမစားလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး...။ တကယ့်ကို ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းမသိ
ဘဲ အောင်ကြံလာလို့ပါ။ ဒီညလေ ကိုကျော်စွာ အိပ်ကို တော်တော်ကြီးနောက်ကျမှ
ညွှန်ရောက်လာတယ်။ ခါတိုင်းဆိုရင် အိပ်ကို ညနေပိုင်းစောစော ပြန်ရောက်နေ
တဲ့ ဒီညတော့ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်မသိပါဘူး... ကိုကျော်စွာရယ် မသောက်စဖူး
အရက်တွေ မူးအောင်သောက်လာတယ်။

သမီးလေ ကိုကျော်စွာ ဒီလိုသောက်တာ တစ်ခါမှ မတွေ့မကြုံခဲ့ဖူး
ပါဘူး။ ကိုကျော်စွာရယ်လေ အိပ်ထဲကို သိုင်းကွက်နှင်းပြီး ဝင်လာတယ်။ သမီး
ကိုလည်း ဖုတ်လေတဲ့ငါးပိ ရှိတယ်လို့တောင် ဂရုမစိုက်ဘူး။ သမီးက သူ့အနားကို
ကပ်သွားတော့ စိမ်းစိမ်းကားကားကြီး ကြည့်နေတယ်။ သူ့မျက်လုံး ရိုင်းရိုင်းကြီး
တွေက ကြောက်စရာကြီး... ဘာဆိုဘာမှလည်း စကားမပြောဘဲ အိပ်ခန်းထဲ
ဘန်းပြီး ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနဲ့ ဝင်သွားတယ်။ သမီးက သူ့လဲကျသွားမှာစိုးလို့ ဝင်တဲ့
ဘာကိုတောင် သမီးလက်ကို ဖယ်ပစ်လိုက်တယ်။ အိပ်ရာထဲရောက်တာနဲ့ ခြေ
ခံလက်ပစ်အိပ်ပျော်သွားတယ်။ သမီးလည်း ဘာလုပ်ပေးရမှန်းမသိအောင် အူ
ကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားပြီး ခဏကနေရပ်ကြည့်နေရတာပေါ့။ အိပ်ပျော်နေရင်း
သူ့ပါးစပ်ကနေ “ဇင်ဇင်... ဇင်ဇင်” ကိုယ့်အနားကို လာပါဦးကွာ” လို့ပြောနေတာ

ကိုသမီးနားနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ရတယ်ဆရာ၊ အခုတော့ သူ့အိပ်မောကျ သွားပါပြီဆရာ၊ သမီးကတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အိပ်နိုင်ပါတော့မလဲ၊ စိတ်ထဲမှာ ဝလောင်ဆွဲပြီး ပူပန်နေမိတယ်၊ ဘာလို့ သူ့ခုလို မသောက်စဖူး အရက်တွေမှူးမှူး နေအောင် သောက်လာရတာလဲ၊ ပြီးတော့ သမီးကိုဘာလို့ ခုလိုစိမ်းစိမ်းကား ကားကြီး ကြည့်ရတာလဲ၊ ပြီးတော့ မှူးမှူးရှူးရှူးနဲ့ သူ့ပါးစပ်ထဲကထွက်လာတဲ့ ဖင်ဖင်ဆိုတဲ့နားမည်ကရော...ဘာလဲ၊ ဘာလို့ဘာလုပ်ဖို့ ဒီဇင်ဇင်ဆိုတဲ့ ကောင်မ လေးကို သူ့နားကိုလာဖို့ တတွတ်တွတ်နဲ့ ခေါ်နေရတာလဲ... ဆရာရယ်၊ သမီးက တော့ ခုလို ဒုက္ခသုက္ခတွေနဲ့ ပူပန်စိတ်တွေ ဝင်လာတာနဲ့ ခေါင်းထဲမှာ ဆရာ့ကိုပဲ ပြေးပြီးမြင်မိတယ်၊ ဆရာ့ကို သမီးက သမီးဖေဖေလို သဘောထားပြီး ချစ်ခင် လေးစားအားကိုးမိတာဆိုတော့ အခုလို ညကြီးမင်းကြီး ဆရာအိပ်နေမှန်းမသိ စာတွေရေးနေလားမသိ... အားမနာနိုင်ဘဲ ဖုန်းဆက်မိတာပါ ဆရာရယ်၊ သမီး ကိုခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ သမီးရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုကြီးဖြစ်နေမှန်း မသိပါဘူး၊ ဘာကို မှန်းမသိပေမယ့် စိတ်ထဲက ပူနေမိတယ်၊ ဘာကြောင့် သူ့ဒီလိုပြောင်းလဲသွား တာလဲ၊ ဒါသမီးကြောင့်လား၊ သမီးရဲ့ချို့ယွင်းချက်ကြောင့်လား၊ သမီးအခု ဘာ လုပ်ရမလဲဆရာရယ်... သမီးကိုကူညီပါဦး... သမီးတို့အိပ်ထောင်ရေး ပြိုကွဲသွား မှာကြောက်တယ်"

ပြောရင်းဆိုရင်း... ငွေးငွေး၏အသံလေးက တဖြည်းဖြည်းတိမ်ဝင် ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ စကားသံအစား ငိုရှိုက်သံလေး သဲ့သဲ့ကိုသာ သူ့ကြား နေရလေ၏။ ဘုရား... ဘုရား... သူ့စိတ်ပူသလို တကယ်တမ်းဖြစ်လာပြီလား... ကိုမောင်လုံးနောက်တစ်ယောက်နှင့် သူ့ထပ်တွေ့နေပြီလား... "ကိုင်း... ငြိမ်းချမ်း ရေ... မင်းဘာလုပ်မလဲ" ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ပေးခွန်းထုတ်မိလေပြီ။

ಶುಭಕರ
ಶುಭಕರ

ಶುಭಕರ
ಶುಭಕರ

ಶುಭಕರ
ಶುಭಕರ

ಶುಭಕರ
ಶುಭಕರ

ਪ੍ਰਭੂਕਾਮੀ
ਗੁਰਮਤਿ
ਗੁਰਮਤਿ

ਗੁਰਮਤਿ
ਗੁਰਮਤਿ

ချစ်ရတနာ စာမလိပ် (၂၃)
ပြဿနာရုံအဖြစ် အနီးဆုံးမှာ

ဖွေးဖွေးဆိုသည့် ငတိယလေးတော့ တာရှည်ရှည် ငိုကြွေးနေချေပြီ။ သူပု
မည်ဆိုလျှင်လည်း ပုပန်သောကရောက်ချင်စရာ အခြေအနေကို ရောက်နေပြီ
မဟုတ်ပါလား။ ဖွေးဖွေးတို့၏ သီရိဂေဟာလေး တစ်စစီ အစိတ်စိတ်အမြှာမြှာ
လှုပ်ခါပြိုကွဲစေနိုင်လောက်သည့် နာဂစ်မှန်တိုင်းကြီးတစ်ခုက အပျိုးနေပြီမ
ဟုတ်ပါလား။ အိမ်ထောင်ဦးစီးယောက်ျားတစ်ယောက် အိမ်မှာမပျော်တော့ပြီ၊
ညဉ့်နက်နက်မှာမှ အိမ်ကိုပြန်လာမည်... ယမကာနဲ့လေးကလည်း တသင်း
သင်းနှင့်၊ ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ်တွင် သွား၍ အပျော်ကြူးသောက်စားနေချေသည်
နည်း။ အိမ်ထဲ သိုင်းကွက်နင်း၍ ဝင်ရောက်လာမည်.. ပြီးတော့ အိမ်ရာထဲ ယိုင်
ထိုးယိုင်ထိုးဝင်သွားမည်။ ပြီးတော့ အရှုပ်ကြီးပြတ်သကဲ့သို့ တခေါခေါနှင့် အကျီ
လုံချည်ပင် မလဲနိုင်တော့ဘဲ အိမ်မောကျသွားမည်.. ပြီးတော့ ဘေးက မျက်စိ
သူငယ်၊ နားသူငယ်လေးနှင့် ဘာဆိုဘာတွေ လုပ်လို့လုပ်ရမှန်း မသိတော့သည့်
ဖွေးဖွေးဆိုသည့် ချစ်စရာဇနီးအလှလေးရှေ့တွင် " ဇင်ဇင်... ဇင်ဇင် ကိုယ့်အနား
ကိုလာပါဦးကွာ " ဟု အိမ်မက်ယောင်သလို ယောင်ယမ်းပြီး တာတွတ်တွတ်ပြော
နေသည်။ ကိုင်း... ဒါမည်သည့်အဓိပ္ပါယ်ကို ဆောင်ပါသနည်း။ ယခုအခြေပျိုး
သူတို့၏ သီရိဂေဟာလေးထဲ ယခင်က တစ်ခါဆို တစ်ခါလေးမျှပင် မကြုံစဖူး...
ထူးထူးခြားခြား... ဆန်းဆန်းပြားပြားကြီးကို သီလူးဆိုင်းတီးသကဲ့သို့ ကြုံလိုက်

ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့အဖြစ်မျိုး ကြုံလည်းမကြုံဖူး။ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု၍ လည်း ထင်မှတ်မထားသည့် ဖွေးဖွေးဆိုသည့်ဝတ်မလေး၊ ထိတ်လန့်တကြား ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီ ဖြစ်သွားခဲ့သည်က အဆန်းမဟုတ်ပါချေ။

ယခုဖြစ်ပွားခဲ့သောဖြစ်ရပ်သည် ဖွေးဖွေးပြောပြခဲ့ဖူးသော ကိုကျော်စွာ၏ဝိုက်သဘာဝနှင့် ခြောင့်ခြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်နေပြီတည်း။ အရင်တုန်းက ကိုကျော်စွာဟူသည် အရက်သောက်ဖို့မပြောနှင့် အနံ့ကိုပင်မခံတတ်သူ ။ ညဉ့်နက်နက်ကြီး ဘယ်တုန်းကမှ လျှောက်လည်လှေမရှိ ။ အိမ်ကို အစောကြီးပြန်ရောက်လာ၍ သမီးလေးသံသဲကို ချီပိုးချောဖြူ.. ဖွေးဖွေးကိုလည်း ကြင်ကြင်နာနာ ယုယုယယ ဆက်ဆံတတ်သူ... အခုတော့ အရက်တွေမှူးရူးအောင် သောက်လာရုံမျှမက သမီးလေးသံသဲကိုလည်း ချောဖြူချီပိုးဖို့နေနေသာသာ ဖုတ်လေသည့်ငါးစိ ရှိသည်ဟုပင် အသိအမှတ်မပြု.. ဖွေးဖွေးကိုတော့ ကြင်ကြင်နာနာစကားဆိုဖို့ ဝေလောဝေး... အနားကပ်သွားသည့် အချိန်မှာပင် မျက်လုံးရိုင့်ကြီးတွေနှင့် စိမ်းစိမ်းကားကားကြီးကြည့်ကာ အတွဲပင်မခံဘဲ အိပ်ခန်းထဲ ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနှင့် တန်းဝင်သွားသည်ဆိုသည့်အဖြစ်က ဘာဆိုဘာမှ အလေးထားစရာမလိုဘဲ ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာဟု အလွယ်လေး ပြောလို့ရသည့်အဖြစ်မှ ဟုတ်ပါလေ။

ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းသည် ဖုန်းထဲမှ သူကြားနေရသည့် ဖွေးဖွေး၏ဝိုက်သံသံသဲသဲလေးကို နားထောင်ရင်း နားထောင်ရင်း ဤပြဿနာကို ဤအတိုင်းလက်လွတ်စပယ် ပစ်ထား၍မရတော့ပြီ။

ဖွေးဖွေးကသူ့အား တလေးတစား သတ်မှတ်ထားသည့်အတိုင်း ... ဖခင်တစ်ဦးကဲ့သို့ သူ့ကိုယ်သူ သဘောထားလိုက်လေတော့သည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ ဖွေးဖွေးဆိုသည့် သူ့ဆေးကုပေးဖူးသည့် တီတိကျကျပြောရမည်ဆိုလျှင် လွန်ခဲ့သောနှစ်ပိုင်းက သူ့အား သူ့ပစ္စည်းကိုယ်ဝန်ကို လာအပ်နံ့ပြသခဲ့ပြီး လွန်ခဲ့သော ငါးလခြောက်လလောက်တုန်းက သူ့ကိုယ်တိုင်စိုက်ခွဲကာ သံသဲအမည်ရသော သမီးချောလေးကို မွေးဖွားပေးခဲ့ဖူးသော လူနာမလေးတစ်ယောက်သာဖြစ်ပါသည်။ ဆရာဝန်တစ်ဦးနှင့် လူနာမလေးတစ်ဦးသည် မည်ရွေမည်မျှ ပတ်သက်သင့်ပါသနည်း။ ဆရာဝန်နှင့်လူနာမလေးတို့ စင်ပင်ရင်းနီးမှု .. တွယ်မိတတ်သော သံယောဇဉ်နှောင်ကြီးတို့သည်ရော မည်ရွေမည်မျှပဲရှိရ

မည်ဟု စည်းတားသတ်မှတ်ထားလျက် ရှိပါသလား။

တစ်စုံတစ်ရာ စည်းခြားထားချက်ကတော့ ပြတ်ပြတ်သားသား ရှိရ
မလိမ့်မည်။ အထူးသဖြင့် ဆရာဝန်တို့ကျင့်သုံးဆောက်တည်ရမည့် ကျင့်ဝတ်
သိက္ခာဝါဒနှင့် ပတ်သက်၍ .. တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကြီး ချုပ်ထိန်းတားဆီးရမည့်
အချက်ကတော့ ဆရာဝန်နှင့်လူနာ ဆက်ဆံရေးသည် ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော
၅၂၈ မေတ္တာသန့်သန့်လေးပဲ ဖြစ်ဖို့ပါပဲ ... ဆန်းဆန်းပြားပြား၊ ထူးထူးခြားခြား
ကာထားသော စည်းတွေကို ကျော်လွှား၍ ၁၅၀၀ အဆင့်သို့ တက်မသွားမိစေရ။
ဆန်းပြားသော ချစ်ခြင်းတွေဝင်လာလျှင်တော့ ဒါသည် ဆရာဝန်တို့၏ကျင့်ဝတ်
ကို ချိုးဖောက်ခြင်း လုံးဝမလုပ်သင့် မလုပ်ထိုက်သော ညစ်ထေးယုတ်မာသော
အလုပ်ကိုလုပ်ခြင်းဖြစ်၍ ထိုသူသည် ဆရာဝန်စစ်စစ်အဖြစ်မှ ဈာန်လျှော့အ
ဆင့်နိုင်ကျွေးသွားပြီဖြစ်၍ ဆရာဝန်ဆိုသည့် အလုပ်မျိုးနှင့် မထိုက်တန်တော့ပြီ။

ယခု ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းနှင့် ငွေးငွေ့တို့၏ ဆက်ဆံရေးကရာ... သူ
လုံးဝ ရာနှုန်းပြည့် အာမခံသည်။ ဘာဆိုဘာမှ အရောင်အသွေးတွေ စွန်းထင်း
မနေသည့် အဖြူရောင်သက်သက် စံပယ်ပန်းကလေးကဲ့သို့ ငွေးပျံ့သည့် ၅၂၈
မေတ္တာသန့်သန့်လေးပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ငွေးငွေ့ကလည်း သူ့အား ဖခင်တစ်ဦးပမာ
ချစ်ခင်အားကိုးသည်။ သူကလည်း ငွေးငွေ့အား သူ့သမီးလေးတစ်ယောက်
ပမာ သဘောထားကာ သူတို့၏အိမ်ထောင်ရေးလေး သာသာယာယာနှင့်
ချစ်ခင်ပျော်ရွှင်စွယ်ရာ သိရိဂေဟာလေးတစ်ခု တည်ဆောက်နိုင်ရေးမှာ တတ်
စွမ်းသရွေ့ပါဝင်ကူညီပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါ၏။

ယခု ငွေးငွေ့တို့ကိစ္စ၌ ဝင်ရောက်ကူညီပေးခြင်းသည် သူတို့၏အိမ်
တွင်းရေးကိစ္စ၌ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်းမဟုတ် ... သူတို့၏အိမ်ထောင်ရေး
သာယာပျော်ရွှင် စိတ်ချမ်းသာဖို့ ကြိုးစားကူညီပေးခြင်းသည်လည်း ဆရာဝန်
တစ်ဦး၏ တာဝန်ပဲဖြစ်သည်ဟု သူကခံယူ၍ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်းမာရေးဆိုသည်မှာ ကိုယ်ကျွန်းမာရုံ၊ ရောဂါမရှိရုံသာမက စိတ်
လည်းချမ်းသာပျော်ရွှင်ပါမှ တကယ်ပြည့်စုံသည်ဟူ၍ သတ်မှတ်နိုင်သည်မ
ဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့်လည်း ကလေးငွေးပေးရုံ.. သုံးသင့်သည့် သားဆက်ခြား
နည်းကို လမ်းညွှန်ပေးရုံမျှသာမက ငွေးငွေ့တို့၏ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စပါ ကူညီ

ဖြေရှင်းပေးခြင်းသည် ဆရာဝန်တစ်ဦးလုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည့်ကိစ္စကိုဆောင်ရွက်ပေးခြင်းဖြစ်သည်ဟု သူယုံကြည်မိပါ၏။

“သမီးဇွေးဇွေး... စိတ်ကိုအေးအေးထား... မင့်နဲ့ တိတ်တော့နော်.. မျက်ရည်တွေသုတ်ပစ်လိုက်၊ ပြီးတော့ ဘာဆိုဘာကိုမှလည်း အလောတကြီး စိတ်လိုက်မာန်ပါမတွံ့ပြန်နဲ့... ကိုကျော်စွာဒီနေ့လုပ်ခဲ့တာတွေအားလုံးကို ဘာဆိုဘာမှသွားပြီး ပူညံ့ပူညံ့လည်း မလုပ်နဲ့၊ စပ်စပ်စုစု မေးလားပြန်းလားလည်း သွားမလုပ်နဲ့၊ သမီးကို ဆရာ ဟိုတစ်နေ့က ပြောခဲ့သားပဲ... ဒီကိစ္စမှာ ဒီအတိုင်းသာ ဆက်ပြီး သွားခဲ့ရင် ကိုကျော်စွာအတွက် အခုဒီနေ့လိုဖြစ်ရပ်မျိုးဟာ အနေနဲ့ အမြန်ဆိုသလို သေချာပေါက် ဖြစ်ကိုဖြစ်လာတော့မယ့် ကိစ္စမျိုးဖြစ်တယ်။ အဲဒီတော့ ဒီကိစ္စမှာ ကိုကျော်စွာကို ဘာဆိုဘာမှသွားပြီး အပြစ်လည်းမတင်နဲ့... သူ့နေရာမှာ တခြားဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်... ဥပမာ ဆရာဆိုရင်လည်း ဒီလိုပဲဖြစ်မှာ သေချာတယ်။ သမီးစိတ်လည်း အရမ်းမပူနဲ့၊ ပြဿနာတစ်ခုရှိလာပြီဆိုရင် အဲဒီပြဿနာကို ဖြေရှင်းနည်းတစ်ခုလည်း သေချာပေါက် ရှိကိုရှိတယ်။ သမီးဟာ ဒီပြဿနာကို သမီးကိုယ်တိုင် ဖြေရှင်းရမှာဖြစ်တယ်။ သမီး ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနဲ့ ဒီပြဿနာကို ဖြေရှင်းမလဲဆိုတာ သိပ်အရေးကြီးတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သမီးတို့ ဒီပြဿနာတွေ အားလုံးပြေလည်ပြီး မိသားစုလေး ဥပမာလိုက်မပျက်ချစ်ချစ်ခင်ခင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ သီရိဓမ္မာလေး တည်ဆောက်နိုင်ဖို့ဆိုတာ ဟာ သမီးလေးရဲ့လက်ထဲမှာပဲလုံးလုံးလျားလျားကြီးရှိနေပြီ။ ကံသမီးလေး အဲဒီနည်းကို သိပြီလား... မသိသေးရင် သိအောင်၊ မတွေ့သေးရင် တွေ့သွားအောင် သမီးလိုက်ရှာရမယ်။ အဲဒီနည်းကလည်း တခြားအဝေးကြီးမှာ မဟုတ်ဘူး... သမီးနဲ့ အနီးဆုံးနေရာမှာ ရှိနေတယ်... အဲဒါကို သမီးကတွေ့အောင် လိုက်ရှာရမှာ”

သူ့စကားများကို တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေပုံရသော ဇွေးဇွေးဆီက “ဆရာ... ဒီပြဿနာကို သမီးက ဖြေရှင်းရမယ်။ အဲဒီနည်းကို သမီးကပဲ ရှာရမယ်... ပြီးတော့ အဲဒီနည်းကလည်း သမီးနဲ့ အနီးဆုံးမှာရှိတယ် ဟုတ်လား ဆရာ...” ဟူသော အံ့အားသင့်သည့် အသံကလေးကို သူ ကြားလိုက်ရလေသတည်း။

ਸੁਖਮਾ
ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ

ੴ

ਨਾਨਕ ਸਿੰਘ

ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ

ਪ੍ਰੋ. ਡੀ. ਡੀ. ਸਿੰਘ

Πρόγραμμα
Προβλεψών

Επιμέλεια
2011

ချစ်ရတာ စာမလိပ် (၂၄)
ခေါင်းစဉ်အားဖြင့် လုံအောင်ပုန်း

“ဖွေးဖွေး...ဖွေးဖွေး”

သနားကရုဏာသက်စဖွယ်...ရိုးသားဖြူစင်သည့် စိတ်ထားနုလုံး
သားပိုင်ရှင်မလေး “ဖွေးဖွေး” တစ်ယောက် သူတို့၏ အိမ်ထောင်ရေးပြဿနာ
ကို ဖြေရှင်းရတော့မည့် အနေအထားကို ရောက်ရှိလာချေပြီ။ မဖြေရှင်း၍ရော
ဖြစ်နိုင်ပါမည်တဲ့လား။

ယခင်ကတော့ “သူ” သဘောအတိုင်းနေချင်သလို နေ၍ရသေး
သည်။ လင်ယောက်ျားကို အနားသို့အကပ်မခံလို...မခံချင်...အပျိုစင်မလေး
ပဟာ “အထိမခံရွှေပန်းကန်” လေးလုပ်ချင်သည်။ ကိုကျော်စွာဆိုသည့် ပါးစပ်ထဲ
လက်ထည့်၍မှ မကိုက်တတ်ပါဆိုသည်... လူရိုးလူအေး “မောင်ရေခဲ” လေး
တစ်ယောက် အခုတော့လည်း တစ်ခါမှပင် လျှာပေါ်မတင်ခဲ့ဖူးသည့် ယမကာ
တန်ခိုးနှင့် ရေခဲဘဝမှစီးခဲ့လေးဘဝသို့ အရှင်လတ်လတ်ကြီးကူးပြောင်းရောက်
ရှိသွားပါရောလား။

ဘယ်ကဘယ်လို အမှောင့်ပယောဂ မာရ်နတ်ဆိုးတွေများ ပူးကပ်
ဝင်ရောက် နှောင့်ယှက်နေရပါသနည်း... ဟိုးယခင်ကတည်းက ဤသို့ဤပုံ
ဖြစ်နေကြ မထူးဆန်းသည့် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် ကိစ္စဆိုလျှင်တော့... ဖွေးဖွေးတစ်
ယောက် ယခုကဲ့သို့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာ အကြောင်းမရှိပါချေ။

ယခုတော့ ... တစ်ခါဆိုတစ်ခါမျှပင် မကြုံဖူး၊ မဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲသွားခဲ့ရသည့် ထူးခြားအံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းလှသည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခု၏ နောက်ဆက်တွဲဂယက်က ဖွေးဖွေး၏ ဖြူစင်သောအသည်းနှလုံးကို လှိုင်းထကျန်ရစ်စေလေ၏။

ငိုရှိုက်သံလေးတစ်ချပ်ချပ်နှင့် ဘာလုပ်၍လုပ်ရမှန်းမသိ ယောင်ရာရာ ဖြစ်နေသည့် ဖွေးဖွေးအား ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် .. သမီးလေးပမာ ကရုဏာသက်စွာနှင့် နှစ်သိမ့်ချော့မော့ရပါ၏။

“သမီး ဖွေးဖွေး မနက်ဖြန် .. ဆရာဆေးရုံကို လာခဲ့လေ ... သမီးတစ်ယောက်တည်းပဲလား .. ကိုကျော်စွာကို မခေါ်ခဲ့နဲ့။ အခု ဒီညဖြစ်သွားတဲ့ကိစ္စကို လည်း မနက်မိုးလင်းလာရင် အစမဖော်ဘဲ ဘာဆိုဘာမှ မဖြစ်ခဲ့သလိုလေး ခါတိုင်းလိုပဲ အေးအေးဆေးဆေးနေနော်။ သွားပြီးဝုန်းခိုင်းကြ .. ကြမ်းရမ်းဖို့ လုံးဝ မစဉ်းစားနဲ့ .. မီးကိုမီးနဲ့ ပြန်ပြီးငြိမ်းရင် ပိုဆိုးသွားမှာပေါ့။ မီးကိုရေနဲ့ ငြိမ်းသတ်ပစ်ရမယ်သမီးရေ။ ဒီပြဿနာရဲ့အဖြေက တခြားဝေးဝေးကြီး လိုက်ရာစရာမလိုပါဘူး။ သမီးနဲ့အနီးဆုံး နေရာမှာပဲရှိတာမို့ သမီးရယ်၊ ဆရာရယ် ... တိုင်တိုင်ပင်ပင်လေးနဲ့ ညှိနှိုင်းပြီး ဖြေရှင်းကြရအောင် .. ဒီလိုလုပ်မယ်လေ .. ဒီညတော့ သမီးစိတ်ကို အေးအေးထားပြီး အိပ်ပျော်အောင်ကြိုးစားပြီး အိပ်ပစ်လိုက်။ မနက် ၁၀ နာရီလောက်ကျမှ ဆရာရုံးခန်းကိုလာခဲ့ ... ဆရာတို့ အေးအေးဆေးဆေးလေး စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ ပြဿနာရဲ့အဖြေကို ရှာကြတာပေါ့ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ .. သမီး ဆရာစကား နားထောင်ပါ့မယ် .. ဆရာ့ကို အဖေတစ်ယောက်လိုပဲ အားကိုးပါတယ်။ သမီးကို ကူညီပါဦးနော် ..” ဟူ၍ ဖွေးဖွေးတစ်ယောက် သနားဖွယ် တိုးတိုးလေး ပြောရာလေ၏။ အဲ့သည်တော့မှပဲ ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် ဟူးခနဲ သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်ကို လေးလေးကြီး ချုပ်လေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ချိန်းဆိုထားသည့်အတိုင်း ဖွေးဖွေးဆိုသည့်ငဝတီမလေး ရောက်လာလေ၏။ ဖွေးဖွေးဆိုသည့် နာမည်လေးနှင့် လိုက်ဖက်ညီညွတ်စွာ အသားအရေလေးက ဖြူဖြူစင်စင် .. တစ်သားမွှေးတစ်သွေးလှဆိုသည့် စကားလေးကဲ့သို့ပင် ကလေးတစ်ယောက်မွေးပြီး ခါးပို၍ပင် ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုး မီးသေးရင်ချီ ပခုမင်္ဂီ ဆိုသည့်နယ် အလှသွေးကြွယ်နေပါ၏။ အပြုံးက

လေးက ကလေးငယ်လေးသဖွယ် အပြစ်ကင်းစင်၏... သို့သော် ညကတော် တော်နဲ့ အိပ်မရသည့် သဏ္ဍာန်မျိုး မျက်တွင်းလေးတွေ ချောင်ကျနေ၏။ သူ့ချီး သယ်ဆောင်လာခဲ့သည့် သံသီအမည်ရသည့် ဝေကပ်ကပ် ဖျစ်ညှစ်ချစ်ချစ်စ ရာကောင်းလှသည့် ခြောက်လအရွယ် သမီးလေးကလည်း ချောမောလှပလွန်း နေပါ၏။ သဲသဲလေးအား အတူပါလာသည့် ကလေးထိန်းကောင်မလေးလက် သို့ အပ်နံပြီး ဖွေးဖွေးကို သူ့နာပြုဆရာမလေးတစ်ဦးအား အနီးတွင် ခေါ်ဆောင် ထားရှိပြီး လိုအပ်သည့်မေးခွန်းများကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်မေးမြန်၍ စမ်းသပ်စစ် ဆေးမှုများကို လုပ်ရပါလေ၏။

ယခု ဖွေးဖွေးတွင် ဖြစ်နေသောပြဿနာက... ပရိသတ်အားလုံးသိ တော်မူကြသည့်အတိုင်း "ချစ်ရမှာ စာမလိပ်ခြင်း"ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းကလေး ချစ်ရမှာ စာမလိပ်ရသည့် အကြောင်းရင်းက အဘယ်နည်း... ပြဿနာတစ်ခုကို ခြေရင်းတော့မည်ဆိုလျှင် ပထမဆုံး ပြဿနာကို ဘက်ပေါင်းစုံမှကြည့်၍ သဲလွန် စများ ရှာဖွေထောက်လှမ်းကာ ၎င်းသဲလွန်စများကို ဆက်စပ်တွေးတောပြီး ဘုရားခံစာစ်ခြစ်ကို မရေအောင် ရှာဖွေထောက်လှမ်းဖို့ လိုပါသည်။

အရေးကြီးဆုံးက ရောဂါအစစ်အမှန်ကို သိဖို့ပဲဖြစ်ပါ၏။ အနာသိက ဆေးရှိ၏ ဆိုသည့်စကားအတိုင်း ရောဂါအမှန်ကို သိပြီဆိုပါက ဆေးကုရသည် မှာ မစက်စဲတော့ပါချေ။ ရောဂါအမှန်ကိုရအောင် မရှာဖွေဘဲ ရမ်းသန်း၍မှန်းဆ ပြီး အမြောက်ကြီးနှင့် ပစ်မည်ဆိုပါက ရန်သူအစစ်အမှန်ကို ထိမထိ မသေချာ သော်လည်း ဘေးဘီပတ်ဝန်းကျင်က ဘာဆိုဘာမှ အပြစ်မရှိသော မဆိုင်သူ တွေတော့မကောင်းသူထိပ်ကောင်းသူထိပ် ထိခိုက်ပျက်စီးကြတော့မှာ အမှန်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ပစ်မှတ်ကို တည့်တည့်ကြီးရှင်းရှင်းကြီးတွေ့ပါမှ... ဆိုသို့ရမ်းသန်းပြီး ဆော်ပလော်တီးစရာမလိုတော့ဘဲ သေချာချိန်ရွယ်၍ လက်ညှိုးကလေးကို အသာကွေးညှစ်ကာ မောင်းခလုတ်ကလေးကို ဖြုတ်လိုက်ဖို့ပဲ လိုပါတော့မည်။

ပထမဆုံး... မိန်းမသားတစ်ယောက်အနေဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ချစ်ရမှာ စာမလိပ်ခြင်း၏ ဖြစ်နိုင်သော တရားခံအကြောင်းရင်းများကို ခေါင်းထဲမှာ စီရရီ သားရှိဖို့လိုပါသည်။ ၎င်းဖြစ်နိုင်ခြေ ရောဂါတရားခံတွေကို တန်းစီ၍ ရပ်ခိုင်းထား ပြီး တရားခံစစ်စစ်ကို ခေါင်းခေါက်၍ ရွေးချယ်ရတော့မှာပဲဖြစ်ပါ၏။

ပထမဆုံးဖြစ်နိုင်ခြေတရားခံက "လိင်အင်္ဂါများ မပွံ့ဖြိုးခြင်း" ပဲဖြစ်၏။

ကလေးဘဝတွင်ရှိခဲ့သော လိင်အင်္ဂါများသည် အချိန်တန်အရွယ်ရောက်၍ အပျို ဖြစ်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထွက်ပေါ်လာသော "မ" ဖော်မှန်းများ၏ အစွမ်း သတ္တိကြောင့် ထွားထွားဝင့်ဝင့် ကားကားစွင့်စွင့်ကြီးပွင့်လန်းကြီးထွားလာတော့ ၏။ ကြည့်ပါဘိ... ယခင်က မဲမဲသဲသဲ... မိန်းမိန်းညောင်ညောင် ဝါးခြမ်းပြားလေး ဘဝက ခါးနေရာခါး၊ တင်နေရာတင်၊ ရင်နေရာရင်ဖွံ့ဖြိုးလှပလာသည်က သဘာဝ။ ဒါတွေက အပြင်ပန်းမြင်ရသော မိန်းမသားတစ်ဦး၏ အသွင်အပြင်ပြောင်း လဲခြင်း။ အတွင်းထဲမှာ ရုတ်တရက် မမြင်ရသော မိန်းမကိုယ်ဓမ္မးလမ်းကြောင်း (ယောနိလမ်းကြောင်း) သားအိမ် စသည်တို့သည်လည်း အချိန်တန်အရွယ် ရောက် အပျိုပေါက်သည်နှင့် ဖွံ့ဖြိုးလာကြစမြဲ... တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဓမ္မးလမ်း ကြောင်းက ပုံမှန်မဟုတ်ဘဲ လုံးဝအပေါက်မပါလာခြင်း၊ ပါပါသော်လည်း ကလေးဘဝကကဲ့သို့ သေးငယ်ကျဉ်းမြောင်းလွန်းနေခြင်း။ "Hymen" ဟူသည့် အပျိုမြှေးက ထူထဲလွန်းကာ ပိတ်ဆို့နေသကဲ့သို့ဖြစ်နေခြင်း စသည်တို့ကြောင့် လည်း လိင်ဆက်ဆံသည့်အခါ နာကျင်မှုကို ခံစားရခြင်း၊ မအောင်မြင်ဖြစ်ခြင်း၊ အောင်မြင်ပါသော်လည်း လုံးဝ သာယာမှုမရှိဘဲ ဆိုးရွားသော မနစ်မြိုစေ့ဖွယ် ခံစားချက်များကြောင့်... နောင်တစ်ကြိမ် ထပ်မံ၍လိင်ဆက်ဆံရမည်ကို အကြောက်ကြီးကြောက် အစိုးရိမ်ကြီး စိုးရိမ်သွားတတ်ခြင်းဖြစ်နိုင်၏။

တစ်ခါက ဒေါက်တာဦးမိုးလင်းထံသို့ စုံတွဲလေးတစ်တွဲ ရောက်လာ၏။ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်သာသာ ညားခါစခနီးမောင်နံ့ နှစ်ဦးပဲဖြစ်ပါသည်။ ကောင်လေးက မျက်နှာလေး ဖွံ့ပွဲပိုင်စေ့နေ၏... တစ်စုံတစ်ရာကို အကြီးအကျယ် အလိုမကျ ဖြစ်နေသည်ပုံစံမျိုး... ကောင်မလေးကို ကြည့်တော့လည်း ရှိုးတိုးရှုန်တန်၊ ရှက်ကိုးရှက်ကန်၊ သေချာမေးမြန်းစမ်းသပ်ကြည့်တော့မှ သူတို့ နှစ်ဦး ချစ်တင်းနှောရာတွင် မအောင်မြင်ဖြစ်ခြင်း... မင်္ဂလာဦးညမှစကာ အတူ နေဖို့ကြိုးစားလိုက်တိုင်း မိန်းကလေးမှာ ပြင်းပြသော နာကျင်မှုကိုသာ ခံစားရပြီး မည်သို့မျှ အောင်မြင်စွာ ဆက်ဆံနိုင်ခြင်းမရှိသည်မို့ နောက်တစ်နေ့တွေမှစပြီး လုံးဝအနားကပ်၍ မရတော့ခြင်း၊ လက်မခံတော့ခြင်း ဟူသည့် ပြဿနာဖြစ်ပါ သည်။ သေချာစမ်းသပ် စစ်ဆေးကြည့်တော့မှ မိန်းကလေး၏ ဓမ္မးလမ်းကြောင်း ယောနိလမ်းကြောင်းထိပ်တွင်ရှိနေသော Hymen ဟူသည့် အပျိုမြှေးကလေး သည် ရာသီလာနိုင်ရုံသက်သက် ကလေးလက်သန်းလုံးလောက်သာရှိသော

အပေါက်သေးသေးလေးသာရှိပြီး လုံးဝနီးပါး ပိတ်ဆို့နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ
 ၏။ ပြီးတော့ အပျိုမြွေးကလည်း ပါးပါးလှုပ်လှုပ်လေးမဟုတ်ဘဲ ထူထူထဲထဲကြီး
 ဖြစ်နေသည်မို့ မင်္ဂလာဦးညတွင် ထိုကျဉ်းမြောင်းလှသော အပေါက်ကလေးထဲ
 သို့ ချစ်တင်းနှောဖို့ကြိုးစားသည့်အခါ အကြီးအကျယ်နာကျင်မှုဝေဒနာကိုခံစား
 ရပြီး ပွန်းပဲ့ဒဏ်ရာတွေ ရကုန်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ပထမတစ်ကြိမ်တွင် အပြင်းအ
 ထန်နာကျင်မှုဝေဒနာကို ခံစားရပြီဆိုမှတော့ နောက်တစ်ကြိမ်တွင် ဤကလေး
 မလေးချစ်ရမှာကို စာလိပ်နိုင်ပါဦးမည်လား ဆိုသည်ကို ပြေးကြည့်စရာမလိုဘဲ
 တွေးဆကြည့်ရုံနှင့် သိနိုင်ပါသည်။ ထိုကောင်မလေး၏ ထူထဲပိတ်ဆို့နေသော
 အပျိုမြွေးကို ခွဲစိတ်ခန်းတွင် မေ့ဆေးပေးပြီး ခွဲစိတ်ဖယ်ရှားပြီးတော့မှ လမ်း
 ကြောင်းရှင်းကာ အိုကေမှာ စိုပြေသွားခဲ့သည်။

ယခု ဇွေးဇွေးဆိုသည့် မိန်းမချောလေးတွင်တော့ ဤလိင်အင်္ဂါများ
 တွင် ပစ္စံ့ဖြိုးခြင်း၊ တစ်စုံတစ်ရာ ပိတ်ဆို့နေခြင်း၊ တာတာညာညာတွေ မဖြစ်နိုင်ပါ
 သေး။ ကလေးတစ်ယောက်လည်း ရပြီးသာ။ မင်္ဂလာဦးအစောပိုင်းကာလတွေ
 မှာလည်း အောင်မြင်စွာ ချစ်တင်းနှောနိုင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ ထို့ကြောင့်
 သားခံက ဒါဖြစ်နိုင်... ဒါဆိုလျှင် နောက်တရားခံတစ်ဦးဟာ မည်သူနည်း။

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့မတွေ့တွေ့အောင် ရှာရတော့မည်။ "ခေါင်းပြီး
 ခြုံလုပ်အောင်ပုန်း မောင်ဖုန်းလိုက်လို့ရှာ" ဆိုသည့် စကားလေးလို့ပေါ့။

အမျိုးသော အမျိုးသမီးများတွင်တော့
 ဟစ်တီးရီးယားဟုခေါ်သော ပီပီအား သူတစ်ပါးက
 ဂရုစိုက်စေလိုသောသဘောနှင့် ပီပီ၏ ဣန္ဒြေသားများကို
 အတင်းကျပ်ကာ တွန့်လိမ်လှုပ်ရှားခြင်းတွေကိုလည်း
 တွေ့ရတတ်၏။ အမျိုးကတော့ . . . ကျားနှင့်မချစ်ခြင်း၏
 နောက်ကျယ်မှတစ်၍ လိုက်ပါလာမည်ဖြစ်သော . . .

ಶಕ್ತಿ
ಮನವು

೨೨

೨೨
ಕಂಠಿ:ಶ್ಚಿ
ಕುಂಠಿ:ಶ್ಚಿ

ಕುಂಠಿ:ಶ್ಚಿ
ಕುಂಠಿ:ಶ್ಚಿ

ପ୍ରତିଦିନ
କାମ କର

ପ୍ରତିଦିନ

ချစ်ရမှာ စာမလိပ် (၂၅)
ရွှေတံခါးကြီးလွင်ပိဦး

ဈေးဈေးဆိုသည် ချစ်စဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် လှပချောမွေ့
သော မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက် အဘယ်ကြောင့်များ ချစ်ရမှာ စာမလိပ် ရပါသ
နည်းဟူသော ပဟေဠိအဖြေညှိဖို့ ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် ကြိုးစား
ဒနပြုပြီး ဆရာဝန်ဆိုသည်မှာ တကယ်တမ်းကျတော့ ရဲရဲထောက်တစ်ဦးနှင့်
အသွင်သဏ္ဍာန်တူနေပါ၏။ လူသတ်မှုတစ်ခုကိုပဲ ဥပမာကြည့်ပါဦး ... လူတစ်
ယောက်သေနေ၏ .. ထိုသူကို ရက်ရက်စက်စက်သတ်သော လူသတ်တရားခံ
က မည်သူနည်း။

သေသူနှင့် ပတ်သက်ယှက်ဖွယ်နေသည့် လူအများအား မေးမြန်းစုံ
စမ်းရမည်။ သေသူ၏ ဓမ္မာကိုယ်တွင်ရှိသော ဒဏ်ရာ လက်ငွေရာ အနီးပတ်ဝန်း
ကျင်ရှိ မသင်္ကာရာ လက်နက်၊ ခြေရာလက်ရာ စသည့် သံလွန်စများကို ဖေ့ဖေ့
စပ်စပ်ကြည့်ရှုစစ်ဆေးရမည်။ မေးမြန်းစမ်းသပ်ရုံမျှနှင့် မပြီးနိုင်သေးဘဲ လက်ငွေ
ရာများ၊ သွေးနမူနာများ စသည်တို့ကို လိုအပ်သလို ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ပို့၍ စစ်ဆေးဖို့
လည်း လိုအပ်တတ်သည်။

ထိုသို့ အဆင့်ဆင့် စစ်ဆေးစမ်းသပ်ချက်များအားလုံး၏ အဖြေတို့ကို
ခေါင်းစပ်စုရုံးပြီးတော့မှ မသင်္ကာသူများထဲမှ တရားခံဖြစ်နိုင်သည့် အဖြစ်နိုင်ဆုံး
လူသတ်တရားခံကို ရွေးချယ်ဖော်ထုတ်ရသည်က ရဲရဲထောက်များ၏ လုပ်ငန်း

သဘာဝများပဲ မဟုတ်လား။

ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းတို့ ဆရာဝန်တွေရော ရဲရဲထောက်တွေနှင့် ဘာများထူးသနည်း။ လုပ်ငန်းသဘာဝက ထပ်တူညီလျက် ရှိပါသည်။ အခုပဲကြည့်။ ငွေးငွေးဆိုသည့် ငတိမလေး ချစ်ရမှာ စာမလိပ်သည့် တရားခံအစစ်ကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်သည့်ကိစ္စမှာ ပထမဆုံးဖြစ်နိုင်သည့် မသင်္ကာစရာ တရားခံရောဂါများကို စနစ်တကျ စာရင်းချွှ် တစ်ခုချင်းတစ်ခုချင်းကို ပိုက်စိပ်တိုက်ကာ လိုက်လံရှာဖွေ စူးစမ်းခြင်းသည် စုံထောက်တစ်ဦးနှင့် တူလှပါချေ၏။

ဒုတိယဖြစ်နိုင်ခြေ တရားခံကိုလည်း သူ့သတိကြီးကြီးထား၍ ရှာဖွေစူးစမ်းရပါသည်။ ၎င်းတရားခံကတော့ "လိင်အင်္ဂါများ၌ ရောဂါတစ်စုံတစ်ရာရခြင်း" ပဲဖြစ်ပါသည်။ ကျားနှင့်မချစ်ကြသည်ဆိုရာတွင် လိင်အင်္ဂါ၌ ရောဂါတစ်ခုခု ရွဲကပ်နေပါလျှင် သာယာကြည်နူးမှုအစား နာကျင်မှုများကိုသာ စံစားရစေမည်မှာမလွဲပါတည်း... မျိုးပွားလိင်အင်္ဂါများတွင် ဖြစ်တတ်သော ရောဂါများထဲတွင် ချစ်ရမှာ စာမလိပ်စေသည့် နာကျင်မှုနှင့် လိင်ဆက်ဆံရခက်ခဲခြင်း ပြဿနာကို အပေးတတ်ဆုံး အခြစ်အပျားဆုံးရောဂါကတော့ "Vaginismus" ဟုဆေးပညာကခေါ်ဝေါ်သော "မွေးလမ်းကြောင်းကြွက်သားများအကျုံ့လွန်ခြင်း" ပဲဖြစ်ပါသည်။ သဘာဝအားဖြင့် မွေးလမ်းကြောင်းနှင့် စအိုဝတ်ပတ်လည်တို့တွင် ဝိုင်းပတ်ထားသော ကြွက်သားမျှင်များရှိကြ၏။ ၎င်းတို့သည် လိုအပ်လာသော အခါတွင် လိုသလိုစိတ်တန်ခိုးနှင့် ကျုံ့၍လျော့၍ရသည့် အစွမ်းသတ္တိများရှိကြသည်။ ဥပမာ ဝမ်းသွားချင်လွန်းသော်လည်း အိမ်သာမအား၍ပဲဖြစ်ဖြစ် ဝမ်းသွားဖို့အခြေအနေက မပေးလာခဲ့လျှင် အိအီးတွေထွက်ကျမသွားအောင် စအိုကို အပြင်အထန်ကျုံ့၍ ဖျစ်ညှစ်ပိတ်ဆို့ထားသည့် ကြွက်သားမျှင်များပဲ ဖြစ်ပါ၏။

ဤကြွက်သားမျှင်များ၏ တရားလွန်ကျုံ့ထားခြင်းကြောင့် မွေးလမ်းကြောင်းကြီးတစ်ခုလုံးပိတ်ဆို့သွားသကဲ့သို့ဖြစ်ပြီး ကျားနှင့်မချစ်တင်းနီးနောဖို့ အခက်အခဲဆုံးအနေအထားသို့ ရောက်သွားနိုင်ပါ၏။ တစ်စုံတစ်ရာကိုကြောက်ရွံ့စိတ်နှင့် ခုခံကာကွယ်မှုပေးသည့်အနေနှင့် မွေးလမ်းကြောင်းကြွက်သားများကို အလင်းကျုံ့ပိခြင်းဖြစ်၏။ ပြင်းထန်ဆိုးရွားလွန်းသည့် အခြေအနေတွင်ဆိုလျှင် ပေါင်၏အတွင်းဘက်ကြွက်သားတွေပါ အကြီးအကျယ် ကျုံ့ဝင်သွားကြကာ ပေါင်နှစ်ခုစလုံး တင်းတင်းကြီးစေနေသည့် အသေပိတ်ထားသော တံခါး

ကဲ့သို့ဖြစ်သွား၏။

ထိုပြဿနာကိုဒေါက်တာဦးချမ်းတို့သားဖွားမီးယပ်အထူးကုဆရာ
ဝန်များပင်မကြာမကြာကြုံကြုံကံရတတ်ပါ၏။ အထူးသဖြင့် အမျိုးသမီးတို့၏မျိုး
ပွားအင်္ဂါများကိုလက်ဖြင့်စမ်းသပ်စစ်ဆေးဖို့ ကြုံလာချိန်တွင် မွေးလမ်းကြောင်း
ထဲလက်ထည့်၍ စမ်းသပ်သည့်အခါပေါင်နှစ်လုံးကိုတင်းတင်းစေ့၍ကြွက်သား
တွေအားလုံးကိုတရားလွန်ကျွဲထားပါက မည်သို့မျှ စမ်း၍မရအောင် ဖြစ်တတ်ပါ
သည်။

ထူးခြားဆန်းကျယ်သော ရောဂါတစ်မျိုးဟုပင် ပြောရမည်လားမသိ။
ယခုမှ အိမ်ထောင်ကျသည့် အပျိုစင်လေးများတွင် ဖြစ်နိုင်သည်။ ကလေးမွေးပြီး
သည့် အမျိုးသမီးကြီးများတွင်လည်း တွေ့ရတတ်သည်။ ကလေးမွေးလိုက်ရုံနှင့်
ပျောက်သွားပြီဟု ပြော၍မရပေ။ အများအားဖြင့် လိင်ဆက်ဆံမှုကို လုံးဝအာရုံ
မဲ့စား၍မရအောင် ကြောက်ရွံ့မှုနိုးတီးသည့် မိန်းကလေးများတွင် ဖြစ်တတ်သော်
လည်း အချစ်ဖောတွေ မွန်တက်နေတတ်သည့် စိတ်ပါလက်ပါ ဖြစ်နေပါလျက်
နှင့်လည်း ထူးထူးဆန်းဆန်း ကြုံရတတ်သော ရောဂါဖြစ်သည်။ လိင်ဆက်ဆံရာ
တွင် နာကျင်မှုကို မဲစားရစေသည့် ရောဂါတစ်စုံတစ်ရာရှိလျှင် ဤပုံစံမျိုးဖြစ်
တတ်သည်ဟုဆိုသော်လည်း အများစုကတော့ မျိုးပွားအင်္ဂါများတွင် မည်သည့်
ရောဂါမျှ ရှာ၍မတွေ့နိုင်ဘဲ သူ့အလိုလို ဖြစ်လာတတ်ပါ၏။

စိုးရိမ်ပူပန်စိတ် ကြီးမားလွန်းသူတွေ့ ဝယ်စဉ်ကတည်းက မိဘကအ
လိုလိုက်အကြိုက်ဆောင်ကာ ထင်သလို ဆိုးနွဲ့တတ်လွန်းသည့် မိန်းကလေးများ
တွင် ပို၍တွေ့ရတတ်သည်။ ပြင်ပရုပ်ဆင်းသွင်ပြင်က ဆွံ့ဆောင်နိုင်လွန်းသည့်
မိန်းမချောလေးရထားသော်လည်း ချစ်ရေးချစ်ရာမှာ မအောင်မြင်ဖြစ်ရတတ်
သော ကိုကိုကာလသားများသည် ဤသို့သော ပြဿနာမျိုးနှင့် ကြုံတွေ့ရ၍ဖြစ်
ပါ၏။ အထူးသဖြင့် လင်ယောက်ျားက နူးနူးညံ့ညံ့ ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်းနှင့်
ဘရားလွန် အလိုလိုက်တတ်သူတို့ ဖြစ်တတ်၏။

ချစ်မှုရေးရာနှင့်ပတ်သက်၍ အထင်မှား အမြင်မှားများကိုသာ ဝယ်
စဉ်ကတည်းက သိရှိနားလည် မဲစားခဲ့ရသူများ... လိင်ဆက်ဆံမှုနှင့် ပတ်သက်၍
အသိပညာ အားနည်းလှသူများ... စေ့ချင်းအတွေ့အကြုံတွင် နာကျင်မှုများ၊
ကြောက်ရွံ့အားငယ်မှုများနှင့်သာ ကြုံဆုံခဲ့ရဖူးသူများ။ ဝယ်စဉ်ကလေးဘဝ ...

အပျိုပေါက်ဘဝတွင် ကံဆိုးဆိုးမှောင်ကျပြီး လိင်အကြမ်းဒဏ်မှ .. မဖွယ်မရာပြုမှု တို့ကို ခံစားရဖူးသူများတွင် ဤရောဂါမျိုး ပို၍ဖြစ်တတ်ပါသည်။ ထိုသူများ၏အတွင်းစိတ်ဓာတ်ခံထဲတွင် လိင်ဆက်ဆံမှုကို ကြောက်ရွံ့စက်ဆုပ်မုန်းတီးနေတတ်ပြီး ကာကွယ်တားဆီးသောသဘောနှင့် ကြွက်သားများကို အတင်းအဓမ္မ ကျွမ်းသွားခြင်းဖြစ်တတ်ပါသည်။

အချို့သော အမျိုးသမီးများတွင်တော့ ဟစ်စ်တီးနီးယားဟုခေါ်သော မိမိအား သူတစ်ပါးက ဂရုစိုက်စေလိုသောသဘောနှင့် မိမိ၏ကြွက်သားများကို အတင်းကျွဲကာ တွန့်လိမ်လှုပ်ရှားခြင်းတွေကိုလည်း တွေ့ရတတ်၏။ အချို့ကတော့ .. ကျားနှင့်မချစ်ခြင်း၏ နောက်ကွယ်မှကပ်၍ လိုက်ပါလာမည်ဖြစ်သော ကိုယ်ဝန်ရှိပြီး ဝိုက်ကြီးမှာ ကလေးမွေးရမှာကို အတွင်းစိတ်ထဲက ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းတွေကြောင့်လည်း ဤသို့ဤပုံ ကြုံရတတ်ပါသည်။

ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းသည် သူ့ရှေ့တွင်ရှိနေသော လှပချောဖောသည့် အိမ်ထောင်မပြုလိုဘဲ ... မယ်သီလရှင်ဝတ်ပြီး ဘဝကိုတစ်ဦးတည်း အေးအေးချမ်းချမ်းကုန်ဆုံးလိုသည်။ အိမ်ထောင်ပြုခြင်းကို ပျော်မွေ့စိတ်ပါခြင်းမရှိသည့် သနားစရာဖွေးဖွေးဆိုသည့် မိန်းကလေးတွင် ယခုကဲ့သို့သောရောဂါများ ကပ်ငြိနေမည်လားဟူသော သံသယမျက်လုံးနှင့် ကြည့်နေမိပြီတည်း...

ଅନୁଷ୍ଠାନ

ପ୍ରକାଶକ

ଅଧ୍ୟକ୍ଷ
ପ୍ରୋଫ. ଡ. ବି. ଶ. ଚନ୍ଦ୍ର

ଅଧ୍ୟକ୍ଷ

ପ୍ରୋଫ. ଡ. ବି. ଶ. ଚନ୍ଦ୍ର

ඉහළ
මුහු
සාමාන්‍ය
කාලය

පාඨක

ဆုဂ်ဂုဏ် စာပေလိပ် (၂၆)
စာပေပွဲတုမာ ပြုကြာကိတ်တဲးသရာဝန်

ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းသည် သူ့ရှေ့က ငွေးငွေဆိုသည် မိန်းမချောလေးကို သံသယမျက်လုံးနှင့်ကြည့်ရင်း သူ့ကိုယ်သူပြန်၍ မေးခွန်းတွေ ထုတ်နေမိလေပြီ။ ဒီကောင်မလေးမှာ သူ့ဝို့ဝန်းမောင်နံကြား ကြီးမားသောပြဿနာတွေကို မီးဖွေးခဲ့သည့် မည်သို့သော ချို့ယွင်းချက်တွေများ ရှိနေပါသနည်း။ ဤမျှလှပချောမွေ့၍ ယဉ်ကျေးဖော်ရွေ ချစ်စဖွယ်ကောင်းလှသည့် ပန်းအလှလေးတွင် တစ်စုံတစ်ရာ မှားယွင်းနေသည်ကတော့ သေချာပါသည်။ တစ်ခု... မှားယွင်းနေသည့်နေရာက အဘယ်နည်း... သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းတစ်နေရာက သာမန်မျက်စိနှင့် ဖောက်ထွင်းကြည့်မြင်၍မရနိုင်သည့် နေရာတစ်နေရာမှာလား... သို့တည်းမဟုတ်... မျက်စိနှင့်လည်း မမြင်နိုင်... လက်တွေ့... အာထရာဆောင်းစက်တွေနှင့်လည်း စမ်းသပ်၍မရနိုင်သည့် သူမ၏ နှလုံးသားရပ်ဝန်းတစ်နေရာတွင် ဆိုပါလျှင်ကော။ ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းသည် သူ၏ဦးခေါင်းကို အလုပ်ကောင်းကောင်း ပေးနေလေပြီ။

သူ့နှုတ်ခမ်းထောင့်လေးတွင် သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် သတိမထားမိပါပဲ အပြုံးကလေးတစ်ချက် လင်းလက်လာလေ၏။ သူ့အဖြစ်ကဘာနှင့် တူနေပါသနည်း။ ဆေးတက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသားလေး မောင်ငြိမ်းချမ်း ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့ မှတ်ကျောက်စာပေးပွဲတွင် လူနာရှေ့၌ ပါမောက္ခဆရာဝန်မကြီး၏ ခြေ

ရောက်သော မေးခွန်းများနှင့် ရင်ဆိုင်ကာ ရွေးတီးဒီးကျခဲ့ရသည့် အဖြစ်လေးကို ပြန်ပြောင်းသတိရမိလေ၏။

အဲသည်တုန်းက သူမေးမြန်းစမ်းသပ်ခဲ့ရသော လူနာ၏ အဓိကခံစားရသည့် ဝေဒနာက "နာကျင်ခြင်း" ဖြစ်ပါသည်။ ရာသီလာလျှင် နာကျင်ကိုက်ခဲသည်။ သည့်ထက်ဆိုးသည်က ... သူမ၏ယောက်ျားကို အနားအကပ်မခံချင်လောက်အောင် ချစ်တင်းနှီးနှောရာတွင် နာကျင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်ဒင်းကို အနားအကပ်မခံချင်လည်းမဖြစ်သည့် အကြောင်းရင်းက ရှိနေပြန်သည်။ အဲသည်ကိစ္စကတော့ အူဝဲလေးတစ်ယောက်ကို အသည်းအသန်လိုချင်နေခြင်းပဲဖြစ်ပါ၏။ ကိုင်း...ဘယ့်နယ်လုပ်ရပါမည်နည်း။ လင်မယားအတူမနေဘဲ ကလေးရရှိခြင်နိုင်ပါမည်တဲ့လား။ အတူနေပြန်တော့လည်း အသည်းကိုက်အောင်နာကျင်မနေပြန်လျှင်လည်း ကလေးရရှိမလွယ်။ အဲသည်ပြဿနာကို ကျောင်းသားလေး ငြိမ်းချမ်းခြေဆိုရတော့မည်ဆိုတော့ ရွေးတီးဒီးကျအောင် ဦးနှောက်ကို အလုပ်ရှုပ်စေခဲ့ပြီပေါ့။

အဲသည်တုန်းက ... တိုမေးခွန်းတွေကိုဖြေနိုင်မှ စာမေးပွဲအောင်ပြီး M.B.B.S တည်းဟူသော ဆရာဝန်ဘွဲ့ကို ပိုင်ပိုင်ကြီး ဆွတ်ခူးရမည်ဆိုတော့ ဦးနှောက်တွေပူသွားအောင် မရမက ဖျစ်ညှစ်စဉ်းစားပြီး (ဟုတ်တာတွေရော၊ မဟုတ်တာတွေရော) ကြိုးစားပန်းစားခြေဆိုကာ နောက်ဆုံးတော့ အောင်ပန်းကို ဆင်မြန်းနိုင်ခဲ့လေ၏။

ယခုလည်းကြည့်လေ... သူ့ရှေ့တွင် လူနာတစ်ယောက်ရှိနေ၏။ ပြစ်မျိုးမဲ့မထင်အောင် လှပချောမွေ့သည့် ဇနီးချောလေးတစ်ဦးက လင်ယောက်ျားနှင့် ချစ်ရမှာ စာမလိပ်သည့်ပြဿနာနှင့် သူ့အား အားကိုးတကြီး ရောက်ရှိအတူ အညီတောင်းခံနေချေပြီ... အဘယ်သို့သော အကြောင်းတွေကြောင့်များ ဦးကောင်မလေးက ချစ်ရမှာ စာမလိပ်ရပါသနည်း... သူ့အကြီးအကျယ် စဉ်းစားခန်းတုတ်နေပြီဖြစ်ပါသည်။

အလို ဘုရား... ဘုရား... ဒါ စာမေးပွဲဖြေနေတာများလား။ သူ့စိတ်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားလေ၏။ ဟုတ်ပါရဲ့... "ဘဝ" ဆိုသည်မှာ တကယ်တမ်းကျတော့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း စာမေးပွဲတွေ ဖြေနေရတာပဲ မဟုတ်လား။ ဟိုးငယ်စဉ်က ဖြေခဲ့သော စာမေးပွဲတွေတွင်တော့ လူနာနှင့်သူ့ကို ဘေးကစောင့်ကြည့် အမှတ်ဖေး

နေသော "စာစစ်သူဆရာ" ရှိနေ၏။ သူစာမေးပွဲအောင်မအောင်ကို စာစစ်သူ ဆရာက ဆုံးဖြတ်မည်ဖြစ်သည်။ ကိုင်း... တကယ့် ဘဝစာမေးပွဲတွင်ရော... "စာစစ်သူဆရာ" ကအဘယ်သူနည်း။ ဘယ်နေရာကများ သူတို့ကိုစောင့်ကြည့် အမှတ်ပေးနေသနည်း... စာမေးပွဲအောင်အရှုံးကိုရော မည်သည့်နည်းနှင့် အောင်စာရင်းကပ်မည်နည်း။

ဆရာဝန်တစ်ဦး၏အရည်အသွေးကို စာမေးပွဲစစ်နေသည့် စာစစ်သူ တွေက သူဆေးကုနေသည့် လူနာများ... သူတို့နှင့် ဆက်စပ်နေသော မိသားစု အသိုင်းအဝိုင်း... ပြောရမည်ဆိုလျှင်တော့ ပြည်သူတွေပဲဖြစ်ပါသည်။ သိပ်ကို လက်တွေ့ကျသည့် စာမေးပွဲတွဲပဲဖြစ်ပါသည်။ တိတ်တိတ်ကလေးစာစိုးချ၍ လည်းမရ... သူစာမေးပွဲအောင်စာရင်းကလယ်ပြင်တွင်ဆင်သွားသလိုရှင်းရှင်း ထင်းထင်းကြီးပေါ်လွင်ထင်ရှားနေပါ၏။ စာမေးပွဲအောင်စာရင်းကိုမည်သို့ဖြန့်ချိ ကြေညာပါသနည်းဆိုတာတော့အားလုံးသိကြသည့် စကားပုံလေးတစ်ခုကဲ့သို့ ပဲဖြစ်ပါသည်။ ထိုစကားပုံကတော့ "ပန်းသတင်းလေညင်းဆောင်... လူသတင်း လူချင်းဆောင်" ဟူသတည်း။

ယခုလည်းကြည့်။ ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် ကြိုးစားပမ်းစား စာမေးပွဲဖြေဆိုနေချေပြီ။ ချက်ချင်းပင် သူချစ်ခင်လေးစားသည့် ခွဲစိတ်ဆရာဝန် ပါမောက္ခကြီးတစ်ဦး စာမေးပွဲတွေ အထပ်ထပ်အောင်... Royal College, United Kingdom မှ ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးကြီးတွေ အပြီးအရည်ကြီးတွေ ရပြီးခါမှ တကယ့်လက်တွေ့ဘဝစာမေးပွဲတစ်ခုတွင် တလိမ့်ခေါက်ကျွေးစာမေးပွဲကျသွား ခဲ့ပုံကိုလှမ်းမြင်ယောင်မိလေ၏။ မာယာပရိယာယ်များပြားလှသော စာအုပ်ကြီး ထဲကနှင့် လုံးဝလုံးဝ ကွဲပြားခြားနားနေသည့် ရောဂါဝေဒနာမျိုးစုံ... ပြီးတော့... ဘေးကမှန်ပြောင်းနှင့်ကြည့်၍ အမှတ်တွေပေးနေသော စာနယ်ဇင်းများ ပြည် သူလူထုတစ်ရပ်လုံး... ဘယ်လောက်တောင်ကြောက်စဖွယ်ကောင်နဲ့ပြီးအတိမ်း အစောင်းမခံသည့် စာမေးပွဲနည်း။ အဲဒီတစ်ချိန်တည်းမှာပဲ သူဖတ်ရှုကြားသိခဲ့ရ သော ဂျပန်နိုင်ငံက ဆရာဝန်ကလေးတစ်ဦး၏အကြောင်းက သူ့ခေါင်းထဲဝင် ရောက်လာလေ၏။ မြို့ကလေးတစ်မြို့ကဆေးရုံတစ်ရုံတွင် မြို့လူထုအားစေတနာထား ကြိုးစားပမ်းစားစွမ်းစွမ်းတပ် ဆေးကုသပေးနေသော ဆရာဝန်လေး တစ်ဦးရှိ၏။ ၎င်းဆရာဝန်လေး၏ နေ့မအားညမအား ကြုံရာကျရာတာဝန်ကို

မည်သည့်မည့်စတမ်းထမ်းရွက်တတ်သော စေတနာတို့ကြောင့် လူချစ်လူခင်များ လု၏။ တစ်နေ့တွင်တော့ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျကာ မုန်တိုင်းကြီးတစ်ခု သူ့ဘဝထဲ ဝင်ရောက်လာခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့က မွေးလူနာတစ်ယောက်အား အရေးပေါ် ဝိုက်ခွဲမွေးရ၏... ပြဿနာက ကလေးကိုမွေးထုတ်ပြီး အချင်းကိုစွာသော အချိန်တွင်စ၏။ မပျော်လင့်၊ မထင်မှတ်ပါဘဲ အချင်းသည် သားအိမ်အတွင်းသားတွေထဲ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်နေသည်မို့ ၎င်းကိုစွာလိုက်သည်နှင့် သွေးတွေဒလဟော ထွက်လာ၏။ သွေးထွက်သည်က မြန်လွန်းများလွန်းသည်မို့ သူ့ဆေးရုံတွင် အလွယ်တကူရသော သွေးပုလင်းနှင့် မလုံလောက်၊ ထပ်၍... သွေးကိုရှာနေစဉ်မှာပင် (သွေးအရောက်ကို စောင့်ဆိုင်းရင်း) မွေးလူနာက ခွဲစိတ်ခုတ်ထက်မှာပင် သေမင်းခေါ်ရာနောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားလေတော့၏။

ဆရာဝန်တော့ဖြင့် ဘဝစာပေးပွဲမှာ တလီမ့်ခေါက်ကွေးကျပြီကော။ ဤတိုက်ပွဲတွင် သေမင်းကသူ့အား နောက်ကောက်ကျသွားအောင် အနိုင်ယူသွားလေပြီ။ အဲသည်မှာပင် လူသေစေမှုဖြင့် ရဲက ဆရာဝန်ကို ဖမ်းချုပ်လေ၏။ ကိုင်းဘယ်နယ်ရှိစ။ ဆေးကုသည့် ဆရာဝန်သည် ကံမကောင်းအကြောင်းမလှစွာဖြင့် လူသတ်တရားမဲ့အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲရောက်ရှိသွားခဲ့ပြီကော။

အဲသည်မှာပင် ဆရာဝန်များကောင်စီမှ အကြီးအကျယ် ကန့်ကွက်၏။ ဤကိစ္စသည် ရာဇဝတ်မှု၊ လူသတ်မှုမဟုတ်။ ဆေးကုသရင်း မတော်တဆ ရွတ်ချော်မှားယွင်းခြင်းသာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာဝန်ဆေးကောင်စီမှသာ လျှင် ဤအမှုကို စစ်ဆေးရမည်ဟုဆိုကာ ဆရာဝန်အား အချုပ်တွင်းမှထုတ်၍ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို အသေးစိတ်စစ်၏။ ဆရာဝန်ဘာတွေများမှားယွင်းသနည်း။ လူနာကို ခွဲစိတ်ရင်း သွေးသွန်ချိန်၌ သွေးကိုစောင့်မနေဘဲ သွေးတွေ ဒလဟော ထွက်နေသော သားအိမ်ကြီးကို အမြန်ဆုံး ခွဲစိတ်ဖယ်ရှားနိုင်ခဲ့လျှင် လူနာ၏အသက်ကို အချိန်မီ ကယ်တင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ထိုသို့လုပ်သင့်သည်ကို အချိန်မီ မလုပ်နိုင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် လူနာမှာမသေသင့်ဘဲ သေခဲ့ရသည်ဟု ဆရာဝန်များကောင်စီက ဆုံးဖြတ်၏။ အဲသည်မှာပင် ထိုဆရာဝန်အား ဆရာဝန်ဆက်လက်လုပ်ရန် မသင့်လျော်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ဆရာဝန်မှတ်ပုံတင်ကိုသိမ်း၍ အလုပ်မှရပ်စဲလိုက်လေ၏။

ဆရာဝန်တော့ဖြင့် အမှားကလေးတစ်ခုကြောင့် ဘဝတစ်ခုလုံးကျွမ်း
 ထိုးမှောက်ခံရခြင်းသွားခဲ့လေပြီ။ ခွဲစိတ်စားနှင့် နားကြပ်ကိုပစ်ချ၊ သူတတ်မြောက်
 သည့်ဆေးပညာဖြင့် ဆေးကုသခွင့် မရှိတော့ပြီ။ ထိုသူတော့ တံမြက်စည်းလည်း
 ၍ အသက်မွေးရမည်လား... လမ်းဘေးတွင် ရှေးရောင်းစားရမည်လား...
 ကြိုက်ရာရွေးပေတော့။

အဲသည်မှာပင် ထူးခြားဆန်းကြယ်လှစွာပင် ကယ်တင်ရှင်မေလော
 ကမပျော်လင့်ဘဲ ပေါ်လာ၏။ ထိုမြို့ကလေး၏ပြည်သူလူထု... ပြီးတော့ စာနယ်
 ဇင်းတွေက ဤသို့သော သူတို့မြို့ကလေးမှ မြောက်မြားလှစွာသော လူနာများ၏
 အသက်များကို သူတတ်မြောက်သော ဆေးပညာဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြိုးစား
 ပမ်းစား ကယ်တင်ကုသပေးခဲ့ဖူးသော ကျေးဇူးကိုထောက်ထား၍ ဤဆရာဝန်
 အား အလုပ်မှမထုတ်ရန်၊ ဆရာဝန်မှတ်ပုံတင်မှ မရပ်စဲပစ်ရန် ဝိုင်းဝန်းအရေးဆို
 ဘိုက်တွန်းကြလေတော့၏။ နောက်ဆုံးတွင်တော့... ဆရာဝန်ဘဝ ဆုံးရှုံးသွား
 ကာ ဘဝပျက်သွားပြီဟု စိတ်နှလုံး တုံးတုံးချပြီးဖြစ်သော ဆရာဝန်သည် သူ့အား
 ချစ်ခင်လေးစားသော ပြည်သူလူထု၏ မေတ္တာစေတနာစွမ်းအားကြောင့် သူ့ချစ်
 သော ဆရာဝန်ဘဝကို ပြန်ရခဲ့၏။ ဘယ်လောက်တောင် လှပချစ်စဖွယ်ကောင်း
 သန့်သည့် ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်လေလဲ။

ထိုဇာတ်လမ်းလေးကို တွေးမိချိန်တွင်တော့ ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်း၏
 နှလုံးသားထဲ အေးခနဲ ခံစားလိုက်ရလေ၏။ လောကကြီးဟာ ထင်သလောက်
 မဆိုးသေးပါဘူးနော်။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်၏ နေ့စဉ်စာမေးပွဲဖြေခြင်းသည်
 ဘုနားကို ဆေးကုခြင်းပဲ မဟုတ်ပါလား။ လူနာဆေးကုရင်း စာမေးပွဲကျမည်ကို
 ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်နေမိသော... ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် စိတ်တွေက
 သောင်ချောက်ချားဖြစ်ကာ အတွေးတွေ ဟိုရောက်ဒီရောက် ဖြစ်သွားခြင်းပဲဖြစ်
 ပါသည်။

ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါရဲ့... ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ သူတတ်မြောက်
 သည့် တစ်ခုတည်းသော အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပညာက ဆေးကုခြင်းတစ်ခု
 သာမို့ ဆရာဝန်လုပ်ခွင့် မရတော့မည်အဖြစ်ကို စိုးရိမ်ပူပန်လွန်းစွာနှင့် စိတ်တွေ
 ကယောက်ကယက်ဖြစ်သွားသည်ကို စာဖတ်သူက ခွင့်လွှတ်နားလည်နိုင်ပါမည်
 ဘဲလား။

အဲ့သည်မှပဲ ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် အိပ်မက်မှလွန်နိုးလာ
 သည့်သူပမာ သူ့ရှေ့က ဖွေးဖွေးဆိုသည့် လူနာမလေးထံ စိတ်ပြန်လည်လာလေ
 သည်။ ဟုတ်ပါရဲ့ ငါတာတွေ လျှောက်တွေးနေပါလိမ့် .. ရူးနေပြီလား... သူ့အား
 ဤမျှလောက် ချစ်ခင်အားကိုးသော ဖွေးဖွေးဆိုသည့် လူနာမလေးက သူ့အားဘာ
 အကြောင်းနှင့်မှ တရားဆွဲဆိုဖို့ မရှိပါဘဲနှင့် အဘယ်ကြောင့် စိတ်တွေကယောက်
 ကယက် ဖြစ်ရပါသနည်း။

“ဆရာနေမကောင်းဘူးလား...” ဖွေးဖွေး၏အသံလေးက သူ့အား
 အိပ်မက်မှ လှန်နှိုးလိုက်ပါ၏။

۱۴۱۴

کتابخانه

کتابخانه مرکزی

کتابخانه

کتابخانه مرکزی

کتابخانه

Dr. S. S. S.

မကြေဝံ့တကလနား
ခဲဆေးဆရာ
မကြာဝံ့တကလနား
ခဲဆေးဆရာ

ဆစ်ဂျာ စာပေလိပ် (၂၅)
ပျဉ်းဝံ့တာလည်း ဆေးဆရာ . . မကြားဝံ့တာလည်း ဆေးဆရာ

“ဆရာနေမကောင်းဘူးလား” တဲ့။ သူ့အသွင်က နေမကောင်းသည့် လူပမာတစ်ဦး၏ အသွင်ပေါက်နေပြီနှင့် တူပါသည်။ သူ့လူနာမလေး ဇွေးဇွေးက သူ့အား ကရုဏာသံလေးနှင့်မေးခွန်းတစ်ခု မေးနေချေပြီ။ ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်း ဘစ်ယောက် အတွေးကမ္ဘာလေးထဲ လွင့်ပျောနေရာမှ ရုတ်ချည်းပင် လက်တွေ့ ကမ္ဘာထဲပြန်ရောက်လာ၏။ သူ့အား အိပ်မက်ကမ္ဘာလေးထဲမှ လှုပ်နှိုးလိုက်သော မေးခွန်းလေးကို ကြားလိုက်တော့ သူရယ်ချင်သလိုလို ခံစားလိုက်ရ၏။ ဒါလူနာ က ဆရာဝန်ကို မေးရမည့် မေးခွန်းလား။

ရုတ်ချည်းပင် မန္တလေးမှာ ဆေးကျောင်းတက်ခဲ့တုန်းက ကြံ့ခိုင်ရသော သူ့ဆရာ၏စကားသံကို သတိရမိလေ၏။ အဲ့ဒီတုန်းက ဆေးကျောင်းသားလေး မောင်ငြိမ်းချမ်း ချမ်းတုန်ပြီး အဖျားတွေကြီးနေသည်မို့ သူတို့ဆရာ သမားတော် ကြီး၏ဆေးခန်းတွင် ဆရာဝန်ပြုရန် စောင့်နေချိန် . . . ဆေးခန်းထဲမှာ လူနာတွေ ချားရွာမျိုးစုံရွာ . . . အံ့သည်အချိန်မှာ သူတို့စောင့်နေသော ဆရာသမားတော် ကြီးက ဆေးခန်းထဲ(အနွေးထည်လေးဝတ်၍)ဝင်လာ၏ . . . သူ့ဘေးက လူနာ အဒေါ်ကြီးတစ်ဦးက ဆရာအား “ဆရာနေမကောင်းဘူးလား” ဟု တအံ့တဩ မေးလေ၏။

ဆရာက မည်သို့ပြန်ဖြေသည် ထင်ပါသနည်း။ "အောင်မာ ဒါခင်ဗျား ကမေးရမယ့်မေးခွန်းလား... ကျွန်ကမေးရမယ့်မေးခွန်းလား"တဲ့... ထိုအခြေ စကားကြားတော့ နေမကောင်းဖြစ်နေသည့်ကြားက သူသဘောကျနှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးရယ်မိနေသေးသည်ကို မှတ်မိနေပါသည်။

ဆရာဝန်ဆိုသည်မှာ မည်သို့သော လူစားမျိုးနည်း။ ဆရာဝန်ဆိုသည် မှာလည်း သွေးနွဲ့ကိုယ်သားနွဲ့ကိုယ်... သာမန်လူသားစစ်စစ်ပဲမဟုတ်လား။ ဆရာဝန်ဆိုသည်ကို မည်သည့်အသားနှင့်ပျားရွေးချယ်ထုလုပ်ထားပါသနည်း။ ဆရာဝန်နေမကောင်းသည့်အချိန်တွေ... စိတ်ဆင်းရဲဒေါသထွက်... စိတ်နှင့်လူနှင့် မကပ်သည့်အချိန်တွေ၊ သေချာပေါက်ရှိမည်မှီ၍ ဆရာဝန်တော်သည် အချိန်တွေရှိသလို၊ ချော်သည်အချိန်တွေရှိမည်... မှန်တာတွေရှိသလို မှားတာတွေလည်း ရှိမည်ဆိုသည်မှာ လူသဘာဝပဲ မဟုတ်ပါလား။

ယခုတလော ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် စိတ်နေမကောင်း ဖြစ်နေသည်မှာ အမှန်ပင်။ ဆေးလောကထဲ ယခုနောက်ပိုင်း ဝီခနဲ၊ ညံ့ခနဲ ကြားနေရသော သံသယမှန်တိုင်းတွေကြားမှာ သူ့စိတ်တွေ မှန်မှိုင်းနေပါသည်။ ဆရာဝန်ထဲက ဆရာဝန်တစ်ဦးအနေဖြင့် သူချစ်သောဆေးလောက... ဆရာဝန်အလုပ်တွေအားလုံး ကျန်းကျန်းမာမာ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းနှင့် သာသာယာယာ ကြည်ကြည်လင်လင် မြင်ချင်လှသည်က သူ့ဆန္ဒ။

ဆရာဝန်တွေကို လူနာတွေက မယုံကြည် အားမကိုးတော့မှာ သူ့စိတ်ရိပ်သည်။ သူတို့ဝယ်ငယ်တုန်းကလိုကြီးလာရင် ဆရာဝန်ကြီး လုပ်မယ်ဟုသည့် ရည်ရွယ်ချက်၊ မျှော်မှန်းချက်တွေ၊ အားကျစိတ်တွေ ယနေ့ လူငယ်လေးတွေမှာ ပျောက်ဆုံးသွားမှာကိုလည်း သူ့ပူပန်ပါသည်။ အချိန်အဟုန်နှင့် တိုက်လာသော ထိုသံသယမှန်တိုင်းကြီးကို တားဆီးဖို့ သူ့မှာ အင်အားမရှိ။ သို့သော် သူ့တွင်ကိုင်စွဲထားသော ကလောင်တံကိုတော့ ငြိမ်းချမ်းရေး ချိုးဝှက်ကလေးပမာ အကန့်မရှိ အသုံးပြုချင်လှပါသည်။ မိမိကြီးပစ်ရာမှာ ကာမိသော ထန်းလက်ကလေးဖြစ်သွားမှာတော့ စိုးရိမ်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နားလည်မှုလွှဲမှားရာမှ လာသော သံသယမီးပွားလေးတွေကိုတော့ သူ့စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်းနှင့် ကိုင်စွဲထားသည့် ကလောင်ခေရအေးအေးလေးနှင့် ငြိမ်းသတ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု သူယုံကြည်မျှော်လင့်မိပါသည်။

သူ့အလုပ်က လူတွေကို ကူညီရသောအလုပ်ဖြစ်သည်။ ဆရာဝန် တစ်ယောက်အဖြစ် ဝေဒနာခံစားနေရသူများအား ဆေးကုပေးမည်။ ကျောင်း ဆရာတစ်ယောက်အဖြစ် သူ့တပည့် ဆေးကျောင်းသားလေးတွေကို ပညာ လည်းပြည့်စုံနည်းသားလည်းလှပသော ဆရာဝန်ကောင်းလေးတွေဖြစ်အောင် ရေလောင်းပေါင်းသင် ပြုစုပေးမည်။ စာရေးဆရာတစ်ဦးအဖြစ် ကလောင်ကို ကိုင်စွဲကာ သူ့ရင်ထဲ နှလုံးသားထဲက ပေါက်ဖွားလာသော စာလုံးလေးတွေ သိ ကုံးမည်... ဒါသည်ပင် ကိုယ်တကယ်လုပ်သင့်သော၊ တတ်နိုင်သော အလုပ် မဟုတ်လားဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်လည်အားပေးပြီး သူ့စိတ်တွေကို မှန်မှိုင်း စေသည့် သံသယမှန်တိုင်းတွေကို မောင်းနှင်ထုတ်ပစ်ရပါတော့သည်။

ယခု သူ့ရှေ့က သူ့အားနေမကောင်းဘူးလား ဆရာဟု မေးနေသော ဇွေးဇွေးကို ကြည်ကြည်လင်လင်ကြီး ပြုံးပြလိုက်ပါ၏။ ဆရာဝန်ဆိုသည်မှာ သူ့ ကို အားကိုးတကြီး လာရောက်ပြသ အကူအညီတောင်းသော လူနာတို့အား အပြုံးလေးတစ်ချက်တော့ ပေးကိုပေးရမည်။ မိမိရင်ထဲက ရိုနေနိုင်သော သံသယတွေ၊ ဒေါသ၊ သောကတွေ၊ အမုန်းတွေကိုတော့ လူနာကို လုံးဝမပေးမိစေဖို့ သတိကြီးကြီးထားရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဝေဒနာ ခံစားနေရ ရှာသည့် သနားစရာ လူနာတို့အား အားပြည့်လန်းဆန်းစေဖို့ အပြုံးဆေးကိုသာ ပေးသင့်သည် မဟုတ်ပါလား။

ပြီးတော့ ခေါင်းကိုလည်း အေးအေးလေးထားရမည်။ မိမိတတ်သည့် ဆေးပညာကို မိမိရင်ထဲက စိတ်ရင်းစေတနာများနှင့် ထုံမွမ်း၍ အကောင်းဆုံး ဆေးကုပေးဖို့ကသာ အဓိကပဲဖြစ်ရမည်။

ယခု... သူ့လူနာမလေး ဇွေးဇွေးတို့ လင်မယားကြားဖြစ်နေသော ချစ်ရမှာ စာမလိပ်သည်ပြဿနာအားဖြေရှင်းနိုင်ဖို့သူကြီးစားပမ်းစားအဖြေရှာ နေလေပြီ။ ချစ်ရမှာ စာမလိပ်ရခြင်းမှာ ဖြစ်နိုင်သည့် အကြောင်းရင်းတွေက မြောက်မြားလှစွာ... ပထမဦးဆုံး ဖြစ်နိုင်ခြေရှိသည်က ချစ်ရမှာကြောက်ခြင်း... ရှင်းရှင်းပြောရမည်ဆိုလျှင် ချစ်ခြင်းက သာယာမှု၊ ပျော်ရွှင်မှု၊ ကျေနပ်မှုတွေအ စား နာကျင်မှုတွေချည်းရလာလျှင် မည်သူက ချစ်ချင်ပါတော့မည်နည်း... ဒါ ကြောင့် နာကျင်ရသည့် အကြောင်းရင်းများကို သူ့ရှာဖွေရမည်ဖြစ်ပါသည်။

အပေါ်ယံ မိန်းမကိုယ် မွေးလမ်းကြောင်းအဝက နာကျင်တာတွေဖြစ်

နိုင်သည်။ မွေးလမ်းကြောင်းတွေ ရောဂါဝိုးများဝင်ရောက်၍ ရောင်ရမ်းခြင်းတွေကို ရှာဖွေရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မည်သည့်ရောဂါကြောင့်မှ မဟုတ်ဘဲ မွေးလမ်းကြောင်းက သဲကန္တာရပမာ ခြောက်သွေ့နေလျှင်လည်း နာကျင်တတ်ပါသည်။ မိန်းမကိုယ်မွေးလမ်းကြောင်းနံရံတွင် အခွဲအရည်ကြည်တို့ကို ထုတ်လုပ်ပေးသည့်ဂလင်းတွေရှိသည်။ ချစ်တင်းနှောဖို့ စိတ်ဆန္ဒတွေတက်ကြွလာပြီဆိုသည်နှင့် ထိုနံရံရှိဂလင်းများက အလုပ်လုပ်ပြီး ခွဲကွဲကျိအရည်ကြည်များကို စိမ့်ထွက်စေပါသည်။ ၎င်းအရည်ကြည်များက လိင်ဆက်ဆံရာတွင် ချောမွေ့ညင်သာစေရန်၊ နာကျင်မှုမရှိစေရန် ချောဆီသဖွယ် ဆောင်ရွက်ပေးပါ၏။ အကယ်၍ အမျိုးသမီးဖြစ်သူက စိတ်မပါလျှင်၊ စိတ်တက်ကြွမှုမရှိလျှင် ၎င်းအကျိအခွဲများ လုံးဝမထွက်။ ထိုအခါ ချစ်တင်းနှောသည့်အခါ ချောဆီမရှိသဖြင့် ပွတ်တိုက်မှုများသည် ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်ကာ ပွန်းပဲ့စေတတ်၏။ ထိုဒဏ်ရာများကြောင့် ကြင်နာမှုနှစ်သိမ့်မှုအစား နာကျင်မှုကိုသာ ခံစားရပါလျှင် ထိုမိန်းမသားသည် နောက်တစ်ကြိမ် ချစ်တင်းနှောဖို့စိတ်ဝင်တစား ရှိပါဦးမည်တူလား... စဉ်းစားကြည့်ပါတီး။

နာကျင်မှုတွင် အပေါ့ယံနာကျင်မှုတွေ ရှိနိုင်သလို မွေးလမ်းကြောင်း၏ ဟိုးအတွင်းထဲက နာကျင်တတ်သည်လည်းရှိပါ၏။ အဓိကအများဆုံး ဖြစ်စေတတ်သည့် ရောဂါများကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်ဖို့လိုသည်။ မျိုးပွားအင်္ဂါများထဲသို့ ရောဂါဝိုးပွားများ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်းခံရပြီး ရောင်ရမ်းခြင်းတွေကြောင့် အထိမခံရွှေ့ပန်းကန်ဖြစ်စေတတ်သည်။ နေရာလွှဲပွားသားအိမ်အတွင်းသားဟူသည့် သားအိမ်ဘေး၊ သားဥအိမ် စသည်တို့တွင် ရာသီသွေးများ စုဝေးခြင်းကလည်း ရာသီလာလျှင်သာမက လိင်ဆက်ဆံရာတွင်ပါ နာကျင်စေသည်။ သားအိမ်ထဲက အသားလုံးတွေ သားဥအိမ်ထဲက အဖုအကျိတ်တွေကြောင့်လည်း နာကျင်စေတတ်သည်။ ဝမ်းခိုက်ထဲ မျိုးပွားအင်္ဂါများတွင် ယခင်က ခွဲစိတ်ကုသဖူးလျှင် ၎င်းခွဲစိတ်သည့် နေရာများ၌ အဟရွတ်များဖြစ်ပြီး သားအိမ်၊ သားဥအိမ်များ အချင်းချင်း ကော်တွေနှင့် ပူးကပ်လိုက်သလို လှုပ်ရှား၍မရဘဲ အတောင့်လိုက်ကြီး ဖြစ်သွားလျှင်လည်း လိင်ဆက်ဆံသည့်အခါ နာကျင်မှုကို ခံစားရစေနိုင်သည်။ ဖွေးဖွေးဆိုသည့် အချောအလှလေးက အဘယ်ကြောင့်များ ချစ်ရမှာစာမလိပ်ရပါသနည်း...။

“ကိုင်း... သမီးဖွေးဖွေး... အခု ဆရာမေးမယ့် မေးခွန်းလေးတွေကို သ

ပီးရင်ထဲက ခံစားရတဲ့အတိုင်း အမှန်ဆုံး ခြေပေးနေရင်၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မှန်မှန် ကန်ကန်လေး ခြေပေးပါမှ ဆရာက သမီးတို့ရဲ့ပြဿနာအခြေမှန်ကို ဖော်ထုတ် နိုင်ပြီး ထိထိရောက်ရောက်ကူညီပေးနိုင်မှာ... ရှက်လည်းမရှက်နဲ့၊ ကြောက် လည်းမကြောက်နဲ့ ဟု သူပြောတော့ ဖွေးဖွေးက မျက်လုံးကလေး အပိုင်းသား နှင့်ပြူးပြူးလေး သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေသည်။ မမြင်ဝံ့ဆေးဆရာ၊ မကြားဝံ့တရား သူကြီး ဟုသောစကားလေးကြားဖူးပါသည်။ တကယ့်လက်တွေ့မှာတော့ ဆရာ ဝန်ဟုသည်မှာ တခြားသူတွေအတွက် မမြင်ဝံ့၊ မကြားဝံ့တာတွေ မှန်သမျှ မြင်ရ ကြားရသောသူ ဖြစ်ပါသည်။ ယခုရော... ဘာတွေမြင်ရ၊ ကြားရဦးမည်နည်း... ဖွေးဖွေးကတော့ မျက်လုံးပြူးနေတာသေချာသည်။

နောက်ဆုံး သူမ၏ အိမ်ကလေးကြီးအတွက် ပေးသည့်အချိန်က
 ရာနှုန်းမည်မျှရှိသနည်း။ ဒါကမှ တကယ့်ချစ်သူအတွက်
 ပေးသည့်အချိန်ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဇွေးဝဇွေးဝေရ . . . ပင်ချောချိန်
 တွေထဲက ဘယ်လောက်ကိုများ ကိုကျော်စွာကြီးအတွက်
 ချန်ထားသလဲ . . . သဲသဲဆိုသည့် သမီးလေးကိုမျှည်း
 ပေးတော့မည်လား . .

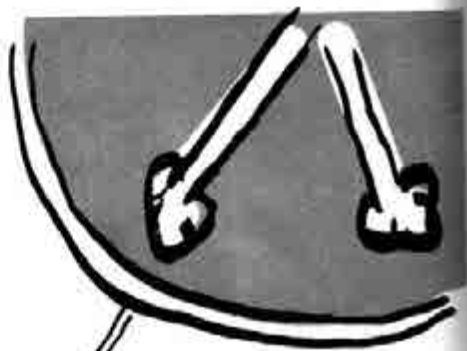
အာဇာနည်
တစ်နှစ်

၂၈

အာဇာနည်တစ်နှစ်
အားဖြင့်

အာဇာနည်
အားဖြင့်

Dr. H. H. H.

बकनामिनि
बुःफुंन
पांपां
नवांकबाःग.नः

ချစ်ရမှာ စာမလိပ် (၂၀)
ချစ်သူကိုတိ မွေးဖိုရာ ဖျိုဖျိုအချိန်သောကြား

မွေးမွေးတစ်ယောက် အဘယ်ကြောင့်များ ချစ်ရမှာ စာမလိပ်ရသနည်းဆိုသည် မေးခွန်း၏အဖြေကို ရှာနိုင်ဖို့က ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းအဖို့ အရေးကြီးဆုံးဖြစ်ပါသည်။ ပြဿနာ၏ အရင်းအမြစ်ဖြစ်ရသည့် အကြောင်းရင်းကိုသိလျှင် ဆေးကုသရသည်မှာ လွယ်လွယ်လေး ဖြစ်သွားလိမ့်မည်။ အဲ့သည်တော့ မည်သည့်အကြောင်းရင်းများကြောင့် ချစ်လိုသောစိတ်ဆန္ဒ ပျောက်ဆုံးသွားရသနည်းဆိုသည် အချက်များကို စဉ်းစားရပါသည်။

အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ ချစ်လိုသောဆန္ဒကို လှုံ့ဆော်ပေးသော ဟော်မုန်းမှာ Testosterone ခေါ် ကျားဟော်မုန်းဖြစ်ပါ၏။ အမျိုးသားများတွင် လောက်ပမာဏများသော်လည်း ၎င်းဟော်မုန်းပမာဏအနည်းငယ်တော့ဖြင့် အချစ်စိတ်ကို လှုံ့ဆော်ပေးနိုင်ဖို့ မရှိမဖြစ် လိုအပ်လှပါသည်။ ၎င်းဟော်မုန်းသည် သားဥအိမ်နှင့် အင်ဒိုနယ်ဂလင်းခေါ် ကျောက်ကပ်၏အထက်ရှိ ဂလင်းလေးမှ ညီတူမျှတူ ထုတ်လုပ်ပေး၏။ ၎င်းဟော်မုန်းများ ထုတ်လုပ်မှုနည်းသွားသော သားဥအိမ်ကို ခွဲစိတ်ဖယ်ရှားပြီးသောအခါ၊ ကင်ဆာဆေးများပေး၍ ကုသပြီး သောအခါများတွင် ချစ်လိုစိတ် ပျောက်ဆုံးသွားတတ်သည်။

ဟော်မုန်းများပုံမမှန်ဖြစ်တတ်သော အခါများဖြစ်သည့် ရာသီမလာမီ စိတ်တင်းကျပ် ရှုပ်ထွေးချိန်များ၊ ကလေးမွေးပြီးခါစ မီးတွင်းချိန်များ၊ သွေးဆုံး

ပြီးခါစ အချိန်များတွင်လည်း ဤသို့ ဤပုံ ဆန္ဒတွေ ပျောက်ဆုံးနေတတ်ပါသည်။
 ခန္ဓာကိုယ်တွင်... ဖြစ်တတ်သော ရောဂါတွေကို ရှာဖွေရသည်ကမှ လွယ်ကူနိုင်သေးသည်။ ပိုပြီး ခက်ခဲရှုပ်ထွေးကာ နားလည်ရခက်သည်ကတော့ စိတ်နှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းရင်းများဖြစ်ပါ၏။ အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ ဘဝတွင် ရမ္မက်စိတ်က မည်မျှအရေးကြီးသည် အခန်းကဏ္ဍမှပါဝင်ပါသနည်း။ အမျိုးသမီး၏ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် ဤရမ္မက်စိတ်၏ အခန်းကဏ္ဍက တစ်ချိန်နှင့် တစ်ချိန် မတူရေးချ မတူနိုင်ပေ။ ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းတို့ ဆရာဝန်များအနေဖြင့် ဤအချစ်ပြဿနာများကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းကြရသည့်အခါတွင် အခါခါ သိမ်းရောဂါဝေဒနာများကိုချည်း၊ ဇောင်းပေးကာ တစ်ဖက်သတ်စဉ်းစားနေ၍ လက်တွေ့တွင် အဆင်မပြေနိုင်။ အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ဘဝကို မည်သို့ ရင်ဆိုင်လှုပ်ရှားစိတ်နေသဘောထားရှိသနည်း။ ၎င်းသဘောထားတွေက မည်သည့်အရာတွေ အပေါ် အဓိကဇောင်းပေး၍ တန်ဖိုးထားဦးစားပေးပါသနည်း။ ဤအချက်များကို ပါ အမြဲတစေ ထည့်သွင်းစဉ်းစားရမည်ဖြစ်ပါသည်။

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ လက်ရှိဖြစ်တည်နေသော ဘဝကို သရုပ်ခွဲ၍ လေ့လာကြည့်ပါဘိ။ အံ့ဩဖွယ်ရာ ထူးခြားဆန်းပြားသော အရောင်အသွေးမျိုးစုံနှင့် ဘဝမျိုးစုံအဖုံဖုံတို့ ရောင်စုံရောယှက်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ... အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပညာရှင်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဥပမာ ဆရာဝန်၊ ဓမ္မဓန၊ ကျောင်းဆရာမ၊ စီးပွားရေးပညာရှင်၊ ကုမ္ပဏီမန်နေဂျာ စသည်ဖြင့် အလွန်များသော အလုပ်တွေ တောင်လိုပုံနေသည့်ကြား ပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေရသည်မျိုးရှိမည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည် ပင်လျှင် အလုပ်ခွင်မှ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည်နှင့် အိမ်ရှင်မတစ်ယောက် အဖြစ်သို့ ဘဝသွင်ပြင်ပြောင်းလဲသွားပြန်၏။ အိမ်ထောင်စုတစ်စုလုံး၏ စားရေးဝတ်ရေး၊ နေရေး၊ ထိုင်ရေး၊ ဝိုက်ဖိုလီကိုစွအဝဝတွေနှင့် မည်ရွေ့မည်မျှ အလုပ်ရှုပ်မည်နည်း။ စဉ်းစားကြည့်ပါဘိ။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ထိုအမျိုးသမီးသည် ကလေးကို နို့ချိုတိုက်ကျွေးနေသော သားသည်မိခင်လည်း ဖြစ်နေနိုင်ပါသည်။ ကလေးကလည်း နို့စို့နေသည့် ကလေးတစ်ယောက်တည်း မကနိုင်သေးဘဲ ဗုဒ္ဓခရုတွေ တစ်ပုံတစ်ပင် ရှိနေနိုင်၏။ ဒါတင်ပဲလား... ထိုကလေးတို့ပေးပေသည် အိမ်ထောင်စုထဲ၌ မိခင်အိုစခင်အိုတွေ အသက်ရှိထင်ရှား ရှိနေသေးသည်ဆိုပါ

က ထိုတိုးတိုးဘွားဘွားတို့အား ပြုစုစောင့်ရှောက် ဂရုစိုက်ရသော သမီးပီမာ
 လေးရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ဒါတင် "က" ပါဠိမည်တဲ့လား။ တချို့အမျိုးသမီး
 တွေက ထိုမျှနှင့်ပင် သူတို့၏ဘဝကို ဘောင်ခတ်ထားသည်မဟုတ်။ ဟိုးအဝေး
 က မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းထိအောင် ဘဝကိုရွက်လွှင့်၍ အမျိုးသမီးအသင်းအဖွဲ့များ
 (အမျိုးသမီးရေးရာ စွမ်းဆောင်ရှင်များအသင်း) စသဖြင့် ... မအားမလပ်နိုင်
 လောက်အောင် လှူပူရေးလုပ်ငန်းများတွင်လည်း ပိတ်ဆို့တွေ့ အသိုင်းအဝိုင်း
 တွေ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်နှင့် လှုပ်ရှားနေတတ်သေးသည်ပဲ .. ကိုင်း .. ထိုသို့
 သောအမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ အရောင်စုံအသွေးစုံ၊ ဆန်းပြားလှသော ဘဝဆို
 သော လိပ်ပြာကွက်လေးထဲတွင်လင်ယောကျ်ားအပေါ်ထားသည့်ချစ်ရမ္မက်က
 မည်သည့်ရာခိုင်နှုန်းများပါဝင်နေမည်နည်း ... သူမကရာ ထိုကိစ္စကို မည်ရွေ
 မည်မျှ အရေးတကြီး နေရာပေးမည်နည်း ... ဆန်းစစ်ကြည့်ပါဘိ။

ချစ်သူနှင့် စတွေ့တွေ့ချင်းကတော့ ချစ်သူကသာ သူမ၏ကမ္ဘာတစ်
 ခု၊ ချစ်သူမျက်နှာသည်သာ သူမ၏ ဘဝတစ်ခုလုံး .. ကျန်သည်ကိစ္စတွေအား
 လုံး ဖွဲ့နှင့်ဆန်ကွဲ့၊ မျစ်စခင်စ ကြင်နာစကတော့ ချစ်ရမ္မက်က ရှေ့တန်းက နေရာ
 ယူထားမှာ သေချာသည်။ တခြားကိစ္စတွေက ဤမျှလောက် သူမ၏စိတ်ထားန
 လုံးသားတွေထဲမှာမရှိနိုင်။ တဖြည်းဖြည်း အချိန်တွေကြာညောင်းလာသည်နှင့်
 အပျူစုနကတခြား "ဘဝ...ဘဝ" တွေ၏အစိတ်အပိုင်းလက်ဝတ်တွေက ချစ်သူ၏
 နေရာထဲကို လှယူထိုးဖောက်ကာ နယ်ချဲ့လာချေပြီ။ မိခင်တစ်ဦး၊ အိမ်ရှင်မတစ်
 ဦး၏ဘဝက ရွှံ့တွေ့ များပြားလွန်းလှသည်မို့ ... ကြာလာသည်နှင့်အမျှ
 (ယခင်ကတော့ ချစ်သူကိုကို) အခုတော့ အိမ်ကဘုခါကြီးအတွက် အချိန်ပေးမှု
 တွေ၊ ဦးစားပေးမှုတွေ ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် ထိုသူအတွက် ချစ်ရမ္မက်တွေက တ
 ဖြည်းဖြည်း မှိန်ဖျော့ပျောက်ကွယ်သွားနိုင်သည်က သဘာဝပဲမဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့်လည်း ချစ်ခြင်းနှင့်ပတ်သက်သော ပြဿနာကြုံရုံလောရ
 သည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ "ဘဝ" တွင် မည်သို့မည်ပုံ အချိန်ကို ခွဲဝေသုံးစွဲသ
 နည်း "Time Table of Life" ကို စိတ်ဝင်တစား လေ့လာအကဲဖြတ်ကြည့်ဖို့
 အရေးကြီးပါသည်။

ရက်သတ္တတစ်ပတ်တွင် မိသားစုနှင့် အတူနေချိန်က မည်မျှနည်း ..
 အလုပ်ခွင် (ပြင်ပရော .. အိမ်တွင်းမှ အလုပ်များရော) တွင် အချိန်တွေမည်မျှ

ကုန်ဆုံးနေသည်။ မိဘရွေးမျိုးတွေ၊ တခြားပိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေအတွက် လှူပူရေးကိစ္စတွေတွင် ကုန်ဆုံးသည်အချိန်ကမည်မျှ.. သူမတစ်ဦးတည်း သူမ ဝါသနာပါရာကို လုပ်သည်အချိန်က မည်မျှ .. နောက်ဆုံးသူမ၏ အိမ်က လူကြီးအတွက် ပေးသည်အချိန်က ရာနှုန်းမည်မျှရှိသည်။ ဒါကမှ တကယ့် ချစ်သူအတွက် ပေးသည်အချိန်ဖြစ်လိမ့်မည်။ ငွေ့ငွေ့ရေ... မင်းရဲ့အချိန်တွေထဲက ဘယ်လောက်ကိုများ ကိုကျော်စွာကြီးအတွက် ချန်ထားသလဲ... သဲသဲဆိုသည့် သမီးလေးကိုချည်း ပေးတော့မည်လား.. တခြား ဘယ်ကိစ္စတွေကို ဘယ်လောက် အချိန်ပေးသလဲ.. ပြောပါဦးဟု ငွေ့ငွေ့ကို မေးခွန်းတွေ ထုတ်ရပါတော့မည်။

ချစ်ရမှာတယ်လိင် (၉)
မုန်မုန်ပြေးခေါ် ဒါ... အချစ်လား

ဖွေးဖွေးတို့ဖနီးမောင်နှံ၏ချစ်ပြဿနာပုစ္ဆာလေးတစ်ပုဒ်အားပမော
ဦးအဖြေညှိရန် ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် စိတ်ရှည်လက်ရှည်နှင့် တစ်
ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် စနစ်တကျ စုံစမ်းရပါတော့သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ဆရာဝန်တစ်
ဦးအနေဖြင့် လူနာတစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံလေတိုင်း လူနာ၏ရောဂါရာဇဝင်ကို စနစ်
တကျ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် မေးမြန်းရသည်။ မေးရုံနှင့်လည်းမပြီးသေး လိုအပ်
သလို စမ်းသပ်စစ်ဆေးရပါသည်။ ဒါတင်မကသေး... ၎င်းမေးမြန်းစမ်းသပ်ရာမှ
တွေ့ရှိချက်များပေါ်ပူတည်ပြီး လိုလျှင်လိုသလို သွေးစစ်.. အာထရာဆောင်းရိုက်
စသဖြင့် ဓာတ်ခွဲခန်း စမ်းသပ်မှုများလည်း လုပ်ရ၏။

သူတို့နှစ်ဦးမည်သို့မည်ပုံ ခရေစေတုတွင်းကျမေးကြမြန်းကြ... စမ်းသပ်
စစ်ဆေးကြသည့် အသေးစိတ်များကိုတော့ ကျွမ်းလေးမည်စိုး၍ မဖော်ပြတော့
ပြီ။ နောက်ဆုံးအနေဖြင့် တွေ့ရှိချက်များမှ ကောက်ချက်ချပြီး ပြဿနာအရင်းခံ
ဖြစ်သော တရားခံစစ်စစ်ကို ဖော်ထုတ်ရပါ၏။

ထိုသို့ တရားခံစစ်စစ်ကို တွေ့မြဲဆိုလျှင် ၎င်းကိုဖြေရှင်းရမည့် နည်း
လမ်းများထဲက သူတို့အတွက် အကောင်းဆုံးနှင့် အသင့်လျော်ဆုံးဖြေရှင်းနည်း
ကို အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် စဉ်းစားရွေးချယ်ရသည်။ ထိုသို့ရွေးချယ်သည့်
ဆေးနည်း မှန်ကန်မြဲဆိုလျှင် တစ်နည်းဆိုလျှင် အနာနှင့်ဆေး တည့်မြဲဆိုလျှင်
ပြဿနာပြေလည်ပြီပေါ့။

ယခုလည်းကြည့်... ငွေးငွေ့ဆိုသည် မိန်းမချောလေး၏ ချစ်ရမှာ စာ
မလိပ်ရသည်ပြဿနာ၏အကြောင်းရင်းများကို သူ့ရှာဖွေကြည့်တော့ သူမတွင်
မျိုးပွားအင်္ဂါများနှင့်ပတ်သက်သည့် မည်သို့သောရောဂါမှ ကပ်ငြိစွဲကပ်နေခြင်း
မရှိ။ ရှင်းရှင်းပြောရမည်ဆိုလျှင် သူမ၏ ပြဿနာအရင်းခံမှာ သူမ၏ဓန္ဓာကိုယ်
မျိုးပွားအင်္ဂါတွေနှင့် မည်သို့မျှ မသက်ဆိုင်ချေ။

တကယ်ပြဿနာအရင်းခံက သူမ၏စိတ်ထဲ၊ နှလုံးသားထဲတွင် ရှိပါ
၏။ ငွေးငွေ့ဆိုသည့် မိန်းကလေးက ရှေးရိုးဆန်လှသည့် မိဘနှစ်ပါးမှ ပေါက်ဖွား
လာသည်။ ငွေးငွေ့၏ မေမေကလည်း သူမ၏ခံစားချက်တွေကို သိပ်နားမလည်
တတ်။ ထစ်ခနဲရှိလျှင် ဆွေဖိုဖို ကြိမ်းမောင်းဖို့သာ တာတတ်သော မေမေကို
ငယ်စဉ်ကတည်းက သိပ်မရင်းနှီး... ကြောက်ရသည်ကသာ များသည်မို့ မေမေ
ဆိုလျှင် ဘာဆိုဘာမှ တိုင်တိုင်ပင်ပင် ဆွေးဆွေးနွေးနွေး မရှိ။

ဝေဝေကမှ သူမအား နားလည်တတ်သေးသည်... ပိုမို၍လည်း ရင်း
ရင်းနှီးနှီး ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေ၍ရသည်။ သို့သော်... သူမ၏ မိဘနှစ်ပါးစလုံး သူမ
ဆယ်တန်းအောင်ပြီးချိန်၌ တက္ကသိုလ်တက်ချင်သည်က တစ်ပိုင်းသေနေလေ
လောကအောင် စိတ်အားထက်သန်မှန်း သိသိကြီးနှင့် တက္ကသိုလ်ပေးမတက်
ဘဲ အိမ်တွင်းပုန်း ကုလားမလေးပမာ အိမ်ထဲမှာပဲ ဝှက်ထားခဲ့ကြ၏။ ရည်းစားသ
နာထားဖို့ဝေလောဝေ။ အိမ်ထဲမှ အိမ်ပြင်သို့ပင် ထွက်ခွင့်ရဖို့ လွယ်သည်မဟုတ်။

တကယ်တမ်းကျတော့ ဤငွေးငွေ့ဆိုသည့် မိန်းကလေးက မျိုးပွား
အင်္ဂါများနှင့် ပတ်သက်သော ကျန်းမာရေး စဟုသုတရယ်လို့ လုံးဝမရှိ။ ဘာဆို
ဘာမှလည်း မသိနုတ္ထိ။ ပြောရမည်ဆိုလျှင်... အိမ်ထောင်ရေးဆိုသည်ကို လုံးဝ
စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း အပျိုကြီးလုပ်ချင်သူ၊ ဖြစ်နိုင်လျှင် မယ်
သီလရှင်လုပ်ပြီး ဘဝကိုအဖော်မရှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး ဖြတ်သန်းရှင်သန်
သွားလိုသူ။

ထိုသို့သော မိန်းကလေးမျိုးသည် ကံကောင်းတာလား၊ ကံဆိုးတာ
လားမသိ သူမဘဝတွင် တစ်ခါမျှပင် မျက်နှာလေးကိုတောင် မမြင်ဘူးခဲ့သည့်သူ
စိမ်းတစ်ရံ ယောက်ျားသားတစ်ဦးကို မိဘစကား မဖယ်ရှားနိုင်ခြင်းတည်းဟူ
သော သမီးအလိမ္မာလေး တစ်ဦးအနေဖြင့် မိဘတို့အလိုကျ လက်ထပ်ခဲ့ရ၏။

ကိုင်း... အချစ်ဆိုသည်မှာ သူတို့နှစ်ဦး၏ အိမ်ထောင်ရေးတွင် မည်

သည်အခန်းကဏ္ဍမှ မည်သို့မည်ပုံ အရေးပါအရာရောက်ပါသနည်း။ သူမက ရော့ကိုကျော်စွာဆိုသည့် သူမ၏လင်ယောက်ျားအား မည်ရွေးမည်မျှ ချစ်မြတ်နိုး ပါသနည်း။

ကံကောင်းထောက်မသည်ဟု ပြောရမည့်အချက်ကတော့ ကိုကျော် စွာက ငွေးငွေးအား အလွန်တရာဂရုစိုက် ချစ်မြတ်နိုးခြင်းပင်တည်း။ ဘာဆိုဘာ မှလိုလေးသေးမရှိအောင် ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် မျက်စိအောက်ကပင် အပျောက် မခံချင်လောက်အောင် ဂရုစိုက်၏။ တခြားယောက်ျားလေးတွေလိုလည်း ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း ဘာဆိုဘာမျှမရှိ။ အရက်မသောက်၊ ဇိမနီကံ၊ ကာရာအိုကေဆိုင် သို့ပင်မသွား။ အပျော်အပါး၊ လောင်းကစားတွေဆိုလျှင်လည်း ဝေလာဝေး။

ပြဿနာက သမီးလေးသဲသဲကို ကိုယ်ဝန်ချီးချိန်ကစ၍ ပေါ်ပေါက် လာခဲ့၏။ သဲသဲလေးထံတွင်ပင် သူမ၏စိတ်ရော့ကိုယ်ရွေးရာအာရုံကြောက်ပြီး စလုံး စုပုံရောက်ရှိနေတော့ပြီ။ ကိုကျော်စွာကို အနားအကပ်မခံလိုတော့ပြီ။ အိမ် ထောင်ရေးကိစ္စများကို သူမလုံးဝစိတ်မပါတော့။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရလျှင် ချစ်ရမှာ စာမလိပ်တော့ခြင်းပင်တည်း။

ငွေးငွေးတစ်ယောက် အကြောင်းမျိုးစုံပြု၍ ကိုကျော်စွာအား အနား ကပ်မခံ၊ ကြာလာတော့ ကိုကျော်စွာက ရိပ်မိသွား၏။ ငွေးငွေးစိတ်ထဲ နှလုံးသား ထဲက နှစ်နှစ်ကာကာ လက်ခံသည်အထိ စိတ်ရှည်လက်ရှည်နှင့် စောင့်နေပါ တော့မည်။ မပူဆာတော့ပါဘူးတဲ့။ ငြင်တုန်းကငြင်းခဲ့ပြီး... နောက်ဆုံး ကိုကျော် စွာက လုံးဝမပူဆာတော့ဘဲ နောက်သို့ အသာဆုတ်သွားတော့မှ သူမစိတ်ထဲ ဝေခွဲမရအောင် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိတော့ပြီမို့ သူမ ချစ်ခင်လေးစားသော ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းအား ရင်ဖွင့်အကူအညီ တောင်းခံခဲ့၏။

ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းကပင် ကိုကျော်စွာဘက်က ယောက်ျားလေးအ ချင်းချင်း ကိုယ်ချင်းစာနာသည်ပဲ ပြောပြော... ကိုယ့်ကျားကျားချင်း ကိုယ့်ဘက် ကိုယ့်ယက်သည်ပဲပြောပြော ငွေးငွေးအား တစ်ထစ်လျှော့၍ လိုက်လျောပေးဖို့ အရေးကြီးသည့် အကြောင်းရင်းပြခဲ့၏။ သူသုံးခဲ့သည့် စကားလေးက ရိုင်းသွား လျှင်လည်း ခွင့်လွှတ်စေချင်၏။ ကျားသတ္တဝါသည် များသောအားဖြင့် "ဘူးရင် ဘူး... မဘူးရင်ခူး" ဟူသော စိတ်ထားရှိကြောင်းပင်။

ငွေးငွေးမပေးနိုင်သော လိုက်လျောမှုမျိုးကို ဒီကိုကျော်စွာဆိုသည်

ငတ်လေးက တခြားမှာသွားရှာလျှင် ဘယ်နှယ်လုပ်ပါ့မည်နည်း။ ကိုင်း... အခုသလို တကယ်တမ်းဖြစ်လာခဲ့လျှင်ကော မည်သူနစ်နာမည်နည်း။ ကိုင်း... အခုပဲကြည့်လေ။

ဈေးဈေးဆိုသည့် ငတ်မလေးရင်ထဲသို့ ဒိန်းတလိန်းနတ် ဝင်ပျံ့ပြိုင်သည်။ သူ့ထံ အူယားဖားယား ပြေးလာလောက်အောင် မည်သို့သောအဖြစ်ကလွဲဆော်ပေးလိုက်သနည်း။ ညကြီးမင်းကြီး အရက်တွေမသောက်စဖူးသောက်ပြီး အမှူးကြီးမှူးကာ သိုင်ကွက်နင်းပြီး ပြန်လာသော ကိုကျော်စွာ... သူ့နှုတ်ကလည်း "ဇင်ဇင်..ဇင်ဇင် ကိုယ့်နားလာပါဦးကွာ" ဟု တတွတ်တွတ် ရေရွတ်လိုတဲ့။

ကိုင်း ဘယ်နှယ်ရှိစ... ထိုအဖြစ်ကို ကြုံခဲ့ပြီးကတည်းက ဈေးဈေးဆိုသည့် ငတ်မလေး စားမဝင်အိပ်မပျော်.. နေမထိထိုင်မထိ .. ထိုင်ရမလို ထရမလို နှင့်နတ်ပူးသလို တုန်ယင်လာခဲ့ခြင်းက အဘယ်ကြောင့်နည်း။

ထိုကိစ္စသေးသေးလေးက အဘယ်ကြောင့်များ... ဈေးဈေးဆိုသည့် ငတ်မလေး၏ နှလုံးသားအား သွက်သွက်ခါအောင် လှုပ်ယမ်းသွားစေပါသနည်း။

ဧကန္တ... ဈေးဈေးတစ်ယောက် ကိုကျော်စွာကို ချစ်များချစ်နေပြီလား။ "ဟိတ်... ဈေးဈေး... မှန်မှန်ဖြေနေနော်" ဟု ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းက မေးခွန်းလေး တစ်ခုထုတ်လိုက်တော့ ဈေးဈေး၏ ပါးပြင်ထက်တွင် နီခနဲ ရဲသွားအောင် ရှက်သွေးလေးတွေ ယှက်သန်းသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

အောက်
တန်း

၂၀
ဒီဂရီ
"နတ်"

ဆိုင်ရာ
ဘယ်သူပါလိမ့်

Dr. နီအို

Handwritten text in a stylized, cursive script, possibly a signature or a message, located to the right of the woman's arms. The text is written in black ink and appears to be a mix of letters and symbols, possibly including the word "love" or "hope".

Small handwritten text or signature at the bottom of the woman's figure, possibly indicating the artist's name or the date.

ချစ်ရမှာ စာမလိပ် (၃၀)
ဒိန်းတလီနိုးနတ်ဆိုတာ ဘယ်သူပါလိမ့်

“ဟိတ်...သမီးဖွေးဖွေး...ဆရာမေးတာကို မှန်မှန်ဖြေခနာ...သမီးရဲ့
စိတ် သမီးရဲ့လုံးသားကို သမီးသေချာ ပြန်မေးကြည့်စမ်း။ သမီးကို ကျွန်တို့ကို
မချစ်ဖူးလား... ချစ်သလားဆိုတာကိုလေ”

ကိုင်း... ကြည့်စမ်း... ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းသည် အဘယ်သို့သော
ဆရာဝန်အမျိုးအစားပါနည်း။ ဆရာဝန်တစ်ယောက် လူနာအားမေးရမည့် မေး
ခွန်းထဲတွင် ဤသို့သော မေးခွန်းမျိုးတွေရောပါသလား။ ပြီးတော့ ဆေးကုသည့်
ကိစ္စနှင့် ယခု သူမေးသည့်မေးခွန်းက ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနှင့်များ ပတ်သက်နေပါ
သနည်း... စသည်စသည်ဖြင့် စာဖတ်သူကတော့ ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းကို မေးချင်
နေလောက်ပြီ။

မှန်ပါသည်။ ရောဂါတစ်ခုကို ကုသရမည့် ဆရာဝန်တစ်ဦးသည် မည်
သို့သော မေးခွန်းတွေကိုမေးရမည်... မည်သို့သော ဆေးတွေကိုမေးရမည်ဆို
သည်က ပုံသေကားချပ်သတ်မှတ်ထား၍ ရနိုင်သည်မဟုတ်ပါ။ အထူးသဖြင့်
ယခုဖွေးဖွေးကဲ့သို့သော လူနာမိန်းကလေး၏ရောဂါကို မည်သည့် ဆေးတွေပေး
၍ မည်သို့မည်ပုံ ကုသရမည်နည်း။ တကယ်ကို ခေါင်းခဲစရာ ဦးနှောက်ခြောက်
ချင်စရာတွေလည်း။

ယခုပဲကြည့်လေ... ဖွေးဖွေး၏ ချစ်ရမှာ စာမလိပ်သော ပြဿနာ၏
တစ်မြစ်ကို သူမေးခွန်းမျိုးစုံမေးပြီး သေချာစမ်းသပ်စစ်ဆေးကာ အာထရာ
ဆောင်းတီဒီရိုက်၊ သွေးစစ် စသည်ဖြင့် ဘက်ပေါင်းစုံ၊ နည်းပေါင်းစုံနှင့် လေ့လာ
ဆန်းစစ်အကဲဖြတ်ခဲ့ပြီးပြီ။

နောက်ဆုံးရလာသည်အဖြေက သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်မျိုးပွားအင်္ဂါများ စသည်ဖြင့် အပြင်ပန်းမှမြင်ရ၊ လက်တွေ့လည်းစမ်း၍ရသည် နေရာတွေအား လုံးတွင်မည်သည့်မျိုးပွားရက်မည်သို့ရောက်ကိုမျှ မတွေ့ရ၊ အကောင်းပကတိ၊ မည်သည့်ရောက်မျှရှာမတွေ့ဘဲ မည်သည့်ဆေးကို သွား၍ ပေးရမည်နည်း...အို အိမု တကယ့်ပြဿနာပဲ မဟုတ်ပါလား။

ဆေးကုသည်ဆိုရာ၌ ဆေးတွေပေး...ဆေးတွေထိုးပြီး ခွဲစိတ်ဓားကို ကိုင်ဆွဲခွဲစိတ်ဖြတ်တောက်မှသာ ဆေးကုသည်ဟု ခေါ်နိုင်ပါသလား။ ဤအရာ များထက် ပို၍အရေးကြီးသော၊ ဤအရာများမပါသော ဆေးကုနည်းရှေးမရှိ တော့ဘူးလား။ အထူးသဖြင့် ယခုဇွေးဇွေးကဲ့သို့သော ခန္ဓာကိုယ်တွင် မည့်သည့် ပြဿနာမျှမရှိပါဘဲ သူမစိတ်ထဲ ၊ နှလုံးသားထဲ သူမ၏အနီးကပ်ဆုံးနေရာတွင် ပြဿနာဖြစ်နေသူအား မည်သည့်ဆေးကို ပေးရပါမည်နည်း။

ထိုလူနာမျိုးအား ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်း မည်သို့မည်ပုံ ဆေးကုပါမည် နည်း။အိုသည်မှာပဲ ခုနက ပြောခဲ့သည့် မေးခွန်းတွေ သူ့ပါးစပ်က ထွက်လာခဲ့ ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူ့မေးခွန်းလေးကို ကြားလိုက်တော့ ဇွေးဇွေးက ရုတ်တရက် ဘာဆို ဘာမှ မပြောနိုင်သေးဘဲ ရုက်သွေးတွေ ဖြာနေသေးသည်၊ ပြီးတော့ဘာလုပ်၍ လုပ်ရမှန်းမသိသောပုံစံနှင့် သူမ၏လက်သည်းလေးတွေကို အသာငုံ၍ စူးစူး စိုက်စိုက်ကြည့်နေ၏။ ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းက သူမအားပြုံးပြုံးလေးငေးကြည့် ရင်း သူမ၏အဖြေအား စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ဆိုင်းနေလေ၏။ မှန်သည် .. ဤသို့သောမေးခွန်းမျိုး၏အဖြေအား အတင်းအဓမ္မ လည်ပင်းထညှစ်တော့မ တတ်၊ အလောတကြီးမေး၍ မည်သို့မျှ အဖြေမှန်ကို မရနိုင်၊ အရေးအကြီးဆုံးက စိတ်ရှည်လက်ရှည်၊ စိတ်အေးလက်အေးလေးထား၍ မီးစင်ကြည့်ကမ္ဘီပဲဖြစ် ပါသည်။

သူ့စောင့်ရကျိုးနပ်ပါ၏... မပွင့်တစ်ပွင့်လေးပြုံးလျှက် သူမနှုတ်က စကားလေးတွေက စမ်းရေစီးသည့်အလား နူးညံ့ညင်သာစွာ ထွက်ပေါ်လာလေ သည်။

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ဆရာရယ် .. သမီးလေ မနေ့ကအထိ အ ချစ်ဆိုတာ ဘာဆိုဘာမှ မသိခဲ့ပါဘူး။ သမီးဘဝမှာ ချစ်သူရည်းစားဆိုတာ မူးလို့

တောင်ရှုစရာမရှိခဲ့ပါဘူး။ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကတည်းက စည်းကမ်းတင်းကျပ်လှတဲ့မိသားစုထဲမှာကြီးပြင်းခဲ့ရပါတယ်။ ရည်းစားထားဖို့မပြောနဲ့ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ တစ်ခါမှတောင် ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားမပြောခဲ့ဖူးပါဘူး။ ဆယ်တန်းအောင်တော့လည်း သမီးက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကြီးဖြစ်ချင်ပေမယ့် မိဘတွေက မိန်းကလေးမို့ တက္ကသိုလ်ဆက်တက်စရာ မလိုပါဘူး။ အိမ်ရှင်မပဲ လုပ်ရပယ်ဆိုပြီး အိမ်တွင်းပုန်းကုလားမလိုပဲ နေခဲ့ရတယ်။ သမီးလေ တကယ်တမ်း ကျတော့ တက္ကသိုလ်ကို အရမ်းတက်ချင်တာ။ စာပေကိုခါသနာပါတော့ တက္ကသိုလ်နဲ့ဆိုင်တဲ့ ဝတ္ထုတွေဖတ်ရတိုင်း တိတ်တိတ်လေးကျိတ်ပြီး ငိုခဲ့ရပါတယ် ဆရာ။ တကယ်တမ်းကျတော့ သမီးအိမ်ထောင်မပြုချင်ပါဘူး... တစ်ယောက်တည်းနေချင်တယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် မယ်သီလရှင်တောင် ဝတ်ချင်တာ။ မိဘတွေကိုလည်း သမီးရဲ့ဆန္ဒကို ပြောပြခဲ့ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖေက သဘောမတူဘူး။ ပြီးတော့အဖေနေမကောင်းဖြစ်တယ်။ သူ့မျက်စိမပိုက်စင်မှာ သမီးကို သူစိတ်ချတဲ့သူသူငယ်ချင်းရဲ့သားနဲ့ ပေးစားခဲ့ချင်တယ်ဆိုပြီး သမီးကိုနားချတယ်။ သမီးကိုတစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ရမှာ အဖေက စိတ်မချဘူးတဲ့ ဆရာ။ ဒါနဲ့ပဲ အဖေစကားကို နားထောင်ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်ရတယ်။ ပြောရမယ်ဆိုရင် ဆရာရယ် ယုံချင်ယုံမယုံချင်နေ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့ကျမှပဲ ကိုကျော်စွာရဲ့မျက်နှာကိုတွေ့ဖူးတာပါ။ ကဲသမီးက သူ့ကိုချစ်လား၊ မချစ်လားဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိမှာလဲ။ မိဘတွေအလိုကျ ခေါင်းညိတ်ခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ သမီးအဖြစ်က အဆိုးထဲကအကောင်းလို ပြောရမလားမသိဘူး။ ကိုကျော်စွာက သမီးကို အရမ်းဂရုစိုက်ပြီး အလိုလိုက်တယ်။ ပြောရမယ်ဆိုရင် အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်အတွက် ဘာဆိုတာမှ လိုလေသေးမရှိအောင်ကို သူကထားခဲ့ပါတယ်။ သူနဲ့ပေးစားပြီး သိပ်မကြာဘူး။ အဖေလဲဆုံးသွားတယ်။ သမီးလည်း အိမ်ထောင်ကျပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်းကိုပဲ သဲသဲလေးကိုယ်ဝန်ကို ရသွားတော့တာပဲဆရာ။ တကယ်တမ်း ပြောရရင် ကိုကျော်စွာကိုချစ်လား... မချစ်လားဆိုတာလည်း တစ်ခါမှတောင် သေချာမစဉ်းစားခဲ့ဖူးဘူး။ ပြီးတော့ အမှန်အတိုင်းပြောရမယ်ဆိုရင်လည်း အိမ်ထောင်ရေးသူဆိုတာ ဘာဆိုဘာမှန်းတောင် မသိခဲ့ဖူးဘူးလို့ ပြောရလိမ့်မယ် ဆရာ။ ဘာမှန်းညာမှန်း သေချာမသိလိုက်ပဲ သဲသဲလေးကို ကိုယ်ဝန်ရသွားခဲ့တာကိုး။ ကိုယ်ဝန်ရပြီးတော့လည်း တစ်ခါမှ အတူမနေဖြစ်တော့ဘူး။ ကလေး

ကိုထိခိုက်သွားမှာ သမီးက စိုးရိမ်တာကိုး။ သူကလည်း သမီးရဲ့ဆန္ဒကို နားလည်
 ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ သဲသဲကိုမွေး... မွေးပြီးတစ်လ၊ နှစ်လ၊ သုံးလ၊ လေးလနဲ့
 အချိန်တွေကြာလာတော့ သူကပြန်ပြီး ပူဆာတယ်။ သမီးကလည်း အကြောင်း
 အမျိုးမျိုးပြပြီး ခွင့်မပြဘူး။ ဒီကိစ္စကြီးကို သမီးစိတ်ထဲက ဘာဖြစ်လို့လဲမသိဘူး။
 မနစ်မြို့ဘူး ဆရာရယ်။ ဒါပေမဲ့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အချိန်တွေကြာလာတဲ့အခါ
 ဘယ်လိုအကြောင်းပြရမှန်းလည်း မသိတော့ဘူး။ ကိုကျော်စွာကလည်း တစ်စ
 ထက်တစ်စ ပိုပြီးရိပ်မိလာတယ်ထင်တယ်။ သမီးဆန္ဒမပါရင် သူချစ်ဖို့ မကြိုးစား
 တော့ဘူး။ မပူဆာတော့ဘူးဆိုပြီးတော့ ပြောလာတယ်။ သမီးသူ့ကို ချစ်လာတဲ့
 ကြည်ကြည်သာသာ ခွင့်ပြုတဲ့အချိန်ထိ စောင့်မယ်လို့လည်း ကတိပေးတယ်။
 အဲဒီလိုနဲ့ ကြာလာတော့လည်း သမီးအနေနဲ့ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးခံစားလာရ
 တယ်။ ဘယ်လိုလဲဆိုတာတော့ တိတိကျကျ မပြောတတ်ဘူးပေါ့။ ဒါနဲ့ပဲ သမီး
 လေးကို မွေးပေးခဲ့တဲ့ သမီးအနေနဲ့ ဖခင်လိုပဲ ချစ်ခင်လေးစားအားကိုးတဲ့ ဆရာ
 ကို ရင်ဖွင့်အကူအညီတောင်းခဲ့မိတာပါ။ ဒါပေမဲ့... ကိုကျော်စွာအိမ်ကို အရက်မှူး
 ပြီးပြန်လာတဲ့ညက အဖြစ်အပျက်ကတော့ သမီးရဲ့တည်ငြိမ်နေတဲ့ နှလုံးသားကို
 ခပ်ကြမ်းကြမ်းကြီး ရိုက်ခတ်လိုက်တဲ့ နာဂစ်မှန်တိုင်းကြီးလိုပဲလို့ ပြောရမလား
 မသိဘူး။ သူက အရက်မှူးမှူးနဲ့ ဇင်ဇင်၊ ဇင်ဇင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့
 နာမည်ကို တတွတ်တွတ်ရှေ့ရွတ်နေတာ ကြားလိုက်ရချိန်မှာ သမီးဘဝမှာ တစ်
 ခါမှမခံစားဘူးသေးတဲ့ ခံစားမှုမျိုးဖြစ်လာတယ်။ ဒီဇင်ဇင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဆာ
 ဘယ်သူလဲ။ သူ့နှုတ်ဖျားက တဖွဖွရှေ့ရွတ်ရလောက်အောင် သူက ကိုကျော်စွာနဲ့
 ဘယ်လောက်အတိုင်းအတာအထိ ပတ်သက်နေသလဲ။ ကိုကျော်စွာက သမီး
 ကို အရင်ကလို မချစ်တော့ဘူးလား။ အသစ်တွေသွားတာလား။ ဒီဇင်ဇင်ဆိုတဲ့
 သမီးမမြင်ဘူးတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို မနာလိုဝန်တိုတာလား။ သေခံ
 ကြောင်တာလား။ သမီးရင်ထဲနှလုံးသားထဲ တစ်မျိုးကြီးပဲ ခံစားနေရတယ် ဆရာ။
 ဒိန်းဘလိန်းနတ် ဝင်ပူးနေတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးလား။ သမီးလည်း တစ်ခါမှမခံစား
 ဘူးတော့ မသိဘူး။ အဲဒါသမီး ဘာဖြစ်တာလဲ... ဆရာကဧရာဘယ်လို ထင်မြင်
 ယူဆလဲဆိုတာပြောပြပါဦး။”

ဗုဒ္ဓေါ ကိုယ့်ဘက်မြားဦးလှည့်လာပါရောလား။ ဒိန်းဘလိန်းနတ်မှူး
 တယ်ဆိုတာ ဘာပါလိမ့်... ဒုက္ခတော့ရောက်ပြီ...။

ସ୍ୱାଧୀନତା
ଦିନ

ଋଷି: ଶାନ୍ତିଋଷି: ରେ

ଋଷିଆରଣି ପ୍ରେ:

ଋଷିଆରଣି
ଋଷିଆରଣି

Dr. ବି. ଶିଠି

ဒိန်းတလိန်းဝေ
လှိုင်အေးဝေ
မိလ္လာဝေ
အိမ်ပဲ

ချစ်ရမှာ စာမလိပ် (၃၁)
ဒိန်းဟာလိန်းရေ လွတ်အောင်ပြေး မိလို့ကတော့ အသေပဲ

“ဒိန်းတလိန်းနတ်” ဟုအမည်ရှိသော “နတ်” ကိုကြားဖူးပါသလား။ သူကမည်သူနည်း...။ ထိုနတ်သားလေးဝင်ပူးလျှင် လူတစ်ယောက်သည် မည်သို့မည်ပုံ ပြောင်းလဲသွားနိုင်ပါသနည်း။ ဤလောကကမ္ဘာကြီးထဲတွင် မြင်တွေ့ရသော လူသားတစ်ဦးအား သူ့အားနေ့စဉ်မြင်တွေ့နေရသော ပုံစံအတိုင်းပဲ အခြားလူတွေကရော သူ့ကိုယ်သူ့ရော တစ်သတ်မတ်တည်း ပုံသေသတ်မှတ်ထား၍ရပါသလား။ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်စုံတစ်ရာသော အကြောင်းတစ်ခုခုနှင့် ကြုံတွေ့လိုက်ရသောအခါတွင် သူ့ကိုယ်သူပင် သတိမပြုမီနိုင်သော မယုံနိုင်စရာ မထင်မှတ်မမျှော်လင့်ထားသော နောက်ထပ်လူတစ်ဦးအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားနိုင်သည်ကိုရော သင့်ဘဝတွင် ကြုံခဲ့ဖူးပါသလား။

လူတစ်ယောက်တွင် စိတ်နှစ်စိတ် ရှိနေသည်ကိုရော သတိပြုဖူးပါသလား။ အပြင်ပန်းတွင် အလွယ်တကူ မြင်တွေ့ခံစားနေရသော စိတ်ကတစ်စိတ် ဤလူ၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲ တစ်နေရာရာတွင် အမြဲတစေ လျှို့ဝှက်ပုန်းခိုငုပ်လျှိုးနေသော စိတ်ကနောက်တစ်စိတ်၊ တစ်ခုတော့ရှိသည် .. ထိုသို့ပုန်းအောင်းနေသော စိတ်ကလေးကိုတော့ တခါတရံ သူ့ပုန်းနေရာမှ တအင်လေး ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာချိန်တွင်မှ ၎င်းကိုလည်း မိမိကသတိထား၍ စောင့်ကြည့်နေသည့် အချိန်လေးနှင့် တိုက်ဆိုင်သွားမည်ဆိုပါမှ ဖျတ်ခနဲ တွေ့မြင်နိုင်ပါလိမ့်မည်။ အဲသည်အခါကျမှ... လျှို့ဝှက်ပုန်းအောင်းနေသော “စိတ်သူခိုး” လေးအား အစီစဉ် နိုင်မည်ဖြစ်ပါသည်။

ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းသည် သူ့ရှေ့က ဖွေးဖွေးဆိုသည့် သူ့ကိုယ်သူ ဒိန်း
 တာလိန်းနတ် ပူးနေသလားဟု ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေသည့် ငတ်မလေးကို ကြည့်နေရင်း
 သူငယ်စဉ်က လေးဘဝက ကြုံခဲ့ရသော အခြေအပျက်လေးတစ်ခုကို ပြန်ပြောပြ
 မြင်ယောင်မိလေသည်။ ပြန်စဉ်းစားမိတိုင်း သူ့ခြေသလုံးတွေ၊ ပေါင်တွေ၊ ကင်ယံ
 တွေက စပ်ချဉ်းချဉ်းအရသာကို အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်ခံစားနေရသလိုပင်။
 ပြီးတော့ သူ့အမှတ်တရ ပစ္စည်းများထားရာသံသေတ္တာလေးထဲ အမြတ်တနိုး
 သိမ်းဆည်းထားသည့် ဟောင်းနွမ်းနေသော လက်နှစ်ဖက်လုံး မပါတော့သည့်
 ဘုံမရှုပ်လေးတစ်ရှုပ်ကိုလည်း ချက်ချင်းအမှတ်ရသွားမိပါ၏။

ထိုဘုံမရှုပ်ကလေးက သူ့အန်တီတစ်ယောက် သူ့အား မွေးနေ့အ
 မှတ်တရလက်ဆောင်အဖြစ်ပေးထားသော အရှုပ်ကလေးပဲဖြစ်ပါသည်။ က
 လေးဘဝတွင် အရှုပ်ကလေးတွေက ဒီလိုပဲ ဟိုကရလိုက် ဒီကရလိုက်နှင့် တစ်စ
 ထက်တစ်စ ပျားလာခဲ့၏။ ကလေးတွေ၏လုံးစံအတိုင်း အရှုပ်သစ်လေးရရှိနိုင်မှာ
 တော့ ထိုအသစ်ကလေးနှင့်ဆော့... ကြာလာတော့ ရိုးသွားသလိုလို မေ့မေ့
 ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားသလိုလိုနှင့် သိပ်မဆော့ဖြစ်တော့ချိန်... ထပ်ရလာ
 သော အရှုပ်သစ်ကလေးများနှင့်သာ ပျော်မွေ့နေချိန်။ ထိုဘုံမရှုပ်ကလေးက သူ
 အခန်းကလေး၏ထောင့်လေးနားက ကစားစရာအရှုပ်အစုတ်များကြားထဲ ပုန်း
 အောင်းပျောက်ကွယ်နေချေပြီ။ မည်မျှပင်ကြာသွားသည်မသိ... သူကတော့ ထို
 အရှုပ်ကလေး သူ့တွင် ရှိမှန်းပင်မမှတ်မိတော့ပြီ။

တစ်နေ့တွင်တော့ သူတို့ငြိမ်းချမ်းသို့ မန္တလေးမှ သူ့ဝမ်းကွဲ ညီအစ်ကို
 မောင်နှမများမိသားစု အလည်အပတ် ရောက်လာခဲ့လေ၏။ မောင်နှမကလေး
 ငယ်တွေအချင်းချင်းဆော့ကစားလိုက်ကြသည်မှာ ပျော်စရာကောင်းပါတီခြင်း။
 ကစားနည်းတွေကလည်းမျိုးစုံနှင့် မပျင်းနိုင်အောင်ပင်။ မကြာမီ ပြန်ရမည့်ရက်
 သို့ပင် ရောက်လာခဲ့၏။ အဲ့သည်မှာ ပြဿနာတစ်ခု အစပြုလာခဲ့၏။ သူ့ညီမဝမ်း
 ကွဲလေး ဖြူဖြူဆိုသည့် ငတ်မလေးက မည်သို့မည်ပုံ စိတ်ရှူးပေါက်သည်မသိ...
 သူတို့အခန်းထောင့်က ကစားစရာအစုတ်ပလုတ်တွေ ထည့်ထားသောခြင်း
 တောင်းကြီးထဲက လက်တစ်ဖက်ပြုတ်နေသည့် ကစားစရာ ဘုံမရှုပ်ကလေး
 တစ်ရှုပ်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားလေ၏... အဲ့သည် အရှုပ်ကလေးက အတော့်ကို
 ဟောင်းနွမ်းနေပါပြီ။ သူလည်း ကစားဖို့နေနေသာသာ ထိုအရှုပ်ကလေးရှိမှန်း

ပင် သတိမရတော့သည့်အချိန်၊ ဖြူဖြူဆိုသည့် ငန်မလေး ထိုအရုပ်ကလေးကို တပွေ့ပွေ့တပိုက်ပိုက် လုပ်နေကတည်းက သူ့စိတ်ထဲ အမျိုးအမည်မသိသော ခံစားချက်တစ်မျိုး ဘယ်ကဘယ်လို ဝင်ရောက်လာမှန်းမသိ။

ဒီကောင်မလေး တပွေ့ပွေ့နှင့် လက်က မရုစတမ်းကိုင်နေတဲ့ အရုပ် ကလေးအား ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း... သူ့စိတ်တွေ ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်လာ ၏။ ပုပန်စိတ်တွေလည်း တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာလေ၏။ ဘုရားဘုရား... ဒီ ကောင်မလေး ဒီအရုပ်ကို ဘာလုပ်မလို့ပါလိမ့်.. အဲ့သည်မှာပဲ သူ့အလွန်အလွန် စိတ်ပူနေသည့်ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။ ဒါကတော့ဖြူဖြူဆိုသည့် အစုတ် ပလုပ်မလေးက ထိုအရုပ်ကလေးအား ပွေ့ပိုက်ယုယဖွားဖြင့်ကိုင်ထားရင်းအခန်း ထဲဝင်လာသော သူ့ပေမေနှင့် ဖြူဖြူပေမေညီအစ်မနှစ်ဦး ရေညှိရောက်သွား၏။ မကြာမီမန္တလေးသို့ပြန်ဖို့ ပစ္စည်းတွေပင် သိမ်းပြီးပြီ။

မိဘချင်းတွေပင် နှုတ်ဆက်စကားတွေ ဆိုနေကြပြီ။ အဲ့သည်အချိန် မှာပဲ ဖြူဖြူဆိုသည့် ငတိမလေးက အရုပ်ကလေးကို ရင်မှာပိုက်၍ သူမ၏အန်တီ (သူ့ပေမေ)ထံမှာ "တီတီ သမီးကို ဒီဘိုမရုပ်ကလေးပေးနော်" ဟု တောင်းလိုက် ၏။ သူ့ပေမေကလည်း "အို.. သမီးကြိုက်ရင်ယုယု.. ဒီမှာအရုပ်တွေက အများ ကြီးပဲ" ဆိုပြီး သဘောမနောကောင်းစွာ အရုပ်ကလေးကို ပေးလိုက်လေတော့ ၏။

အဲ့သည်အချိန်မှာပဲ မည်သူမျှ မဖျော်လင့်မထင်မှတ်သော အုံသြဇ ဝွယ်ကောင်းလှသည့်အဖြစ်က ရုတ်ခြည်းပေါ်ပေါက်လာလေ၏။ အဲ့ဒါကတော့ ငြိမ်းချမ်းပေါက်စကလေး ဟိုးအခန်းထောင့်လေးကနေ ပေစောင်းပေစောင်းနှင့် စောင့်ကြည့်နေရာမှ မည်သို့မည်ပုံ စိတ်ရှူးပေါက်သွားသည်မသိ။ ရုတ်တရက် တစ်ဟုန်ထိုးပြေးထွက်သွားပြီး ဟိုကောင်မလေးလက်ထဲက ဘိုမရုပ်ကလေးကို အတင်းအဓမ္မ ပြန်လုလေတော့၏။ နှုတ်ကလည်း "မပေးဘူး"။ ဒီအရုပ်ကလေး မပေးဘူး.. လိုချင်ရင် တခြားကြိုက်တဲ့ အရုပ်ကိုယူပါ.. ဒီအရုပ်လေးကိုတော့မ ပေးဘူး။ မယူရဘူး ဟု၍ အရူးတစ်ယောက်လို တာတွတ်တွတ်ရေရွတ်ရင်း လက် ကအတင်းဆွဲ .. ဟိုဖြူဖြူဆိုသည့် ငတိစုတ်မလေးကလည်း ခေသုမဟုတ်။ အ တင်းခေတ်ဟစ်ငိုယိုပြီး အတင်းပြန်လု၊ အဲ့သည်မှာပဲ လူကြီးတွေလည်း ရုတ်တ ရက်ကြောင်ပြီး ဘာလုပ်၍လုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်ကုန်၏။ ကလေးနှစ်ယောက်အ

သားကုန်အရှုပ်လှကြသည့်ပွဲ၌ နောက်ဆုံးငြိမ်းချမ်း၏လက်ထဲသို့ ဘိုမရှုပ်ကလေးဖြုတ်ခနဲ ပါလာတော့၏။ ဟိုငတိမလေး၏လက်ထဲတွင်တော့ အရှုပ်မှတစ်ဖက်တည်းကျန်နေသော လက်ကလေးတစ်ဖက် ကိုင်လျက်သားလေးနှင့်ကြောင်ကြောင်လေးကျန်ရစ်၏။ ခြေထောက်ကလေးဆောင့်ရင်း အော်ဟစ်ငိုယိုလိုက်သည်မှာလည်း ကမ္ဘာပျက်တော့မည့်အလားပင်။ ငြိမ်းချမ်းဆိုသည့် ငနဲလေးကတော့ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ထိုဘိုမရှုပ်ကလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ပိုက်ကာ တစ်ချိုးတည်း လစ်လေတော့၏။ ပြီးတော့ ဧည့်သည်တွေပြန်သွားသည့်အချိန်အထိ သူတို့အိမ်နောက်ဘက်က သရက်ပင်ကြီးအောက်တွင် သွား၍ပုန်းနေလေ၏။

ကိုင်းပရိသတ်ကြီးရေ.. ငြိမ်းချမ်းဆိုသော ငတိကလေး၏ ကံကြမ္မာမည်သို့ ဇန်လာမည်နည်းဆိုသည်ကို ဧဝဒင်သွား၍ မေးရန်ပင် လိုမည်မထင်တော့ပါပေ။ ဧည့်သည်တွေအားလုံးပြန်သွားပြီးသည်ထိ ငြိမ်းချမ်းတစ်ယောက်အိမ်သို့မပြန်ရဲ.. အသာကလေးပုန်းအောင်းနေဆဲ။ သူ့မေမေ၏ဒေါသကို သူအသိဆုံးမဟုတ်လား။ ခုနတုန်းကဘာကြောင့် ဤမျှအန္တရာယ်ကြီးမားသော အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့ပါသနည်း။ သူ့ကိုယ်သူပြန်မေးတော့ မည်သို့ပြန်ဖြေရမှန်းပင်မသိ။ ခုနတုန်းက ဧည့်သည်ကလေးမလေးလက်ထဲက အရှုပ်ကလေးကို အတင်းလှယူပြီး ပြေးသောငတိလေးသည် ငြိမ်းချမ်းအစစ်မှ ဟုတ်ပါရဲ့လား...။ အသင်မည်သို့ ထင်ပါသနည်း။ တကယ်တမ်းကျတော့ ငြိမ်းချမ်းလေးသည် မေမေ့လက်ထဲကတုတ်ကို လောကမှာ အကြောက်ဆုံး.. သူ့ကိုရိုက်တိုင်း မေမေက မေးလေ့ရှိသောစကားလေးရှိသည်။ "မေမေ့ကိုကြောက်တာလား။ တုတ်ကိုကြောက်တာလား" တဲ့။ ကလေးလေးတစ်ယောက်၏ ရိုးသားဖြူစင်သော နှလုံးသားထဲက ထွက်လာသောစကားက "မေမေ့လက်ထဲကတုတ်ကို ကြောက်တာပါ" ဟူ၍ တဖြင့် ငိုကြွေးနေသည့်ကြားက မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ဖြေခဲ့ရသော အမှန်စကားများကို သူသတိရမိသေးသည်။

သည်မျှလောက်ကြောက်သော မေမေ့တုတ်ကို အာခံကာ မိုက်မိုက်မဲမဲရဲရဲစွာ ဧည့်သည်ကလေးမလေး၏လက်မှ အရှုပ်စုတ်ကလေးကို လှယူနိုင်ခဲ့သည်မှာ မည်သူ့လက်ချက်နည်း။ သူ့ပင်ကိုစိတ်ရင်းနှင့် ဆိုလျှင် ထိုမျှမိုက်မဲသော အလုပ်မျိုးကို သူလုပ်ပါမည်တဲ့လား.. အဲသည်လောက်တော့ သူမမိုက်ဖူး

ဟုထင်ပါသည်။

အဲသည်နေ့ကလောက် သူ့မေမေ စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်သည်ကို သူ တစ်ခါမျှပင် မမြင်ဖူးဟူ၍ ဆိုရလောက်အောင်ပင် စဉ်းစားသာကြည့် .. ငြိမ်းချမ်း ဆိုသော လူဆိုးလေးလုပ်လိုက်သည့် အလုပ်က မေမေအား ဧည့်သည်များအား လုံး၏ရှေ့တွင် အရှက်တကွ အကျိုးနည်းဖြစ်စေမည်မှာ မြေကြီးလက်ဝတ်မလွဲ၊ ဘာဆိုဘာမှ တန်ဖိုးမရှိသည့် လက်တစ်ဖက်ပြုတ်နေသည့် ဘိုမရုပ်အစုတ်က လေးအတွက်နှင့် သူ့မေမေအဘယ်မျှလောက် ဧည့်သည်တွေရှေ့တွင် မျက်နှာပူကာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်လိုက်မည်နည်း။

အဲသည်အတွက် မေမေက စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပင် ကြိမ်လုံးတစ်လုံး ရေရှတွင်ချ၍ ထိုင်စောင့်နေခဲ့၏။ လူဆိုးလေးငြိမ်းချမ်းအား သူ့အပင်ပန်းခံ၍ လိုက်ရှာရန် မလိုပါစေချေ။ ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ... ဝမ်းဗိုက်ထဲက တပို့ပို့နှင့် မိုးတွင်းက အုံးအွမ်းဖားများကဲ့သို့ အသံစုံမြည်ဟည်းလာသော အခါတွင်ကား ငြိမ်းချမ်း တစ်ယောက် လက်နှစ်ဖက်ပြုတ် ဘိုမရုပ်ကလေးအား ရင်ဝယ်ပိုက်ရင်း အိမ်အနီးသို့ ကုတ်ချောင်းကုတ်ချောင်းနှင့် မယောင်မလည် ချဉ်းကပ်လာတော့၏။ အဲသည်နေ့က ငြိမ်းချမ်းဆိုသည့် ငယ်လေး၏ မျက်ရှည်တွေ၊ နှစ်ချေးတွေ ဘယ်လောက်မြေပေါ်သွားသည်မသိ။ သူ့အသံဆိုးကြီးက တစ်ရပ်ကွက်လုံးနားကို ပိတ်ထားချင်လောက်အောင် စိတ်ညစ်ခြင်းကြီးစွာနှင့် နားဆင်ရမည်။ သူ့ပေါင်မှာ၊ ခြေသလုံးမှာ အဖျိုးရာကြီးတွေ အစင်းလိုက်၊ အစင်းလိုက် မုန့်တီဟင်းကဲ့သို့ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ပေါ်နေမည်ကို ပရိသတ်ကြီး မုန်းဆင်ကြည့်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

ကိုင်း... စာဖတ်သူတို့ရေ... ထိုအချိန်က ငြိမ်းချမ်းလေး၏အတွင်း စိတ်ကလေးထဲ ထိုးဖောက်၍ ဝင်ရောက်လှုံ့ဆော် မှိုးဆွပေးလိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ် အမည်ကို ယခုလောက်ဆို သိလောက်ပြီထင်ပါသည်။ ထိုသူ၏ အမည်ကား .. "ဒိန်းတလိန်း" ဟုခေါ်ပါသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်တိုင်း သူ့စိတ်ထဲအသည်းထဲက အဲဒီငတ်ကို စိတ်နာသည်။ ခင်းလုပ်၍ သူကောင်းကောင်းကြီး နာနာအတီးခံရတာပဟုတ်လား။ ထို့ကြောင့် အဲဒီအကြောင်းစဉ်းစားမိတိုင်း ဒိန်းတလိန်းရေ... မင်းကိုမိလို့ကတော့ အသေပဲ။ ပြေးနိုင်မှလွတ်မယ် ဟူ၍ပင် ကြိုးဝါးမိလေတော့သတည်း။

အစကတော့ "အချစ်"ဆိုတာ ဘယ်ရောက်လို့ရောက်မှန်း
မသိဘူးဖြစ်နေချိန်မှာ အခြားတစ်ယောက်ရဲ့လက်ထဲ ပါသွားမယ့်
အဖြစ်မျိုးနဲ့လည်း ကြုံလိုက်ရရော အဲဒီပုန်းလျှိုးကွယ်ပျောက်နေတဲ့
"အချစ်"ဟာ ဘာ့အနဲ့ ကိုယ်က သတိမတောင်မထားမိလိုက်ပဲ
သူ့အလိုလို ပေါ်လာတော့တာဖြစ်တယ်။ အဲဒီသူငယ်ချင်း
လင်မယားနှစ်ယောက်အတွက် မင်္ဂလာဆောင်တဲ့အချိန်တုန်းက
ဆရာဟာ သူတို့ရဲ့ပြားနတ်မောင် နတ်သားလေးတစ်ပါးအလား
ကျေးဇူးအတွဲတင်လိုက်ကြတာ။ ဒါပေမဲ့ ...

2014
9

22
37:0
37:0
37:0

Dr. B. B.

ချစ်ရမှာတယ်လိပ် (၁၂)
ဒိန်းတလိန်းရေ ကျေးဇူးအထူး

“သမီး ဓမ္မေးဓမ္မေး...”

ဆရာကတော့ အဲဒီ ဒိန်းတလိန်းဆိုတဲ့ နတ်သားလေးကို ကျွန်ုပ်အထူးတင်မိတယ်...။ သမီးနုလုံးသားရဲ့ အနက်ရှိုင်းဆုံးနေရာတစ်ခုမှာ ငုတ်လျှိုးပုန်းကွယ်နေတဲ့ “အချစ်ဆိုတဲ့အရာ” ကို သူက တူးဖော်ပေးလိုက်လို့ပဲ... အခု သမီးရဲ့အဖြစ်ကိုမြင်တော့ ဆရာ့သုငယ်ချင်းစုံတွေကို ချက်ချင်းပဲ သတိရလိုက်မိတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဇာတ်လမ်းလေးဟာလည်း ရှုပ်ရှင်ဝတ္ထုတွေထဲကလိုပဲ... စိတ်ကူးယဉ်သိပ်ဆန်တယ်။ သုငယ်ချင်းက ဆရာနဲ့အတူတူဆေး(မန်း)မှာ ရန်ကုန်ဆေး(ဝ)က အတန်းတူမိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်ကဘယ်လို စာချင်းဆက်သွယ်မိသွားလဲမသိဘူး။ စာတွေ အပြန်အလှန်ရေးရင်းကနေ ချစ်သူရည်းစားတွေ ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ တစ်ရက်ကျတော့ ရန်ကုန်ကို ဒီကောင်ချစ်သူနဲ့တွေ့ဖို့ချိန်တော့ ဆရာတို့ သုငယ်ချင်းတစ်စုလိုက်ကြီးမီးရထားဘူတာရုံအထိ လိုက်ဖို့ခွဲကြတာ မမှေ့နိုင်စေရဲပဲ။ သူ့ချစ်သူကို သူပထမဆုံးတွေ့ရမှာ။ ချိန်းတဲ့နေရာမှာ ကောင်မလေးက အင်္ကျီကအဝါရောင်၊ ပန်းအနီလေးတစ်ပွင့် ပန်ထားမှာတဲ့။ ကိုင်းဘယ်လောက်တောင် ရင်ခွန်စိတ်လှုပ်ရှားဖို့ ကောင်းသလဲ။ အဲသလို အချစ်ခရီးကို ကျရာဆန်ဆန်လေး အလှပဆုံး စတင်ခဲ့တဲ့ သုငယ်ချင်းချစ်သူနှစ်

ယောက် ဘယ်ကဘယ်လိုတွေ ပြဿနာတွေ တက်တယ်မသိပါဘူး။ ဆရာဝန်
လည်းဖြစ်ရော နှစ်ယောက်ကွဲသွားကြတယ်။ ဒီဇာတ်လမ်းက ဒီမှာတင်တစ်ခန်း
ရပ်ပြီလို့ ပြည်စိုးကားရုလိုက်ပြီပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ တစ်ယောက်တကွဲစီဖြစ်သွားကြ
တယ်။ သူငယ်ချင်းကလည်း သူ့အိမ်ကပေးစားတဲ့ ဆန်စက်သူဌေးသမီးတစ်
ယောက်နဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ ပြန်းနေပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဒီကောင်က ရန်ကုန်ကို
တက်လာခဲ့ချိန်မှာအရင်က သူ့ချစ်သူဟောင်းကလည်း သူဌေးသားတစ်ယောက်
နဲ့ ဓမ္မစပ်ကြောင်းလမ်းတော့မယ့် သတင်းကိုလည်း ကြားလိုက်ရော ဆရာဆီအ
ပြေးအလွှား ရောက်လာခဲ့တယ်။ အရင်ကတော့ ဒီဇာတ်လမ်းကို ဤသတို့မျှ
သာဆိုပြီး ရပ်လိုက်ပြီလို့ ကြွေးကြော်ထားတဲ့ ငနဲ။ အခု သူ့ချစ်သူဟောင်း သူတစ်
ပါးရဲ့ရှင်ခွင်ထဲ တစ်ခြမ်းလောက် ရောက်လုနီးပါးဖြစ်နေပြီလို့လည်း ကြားလိုက်
ရရော... ထိုင်လို့မရ၊ ထလို့မရ... အိပ်လို့မပျော် စားလို့မဝင်တွေဖြစ်ပြီး ဒိန်းတ
လိန်းနတ် ဝင်ပူးတော့တာပဲ။ အဲဒီတော် အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်ပုံများ ရယ်ချင်စရာ
လည်းကောင်း၊ စိတ်ညစ်စရာလည်းကောင်း... ဒီလိုမျိုးကိစ္စတွေနဲ့ ဆရာက ငယ်
ငယ်ကတည်းက အကျိုးပေးတယ်လို့များ ပြောရမလားမသိဘူး။ နောက်ဆုံး
ဆရာဆီ ငနဲသားရောက်လာပြီး တင်္ဂါဂျီနဲ့ အပူကပ်တော့တာပဲ။ ဒီကွဲကွာနေတဲ့
ချစ်သူဟောင်းနှစ်ယောက်ကြားထဲ အောင်သွယ်လုပ်ပေးရတော့တယ်။ အခု
သမီးဇွေးဇွေး ဖြစ်သလိုပဲပေါ့။ အစကတော့ "အချစ်" ဆိုတာဘယ်ရောက်လို့
ရောက်မှန်းမသိဘူးဖြစ်နေချိန်မှာ အခြားတစ်ယောက်ရဲ့လက်ထဲ ပါသွားမယ့်အ
ဖြစ်မျိုးနဲ့လည်း ကြုံလိုက်ရရော အဲဒီပုန်းလျှိုးကွယ်ပျောက်နေတဲ့ "အချစ်" ဟာ
ဘွားခနဲ ကိုယ်က သတိတောင်မထားမိလိုက်ပဲ သူ့အလိုလို ပေါ်လာတော့တာ
ဖြစ်တယ်။ အဲဒီသူငယ်ချင်း လင်မယားနှစ်ယောက်အတွက် မင်္ဂလာဆောင်တဲ့
အချိန်တုန်းက ဆရာဟာ သူတို့ရဲ့မြှားနတ်မောင် နတ်သားလေးတစ်ပါးအလား
ကျေးဇူးတွေတင်လိုက်ကြတာ။ ဒါပေမဲ့ တကယ်ရယ်စရာကောင်းတဲ့အဖြစ်က
တော့ အခု ဒီငနဲလင်မယား သူတို့ပျော်ရွှင်ကြည်နူးချစ်ရည်လူးခဲ့ကြတုန်းက
တော့ မြှားနတ်မောင်ကို တစ်ခါမှ ကောင်းကောင်းသတိမရပဲ အိမ်ထောင်သက်
တွေကြာလာတဲ့အခါ သူတို့နောင်ဂျိန်ပလေးကြတဲ့အခါတိုင်း အဲဒါမင်းကြောင့်
ဆိုပြီး မြှားနတ်မောင်ကို ဆော်ပလော်တီးရှင်သတဲ့ သမီးရေ။

ကိုင်းအခုလည်း သမီးဇွေးဇွေးရဲ့အဖြစ်ကို သေချာဆန်းစစ်ကြည့်

တော့ အဲဒီအတိုင်း တစ်ထပ်တည်းပဲ။ သမီးကို သေချာစစ်ဆေးကြည့်ပြီးပြီ။ သမီးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ၊ ပျိုးပွားအင်္ဂါတွေမှာ ဘာရောဂါမှလည်း မရှိဘူး။ ဘာပြဿနာမှလည်း မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် ဘာဆေးမှလည်း သောက်စရာမလိုဘူး။ အခု သမီးတို့လင်မယားမှာ ပြီးခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေအားလုံးကို ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ဘူးလို့ပဲ သဘောထားလိုက်တော့နော်။ ကိုကျော်စွာ ဟိုနေ့ညက ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေ၊ သူ့ပါးစပ်က မူးပူးနဲ့ ပြောခဲ့တဲ့ ဝေဒင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကိုလည်း ဘာဆိုဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ဘူးလို့ပဲ စိတ်ထားလိုက်ပြီး အခုလက်ရှိ သမီးစိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရတဲ့ အတိုင်းလေးပဲ အလိုက်သင့်အလျားသင့် နေလိုက်တော့နော်... အစေအရာရာအားလုံး အဆင်ပြေချောမွေ့သွားလိမ့်မယ်လို့ ဆရာတထစ်ချ ပြောရပါတယ်။ ဘာဆိုဘာမှလည်း စိတ်မပူနဲ့တော့ ဒီအတိုင်းလေးနေလိုက်တော့”

ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်း၏ စကားအဆုံးတွင် ငွေးငွေးက သူ့အားမျှက်လုံးလေးဖြူး၍ အံ့အားသင့်သည့် အသွင်နှင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေလေ၏။ သူ့စိတ်ထဲ အံ့ဩတကြီးဖြစ်နေပုံပင် သူ့ပါးစပ်က ထုတ်မပြောသော်လည်း သူ့မျှက်လုံးတွေ၊ သူ့အသွင်သဏ္ဍာန်တွေက ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်း သူမအား ဆေးကုပြီးကြောင်းကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည့် အသွင်က ထင်းထင်းကြီးပေါ်နေလေ၏...။ ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါ၏... ရောဂါတစ်ခုခု ပြဿနာတစ်ခုခုကြောင့် ဆရာဝန်ဆီရောက်တိုင်း ဆရာဝန်က ရောဂါကို နည်းမျိုးစုံနှင့်ရှာမည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဆေးတိုက်လျှင်တိုက်၊ ဆေးထိုးလျှင်ထိုး၊ ခွဲစိတ်ပြီးကုလျှင်ကု၊ ဆေးနည်းတစ်ခုခုနှင့်တော့ ကုသမှုပေးရခြေမဟုတ်လား။ အခုတော့ ကြည့်ပါဦး... သူမ၏ရောဂါပြဿနာကြီးတစ်ခုကို ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းအား အားကိုးတကြီးတိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီး ကုသမှုကို ပျော်လင့်တကြီး စောင့်ကြိုနေခဲ့သူ ငွေးငွေးဆိုသည့် မိန်းကလေးမျော... ယခုတော့ သူ့ချစ်ခင်အားကိုးလေးစားကြည်ညိုသော ဆရာဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းဆီမှ ဆေးတစ်ပြား၊ ဆေးတစ်လုံးမှလည်း မစားရ မထိုးရ မခွဲစိတ်ရသေးပါပဲနှင့် ကုသမှုက ပြီးဆုံးသွားပြီဟု ဆိုနေချေပြီ။

ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းသည် ငွေးငွေးဆိုသည့် မိန်းကလေးအား ပြုံးပြုံးလေးကြည့်နေလေ၏။ ငွေးငွေး၏ နှုတ်ခမ်းဖူးလေးတွေက တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေ၏။ သူမ တစ်ခုခုကို ပြောချင်နေပုံရသည်။

“သမီး ဘာပြောချင်လို့လဲ ပြောလေ”

“ဆရာ သမီး တစ်ခုလောက်မေးချင်လို့ပါ”

သူမ တစ်ခုခုကို သေချာပေါက်ကြီး မေးချင်နေပြီ။ ထိုစဉ်မှာပင် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဝန်းတစ်ချက် ဝင်လာလေ၏။

“ဆရာရေ ခွဲခန်းထဲက ဆက်နေတာပါ ... အချင်းရေ့ရောက်နေတဲ့ မွေးလူနာတစ်ယောက်ကို အရေးပေါ်ခွဲစိတ်မွေးနေရင်း မသွေးတွေဒလဟော ထွက်နေလို့ လူနာက Shock ရနေပြီဆရာ”

ဘုရား ဘုရား ... ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲခနဲ၍ ထလိုက်မိ၏။ သူလို သားဖွားပီးယပ်ခွဲစိတ်က ဆရာဝန်တစ်ဦးအတွက် ယခုကဲ့သို့သော ဖြစ်ရပ်သည် သားသမင်၏ရန်ကို ရလိုက်သော ကေသရာစာ ခြေသံမင်းကဲ့သို့ သူ့အာရုံတွေအားလုံးကို အထက်သန်ဆုံး လှုပ်နှိုးလိုက်သလို ပါပဲ။

“လာပြီ .. လာပြီ .. အခုချက်ချင်း ဆရာလာပြီ .. သမီး ဖွေးဖွေးရေ .. ခွဲခန်းက အရေးပေါ်ခေါ်လို့ ဆရာတော့ ပြေးပြီ .. သမီးဆရာကို ခွင့်ပြုဦးနော် .. နောက်မှတွေ့ကြသေးတာပေါ့”

ပြောပြောပြေးပြေးပါပဲ .. သူ့အား ပါးစပ်လေးအဟောင်းသားနှင့် ငေးမောကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဖွေးဖွေး .. ဘာတွေများ မေးချင်မှာပါလိမ့် .. ဟု ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် သိချင်စိတ်တွေ စောနေမိတော့သတည်း။

ସଂକଳନ
କାହାଣୀ

୨୨

ପ୍ରକାଶକ: ଶ୍ରୀମତୀ
ରମ୍ୟାବତୀ

ଅଧ୍ୟକ୍ଷ:
ସୁଧାକର

Dr. S. S. S.

புள்ளியும்
புள்ளியும்
புள்ளியும்
புள்ளியும்

புள்ளியும்

ချစ်ရမှာ စာမလိပ် (၃၅)
ပျက်လုံးမိုတီလို့ လက်ဖောက် အတိုးချုပ် ချစ်ရအောင်

“ဆရာရေ...ဆရာ...ဆရာ ရှိပါသလား”

ဒေါက်တာငြိမ်ချမ်းတစ်ယောက် မကြာမီ သူဝင်ရတော့မည့် လက်ရာ အတွက် ပြင်ဆင်ရေးရှိသည်များကို ပြင်ဆင်နေဆဲမှာပင် သူ့ရှုံးခန်းတံခါးကို တ ဒေါက်ဒေါက်ခေါက်၍ အမောတကော ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ဟာ... ဘယ်သူပါလိမ့်... အရေးကောင်းတုန်း ဒိန်းဒေါင်းဖျက်ဆိုတာ ဒါပဲဖြစ်မှာ။ ကြည့် စမ်းပါ သူ့အကြီးအကျယ် ပြင်ဆင်နေသည့် အကြောင်းအရာခေါင်းစဉ်က စိတ် ဝင်စားဖို့ မည်မျှကောင်းပါသနည်း။ သူ့ပြင်ဆင်နေသည်မှာ နောက်ဆုံးနှစ်ဆေး ကျောင်းသားတွေကို သင်ရမည့် သားဖွားမီးယပ်ဘာသာရပ်မှ ခေါင်းစဉ်တစ်ခုခု အကြောင်းဟုထင်လျှင် မှားသွားလိမ့်မည်။ ဤရောဂါဝေဒနာတွေအကြောင်းက တစ်ရေးနီးထဲပြီး သင်လည်းရလောက်အောင် သူ့မှာ အတွေ့အကြုံတွေ တစ်ပုံ တစ်ပင်ကြီး ရှိပြီးသား။ ယခု သူ့ပြင်ဆင်နေသည်မှာ ဆေးကျောင်းသူလေးတစ် ယောက်စာရေး၍မေးထားသော အကြောင်းအရာတစ်ခု၊ ကျောင်းစာတွေ ဆေး စာတွေနှင့် လားလားမျှမဆိုင်၊ လုံးဝမပတ်သက်၊ ဆေးကျောင်းသားတွေနှင့် ဤ အကြောင်းအရာတွေ မည်သို့မည်ပုံ ပတ်သက်ပါသနည်း။ သူကတော့ ထိုကဏ္ဍ လေးကို “အမေးကမ္ဘာထဲက တွေးစရာကဏ္ဍ” ဟု အမည်ပေးထားသည်။ မေးချင် ရာမေး သူကဖြေမည်။

သူကတော့ သူတပည့်လေးများကို ဆရာဝန်ကောင်းတွေဖြစ်စေချင်
 သည်။ ဆေးပညာတွေကိုရည်းတစ်ဖက်ကမ်းခတ်အောင် တတ်မြောက်ရုံမျှနှင့်
 ဆရာဝန်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီဟု သူမယုံကြည်ပါ။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်
 အတွက် ဆေးပညာအပြင် သူ၏စိတ်နေစိတ်ထား... သဘောထားနှင့် နှလုံးသား
 ခံစားချက်တွေကလည်း ထပ်တူထပ်မျှ အရေးကြီးသည်ဟု သူကခံယူသည်။ ထို့
 ကြောင့်လည်း ကျောင်းဆရာတစ်ဦးအနေဖြင့် သူ့စာသင်ခန်းတွေတိုင်းမှာ အချိန်
 ကိုနှစ်ပိုင်းပိုင်း၍ ဆေးပညာတွေကိုသာမက... လူငယ်တို့၏စိတ်ထား သဘော
 ထားခံစားချက်နှလုံးသားများနှင့် ပတ်သက်သော နှလုံးသားအာဟာရများကိုပါ
 သူကအမြဲ ဆွေးနွေးလေ့ရှိသည်။

ယခုလည်းကြည့် .. ဆေးကျောင်းသူလေးတစ်ယောက်က သူ့အား
 စာလေးတစ်စောင်ရေး၍ ရင်ဖွင့်ထားသည်က .. စိတ်ဝင်စားစရာအတိ .. သူမ
 ဘဝတွင် အဖေတစ်ခု သမီးတစ်ခု .. မိခင်က သူမငယ်စဉ်ကတည်းက ဆုံးပါး
 သွားခဲ့သည်။ ယခုဆေးတက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ်... မကြာခင်ပြီးဆုံး၍ ဆရာဝန်
 ဖြစ်တော့မည်။ သူမ၏ရည်မှန်းချက်က ဆရာဝန်တစ်ဦးအဖြစ် အသက် (၄၀)
 လောက်ထိ အလုပ်လုပ်ပြီး သာသနာ့အောင်ဝင်ကာ ဘုရားသမီးတော် မယ်သီ
 လရင်ဝတ်၍ ဘဝကို အေးအေးချမ်းချမ်း ကုန်ဆုံးလိုသည်။ သို့သော် သူမ၏ဖေ
 ဖေကတော့ သူမအား သူမိတ်ဆွေရောင်းရင်း၏သားဖြစ်သူ သဘောအင်ဂျင်နီ
 ယာတစ်ဦးနှင့် ကျောင်းပြီးပြီးချင်း မင်္ဂလာဆောင်နှင်းပေးဖို့အားလုံးစီစဉ်ပြီးသား
 ဆိုပဲ။ သူက အိမ်ထောင်မပြုလိုဘဲ တစ်ကိုယ်တည်းအပျိုကြီးဘဝနှင့် အရိုးထုတ်
 လိုသူ။ ဖေဖေကတော့ သူ၏တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးအား သူမရှိတော့
 သည့်အချိန် ဟောဒီကမ္ဘာကြီးထဲဥတစ်လုံးတစ်ကောင်ကြွက်ဘဝနှင့် ချန်မထား
 ခဲ့လို ... သူ၏ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း၏ သားဖြစ်သူနှင့် သဘောတူညီမင်္ဂလာ
 ဆောင်ပေးပြီး သမီးအား သူ့ကိုယ်စားစောင့်ရှောက်မည့်သူတစ်ဦး၏ လက်တွင်
 စိတ်ချလက်ချအပ်နှံထားခဲ့လိုသည်တဲ့။ ကိုင်း .. ဤဆေးကျောင်းသူလေး ဘာ
 ဆက်လုပ်ရမည်နည်း။ မိဘစကား နားထောင်ရမည်လား။ ပယ်ရှားရမည်လား။
 သူမဖြစ်ချင်သည်နှင့် ဖြစ်သင့်သည်တို့က တစ်ထပ်တည်း ကျပါလိမ့်လား။ တစ်ခု
 လိုချင် တစ်ခုကို စွန့်လွှတ်ရမည်လား။ မည်သည်ကို စွန့်လွှတ်ရမည်နည်း။ ကိုင်း
 ထိုမေးခွန်းလေးကိုဖြေရင်း ဘဝစဉ်းဖော် လိုပါသလား။ လိုအပ်လျှင် ထိုစဉ်းဖော်

အားမည်သို့မည်ပုံ ငွေးချယ်သင့်ပါသနည်း ဆိုသည်ကို ဆွေးနွေးဖို့ သူစိတ်ရော ကိုယ်ပါ နှစ်မြှုပ်ပြင်ဆင်နေချိန်မှာပဲ တံခါးခေါက်သံက တအေးကံအေးကံထွက်ပေါ် လာခဲ့ခြင်းပင်။

ထိုအကြောင်းအရာကို စဉ်းစားနေဆဲမှာပင် သူစိတ်ထဲ ကိုကျော်စွာ နှင့်ဇွေးဇွေးတို့ ဇနီးမောင်နှံကို သတိရလိုက်မိသေးသည်။ ကြည့်စမ်း... အဖြစ်က ဘယ်လောက်တောင် တူလိုက်သလဲနော်။ မယ်သီလရှင်ဝတ်ချင်သော၊ အပျို ကြီးဘဝနှင့် အရိုးထုတ်လိုသော ဇွေးဇွေးဆိုသည့် မိန်းမချောလေးတစ်ယောက် နောက်ဆုံးမှာတော့ အဓဇဆန္ဒကို မလွန်ဆန်နိုင်ဘဲ အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်၊ ကလေး မွေး၊ ရွှင်ရမှာ စာမလိပ်သော အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရရှာသည့်အဖြစ်။ ထိုအကြောင်း လေးကို သူသတိရမိတော့ ဇွေးဇွေးတို့နှစ်ယောက် ဘယ်စီဘယ်ဝယ်တွေများ ရောက်နေပါလိမ့်။ ဘာလိုလိုနှင့် ဇွေးဇွေးဆိုသည့် ငတ်မလေး သူ့ရှေ့က ကြက် ပျောက်ငှက်ပျောက်ပျောက်သွားခဲ့သည်မှာ တစ်လကျော်ကျော် နှစ်လနီးနီးပင် ရှိနေပါရောလား။ သူတို့ရဲ့ပြဿနာတွေရော ပြေလည်သွားပြီလား။ ဘာတွေများ ဖြစ်နေပါလိမ့်ဟု တွေးနေမိသေးသည်။

“ဟိတ် လာပြီ လာပြီ ဆရာလာပြီ” ဟု ပြောပြောပြေးပြေးပါပဲ... စားပွဲ မှအသာထ၍ တံခါးကိုဖွင့်တော့...

“အလို ဇွေးဇွေးပါလား”

ငွေလမင်းလေးတစ်စင်း သူ့အခန်းရှေ့သို့ ရောက်နေသည့်အသွင် လန်းဆန်းကြည်လင်ရှင်ပျူနေသော ဇွေးဇွေးကို ရုတ်တရက် မမျှော်လင့်ဘဲမြင် လိုက်ရ၏။

“ကြည့်စမ်း... သမီး ပျောက်ချက်သားကောင်းနေလိုက်တာ၊ အခု ဘယ်ကဘယ်လို သရဲလာခြောက်ရတာလဲ၊ သမီးတစ်ယောက်တည်းလား” ဟု တအံ့တဩ နှုတ်ဆက်ရလေသည်။

“ဆရာကို အံ့ဩစမ်းသာသွားအောင် တမင်တကာ အခုမှလာတာ ဆရာရဲ့ ကိုကျော်စွာနဲ့ အတူလာတာ ဆရာရဲ့ သမီးတစ်ယောက်တည်းမဟုတ် ဘူး။ သူက ဆေးရုံထိပ်မှာ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲတိုးနေလို့ စကားပြောရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ သမီးကတော့ ဆရာနဲ့တွေ့ရှင်လွန်းနေပြီမို့ သူ ကိုစကားပြောပြီးမှ နောက်က ဆရာအခန်းကို လိုက်လာခဲ့ဖို့မှာပြီး တစ်ယောက်

တည်းထွက်လာခဲ့တာ”

“လာလာ သမီး ဇွေးဇွေးလာ၊ သမီးကိုဆရာ မေးချင်တာတွေ အများကြီးပဲ”

“သမီးလည်း ဘာထူးလဲ၊ ဆရာကို ပြောပြချင်တာတွေ အများကြီးရယ်ပေါ့ .. သမီးလေ ဘဝမှာ ဆရာနဲ့ဆုံတွေ့ခွင့်ရတာ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်နော်၊ အစောကြီးကတည်းက ဆုံတွေ့ခွင့်ရလိုက်ရင် ဘယ်လောက်တောင်ကောင်းလိုက်မလဲ။ အရင်တုန်းက စိတ်ညစ်ခဲ့ရတဲ့ အချိန်တွေကိုတောင် ပြန်ပြီး နှုတ်ပြောနိုင်တာရမိသေးတယ်။ ဆရာနဲ့တွေ့ပြီး အိမ်လည်းပြန်ရောက်ရော သမီးဟာ နောက်ထပ်လူတစ်ယောက်လို့ပဲ နတ်ရေကန်ထဲ ပစ်ချလိုက်သလို ပြောင်းလဲသွားခဲ့တယ်ဆရာ။ သမီးပဲစိတ်ထင်လို့လား .. တကယ်ပဲဖြစ်တာလားတော့မသိဘူး။ ကိုကျော်စွာကလည်း အရင်တုန်းက သမီးသိခဲ့တဲ့ ကိုကျော်စွာနဲ့ လုံးဝမတူတော့ဘဲ နောက်လူတစ်ယောက်အဖြစ်ကို ပြောင်းလဲသွားသလိုပဲဆရာ။ သမီးကို ဆက်ဆံတဲ့ပုံစံတွေအားလုံး သိသိသာသာကြီး ပြောင်းလဲသွားခဲ့တယ်။ သမီးတို့ ဆရာနဲ့တွေ့ပြီး နောက်နှစ်ရက်လောက်အတွင်းမှာပဲ မပျော်လင့်ဘဲ ခရီးရှည်ကြီးထွက်ဖြစ်သွားတယ်။ ကိုကျော်စွာရဲ့ညီလေးတစ်ယောက်က သံတွဲမှာ မင်္ဂလာဆောင်တယ်။ အဲ့ဒီကို သမီးရယ်၊ ကိုကျော်စွာရယ်၊ သမီးလေး သဲသဲရယ်၊ သဲသဲကိုထိန်းဖို့ သူ့နာပြုဆရာမလေးတစ်ယောက်ရယ် အဲ့ဒီကို လိုက်သွားခဲ့ကြတယ်။ မင်္ဂလာဆောင်က တစ်ရက်တည်းပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုကျော်စွာက ငပလီမှာ ဘန်ဂလိုလေးတစ်ခုထားပြီး တစ်လလောက် အေးအေးဆေးဆေးကိုနေပစ်လိုက်တယ်။ သမီးတို့တွေ အိမ်ထောင်ကျပြီးကတည်းက ဒါပထမဆုံးခရီးထွက်ဖူးတာပဲ ဆရာ။ ပြောရမယ်ဆိုရင် သမီးတို့ဇနီးမောင်နှံအတွက် ဟန်နီးမွန်းခရီးလို့တောင်ပြောလို့ရတယ်။ အဲ့ဒါရောကောင်းလိုက်တာ ဆရာရယ် .. ဆရာက သမီးရဲ့စိတ်ကို ဘယ်လိုများပြောင်းလဲပေးလိုက်တာလဲ သမီး ဝေချာမသိပေမယ့် ပြောင်းလဲသွားတာတော့အမှန်ပဲ။ အဲ့ဒီစိတ်လေးပြောင်းလဲသွားတာနဲ့ အရာအားလုံး အိုကေမှာ ရှိပြည်သွားတယ်လို့ ပြောရမလား .. နောက်တစ်ခုက ကိုကျော်စွာပဲ .. သူ့သမီးကို ဆက်ဆံပုံဆက်ဆံနည်းတွေ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် ချစ်ပုံချစ်နည်းတွေကလည်း ဟိုးအရင်တုန်းကလို မဟုတ်တော့တာ အမှန်ပဲ သမီးကတောင် သူ့ကိုပြောရသေးတယ်။ ချစ်တယ်ဆိုတာ မှန်ကျွေးသလိုပဲလို့

စားလို့မကောင်းတဲ့ မုန့်ကျတော့ နောက်တစ်ခါထပ်ပြီး စားချင်စိတ်မျိုးဘယ်ပေါ် ပါတော့မလဲ။ အခုလိုမျိုး စားလို့အရသာရှိတဲ့ မုန့်မျိုးကိုသာ အစောကြီးကတည်းက ကျွေးခဲ့ရင် အခုလိုပြဿနာမျိုးတောင် အစကတည်းက ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘဲ အစစအရာရာ အဆင်ပြေမှာပဲလို့လေ။”

ချစ်ခင်စွယ်မျက်နှာပေးလေးနှင့် ပျော်ရွှင်လန်းဆန်းစွာ... သူ့ရင်ထဲ နှလုံးသားထဲက စကားလေးများကို ပြောနေသော ငွေးငွေး၏မျက်နှာလေးကို ပြုံးပြုံးလေးငေးကြည့်နေရင်း ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်း၏ရင်ထဲ ပြောမပြနိုင်အောင် ကြည်နူးပီတိ ဖြာနေလေတော့သည်။ ကြည့်စမ်းပါဘိ... ဆရာဝန်တစ်ဦး၏ ကြည်နူးပီတိဟူသည် ဒါမျိုးပဲဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သူ့ရှေ့မှောက်က သမီးလေးငွေးငွေးသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်လကျော်တုန်းကနှင့် အရှေ့နှင့်အနောက်... တောင်နှင့် မြောက်ပမာ လုံးဝကွဲပြားခြားနားသွားနေပြီ။ ယခုတော့ ချစ်ရမှာ စာမလိပ်သော ငွေးငွေးမဟုတ်တော့ပဲ အချစ်ပန်းကလေးတွေ လန်းလန်းစွင့်စွင့်ပွင့်ပွင့်ကာ လှချင်တိုင်း လှနေသော ငွေးငွေးဖြစ်နေပြီပဲ။

ထိုစဉ်မှာပင် တံခါးဝမှာ အရိပ်တစ်ခုထင်လာ၏။ သူ့ရှေ့က ထိုင်ရင်းစကားပြောနေသော ငွေးငွေးတစ်ယောက် “ဟော့ကိုကိုလာပြီ” ဟူသောစကား သံရွှင်ရွှင်လေးနှင့်အတူ သမင်မလေးအလား ဖျတ်ခနဲ အခန်းဝသို့ ရောက်သွားကာ သူ့ကိုကို ၏လက်ကိုဆွဲ၍ ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းဆီသို့ ခေါ်ဆောင်လာချေ၏။

“လာ... လာ... ကိုကို... ကိုကိုကို ငွေးပြောပြောနေတဲ့ ငွေးရဲ့ဆရာ ဖေဖေ... ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းဆိုတာ အခုဆရာပဲ... ဆရာရေ... ဒါ သမီးရဲ့ကိုကို ကိုကျော်စွာလေ... ဆရာနဲ့တွေ့ပေးချင်နေတာ ကြာလှပြီ... အခုပဲ ငွေးငွေးဆန္ဒ ပြည့်တော့တယ်”

သူ့ရုံးခန်းလေးထဲ အပြုံးပန်းလေးတွေ ဝေဝေစီနေပြီတည်း။ ငပလီမှ ဝယ်လာသော လက်ဆောင်ပစ္စည်းလေးများနှင့် သူ့အား လက်စုံမိုးကာ ရှိခိုးကန်တော့နေသော ဇနီးမောင်နှံကိုကြည့်ရင်း ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် ဝမ်းသာကြည်နူးမှုနှင့် မျက်ရည်တွေပင် ရစ်ဝိုင်းလာမိလေ၏။ ကြည့်စမ်း... ဘယ်လောက်တောင် လိုက်ဖက်တင့်တယ်လှတဲ့ ဇနီးမောင်နှံလေလဲ...။

“ဆရာရေ... သမီးတို့ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါနော်... ဆရာကျေးဇူးတွေကို ဒီတစ်သက်မပေပါဘူး” ဟု ချစ်စွယ်အပြုံးလေးနှင့် နှုတ်ဆက်ရင်း အခန်းထဲမှ

အထွက်... ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းနှင့် ကိုကျော်စွာတို့ အကြည့်ချင်းဆုံမိကြလေ၏။
 ဒေါက်တာငြိမ်းချမ်းက မျက်လုံးလေးတစ်ဘက် မှိတ်ပြလိုက်သိန်မှပဲ ကိုကျော်
 စွာက ညာဘက်လက်မလေးကို ထောင်ပြလိုက်သည့် မြင်ကွင်းကိုတော့ ရေမှ
 သမင်မလေးပမာ ကော့ကော့လေးထွက်သွားသော ဓွေးဓွေးတစ်ယောက်...
 လွဲချော်သွားချေပြီတည်း။

